

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្វិលីណូ និងស្វាមី ព្រមទាំងកូនចៅ
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុន សារឿវ ទុកក្នុងគេហទំព័រ ៥០០០ ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន។

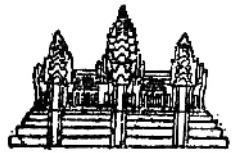
ព្រះ
វ្យែកបិដកបាឡី
និង

សេចក្តីវ្យែបដានាសាខ្មែរ
វិនយបិដក

ភិក្ខុនិកាយ បច្ចេកភាគ

លោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនាបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ត. ស. ២៤៧៨

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

នមោ តស្ស កកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបារាជិកំ^(១)

[១] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ

បន សមយេន សាឡេ មិការនត្ថា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស

វិហារំ កត្តកាមោ ហោតិ ។ អថខោ សាឡេ មិការនត្ថា

ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្ថា ឯតនវោច ឥច្ឆាមហំ អយេ ។

ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហារំ កាតុំ ទេថ មេ នវកម្មិកំ ភិក្ខុ-

និច្ចំ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចតស្សោ កតិយោ

ភិក្ខុនិសុ បព្វជិតា ហោនិ នន្ទា នន្ទរិតិ សុន្ទរនន្ទា

១ អយំ សិក្ខាបទគណនា ភិក្ខុហិ អសាធារណាបត្តិវិសេន វេទិតព្វា ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភាង

ខ្ញុំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ជាអាហានសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។

បារាណិកទី ១

(១) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្រេចឥរិយា-
បថនៅក្នុងដេតវនាមរបស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ក្សែរក្រុងសាវត្ថី ។
សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាឡុជាចៅនៃមិគារមាតា^(១)មាន
សេចក្តីប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគន) ភិក្ខុនិសង្ស ។ ទើបសាឡុ
ជាចៅមិគារមាតា (នោះ) ចូលទៅរកភិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយនិយាយ
ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគន)
ភិក្ខុនិសង្ស សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចាត់ភិក្ខុនិដែលជាអ្នកចេះត្រួត
ត្រានវកម្មឱ្យខ្ញុំ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីជាបងប្អូនគ្នា ៤ នាក់ ឈ្មោះ
នន្ទា ១ នន្ទវតី ១ សុន្ទវិនន្ទា ១ ថុល្លនន្ទា ១ បានមកបួសក្នុង

១ ជាឈ្មោះនាងវិសាខា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទថា ឥព្វកញ្ជកនាងវិសាខាឈ្មោះមិគារ-
សេដ្ឋី ។ កាលនិព្វានឡើយជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ដល់មកថ្ងៃក្រោយបានស្តាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏មាន
សេចក្តីជ្រះថ្លាបានសុំនាងវិសាខាធ្វើជាម្តាយ ហេតុនេះ ទើបគេហៅនាងវិសាខានោះថា មិគារ-
មាតា ។ ។

២

វិទយបិដកេ វិក្កុសិកោ

ឌុល្លនន្ទានិ ។ តាសុ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ តុរុណាប្បត្វជិតា
អភិរុចា ហោតិ ទស្សនីយា ចាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា
មេធាវីនិ ទត្តា អនលសា តត្រតាយាយ វិមសាយ
សមន្ទាគតា អលំ កាតុំ អលំ សំរិទាតុំ ។ អថខោ
ភិក្ខុនិសង្ឃោ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនិ សម្មន្ទត្វា សាធិស្ស
មិការនត្តនោ នវកម្មិតំ អនាសំ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ សាធិស្ស មិការនត្តនោ
នំវេសនំ អភិក្ខុណំ កច្ចតិ វាសិ ទេថ វេសុំ ទេថ កុហិរិ
ទេថ កុណាលំ ទេថ និទាននំ ទេថាតិ ។ សាធិស្ស
មិការនត្តា ភិក្ខុនុបស្សយំ អភិក្ខុណំ កច្ចតិ កតាកតំ
ជាទិតុំ ។ តេ អភិក្ខុណំ ទស្សនេន បដិពទ្ធចត្តា
អហេសុំ ។ អថខោ សាធិស្ស មិការនត្តា សុន្ទរីនន្ទំ
ភិក្ខុនិ ធូសេតុំ ឌីកាសំ អលកមាទោ ឯតទេវ អត្តាយ
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស កតំ អកាសិ ។ អថខោ សាធិស្ស
មិការនត្តា កត្តកេ អាសនំ បញ្ញាបេន្តោ ឯត្តកា ភិក្ខុ-
នីយោ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ វុឌ្ឍតរាតិ ឯកមន្តំ
អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯត្តកា នវកតរាតិ ឯកមន្តំ

បរិបទពាក្យពេញន័យ សុទ្ធវិទ្យាភិក្ខុវិញ្ញាណ

អាសន៍ បញ្ញាបេសិ បដិច្ចន្ទេ ឱកាសេ និក្កុទ្ធេ សុទ្ធ-
វិទ្យាយ ភិក្ខុនិយា អាសន៍ បញ្ញាបេសិ យថា វេរា
ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យំ នវកានំ ភិក្ខុនិទំ សន្តិកេ
និសិទ្ធាតិ នវកាមិ ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យំ វេរានំ
ភិក្ខុនិទំ សន្តិកេ និសិទ្ធាតិ ។ អថទោ សាធូរោ មិការ-
នត្តា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស កាលំ អាវោចាបេសិ កាលា
អយ្យេ និដ្ឋិតំ កត្តន្តំ ។ សុទ្ធវិទ្យា ភិក្ខុនិ សល្យក្ខេត្តា
ន ពហុកតោ សាធូរោ មិការនត្តា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស កត្ត
អកាសិ មំ សោ ទ្ធសេតុកាយោ សចាហំ គមិស្សាមិ
វស្សារោ មេ ភវិស្សតិ អន្តេវាសិនី ភិក្ខុនិ(១)
អាណាបេសិ កច្ច មេ បិណ្ណានាតំ និហា យោ ប មំ
ច្ចុត្តតិ តិណានាតិ បដិវេទេហិតិ ។ ឃំ អយ្យតិ ទោ សា
ភិក្ខុនិ សុទ្ធវិទ្យាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចុស្សេសិ ។ តេន ទោ
បន សមយេន សាធូរោ មិការនត្តា ពហុកតោ កេដ្ឋកេ
បិតោ ហោតិ សុទ្ធវិទ្ធិ ភិក្ខុនិ បវិប្បន្តោ កហំ អយ្យេ
អយ្យា សុទ្ធវិទ្យា កហំ អយ្យេ អយ្យា សុទ្ធវិទ្យាតិ ។

១ ១ អន្តេវាសិភិក្ខុនិ ។ ២. អន្តេវាសិ ភិក្ខុនិ ។

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរិនិទានភិក្ខុដ៏

ពួកភិក្ខុដ៏ប៉ុណ្ណោះរូបក្មេងជាន់សុន្ទរិនិទានជាម្ចាស់ ទើបក្រាលអាសនៈសម្រាប់ សុន្ទរិនិទានភិក្ខុដ៏ក្នុងតុលាការកំបាំងកែក (តង់កៀនដញ្ចាំង ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុដ៏ ចាស់ៗ ដឹងថា សុន្ទរិនិទានភិក្ខុដ៏អង្គុយជិតពួកភិក្ខុដ៏ក្មេងៗ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុដ៏ ក្មេងៗ ដឹងថា សុន្ទរិនិទានភិក្ខុដ៏អង្គុយជិតភិក្ខុដ៏ចាស់ៗ ។ ទើបសាឡាញ់ ចៅមិគារមាតាប្រើមនុស្សឲ្យទៅទូលកត្តកាលដល់ភិក្ខុដ៏សង្ឃថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ កាលគួរហើយ កត្តសម្រេចហើយ ។ សុន្ទរិនិទានភិក្ខុដ៏ កំណត់ (ក្នុងចិត្ត) ថា សាឡាញ់ចៅមិគារមាតាធ្វើកត្តដល់ភិក្ខុដ៏សង្ឃ មិន មែនធ្វើដោយការរាប់អានច្រើនប៉ុន្មានទេ គាត់ប្រាថ្នាតែនឹងប្រទុស្តដល់ អញ បើប្រសិនជាអញទៅ សំឡេងឆោឡោ (វីកវ) មុខជានឹងមាន ដល់អញ (មិនខាន) គិតហើយក៏បង្គាប់ភិក្ខុដ៏ជាសិស្សថា លោកចូរ ទៅចុះ ចូរនាំយកចង្កាន់ (មកឲ្យ) ខ្ញុំផង ម្យ៉ាងទៀតបើមានអ្នកណា សួររកខ្ញុំ ចូរប្រាប់គេថាខ្ញុំឈឺ ។ ឯភិក្ខុដ៏នោះបានស្តាប់ពាក្យសុន្ទរិនិទាន ភិក្ខុដ៏ហើយ ក៏ទទួលពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ។ សម័យនោះឯង សាឡាញ់ចៅមិគារមាតាយរនៅខាងក្រៅខ្វែងទ្វារ ហើយសួររកសុន្ទរិ- និទានភិក្ខុដ៏ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិនិទានទៅឯ ណា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិនិទានទៅឯណា ។

វិធីបិដក ភិក្ខុវិកង្កោ

ឃុំ វត្ត សុទ្ធីន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវសំនី ភិក្ខុនិ
សាឡ័ មិការនត្តារំ ឃុំតន្តេវសំនី ភិក្ខុនិយា វត្តសាឡ័ មិការនត្តារំ
និហរិស្សាមីតិ ។ អថទោ សាឡ័ មិការនត្តារំ យំទាហំ^(១)
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ភត្តិ អកាសី អយ្យាយ សុទ្ធីន្ទាយ
ការណាតិ មនុស្ស អាណាបេត្តា ភិក្ខុនិសង្ឃ កត្តេន
បរិសេវាតិ វត្តា យេន ភិក្ខុនិបស្សយោ តេនុបសង្កមី ។
តេន ទោ បន សមយេន សុទ្ធីន្ទាយ ភិក្ខុនិ ពហារា-
មកោដ្ឋកេ បិតា ហោតិ សាឡ័ មិការនត្តារំ បដិមា-
នេន្តំ ។ អន្តសា ទោ សុទ្ធីន្ទាយ ភិក្ខុនិ សាឡ័ មិការ-
នត្តារំ ទ្វារោ វ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ឧបស្សយំ បរិសេត្តា
សសីសំ ទារុចិត្តា មញ្ញកេ និបជ្ជិ ។ អថទោ សាឡ័
មិការនត្តារំ យេន សុទ្ធីន្ទាយ ភិក្ខុនិ តេនុបសង្កមី ឧប-
សង្កមីត្តា សុទ្ធីន្ទាយ ភិក្ខុនិ ឃុំតន្តេវសំនី កន្តេ អយ្យ
អដាសុ កិស្ស និបជ្ជាសីតិ ។ ឃុំ ហេតិ អាវុសោ ហោតិ
យា អនិច្ឆន្តំ ឥច្ឆតីតិ ។ ក្សាហន្តំ អយ្យេ ន ឥច្ឆស្សាមី

១ និពោ បរិ អត្ថាយាតិ តេសុ យេត្តកេសុ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក កិក្ខុនិវារង្គ

កាលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតានិយាយយ៉ាងនេះហើយ កិក្ខុនិវារង្គសិស្សរបស់ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គ យាយពាក្យនេះនឹងសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាថា ម្ចាស់ អ្នកដ៏មានអាយុ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គ អាត្មាឯងនឹងនាំយកចង្កាន់ទៅ(ប្រគេនលោក)។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាគិតថា អញបានធ្វើភក្ត ណា (ប្រគេន) កិក្ខុនិវារង្គ ភក្តនោះអញធ្វើព្រោះហេតុតែសុន្ទរិនន្ទាជា ម្ចាស់ (ទេតី) គិតហើយក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា អ្នកទាំងឡាយចូរអង្គុស ភក្ត (ប្រគេន) កិក្ខុនិវារង្គចុះ ថាហើយក៏ដើរទៅកាន់លំនៅរបស់កិក្ខុនិវារង្គ ។ លំដាប់នោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គខាងក្រៅខ្លោងទ្វារអារាម គយគន់ មើលសាឡ្ហជាចៅមិគារមាតា ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គបានឃើញសាឡ្ហជាចៅ មិគារមាតា ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏សួរចូលទៅកាន់លំនៅ ហើយដេកលើគ្រែទទួលសម្តែងរហូតដល់ក្បាល ។ លំដាប់នោះ សាឡ្ហជាចៅ មិគារមាតា ក៏ចូលសំដៅទៅរកសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោក ម្ចាស់មិនសូវសប្បាយច្នៃ ហេតុដូចម្តេចបានជាសិន ។ ឯសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិវារង្គ ឆ្លើយតបថា ម្ចាស់អ្នកដ៏មានអាយុ ស្រីណាប្រាថ្នាគេ ៗ មិនប្រាថ្នាវិញ ហេតុនេះបានជាយ៉ាងនេះឯង ។ សាឡ្ហជាចៅមិគារមាតាជាបុរសមាន គម្រឹមក៏និយាយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមែនមិនប្រាថ្នាលោក

៥

បឋមបារាណិកេ សុន្ទរិនិទ្ទានិទ្ទេ

អថចាហំ ឌីកាសំ ន លកាមិ តំ ទ្ធសេតុន្តិ អវស្សតោ
អវស្សតាយ សុន្ទរិនិទ្ទាយ ភិក្ខុនិយោ កាយសំសត្តំ
សមាបដ្ឋិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតក ភិក្ខុនិ
ជរាទុព្វលា ចរណត្តិលាណា សុន្ទរិនិទ្ទាយ ភិក្ខុនិយោ
អវិទ្ធកេ និបញ្ញា ហោតិ ។ អទ្ធសា ខោ សា ភិក្ខុនិ
សាឡិ មិការនត្តារំ អវស្សតំ អវស្សតាយ សុន្ទរិនិទ្ទាយ
ភិក្ខុនិយោ កាយសំសត្តំ សមាបដ្ឋន្តំ ទិស្វាន ឧដ្ឋាយតិ
ទ័យតិ វិចារេតិ កថំ ហំ ឆាម អយ្យា សុន្ទរិនិទ្ទា
អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសត្តំ
សាទិយំស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិ ឯ ឯតមត្តំ
អាហេចេសំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា សន្តដ្ឋា
លដ្ឋិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សំគ្វាកាមា តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហំ ឆាម អយ្យា សុន្ទរិនិទ្ទា
អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសត្តំ
សាទិយំស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិ ឯ ឯតមត្តំ
អាហេចេសំ ។ តេ(១)ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ

១ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆាភិបិ កត្តបិ យោគុកេ ទិស្សតិ ។

បញ្ហាទី ១ និទានសុន្ទរនិទានភិក្ខុនី

ម្ចាស់ទេ តែថាខ្ញុំមិនបានធុកាសនឹងធ្វើសវនកិច្ចនឹងលោកម្ចាស់ (ទេតី)
ថាហើយក៏លូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរនិទានភិក្ខុនី ដែលជាស្រីមានគម្រែក
ដែរ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនីមួយរូបជាភិក្ខុនីមានកំឡាំងថយព្រោះ
ជរា ឈឺជើងសិនជិតសុន្ទរនិទានភិក្ខុនី ។ ឯភិក្ខុនីចាស់នោះ បានឃើញ
ពិតនូវសាឡាវចៅមិគាមាតាដែលមានគម្រែក កំពុងតែលូកចាប់ពាល់
កាយសុន្ទរនិទានភិក្ខុនីដែលមានគម្រែកដែរ លុះឃើញហើយក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា សុន្ទរនិទានម្ចាស់មានគម្រែក មិនគួរនឹង
ត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានគម្រែកមកចាប់ពាល់កាយខ្លួនសោះ ។
ទើបភិក្ខុនីចាស់នោះដំណាលរឿងនុះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនី
ណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តី
អៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពួកភិក្ខុនីអម្បាល
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា សុន្ទរនិទានម្ចាស់មាន
គម្រែក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានគម្រែក មកស្តាប់
អង្រែលកាយខ្លួនទេ ។ ទើបភិក្ខុនីអម្បាលនោះដំណាលរឿងនុះ
ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល

វិទយបិដកេ កិក្ខុនិក្ខេ

កថំ ហិ ធាម សុន្ទរីនន្ទា កិក្ខុនិ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស
បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ សាទិយំស្សតិភិ។ អថខោ
តេ កិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហោចសុំ ។ អថខោ ភកវ
ឯតស្មី ទិណានេ ឯតស្មី បកវណោ កិក្ខុសង្ឃំ សង្ឃិចា-
តាបេត្តា កិក្ខុ បដិបុច្ឆិ សង្ឃំ កិវ កិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា
កិក្ខុនិ អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយ-
សំសក្កំ សាទិយតិភិ^(១) ។ សង្ឃំ ភកវតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា
ភកវា អននុច្ឆរិកំ^(២) កិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទាយ កិក្ខុនិយោ
អននុលោមិកំ អប្បជិវ្របំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ
អកវណិយំ កថំ ហិ ធាម កិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា កិក្ខុនិ
អវស្សុតា អវស្សុតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
សាទិយំស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
បសន្នានំ វា កិយ្យកាវាយ អថខេតំ កិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានេត្យាវ អប្បសាទាយ បសន្នានេត្យា ឯកច្ចានំ អញ្ញ
បត្តាយាតិ ។ អថខោ ភកវា សុន្ទរីនន្ទំ កិក្ខុនិ

១ ឧ.ម. សាទិយតិ ។ ២ ឧ.ម. អននុច្ឆរិយំ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុសិរិកង្ក

បន្តិះបង្កាប់ថា សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិមានតម្រែក មិនគួរនឹងត្រែកអរនឹងឲ្យបុរស
បុគ្គលដែលមានតម្រែក ស្លាប់អង្គុលកាយខ្លួនសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ
ក្រាបទូលសេចក្តីនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរ
នេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាប្តាសត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយទ្រង់
សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិ
មានតម្រែក ហើយត្រែកអរនឹងបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រែក មកស្លាប់
អង្គុលកាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ អំពើនៃសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិនេះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិន
មែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរិ-
នន្ទាភិក្ខុនិមានតម្រែក មិនគួរនឹងត្រែកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រែក
ស្លាប់អង្គុលកាយ (ដូច្នោះ) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លា
ហើយឲ្យរិះរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់
ជានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យខានជ្រះថ្លានឹងនាំ
បណ្តាលមនុស្សពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យត្រឡប់ជាកាយមាយចិត្ត
បាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ គ្រាមាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល

៧

បឋមបារាជិត វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

អនេក បរិយាយេ ន វិកាហិត្វា ទុក្ខតាយ ទុក្ខោសតាយ
មហិត្វតាយ អសន្តដ្ឋតាយ សង្កណ្ឌកាយ កោសដ្ឋស្ស
អវណ្ណំ កាសិត្វា អនេកបរិយាយេ ន សុក្កតាយ
សុខោសតាយ អប្បច្ឆស្ស សន្តដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស
ច្ចុតស្ស បាសាទិតស្ស អបចយស្ស វិយោម្កស្ស វណ្ណំ
កាសិត្វា ភិក្ខុនំ តទទុច្ឆរិកំ តទទុលោមិកំ ធម្មិ កងំ
កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសំ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខា-
បទំ បញ្ញាបេស្សមិ នស អត្តវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋ-
តាយ សង្ឃជាសុតាយ ទុក្ខនំ ភិក្ខុនីនំ និក្ខហាយ
បេសលានំ ភិក្ខុនីនំ ជាសុវិហារាយ និដ្ឋធម្មិកានំ
អាសវានំ សំវាយ សម្បាយិកានំ អាសវានំ បដិយា-
តាយ អប្បសញ្ញានំ បសាទាយ បសញ្ញានំ កិយ្យោកាវាយ
សុទ្ធម្មដ្ឋតិយា វិនយានុក្ខហាយ វេញ្ច បន ភិក្ខុវេ

បារាជកទី ១ នំមានសុន្ទរិន្ទារក្ខន្ធ

សុន្ទរិន្ទារក្ខន្ធដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃបុគ្គល
មានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមបានដោយកម្រ រក្សាដោយកម្រ មានសេចក្តី
ប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស ច្រឡំច្រឡំដោយពួកគណៈ នឹងសេចក្តី
ខ្ជិលច្រអូស ហើយទ្រង់សំដែងសរសើរគុណនៃបុគ្គលមានសភាពដែល
គេចិញ្ចឹមដោយ រក្សាដោយ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស តែង
ដុសខាត់ចិត្ត កំចាត់បង្គំរូកិលេស មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំរូកិលេស-
រដ្ឋ នឹងមានសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់
សំដែងធម្មិកថាដ៏ល្អមសមគួរ ដល់ការបញ្ចត្តិសិក្ខាបទនោះៗ ចំពោះ
ពួកភិក្ខុ ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
បើដូច្នោះគឺជាគតនឹងបញ្ចត្តិសិក្ខាបទដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យ
អំណាចប្រយោជន៍ ១១ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បី
ការស្រួលដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីញ៉ាំងញីពួកភិក្ខុនីដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បី
នៅជាសុខដល់ពួកភិក្ខុនីដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់នូវ
អាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយ
ក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លា ១
ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បី
ញ៉ាំងព្រះសង្ឃឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ(បួនយ៉ាង

៧

វិសយបិដកេ វិកុត្តិវិកង្កោ

វិកុត្តិនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យោ បទ វិកុត្តិ
អវស្សុតា អវស្សុតស្ស ប្បិសប្បកុលស្ស អធិក្ខកំ ឧត្ត-
ជាទុមណ្ណាលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា កហាលំ វា
ធុបទំ វា បដិប័ធុទំ វា សាទិយេយ្យ អយម្បិ ទាព-
ដិកា យោតិ អសំវាសា ឧត្តជាទុមណ្ណាលិកាតិ ។

[២] យោ បទាតិ យោ យាទិសា យថាយុត្តា
យថាជញ្ជា យថាទាមា យថាកោត្តា យថាសីលា
យថាវិហារិទិ យថាកោចរា យេវា វា នវា វា មជ្ឈិមា វា
ឯសា វុច្ចតិ យោ បទាតិ ។ វិកុត្តិនិកំ វិកុត្តិកោតិ វិកុត្តិ
វិកុត្តាចរិយំ អជ្ឈបកតាតិ វិកុត្តិ វិកុត្តបដទាតិ វិកុត្តិ
សមញ្ញាយ វិកុត្តិ បដិញ្ញាយ វិកុត្តិ ឯហំ វិកុត្តិនិកំ
វិកុត្តិ តិហិ សរណាភមនេហិ ឧបសម្បន្ទាតិ វិកុត្តិ

វិធីយប់ដឹក ភិក្ខុនីវិវាទ

មានសំវែនយជាដើម) ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី (ត្រូវសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយមានតម្រកហើយ ត្រែកអន្លើនីការ
ស្លាបក្តី អង្កែលក្តី កាន់ក្តី ពាលក្តី ឧបរតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលដង្កង់ឡើងទៅ ទៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
តម្រក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបក្តិបារាជិក ឈ្មោះទុព្ភជានុមណ្ឌលិក (ព្រោះ
ឲ្យបុរសស្លាបសរ(ប្រទេសខាងលើតាំងពីមណ្ឌលដង្កង់ឡើងទៅ) ជាស្រី
មិនមានសំវែន ។

(២) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា (ភិក្ខុនី)ណាមួយ
ចោះខាសក្តី ក្មេងក្តី កណ្តាលក្តី ដែលប្រកបកម្មយ៉ាងណា មានជាតិយ៉ាង
ណា មានឈ្មោះយ៉ាងណា មានគោត្រយ៉ាងណា មានសីលយ៉ាង
ណា មានធម៌ជាគ្រឿងនៅយ៉ាងណា មានគោចរយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ
ហៅថា ណាមួយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី សេចក្តីថា ដែលហៅថា
ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកចូលទៅអាស្រ័យ
នឹងការត្រេចទៅដើម្បីសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទ្រទ្រង់នូវសំពត់ដែល
កាត់ដាច់ ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានសភាពជាសមណី ហៅថា ភិក្ខុនី
ព្រោះបានប្តេជ្ញាខ្លួន (ថាជាអ្នកបួស) ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះសម្រេចជា
ឯហិភិក្ខុនី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះរួចសម្បទាដោយត្រៃសរណគមន៍

៧

បឋមបារាជីកេ សំព្វបទវិរាដ្ឋោ

ក(ធាតុ ភិក្ខុនី^(១) សារាត ភិក្ខុនី^(២) សេក្ខាត ភិក្ខុនី^(៣)
អសេក្ខាត ភិក្ខុនី^(៤) សមក្កេន ឧកតោសង្ឃេន ញត្តិ-
ចតុត្តេន កម្មេន អកុប្បេន ហិណារហេន ឧបសម្បជ្ជាតិ
ភិក្ខុនី តត្រ យាយំ ភិក្ខុនី សមក្កេន ឧកតោសង្ឃេន
ញត្តិចតុត្តេន កម្មេន អកុប្បេន ហិណារហេន ឧប-
សម្បជ្ជា អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
អវស្សតា នាម សារត្តា អបេក្ខវត្ត^(៥) បដិពទ្ធិចិត្តា ។
អវស្សតោ នាម សារត្តា អបេក្ខវា បដិពទ្ធិចិត្តោ ។
បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ
ន តិរច្ឆានតតោ វិញ្ញា បដិពលោ កាយសំសក្កំ
សមាបដ្ឋិតំ ។ អធិក្ខកន្តិ ហេដ្ឋក្ខកំ ។ ឧត្តជាតុ-
មណ្ឌលន្តិ ឧបរិជាតុមណ្ឌលំ ។ អាមសនំ នាម
អាមជ្ជមត្តំ ។ បរាមសនំ នាម ឥតោ ចិត្តោ ច សញ្ញា-
បនំ ។ កហណំ នាម កហិតមត្តំ ។ ធុបនំ នាម

១ ឧ. ម. រាត្រា ភិក្ខុនី ។ ២ ឧ. ម. សារា ភិក្ខុនី ។ ៣ សេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៤ អសេក្ខា
ភិក្ខុនី ។ ៥ ឧ. ម. អបេក្ខវា ។

បារាជិកទី ១ សិក្ខាបទវិវាទ

ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាស្រីចំរើន ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានធម៌
ជាខ្លឹម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះ
មិនបាច់សិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទុកគោសង្ឃ^(១)ដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា
ឲ្យទុបសម្បទាដោយញត្តិចត្តកម្មវា ចាសមគ្គដល់ហេតុឥតមានកម្រើក
(អន្តរាយ) បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីណា ដែលទុកគោសង្ឃព្រម
ព្រៀងគ្នាឲ្យទុបសម្បទាដោយញត្តិចត្តកម្មវា ចាសមគ្គដល់ហេតុឥតមាន
កម្រើក (អន្តរាយ) ភិក្ខុនីនេះ គឺថាគតហៅថា ភិក្ខុនីក្នុងសេចក្តីនេះ ។
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា
មានតម្រេក ។ បុរសមានសេចក្តីត្រកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មាន
ចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា បុរសមានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាច
ដើម្បីលូកស្នាបអង្រែលកាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
តិរច្ឆាន ហៅថា បុរសបុគ្គល ។ ពាក្យថា ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក
គឺអវយវៈជាខាងក្រោមនៃដងកាំបិត ។ ពាក្យថា ខាងលើតាំងពីមណ្ឌល
ជង្គង់ឡើងទៅ គឺអវយវៈជាខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ ។ ដែលហៅថា ស្នាប
គឺគ្រាន់តែប៉ះពាល់ ។ ដែលហៅថា អង្រែល គឺបណ្តាសអង្រែលខាងនេះផង
ខាងនោះផង ។ ដែលហៅថា កាន់ គឺគ្រាន់តែចាប់ ។ ដែលហៅថា ពាល់

១ សង្ឃទាំងពីរពួក ភិក្ខុសង្ឃ និងភិក្ខុនីសង្ឃ ។

វិទយបិដកេ វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

ដុដ្ឋមត្តំ ។ បដិប័ធុនំ វា សាទិយេយ្យតិ អង្គំ កហេត្វា
និប័ធុនំ សាទិយតិ ។ អយម្យ្យតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ
វុច្ចតិ ។ ពារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម
បុរិសោ សិសង្ខិញ្ញោ អកញ្ចោ តេន សរីរតន្តនេន ជីវិតំ
ឯវេមេវ កិត្តុនិ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
អនត្តកំ ទុព្ភជាទ្មបណ្ណាលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា
កហណំ វា ធុបនំ វា បដិប័ធុនំ វា សាទិយន្តិ
អស្សមណី ហោតិ អសក្សជីតា តេន វុច្ចតិ ពារាជិកា
ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ
ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម
សោ តាយ សង្ខំ នត្តិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

វិសយបិដក រាជ្ជនីវិក្ក

គឺត្រាន់តែប៉ះត្រូវ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការឧបរឹត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹង
ការចាប់ខ្លួនឧបរឹត ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតប្រៀបផ្ទុំមត្តានឹង
ភ្នកភិក្ខុនីមានហើយក្នុងកាលមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាណជីក អធិ-
ប្បាយថា បុរសដែលជាប់ក្បាលមិនអាចដើម្បីរស់នៅ ដោយការតភ្ជាប់
សំរោងវិញ យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលមានដម្រែកកាលបើចូលចិត្តនឹង
ស្ថាបត្តិ អង្គលក្ខី កាន់ក្តី ពាលក្តី ឧបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
តម្រែកដែរ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាសក្យធិតាឡើយ ភិក្ខុនី
នោះ តថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបាណជីក ដោយហេតុនោះឯង ។
ពាក្យថា ជាស្រីមិនមានសំរោង សេចក្តីថា ដែលហៅថា សំរោង (នោះ)
គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ទុរទុសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិទ្ធិស្មើគ្នា
នេះហៅថា សំរោង សំរោងនោះមិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុនីនោះទេ
ព្រោះហេតុដូច្នោះ ទើបតថាគតហៅថា ជាស្រីមិនមានសំរោង (គឺមិន
មានកិរិយារបរមជាមួយនឹងសង្ឃ) ។

បឋមបារាជិត បទកាណិស័យំ

[៣] ឧត្តតោ អវស្សតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជាទុមណ្ណាលំ
កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។
កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ វុល្លច្ចុ-
យស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
វុល្លច្ចុយស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ
អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ
អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយ-
ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤] ឧត្តក្ខតំ អធិជាទុមណ្ណាលំ កាយេន
កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ វុល្លច្ចុយស្ស ។ កាយេន
កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

បារាជកទី ១ បទភាជនីយ

(៣) កាលបើដនទាំងពីរ^(១) (គីកុនីនីបុរស) មានគម្រែក ដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីបុរសស្តាប់កាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំង ពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវ អាបត្តិបារាជក ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងួច្នុង ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់កាយដោយវត្ថុដែលជាប់ នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងួច្នុង ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹង កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់ កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួ សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់វត្ថុដែលសម្រាប់ បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤) ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់កាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិត ឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ ថ្មល្ងួច្នុង^(២) ។ ភិក្ខុនីបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

១ តាំងពីបញ្ចលេខ ៣ ដល់លេខ ៤ និយាយអំពីដនទាំងពីរ គីកុនីនីបុរសត្រឹមអដ្ឋិបញ្ច។
២ បានជាត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងួច្នុង ព្រោះត្រឹមត្រូវទាំងពីរខាង គឺទាំងភិក្ខុនី ទាំងបុរស ។

១២

វិន័យបិដកេ ភិក្ខុវិក្កោ

កាយ ប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

កាយ ប្បដិពទ្ធន កាយ ប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ ទិស្សតិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ ទិស្សតិយេន កាយ ប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ទិស្សតិយេន ទិស្សតិយំ

អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[៥] ឱកតោ អវស្សតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជាទុមន្ទាលំ

កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ វុល្លប្បយស្ស ។

កាយេន កាយ ប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

កាយ ប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

កាយ ប្បដិពទ្ធន កាយ ប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ ទិស្សតិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ ទិស្សតិយេន កាយ ប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ

វិទយបិដក ភិក្ខុសិរិក្ខន្ធ

ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវ
អាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួ
សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹង
កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
សម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី)ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៥) កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង^(១) (គឺតែភិក្ខុនីម្ខាង) ហើយភិក្ខុនី
ប្បុរសស្លាបកាយដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះទៅ ខាងលើ
តាំងពីមណ្ឌលនៃដងនីវឡើងមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អប្លែង ។ ភិក្ខុនី
ប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនី
ប្បុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនី
ប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដ ។ ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់
ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីប្បុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយ

១ តាំងពីបញ្ចលេខ៥ ដល់បញ្ចលេខ ៦ ឱយាយអំពីការត្រេកអរតែម្ខាង គឺតែខាងភិក្ខុនី ។

១៣

បរិមណាជីវេ បទវាជីវេ

អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសតិ
អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។

(៦) ទុក្ខត្តកំ អនោជានុមណ្ណលំ កាយេន កាយំ
អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិ-
តទ្ធិំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន
កាយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយប្បដិ-
ពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។
និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។
និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធិំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខ-
ដស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាមសតិ
ទុក្ខដស្ស ។

(៧) ទុក្ខតោ អវស្សតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស
វា បណ្ណកស្ស វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហស្ស វា
អនត្តកំ ទុក្ខជានុមណ្ណលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ

បារាជកទី ១ បទកាណិយ

វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តបុរស
ស្តាប់វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ
បួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៦) ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់កាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដង
កាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃដង្កង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ^(១) ។ ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹង
កាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់
បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់វត្ថុដែលជាប់
នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីប្តបុរសស្តាប់វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
សម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៧) កាលបើជនទាំងពីរខាង (គឺភិក្ខុនីនិយក្សជាដើម) មានតម្រក
ដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីស្តាប់កាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃដង្កង់ឡើងទៅ របស់យក្សក្តី ប្រេតក្តី

១ បានជាត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ព្រោះត្រូវអរតែម្តង ពីតែខាងភិក្ខុនី ។

វិនយបិដក វិទូសិរិក្កោ

អាមសតិ មុល្ហត្ថយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ
អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ
អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយ-
ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្សតិយេន
កាយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្សតិយេន
កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្ស-
តិយេន ជិស្សតិយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។

[៨] ឧត្តក្កកំ អនោជាទុមណ្ណាលំ កាយេន
កាយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយេន
កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ កាយ-
ប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។
កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាមសតិ
ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយំ អាមសតិ អាមសតិ
ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។ ជិស្សតិយេន ជិស្សតិយំ អាម-
សតិ អាមសតិ ទុក្ខដស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិវាស្ត

ឡើយក្តី គិរចានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិផ្សំល្ងង់ ។
ភិក្ខុនិស្សាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិ
ស្សាបកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាបវត្ត
ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុ-
និស្សាបកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួស-
សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាបវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
ចោល ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៨) ភិក្ខុនិស្សាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ
ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិ
ស្សាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាប
កាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាបវត្ត
ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិ
ស្សាបកាយដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនិស្សាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិស្សាបវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
ចោល ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

១៥

បឋមញាដិពេ បទភាជីយំ

[៧] ឯកតោ អវស្សតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជាទុមណ្ណា-
លំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាម-
សតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៨០] ឧត្តក្ខតំ អធិជាទុមណ្ណាលំ កាយេន
កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយេន
កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខ-
ជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ

ញាតិកថា ១ បទភាននីយ

[៧] កាលបើមានតម្រកតែម្ខាង (គឺខាងភិក្ខុនីតែម្ខាង) ហើយ
ភិក្ខុនីស្តាបកាយ (របស់យក្សជាដើម) ដោយកាយរបស់ខ្លួន ខាងក្រោម
តាំងពីដីកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី)
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវ
អាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួស
សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ
ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនី
ស្តាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ
បួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

[១០] ភិក្ខុនីស្តាបកាយដោយកាយខាងលើតាំងពីដីកាំបិតឡើងទៅ
ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាប
វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបកាយ
ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាបវត្ថុដែលជាប់
នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្តាប

១៦

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

អាថត្ថំ ទុក្កជស្សំ ។ និស្សត្តិយេន កាយ ប្បដិតទ្ធំ

អាមសតិ អាថត្ថំ ទុក្កជស្សំ ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ

អាមសតិ អាថត្ថំ ទុក្កជស្សំ ។

[១១] អនាថត្ថំ អសព្ព័ច្ចំ អសតិយា អដានិច្ចិយា

អសានិយន្តិយា ឧម្មត្ថិកាយ ខិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បរិមយាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិវាស្ត

កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

[១១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមិនក្លែង១ មិនមានស្មារតី១ មិនជំងឺខ្លួន១ មិនត្រេកអរ១ ៤៣ ១
មានចិត្តរវើរវាយ ១ វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ធរាជិកទី ១ ចប់ ។

ទុតិយបារាជិកំ

[១២] តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហាតិ ដេតវិនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ សាឡេន
មិការនត្តនា^១ កត្តិយំ ហោតិ ។ យាវ កញ្ចោ តុណ្ណោ
អហោសំ តាវ ធានេសំ ។ បវបក្កោ កញ្ចោ វិព្ពមិត្តា
វិជាយំ ។ ភិក្ខុនិយោ ធុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ ឯតនេវេត្តំ
សុន្ទរីនន្ទា ខោ អយ្យេ អចិវិព្ពន្តា វិជាតា កត្តិ ទោ
សា ភិក្ខុនិយោ សមាទា កត្តិយិតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ។
កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ ជាធំ ចារាជិកំ ធម្មំ អដ្ឋា-
បន្ថំ ភិក្ខុនិ ទេវ អត្តនា បដិទោនេសំ ន គណស្ស
អាវោចេសីតិ ។ យោ ឯតិស្ស អវណ្ណោ មយ្ហេសោ
អវណ្ណោ យា ឯតិស្ស អកិក្ខុ មយ្ហេសោ អកិក្ខុ
យោ ឯតិស្ស អយសោ មយ្ហេសោ អយសោ យោ

១ មិការនត្តនា សទ្ធិន្តិបំ កត្តិយំ ពោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បារាជីកទី ២

(១២) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញត្ថម្ភដ៏មានជាគតិក៏នៅវត្តជេតវន របស់អនាថចំណិតសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុ ន័មានគភីដោយសាឡវ្វជាចៅមិការមាតា ។ កាលគភីខ្ញុំនៅឡើយ ក៏អាច បិទបាំងទុកបាន ។ លុះគភី (នោះ) ចាស់ (ជិតគ្រប់១១) ភិក្ខុនិរោតសឹក ទៅហើយសម្រាលកូន ។ ភិក្ខុនិរោតសឹកឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លូ នន្ទាភិក្ខុនិរោត បពិត្រលោកម្ចាស់ សុន្ទរិនន្ទា សឹកទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន ក៏សម្រាល (កូនភ្លាម) សុន្ទរិនន្ទានោះ មានគភីតាំងអំពីនៅជាភិក្ខុនិរោត ឡើយទេប្ប ។ ថុល្លូនន្ទាភិក្ខុនិរោតឆ្លើយតបថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ លោកម្ចាស់ ។ ពួកភិក្ខុនិរោតម្យលនោះ ក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ (ថេ) លោក ម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនិរោតវត្តបុរាណជិតហើយ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាលោក ម្ចាស់មិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ។ ឯថុល្លូនន្ទាភិក្ខុ នីក៏និយាយថា ទោសណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ ទោសនោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំ ក្តីពាក្រកំណាវដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ ក្តី ពាក្រកំនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីអាចយស^(១)ណាដែលកើតឡើងដល់ សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ សេចក្តីអាចយសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីសូន្យលោក

១ គន្លឹកថា ថា សេចក្តីវិបត្តិបាតបរិវារ ឬដំនៀលក្នុងទីកំយ៉ាងមុខ ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនិវាស្តោ

ឯតិស្សា អលាភោ មយ្ហោសោ អលាភោ ក្យាហំ អយ្យេ
អត្តោ អវណ្ណំ អត្តោ អកត្តំ អត្តោ អយសំ អត្ត-
ោ អលាភំ បរេសំ អាវោចេស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បញ្ញា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចា-
ចេន្តំ កេមំ ហិ ឆាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា ជាធំ ចារាជិ-
កំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនិ លេវ អត្តោ បដិចោទេស្សតិ
ន គណស្ស អាវោចេស្សាមីតិ ។ អថោ តា ភិក្ខុ-
និយោ ភិក្ខុនិ ឯតមត្តំ អាវោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ
ឯតមត្តំ អាវោចេសុំ ។ អថោ ភកវា ឯតស្មី ជិណានេ
ឯតស្មី បករណោ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និចារាបេត្វា ធម្មិ
កេមំ កត្វា ភិក្ខុ បដិចុច្ឆិ សង្កំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ ជាធំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនិ លេវ
អត្តោ បដិចោទេតិ^(១) ន គណស្ស អាវោចេតិ^(២) ។
សង្កំ ភកវតិ ។ វិកវហិ ពុឌោ ភកវា កេមំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ជាធំ ចារាជិកំ ធម្មំ
អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនិ លេវ អត្តោ បដិចោទេស្សតិ ន

១ ឧ.ម. បដិចោទេសិ ។ ២ ឧ.ម. អាវោចេសិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ណា ដែលកើតឡើងដល់សុទ្ធិវិនិច្ឆ័យ៖ សេចក្តីសូន្យលាភរនោះនឹងមាន
ដល់ខ្ញុំ(មិនខាន) បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើដូច្នោះ) ខ្ញុំនឹងប្រាប់ទោសរបស់ខ្លួន
ក្តៅក្រកវរបស់ខ្លួន សេចក្តីភ័យសរបស់ខ្លួន សេចក្តីសូន្យលាភរបស់ខ្លួន
ដល់ពួកជនដទៃដូចម្តេចបាន ។ ពួកភិក្ខុណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុអម្បាលនោះភិពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់
ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនគួរនឹងមិន
ចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈសោះ ។ លំដាប់នោះ
ពួកភិក្ខុអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ
ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឱ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃទ្រង់សំដែង
ធម៌កថា ហើយទ្រង់សួររពាក្យពួកភិក្ខុថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង
នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្តេចដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក
ហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ

ទុតិយបារាជិតេ បញ្ញត្តិ

គណស្ស អាហារេចស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភារាយ អថខ្វេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯ-
កប្បានំ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
ដានំ បារាជិតំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនិ នេវ អត្តនា
បដិច្ចោទេយ្យ ន គណស្ស អាហារេចយ្យ យនា ច សា
បិតា វា អស្ស បុតា វា នាសិតា វា អវសជា វា សា
បច្ឆា ឯវំ វាទេយ្យ បុព្វេ វាហំ អយ្យ អញ្ញាសី ឯតំ
ភិក្ខុនិ ឯវុចា ច ឯវុចា ច សា ភិក្ខុនិ នេ ច ខេ អត្ត-
នា បដិច្ចោទេស្សំ ន គណស្ស អាហារេចស្សន្តិ អយម្បិ
បារាជិតា ហោតិ អសំវាសា វជ្ជប្បដិច្ចាទិកាតិ ។

[១៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អជិប្បតា
ភិក្ខុនិ ។ ដានាតិ នាម សាមំ វា ដានាតិ

ពាក្យទី ២ សេចក្តីបញ្ជាក់

នៃភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លានឹងមិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយនោះទេ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជាខាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លា នឹងខាំបណ្តាលពួកមនុស្សខ្លះដែលជ្រះថ្លា
ហើយឲ្យត្រឡប់ជាទាស់ចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ ចេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចវស្សដែលឡើងម្សិលសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណ
មួយដឹងថា ភិក្ខុនិដ្ឋន្តាត្រូវអាបត្តិបាណ្ឌិកហើយមិនចោទដោយខ្លួនឯង
នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនិនោះស្ថិតនៅក្នុង ច្បុកហើយក្តី
វិនាសហើយក្តី ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃហើយក្តី ទោះភិក្ខុនិដែលដឹងរឿង
នោះ និយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំ
បានដឹង(រឿង) ភិក្ខុនិនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះ
មួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង នឹងមិនបាន
ប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នោះភិក្ខុនិនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាណ្ឌិក ឈ្មោះ
វេជ្ជបដិច្ចាទិក (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្រីមិនមានសំរាម ។

[១៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណមួយ មានសេចក្តីដប្បដ្ឋាននឹងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបាណ្ឌិកនេះ ។ ដែលហៅថា ដឹង ភិក្ខុនិដឹងខ្លួនឯងក្តី

វិធីបិណ្ឌ កំពុងវិវត្ត

អញ្ញា វា តស្សា អាហារចេន្នំ សា វា អាហារចេតំ ។
ចារាជិកំ ធម្មំ អដ្ឋាបន្នំ អដ្ឋន្នំ ចារាជិកាធំ អញ្ញាតំ
ចារាជិកំ អដ្ឋាបន្នំ ។ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យតិ
ន សយំ ចោទេយ្យ ។ ន កណាស្ស អាហារចេយ្យតិ
ន អញ្ញាសំ កិក្កុដិធំ អាហារចេយ្យ ។

[១៤] យនា ច សា បិណ វា អស្សាតិ បិណ
នាម សលីង្កេ បិណ វុច្ចតិ ។ ចុតា នាម កាលក-
តា^(១) វុច្ចតិ ។ នាសិកា នាម សយំ វា វិញ្ញា ហោតិ
អញ្ញាហិ^(២) វា នាសិកា ។ អវសជា នាម តិក្កាយតធំ
សង្កតា វុច្ចតិ ។

[១៥] សា មច្ឆា ឯវំ វាទេយ្យ មុទ្ធេ វាហំ អយ្យេ
អញ្ញាសី ឯតំ កិក្កុដិ ឯវុច្ចនា ច ឯវុច្ចនា ច សា កតិ-
ដិតិ នោ ច ទោ អត្តនា បដិចោទេស្សន្តិ ន សយំ
ចោទេស្សំ ។ ន កណាស្ស អាហារចេស្សន្តិ ន អញ្ញាសំ
កិក្កុដិធំ អាហារចេស្សំ ។

១ ឧ, ម. កាលំ កតា ។ ២ អញ្ញាហិធំ អញ្ញាតំ ឧត្តិ ។

វិសេសបំណក ភិក្ខុនិវាសន៍

មានពួកអ្នកដទៃមកប្រាប់ដល់ភិក្ខុនិវាសន៍ក្តី ភិក្ខុនិវាសន៍ត្រូវប្រាកដដឹងនោះ
ប្រាប់ក្តី ។ ពាក្យថា ត្រូវគោបត្តិប្រាកដដឹង អធិប្បាយថា បណ្តាប្រាកដដឹង
ទាំង៨ (ដឹងថា) ត្រូវប្រាកដដឹងណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនចោទដោយ
ខ្លួនឯង គឺមិនប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់
ដល់ពួកគណៈ គឺមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនិវាសន៍ទៀត ។

(១២) ត្រង់ពាក្យថា កាលណាបើភិក្ខុនិវាសន៍ស្ថិតនៅក្តី គឺដែល
ហៅថា ស្ថិតនៅ បានដល់ភិក្ខុនិវាសន៍នៅក្នុងភោជនីយ៍ខ្លួនដែល ។ ដែល
ហៅថា ច្បុក គឺធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅហើយ ។ សឹកខ្លួនឯងក្តី ពួក
ភិក្ខុនិវាសន៍ទៀតឲ្យវិនាសក្តី ហៅថា វិនាសហើយ ។ ចៀសទៅកាន់
លទ្ធិត្រិយ ហៅថា ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃ ។

(១៥) ត្រង់ពាក្យថា ពោះភិក្ខុនិវាសន៍ដឹងរឿងនោះនិយាយយ៉ាង
នេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បត់ត្រលោកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង)
ភិក្ខុនិវាសន៍ថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាល
មុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង សេចក្តីថា ខ្ញុំមិនបានប្តឹង
(ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈ
អធិប្បាយថា ខ្ញុំមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនិវាសន៍ទៀត ។

២១

ទុតិយបារាជិកេ អសបញ្ជីវាគេ

(១៦) អយម្បតិ បុរិមាយោ ឧទានាយ វុច្ចតិ ។
 បារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យជាថិ នាម បណ្ណាបលាសោ
 ពន្ធនា បុត្តោ^(១) អកញោ ហរិតតាយ ឃរមេវ ភិក្ខុនិ
 ជានំ បារាជិកំ ធម្មំ អន្ស្របន្នំ ភិក្ខុនិ នេវ អត្តនា
 បដិចោទេស្សមិ ន គណាស្ស អាហោចេស្សមីតិ ធុរំ
 និក្ខត្តមត្តេន អស្សមណី ហោតិ អសក្សជីតា តេន
 វុច្ចតិ បារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ មាម សោ តាយ សន្និ នត្តំ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

(១៧) អនាបត្តិ សង្ឃស្ស កណ្ណានំ វា កលហោ
 វា វិក្កហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ នាហោចេតិ
 សង្ឃកេទោ វា សង្ឃរាជិ វា ភវិស្សតីតិ នាហោចេតិ

១ បម្បត្តេតិបិ បារាជិ ។

បារាជិកទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះក្តី គឺជាគតពោលប្រៀបផ្ទៃមនឹង
ពួកភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក
អធិប្បាយថា ធម្មតាស្លឹកឈើទុំដែលជ្រុះផុតអំពីទងហើយ មិនគួរលូត
លាស់ឡើងវិញបាន មានគួរនាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលដឹងថា ភិក្ខុនីផង
គ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនចោទចំពោះខ្លួន
ឯង អញមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈដូច្នោះ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែន
ជាធិការរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូលឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុនីនោះ
បានជាគឺជាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ពាក្យថា មិនមាន
សំរវស អធិប្បាយថា ដែលហៅថា សំរវស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា
ទុំទូសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិទ្ធិស្មើគ្នា នេះហៅថា សំរវស
សំរវស⁺នេះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះ ព្រោះហេតុដូច្នោះ បានជា
គឺជាគត ហៅថា ជាភិក្ខុនីមិនមានសំរវស ។

(១៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៨យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រះគិតថា សេចក្តីកហេតុក្តី សេចក្តីឈ្មោះប្រកែកក្តី
សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងគ្នាក្តី សេចក្តីវិវាទក្តី នឹងកើតមានដល់សង្ឃ១ មិនប្រាប់
ព្រះគិតថា សង្ឃបែកបាក់គ្នា ឬសេចក្តីប្រទោះវៃសង្ឃនឹងកើតមាន ។

២២

វិធីបិដកេ កំពុងវិកត្តោ

អយំ កក្កុលា ដរុសា ដីវិតន្តរាយំ វា ព្រហ្មចរ័យន្ត-
រាយំ វា កក្កិស្សត័តិ នារោចេតិ អញ្ញា បដិវ្រា កិក្កុនិ-
យោ អបស្សន្តិ នារោចេតិ ន នារោតុកាមា នារោចេតិ
បញ្ញាយិស្សតិ សកេន កក្កេនាតិ នារោចេតិ ឧប្បត្តិ-
កាយ អាទិកក្កិកាយាតិ ។

ទុតិយបិដកេ ធិដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក វិញ្ញាណសម្ពុទ្ធ

មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនិទាននេះគោរពកាចក្រក៏ក្រែងនឹងធ្វើអន្តរាយដល់
ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ។ ភិក្ខុនិទាននេះមិនទាន់យំញញឹកភិក្ខុនិ
ឯទៀតដ៏សមគួរទើបមិនប្រាប់ ។ ភិក្ខុនិទានមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងបិទ
បាំងមិនប្រាប់ ។ ភិក្ខុនិមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនិទាននឹងប្រាកដដោយ
កម្មជារបស់ខ្លួន (មិនខាន) ។ ភិក្ខុនិធិត ។ ភិក្ខុនិខានដើមបញ្ញត្តិ ។ ។

បារាណិកទី ២ ៤៦ ។

តតិយបារាជិកំ

[១៨] តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា សាវត្ថុយំ វិហា.

រតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ចោ
បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ សមក្កេន សង្ឃេន
ឧត្តិភំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធាណិប្បព្វំ អនុវត្តតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជិយន្តិ វិ-
ចារេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា សមក្កេន
សង្ឃេន ឧត្តិភំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធាណិប្បព្វំ អនុវត្តិស្សតិ តិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ សមក្កេន
សង្ឃេន ឧត្តិភំ អវិជ្ជំ កន្ធាណិប្បព្វំ អនុវត្តតិ ។ សច្ចំ
ភកវាតិ ។ វិការហិ តុន្នោ ភកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ សមក្កេន សង្ឃេន ឧត្តិភំ អវិជ្ជំ
កន្ធាណិប្បព្វំ អនុវត្តិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

បារាជិកទី ៣

(១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងជេតវនាមារបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីប្រ-
ព្រឹត្តតាមអវិជ្ជកិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ហ្មតិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្កប់
ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជកិក្ខុ ជាអ្នកកើត
ក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាកិក្ខុនី
ប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជកិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃព្រម
ព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជកិក្ខុ
ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នា ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត
ហើយទេ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

សិក្ខាបទំ ទុក្ខិសន្តិ យា បទ ភិក្ខុនី សមគ្គន រសង្ឃន
ទុក្ខតំ ភិក្ខុំ ធម្មន វិនយេន សត្តសាសនេន អនាទរ
អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី
ភិក្ខុនីហំ វិមស្ស វចនីយា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ
សមគ្គន រសង្ឃន ទុក្ខត្តោ ធម្មន វិនយេន សត្តសា-
សនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ
មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិតិ វិវត្ត សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហំ
វុច្ចមាណ តថេវ បក្កល្លោយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហំ យាវ-
តតិយំ សមនុភាសិតញា តស្ស បដិទិស្សត្តាយ យាវ-
តតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមាណ តំ បដិទិស្សន្តេយ្យ
ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តេយ្យ អយម្បិ
ពារាជិការា ហោតិ អសំវាសា ទុក្ខត្តានុវត្តិកាតិ ។

[១៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមគ្គោ បាវ

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ចូរសំដែងឡើងខ្ញុំសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិកាយមួយប្រព្រឹត្តតាម
ភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
ប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយ
ជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនិកាយ
ត្រូវភិក្ខុនិកាយទៀតនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែល
សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
របស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែង
បាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំ
ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ភិក្ខុនិកាយកាលភិក្ខុនិកាយទៀតនិយាយឲ្យ
យ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនិកាយត្រូវភិក្ខុនិកាយទៀត
សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ បើភិក្ខុនិកាយ
កាលត្រូវភិក្ខុនិកាយទៀតសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង លះបង់វត្ត
នោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនិកាយ
ក៏ត្រូវបាញ់ជីក ឈ្មោះទុក្ខិតានុវត្តិក (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃ
លើកវត្ត) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិកាយមួយ មានសេត្តិអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបាញ់ជីកកណ្តុនេះរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នា

តតិយបារាជិតេ សិក្ខាបទវិវត្តោ

សង្ខេប សមាទសំវាសកោ សមាទសីមាយំ បិរោ ។
ឧត្តិតោ នាម អាចត្តិយា អនិស្សនេ^(១) វា អប្ប-
ដិកាម្មេ^(២) វា អប្បនិទិស្សន្តេ^(៣) វា ឧត្តិតោ ។ ធម្មន
វិនយេនាតិ យេន ធម្មន យេន វិនយេន ។ សត្ត-
សាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ទុដ្ឋសាសនេន ។ អនា-
នោ នាម សង្ខំ វា កណំ វា បុគ្គលំ វា កម្មំ វា
នាទិយតិ ។ អប្បដិការោ នាម ឧត្តិតោ អនោ-
សារិតោ ។ អតតសហាយោ នាម សមាទសំវាសកោ
ភិក្ខុ វុច្ឆនិ តតសហាយា សោ តេហិ សង្ខំ នត្តិ
តេន វុច្ឆនិ អតតសហាយោតិ ។ តមនុវត្តេយ្យតិ
យំទិដ្ឋិកោ សោ^(៤) ហោតិ យំខន្តិកោ យំរុចិកោ
សាបិ តំទិដ្ឋិកា ហោតិ តំខន្តិកា តំរុចិកា ។

១-២-៣ ឧបាសិកាប្រយោគប្រយោគ វិចេ បារាជិតេ តតិយាវិវត្តន្តិយោ ពនា ។ ៤ សោ
យំ ទិដ្ឋិកោតិ ឯវំ កមេន ភវិត្យំ ។

ធារណៈទី ៣ សិក្ខាបទវិវាទ

ស្ថិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថា
សង្ឃលើកវត្តហើយ គឺភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិភិ
ព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិភិ^(១) ព្រោះមិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាគ្រក់) ភិ ។ ពាក្យថា
តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌ឯណា តាមវិន័យឯណា ។ ពាក្យថា
តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់
ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ដែលហៅថា មិនអើពើ គឺភិក្ខុមិន
អើពើនឹងសង្ឃភិ គណភិ បុគ្គលភិ កម្មភិ ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយ
មិនហៅបូលពួក ឈ្មោះថា ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រាមជ្រែងមិនបាន ។
ដែលហៅថា មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដែលមាន
សំវេសស្មើគ្នា តថាគតហៅថាមានការរួបរួមជាមួយគ្នា ការរួបរួមជាមួយ
គ្នានោះមិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះទេ ហេតុនោះ ភិក្ខុនោះ
ទើបតថាគតហៅថា ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ពាក្យថា
ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងណា មានសេចក្តីចូលចិត្ត
យ៉ាងណា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងណា ភិក្ខុនោះក៏មានទិដ្ឋិយ៉ាងនោះ
មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងនោះដែរ ។

១ ដឹងថាត្រូវអបអរសាទរ ។ មិនសំដែងអបអរសាទរនោះ ។

វិធម្មបិដកេ កំក្កដិវិក្កោ

(២០) សា កំក្កដិវិតិ យា សា ឧក្កុត្តា ធុវត្តិកា
កំក្កដិ ។ កំក្កដិវិវតិ អញ្ញា វា កំក្កដិវិ ។ យា បស្សន្តិ
យា សុណាន្តិ តាវា វត្តញ្ញា ឃសោ ខោ អាយ្យ កំក្កុ
សមគ្គេន សង្កេន ឧក្កុត្តា ធុម្មេន វិធម្មេន សត្តសា-
សនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ
មាយ្យ ឃតំ កំក្កុ អធុវត្តិវិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ញា
តតិយម្បិ វត្តញ្ញា ។ សចេ បដិទិស្សន្តិវិ វច្ឆតំ
កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តិវិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា កំក្កដិ
សង្កមដ្ឋិបិ អាត្តឃ្លិត្វា វត្តញ្ញា ឃសោ ខោ អាយ្យ
កំក្កុ សមគ្គេន សង្កេន ឧក្កុត្តា ធុម្មេន វិធម្មេន
សត្តសាសនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហា-
យោ មាយ្យ ឃតំ កំក្កុ អធុវត្តិវិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ញា

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុនិកាយ

(២០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិកាយ គឺភិក្ខុនិកាយដែលប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែល
សង្ឃលើកវត្តហើយនោះ ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនិកាយទ្បាយ គឺភិក្ខុនិកាយ
ទ្បាយដទៃ ។ ភិក្ខុនិកាយទ្បាយឯណា ឃើញភិក្ខុនិកាយទ្បាយ ភិក្ខុនិកាយទ្បាយ
នោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនិកាយថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រ
ដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួមរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃលោកម្ចាស់
លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ភិក្ខុនិកាយត្រូវភិក្ខុនិកាយទ្បាយ
និយាយអស់វារគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារគំរប់បីដងផង ។
បើភិក្ខុនិកាយលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់
មិនបានទេ ភិក្ខុនិកាយត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិកាយទ្បាយ (ឯទៀត)
ពួកហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវសង្ឃទាញភិក្ខុនិកាយ
មកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នៃនាងភិក្ខុនិ ភិក្ខុនេះឯង
ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួមរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃនាងភិក្ខុនិ
នាងកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ត្រូវសង្ឃនិយាយឲ្យភិក្ខុនិកាយ

តតិយបារាជិតេ សមនុភាសតា

តតិយ ម្បី វត្តញ្ច ។ ស ចេ បដិជិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆតំ កុសលំ
នោ ចេ បដិជិស្សជ្ជតិ អាចត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[២០] សា ភិក្ខុជិ សមនុភាសិតញ្ច ។ ឯវញ្ច
ចន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញ្ច ។ ឲ្យត្តាយ ភិក្ខុជិយា
បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ
អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុជិ សមក្កេន
សង្ឃេន ឧក្ខតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
សនេន អនាទំ អប្បជិការំ អកតសហាយំ តមនុ-
វត្តតិ សា តំ វត្តំ នប្បដិជិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស
ចត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុជិ សមនុភាសេយ្យ
តស្ស វត្តស្ស បដិជិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុជិ
សមក្កេន សង្ឃេន ឧក្ខតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន
សត្តសាសនេន អនាទំ អប្បជិការំ អកតសហាយំ
តមនុវត្តតិ សា តំ វត្តំ នប្បដិជិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុជិ សមនុភាសតិ តស្ស វត្តស្ស

បារាណិកទី ៣ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

អស់វារជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារជាគំរប់បីដងផង ។ បើ
ភិក្ខុនិរោធិលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ
ត្រូវតាបត្តិទុកដ ។

(២១) ភិក្ខុនិរោធិត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី (ចំពោះភិក្ខុនិរោធិៈ
នោះ) យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវផ្លៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិរោធិនេះឈ្មោះនេះប្រព្រឹត្តតាម
ភិក្ខុនោះដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន
មិនមានការបរមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនិរោធិមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។
បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះ
ភិក្ខុនិរោធិនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ នេះជាញាតិ ។ បពិត្រ
ព្រះភិក្ខុនីសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិរោធិនេះឈ្មោះនេះប្រព្រឹត្ត
តាមភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន
មិនមានការបរមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនិរោធិមិនលះបង់វត្តនោះ ។ ឥឡូវនេះ
សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិរោធិនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុធីវិកត្តោ

បដិទិស្សត្តាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ
ភិក្ខុធីយា សមនុកាសនា តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សត្តាយ
សា តុណ្ណាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
ទុតិយម្បី ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បី ឯតមត្តំ
វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុធី
តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
តស្សា តុណ្ណា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

(២២) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កក្កវាចាហិ បុល្ល-
ច្ចយា កក្កវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។

(២៣) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧទាទាយ វុច្ឆតិ ។
ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យជាថិ នាម បុប្ផសីលា
ទ្រេនា ភិញ្ញា អប្បជិសទ្ធិកា ហោតិ ឯវមេវ ភិក្ខុធី
យាវតតិយំ សមនុកាសិយមាណា អប្បជិទិស្សន្តន្តិ
អស្សមណី ហោតិ អសក្យជិតា តេន វុច្ឆតិ

វិទយបិណ ភិក្ខុនិវារត្ត

ចេញ ។ ការស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិវេណ្ណនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
បង់វត្តនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវ
ស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយ
ឡើង ។ ខ្ញុំស្ម័គ្រសេចក្តីនេះអស់វារៈដឹងដឹង ។ បេ ។ ខ្ញុំស្ម័គ្រសេចក្តីនេះ
អស់វារៈដឹងដឹង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិវេណ្ណនេះសង្ឃស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធី
ហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ ។ ការស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធីនោះគួរ
ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២២) ភិក្ខុនិវេណ្ណត្រូវទុកដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវថ្មល្អច្នៃទាំង
ឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាទាំងឡាយពីរ ត្រូវអាបត្តិបាណជីកក្នុងពេល
ចប់កម្មវាចា ។

(២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិវេណ្ណ គឺជាគតពោលប្រៀបធៀប
នឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបាណជីកមុន ។ ។ ពាក្យថា ត្រូវបាណជីក
សេចក្តីថា ថ្មដ៏ក្រាសដែលបែកជាពីរចំណែកហើយជាធម្មជាតិគឺជាបរិញ្ញា
មិនបាន មានទុបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃស្ម័គ្រសមនុភា-
សនវិធីអស់វារៈគំរប់ដឹងហើយនៅមិនលះបង់ ក៏មិនមែនជាសមណី^(១)
មិនមែនជាធិតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានទុបមេយ្យដូច្នោះដែរ

១ សមណស្រី ហៅថា សមណី ។

តតិយបារាជិតេ អសាបត្តិវាជា

ចារាជីកា ហោតិភិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ធសោ សមសំគ្គាតា ឯសោ
សំវាសោ នាម សោ តាយ សង្ខំ នត្ថំ តេន វច្ឆតិ
អសំវាសាតិ ។

[២៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិដិស្សន្តតិ
អាបត្តិ ចារាជីកស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិ-
ដិស្សន្តតិ អាបត្តិ ចារាជីកស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្ម-
កម្មសញ្ញា នប្បដិដិស្សន្តតិ អាបត្តិ ចារាជីកស្ស ។
អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អ-
ធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៥] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិដិស្ស-
ន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តតិយបារាជិតំ និដ្ឋិតំ ។

បារាជកទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា ត្រូវបារាជក ។ ពាក្យថា
គ្មានសំវាស ដែលហៅថា សំវាស គឺកម្មជាមួយគ្នា ទទួលជាមួយគ្នា
ការសិក្សាស្នេហា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះមិនមានជាមួយនឹង
ភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា មិនមានសំវាស ។

(២២) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ
បារាជក ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនី (ដែលសង្ស័យ) មិនស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ចតិ ១ ។

បត្តប្បវាណីកា

[២៦] តេន សមយេន តុន្នោ កកវា សាវត្តយំ
វិហារតិ ជេតវានេ អនាថចិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធាតុកិយា កិក្កុទិយោ អវស្សតា
អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្តកុហណំបិ សាទិយន្តិ
សង្ឃដិកណ្ណកុហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិជ្ជនិបិ សល្ល-
បន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ពាគមនំ សាទិ-
យន្តិ ធន្តិបិ អនុបរិសស្តិ កាយំបិ តទន្តាយ ឧបសំហារន្តិ
ឯតស្ស អសន្តម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ។ យា តា កិក្កុទិ-
យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឪយន្តិ វិចារេន្តិ
កនំ ហិ ពាម ធាតុកិយា កិក្កុទិយោ អវស្សតា អវស្ស-
តស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្តកុហណំបិ សាទិយស្សន្តិ
សង្ឃដិកណ្ណកុហណំបិ សាទិយស្សន្តិ សន្តិជ្ជស្សនិបិ
សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ពា-
គមនំ សាទិយស្សន្តិ ធន្តិបិ អនុបរិសស្សន្តិ កាយំបិ
តទន្តាយ ឧបសំហារស្សន្តិ ឯតស្ស អសន្តម្មស្ស បដិ-
សេវនត្តាយាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ កិក្កុវេ ធាតុកិយា

បារាណិកទី ៤

(២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់
គនាថបំណិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ឆត្វគ្គិយា
ភិក្ខុទីទាំងឡាយ (ភិក្ខុទីពួក ៦ នាក់) មានសេចក្តីត្រេកអរនឹងការ
ចាប់ផ្តើមនឹងការចាប់យាយសង្ឃដ៏ខ្លះ របស់បុរសដែលមានតម្រែក
ឈរជាមួយខ្លះ ចរាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹង
ប្រសើរចូលមកដិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបំបាំងខ្លះ ពិចារណា កាយដើម្បី
អសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនេះ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្កាប់ថា ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយមានតម្រែក មិនគួរនឹង
ត្រេកអរនឹងការចាប់ផ្តើមនឹងការចាប់យាយសង្ឃដ៏ខ្លះ របស់
បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាល ឈរជាមួយខ្លះ ចរាជាមួយខ្លះ ទៅ
កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រសើរចូលមកដិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបំបាំង
ខ្លះ ពិចារណា កាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីសេពអសទ្ធម្មនេះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ពួកឆត្វគ្គិយាភិក្ខុទីមាន

បក្កុណាដិកេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
ហត្ថក្កហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃដិកណ្ណាក្កហណំបិ
សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆន្តិ បុរិ-
សស្សបិ អញ្ញាគមនំ សាទិយន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិសន្តិ
កាយំបិ តទន្តាយ ឧបសំហារន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធិម្មស្ស
បដិសេវនត្តាយាតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិការហិ ពុទ្ធា
ភកកា កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធាត្ថិកិយោ ភិក្ខុនិយោ
អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំបិ
សាទិយស្សន្តិ សង្ឃដិកណ្ណាក្កហណំបិ សាទិយស្សន្តិ
សន្តិដ្ឋស្សន្តិបិ សល្លបស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆស្សន្តិ
បុរិសស្សបិ អញ្ញាគមនំ សាទិយស្សន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិ-
សស្សន្តិ កាយំបិ តទន្តាយ ឧបសំហារស្សន្តិ ឯតស្ស
អសទ្ធិម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ អវស្សតា
អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំ វា សា-
ទិយេយ្យ សង្ឃដិកណ្ណាក្កហណំ វា សាទិយេយ្យ

បារាជិកទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រិកត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ស័យដ៏ខ្លះ
របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រៃកត្រៃអាលឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅ
កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រៃកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំ
បាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសន្តម្ភនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសន្តម្ភនេះ⁺
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបចូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម្មតិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រិក មិនគួរនឹងត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ
ត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ស័យដ៏ខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រិក
ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រៃកអរនឹង
ប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បី
អសន្តម្ភនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសន្តម្ភនេះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិតាមទំនេរយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណា មួយមានតម្រិក ហើយត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃក្តី
ត្រៃកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ស័យដ៏ក្តី របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រិក

៣២

វិទេយបិដកេ ភិក្ខុខិរោត្តោ

សន្តិដ្ឋយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា សង្កេតំ វា គច្ឆេយ្យ
បុរិសស្ស វា អញ្ញាគមនំ សាទិយេយ្យ ធម្មំ វា អនុបរិ-
សេយ្យ កាយំ វា តទន្តាយ ឧបសំហេយ្យ ឯតស្ស
អសន្តម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ អយម្បិ ចារាជិកា ហោតិ
អសំវាសា អដ្ឋវត្តកាតិ ។

(២៧) យោ បធាតិ យោ យោទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បេតា ភិក្ខុជីតិ
។ អវស្សតា នាម សារត្តា អបេត្តវត្ត^(១) បដិពទ្ធ-
ចិត្តា ។ អវស្សតោ នាម សារត្តោ អបេត្តវា បដិពទ្ធ-
ចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
ន បេតោ ន តិវច្ឆានគតោ វិញ្ញ បដិពលោ កាយសំសក្កំ
សមាបទ្គិកំ ។ ហត្តក្កហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ហត្តោ
នាម កប្បំ ឧចាទាយ យាវ អក្កនខា ។ ឯតស្ស
អសន្តម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ឧត្តក្ខតំ អនោជាណ្យ-
មណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។
សង្ឃាជិកណ្ណាគហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស

១ ឧ.ម. អយេកា ។

វិធីយបិដក ភិក្ខុនីវិក័ត

ឈរជាមួយក្តី ចរចាជាមួយក្តី ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី ត្រេកអរនឹងប្រស
ដើរចូលមកជិតក្តី ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី ពិចារណាកាយដើម្បីអស្ចម្ភ
នោះក្តី ដើម្បីនឹងសេពអស្ចម្ភន្តរៈ ភិក្ខុនីនេះក្តី ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះអង្គវត្តកា
(ព្រោះប្រកបដោយវត្ត ៨^(១)) រកសំពត់សគ្មាន ។

(២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី១នៃបារាជិកកណ្តនេះហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលត្រេកអរមានសេចក្តី
គយគន់វិវេក មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ បុរសដែលត្រេក
អរគយគន់វិវេក មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ មនុស្ស
ប្រុសដែលដឹងក្តីអាចស្តាប់អវិជ្ជ័យកាយបាន ឈ្មោះថា បុរសបុគ្គល មិនវែមន
យក្សប្រុសប្រេតប្រុស គិរច្ឆាន ឈ្មោះលទេ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់
ដៃក្តី សេចក្តីថា ដែលហៅថា ដៃ គឺវាសំគាំងពីដៃវែងរហូតដល់ចុងក្រចក ។
ភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ ខាងលើគាំងពីដៃកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោម
គាំងពីមណ្ឌលដង្កង់ចុះមក ប្រយោជន៍សេពអស្ចម្ភន្តរៈ ត្រូវអាចតិថល្លច័-
យ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ស័យក្តី គឺភិក្ខុនីត្រេកអរ

១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងគ្រប់ទាំង ៨ ១ ទើបត្រូវបារាជិក បើកន្លងតែ១ណាមួយ ហើយជាក់គុះ
ថា លែងឲ្យត្រូវទៀតហើយ ក៏សំដែងអាបត្តិចេញ ដល់ថ្ងៃក្រោយត្រូវទៀតដល់ទៅ ៧ ដងក្តី
ក៏មិនជាបារាជិកឡើយ ។

៣៣

ចក្កត្ថណាមីពេ សិព្វាបវរិកត្តោ

អសន្ធិម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ទិវត្តំ វា ទារុតំ វា ភហវណំ
សាទិយតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ
ឯតស្ស អសន្ធិម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ បុរិសស្ស ហត្ថ
ទាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។ សល្លមេយ្យ
វាតិ ឯតស្ស អសន្ធិម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ បុរិសស្ស
ហត្ថទាសេ បិទា សល្លបតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។
សន្តេតំ វា កច្ឆេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្ធិម្មស្ស បដិសេ-
វនត្តាយ បុរិសន ឥត្តន្ទាមំ ឱកាសំ អាគន្ធាតិ វត្តា
កច្ឆតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស បុរិសស្ស ហត្ថ-
ទាសំ ឱក្កន្តមត្ត អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។ បុរិសស្ស
វា អញ្ញាគមនំ សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្ធិម្មស្ស
បដិសេវនត្តាយ បុរិសស្ស អញ្ញាគមនំ សាទិយតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ហត្ថទាសំ ឱក្កន្តមត្ត អាបត្តិ ធុល្លច្ច-
យស្ស ។ ធួនំ វា អនុបរិសេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្ធិម្មស្ស
បដិសេវនត្តាយ យេន កេនចិ បដិច្ចន្តំ ឱកាសំ ប-
រិដ្ឋមត្ត អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។ កាយំ វា ភទត្តាយ

បារាជិកទី ៤ សិក្ខាបទទី១២

នឹងត្រូវចាប់សំពត់ដែលស្ងៀកក្តី ដែលដណ្តប់ក្តី ប្រយោជន៍នឹងសេតអស-
ទ្ធម៌នេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យថា ឈរជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនិយមក្នុងហត្ថ-
បាសប្រស ប្រយោជន៍នឹងសេតអសទ្ធម៌នេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យ
ថា ចរចាជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនិយមក្នុងហត្ថបាសប្រសហើយចរចាជាមួយ ប្រ-
យោជន៍នឹងសេតអសទ្ធម៌នេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់
ទីសង្កេតក្តី គឺភិក្ខុនិយមប្រសន៍យាយថា លោកចូរមកកាន់ទីទុក្ខាស
ឈ្មោះនេះដូច្នោះ ប្រយោជន៍ដល់ការសេតអសទ្ធម៌នេះ ហើយក៏ទៅ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ គ្រប់ ៗ ដំបាន លុះចូលទៅដល់ហត្ថបាសប្រសហើយ
ក៏ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិតក្តី គឺ
ភិក្ខុនិយមត្រេកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិត ប្រយោជន៍ដល់ការសេតអសទ្ធម៌
នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ លុះដើរចូលមកដល់ហត្ថបាសកាលណា ក៏ត្រូវអាបត្តិ
ថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី គឺភិក្ខុនិយមត្រាន់តែចូល
ទៅកាន់ទីទុក្ខាសដ៏បិទបាំងដោយរបស់ណាមួយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេត
អសទ្ធម៌នេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងងៗ ។ ពាក្យថា ពិចារណា កាយប្រយោជន៍

៣៤

វិនយបិដកេ វិក្កុសិរិកង្កោ

ឧបសំហវេយ្យតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ
បុរិសស្ស ហត្ថទាសេ បិតា កាយំ ឧបសំហវតិ
អាចត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។

[២៨] អយម្បតិ បុរិមាយោ ឧទាទាយ វុច្ចតិ ។
ពារាជីកា ហោតិ តិ សេយ្យជាមិ ឆាម តាលោ មត្ត-
កច្ចុញ្ញោ អកញ្ចោ បុនវុច្ចិយា ឯវេមេវ ភិក្ខុនិ អដ្ឋមំ
វត្ថុំ បរិបូរេន្តិ អស្សមណី ហោតិ អសក្យជីតា តេន
វុច្ចតិ ពារាជីកា ហោតិ តិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
ឆាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
សំវាសោ ឆាម សោ តាយ សទ្ធិ នត្ថំ តេន វុច្ចតិ
អសំវាសាតិ ។

[២៩] អនាចត្តិ អសញ្ញច្ច អសតិយា អជានត្តិយា
អសាទិយន្តិយា ឧម្មតិកាយ ទិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បព្ពត្តពារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

វិន័យប័ណ្ណ ភិក្ខុនីវិក័ត្ត

ដល់អសទ្ធម្មនោះក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាស ប្រសហើយ ពិចារណា ករណី កាយ ប្រយោជន៍ ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្មើយ ។

(២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង គឺជាគតពោល ប្រៀបដូចនឹងភិក្ខុនីមុនៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាវជិត សេចក្តីថា ដើម គោតដល់កំបុតចុងមិនគួរដុះឡើងទៀតបាន មានទម្រង់យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែល ញ៉ាំងវត្ថុជាតំរប់ ៨ ឲ្យពេញ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាធិ- ការបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានទម្រង់យ៉ាងនោះដែរ ហេតុនោះ បានជាគឺជាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាវជិត (ជាអ្នកចាលចាញ់) ។ ពាក្យថា កេសំវាសគ្មាន គឺដែលហៅថា សំវាស បានដល់កម្ពុជាមួយគ្នា ទទួលជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្នើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាស នោះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះបានជាគឺជាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះជាស្រីមិនមានសំវាស ។

(២៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្លែងឲ្យកន្លង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនី មិនត្រេកអរ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនា គ្របសង្កត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ចតិ ១ ។

៣៥

បារាជិកកណ្តោ ទទ្ទេសាវសាតំ

(៣០) ទុទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចារាជិកា ធម្មា
យេសំ ភិក្ខុនិ អញ្ញាតំ វា អញ្ញាតំ វា អាបដ្ឋិត្វា ន លកតិ
ភិក្ខុនិហិ សុទ្ធិ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា ចារា-
ជិកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត
បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យា-
យោ តស្មា តុណ្ហិ ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

បារាជិកកណ្តោ ឧទ្ទិដ្ឋំ ។

បារាជិកកណ្ត ឧទ្ទេសវិសោធន

០១(៣០) បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាចត្តិបារាជិកទាំងឡាយ
៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ បណ្តាអាចត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៨ នេះ ភិក្ខុនិណ្ឌា
ត្រូវអាចត្តិបារាជិកណាមួយ ភិក្ខុនិទានមិនបាននៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុនិទាំង
ឡាយឡើយ (ព្រោះ) ខ្លួនត្រូវអាចត្តិបារាជិក រកសំព័សគ្មាន កាលអំពីមុន
គឺកាលដែលខ្លួននៅជាគ្រហស្ថមានសភាពយ៉ាងណា កាលខាងក្រោយ
ដែលខ្លួនត្រូវបារាជិកហើយ ក៏មានសភាពដូច្នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់ពីរគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់ពីរគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
ឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនេះហើយ ហេតុនោះ
បានជានៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកទូររឿងនេះដោយពាក្យស្ងៀមនៅ
យ៉ាងនេះ ។

បារាជិកកណ្ត ០២ ។

សត្វសកណ្តំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តំ ។

បរិមសង្ឃាទិសេសំ

[៣០] តេន សមយេន តុន្នោ កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវេ ឧបាសកោ កិក្ខុដ៏-
សង្ឃស្ស ឧទ្ទេសំតំ ធម្មា កាលកតោ ហោតិ ។ តស្ស
ទ្វេ បុត្តា ហោន្តិ ឯកោ អស្សន្តោ អប្បសន្តោ ឯកោ
សន្តោ បសន្តោ ។ តេ បេត្តិកំ សាបត្តេយ្យំ វិភជីសុ ។
អថខោ សោ អស្សន្តោ អប្បសន្តោ តំ សន្តំ បសន្តំ
ឯតទវេច អម្ហាតំ ឧទ្ទេសិតោ តំ កាជេមាតិ^(៤) ។ ឯវំ
វត្តេ សោ សន្តោ បសន្តោ តំ អស្សន្តំ អប្បសន្តំ
ឯតទវេច មាយ្យា ឯវំ អវច អម្ហាតំ បិតុនា កិក្ខុដ៏
សង្ឃស្ស ទិដ្ឋានិ ។ ទុតិយេវ្យំ ខោ អស្សន្តោ

១ ឧ ប. រាវាមតិ ។

សត្តិសកណ្ណ

បព៌ត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃទិសេសទាំង ១៧ នេះឯង

តែងមកកាន់ទុទ្ទេស ។

សង្ឃទិសេសទី ១

(៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
ឧបាសកម្នាក់ប្រគេនឃ្នាំង (រោងដាក់របស់) ដល់ភិក្ខុនិសង្ឃ ហើយ
ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ឧបាសកនោះមានកូនពីរនាក់ ម្នាក់មិនមាន
សព្វាមិនជ្រះថ្លា ម្នាក់មានសព្វាជ្រះថ្លា ។ កូនទាំងពីរនាក់នោះយក
សម្បត្តិដែលជារបស់បិតាមកចែកគ្នា ។ ឯបុរសដែលគ្មានសព្វាគ្មានជ្រះថ្លា
នោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមានសព្វាជ្រះថ្លានោះថា ឃ្នាំង
របស់យើងមាន យើងនឹងចែកឲ្យឃ្នាំងនោះ ។ កាលបើបុរសដែលឥត
សព្វាឥតជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ បុរសដែលមានសព្វាជ្រះថ្លា
នោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមិនមានសព្វាមិនជ្រះថ្លានោះថា
អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្នាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនិ
សង្ឃទៅហើយ ។ បុរសដែលមិនមានសព្វាមិនជ្រះថ្លានិយាយពាក្យនេះ

៣៧

របបសង្ឃទិសេសេ និកាតំ

អប្បសន្នោ នំ សន្នំ បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាតំ
ឧទ្ទោសិតោ នំ កាដេមាតិ ។ អថខោ សោ សន្នោ
បសន្នោ នំ អស្សន្នំ អប្បសន្នំ ឯតទរោច មាយ្យោ
ឃំ អវេច អម្ពាតំ បិតុនា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។
តតិយម្យិ ខោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ នំ សន្នំ
បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាតំ ឧទ្ទោសិតោ នំ កាដេមាតិ ។
អថខោ សោ សន្នោ បសន្នោ សវេច មយ្ហំ ករិស្សតិ
អហំបិ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ទស្សន្នំតិ នំ អស្សន្នំ អប្ប-
សន្នំ ឯតទរោច កាដេមាតិ ។ អថខោ សោ ឧទ្ទោសិតោ
តេហំ កាដិយមាណោ តស្ស អស្សន្នស្ស អប្បសន្នស្ស
ចាបុណិ^(១) ។ អថខោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ
ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កម្ភិតា ឯតទរោច ចិត្តមថយ្យោ
អម្ពាតំ ឧទ្ទោសិតាតិ ។ ឃំ វុត្តេ បុល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ
តំ បុរិសំ ឯតទរោច មាយ្យោ ឃំ អវេច តម្ពាតំ បិតុនា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ទិន្នោតិ ។ ទិន្នោ ន ទិន្នោតិ វេហារិកេ

១ ១. ម. ឃបុណតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ១ នំពាន

នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់វារៈពីរដងថា ឃ្នាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្នាំងនោះ ។ ទើបបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាន និយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលគ្មានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ឃ្នាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនិសង្សហើយ ។ បុរសដែលគ្មានសទ្ធាឥតជ្រះថ្លានោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែល មានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់វារៈគំរប់ដងដងថា ឃ្នាំងរបស់យើងមាន យើង នឹងចែកនូវឃ្នាំងនោះ ។ លំដាប់នោះ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លា ក៏គិតថា បើឃ្នាំងនឹងបានមកអញ អញនឹងប្រគេនភិក្ខុនិសង្ស ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា យើងចែក គ្នាចុះ ។ ឯឃ្នាំងនោះកាលដែលអ្នកទាំងពីរនាក់នោះចែកគ្នា ក៏បានទៅលើ កូនដែលមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះ ។ ទើបកូនដែលឥតសទ្ធាឥតជ្រះថ្លា នោះចូលទៅរកភិក្ខុនិសង្សឡើយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ លោកទាំងឡាយចូរចេញទៅ ឃ្នាំងជារបស់យើងទេ ។ កាល បើបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ មុននឹង ភិក្ខុនិសង្សបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា នៃអ្នកម្ចាស់ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ឃ្នាំងនេះបិតារបស់អ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុនិសង្សហើយតើ ។ ជនទាំងពីរនោះសួរមហាមាត្រជាចៅក្រមថា ឃ្នាំងនោះគេបានប្រគេនភិក្ខុនិ

៣៨

វិធីបិណ្ឌកេ កិក្ខុនិក្ខេ

មហាមត្តេ បុត្តិសុ ។ មហាមត្តា ឃុំមាហិសុ កោ
អយ្យ ជាតាតិ កិក្ខុនិសង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។ ឃុំ វុត្ត
ឥល្លទន្ធា កិក្ខុនិ តេ មហាមត្តេ ឯតទកេច អបិទុយ្យា^(១)
តុម្ពហិ ទិដ្ឋិ វា សុតំ វា សក្ខិ វេយ្យត្វា ទានំ
ទីយមាទន្តិ ។ អថទោ តេ មហាមត្តា សច្ចំ ទោ
អយ្យា អាហាតិ តំ ឧទ្ទោសិតំ កិក្ខុនិសង្ឃស្ស អកំ-
សុ ។ អថទោ សោ បុរិសោ បរាជិតោ ឧជ្ឈាយតិ
ទីយតិ វិទាចេតិ អស្សមណីយោ ឥមា មុណ្ណា ពន្ធ-
កេនិយោ កេចំ ហិ ឆាម អម្ពាតិ ឧទ្ទោសិតំ អច្ឆន្តា-
បេស្សន្តិ ។ ឥល្លទន្ធា កិក្ខុនិ មហាមត្តានំ ឯតមត្តំ
អាហាចេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ទណ្ណាបេសុំ ។
អថទោ សោ បុរិសោ ទណ្ណិតោ^(២) កិក្ខុនិសង្ឃស្ស
អបិទុវេ អាជីវកសេយ្យំ កាវាបេត្វា អាជីវកេ ឧយ្យេ-
ជេសិ ឯតា កិក្ខុនិយោ អច្ឆាវទេតាតិ ។ ឥល្លទន្ធា
កិក្ខុនិ មហាមត្តានំ ឯតមត្តំ អាហាចេសិ ។ មហាមត្តា
តំ បុរិសំ ទណ្ណាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
វិទាចេន្តិ បឋមំ^(៣) ហិ ឆាម កិក្ខុនិយោ ឧទ្ទោសិតំ

១ ឧ. ម អបិទុយ្យា ។ ២ ឧ. ម. ទណ្ណិតោ ។ ៣ ឧ. ម. កថំ ។

វិទ្យាបិដក កិច្ចខ័រិក្ខ

សង្ឃហើយប្តូរមិនបានប្រគេន (១១) ។ មហាមាត្រៈទាំងឡាយបាននិយាយ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ មានអ្នកណាដឹងថា យ៉ាងនោះគេប្រគេន ភិក្ខុនិសង្ឃហើយ(ខ្លះដែរ) ។ កាលបើមហាមាត្រៈទាំងឡាយនិយាយយ៉ាង នេះហើយ បុល្លនន្ទភិក្ខុបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមហាមាត្រៈទាំងឡាយ នោះថា កាលដែលគេឲ្យទាន (នោះ) សឹងមានសមភាពសាក្យអ្នកទាំង ឡាយក៏បានឃើញ បានឮខ្លះដែរ ។ ទើបមហាមាត្រៈទាំងឡាយនោះ និយាយថា លោកម្ចាស់និយាយពាក្យនេះពិតមែន ហើយក៏វិនិច្ឆ័យឲ្យ យ៉ាងនោះដល់ភិក្ខុនិសង្ឃវិញ ។ ឯបុរសនោះលុះចាញ់គេហើយក៏ពោល ទោស តិរច្ឆ័យ បន្តបន្តិចថា ស្រីផ្កាមាសត្រងោលទាំងនេះមិនមែនជា សមណីទេ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដណ្តើមយកយ៉ាងរបស់យើងសោះ ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនិសង្ឃប្រាប់ដំណើរនេះដល់មហាមាត្រៈទាំងឡាយ ។ មហាមាត្រៈ ទាំងឡាយក៏ពិនិត្យបុរសនោះ ។ ឯបុរសនោះលុះត្រូវពិនិត្យហើយ ក៏ឲ្យ គេសាងលំនៅដីកក្នុងទីជិតលំនៅភិក្ខុនិសង្ឃ ហើយបញ្ជូនភិក្ខុនិសង្ឃទៅ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរដេរភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយនេះ ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុ និសង្ឃប្រាប់ដំណើរនេះដល់មហាមាត្រៈទាំងឡាយ ។ មហាមាត្រៈទាំងឡាយ ក៏ចាប់ចងបុរសនោះធ្វើទោស(ដាក់គុក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិរច្ឆ័យ បន្តបន្តិចថា ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយមិនគួរនឹង (ប្រព្រឹត្តល្មើសដោយ

ល្អ

បឋមសង្ខារិសេសេ បញ្ញត្តិ

អច្ឆិទ្ធាបេសុំ ទុតិយម្បិ ទណ្ណាបេសុំ តតិយម្បិ តទ្ធា-
បេសុំ ឥនាទិ យាតាបេស្សន្តិភិ ។ អស្សោសុំ ទោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទិយន្តានំ
វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យ
ឥល្ងន្ធា ឧសុយ្យវាទិកា វិហារិស្សតិភិ ។ អធិទោ
តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាភោចេសុំ ។ បេ ។
សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ឥល្ងន្ធា ភិក្ខុនំ ឧសុយ្យវាទិកា
វិហារិស្សតិ ។ សច្ចំ ភកភវតិ ។ វិភវហិ ពុទ្ធា ភកភវ
កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឥល្ងន្ធា ភិក្ខុនំ ឧសុយ្យវាទិកា
វិហារិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនំ ឧសុយ្យវាទិកា វិហារយ្យ
កហាបតិទា វា កហាបតិបុត្តេន វា ណាសេន វា កម្ម-
កវេន វា^(៦) អន្តមសោ សមណបរិព្វាជកេនាមិ អយំ
ភិក្ខុនំ បឋមាបតិកំ ធម្មំ អាចន្តា ទិស្សានាំយំ
សង្ខារិសេសន្តិ ។

១ ឱ ប. កម្មករោ ។

សង្ឃទិសេសទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ស្ថាន៣យ៉ាង) គឺ ១ ឲ្យមហាមាត្រ្យដណ្តើមយកឃ្នាំងរបស់គេ ២ ឲ្យមហាមាត្រ្យព័ន្ធយលក់គេ ៣ ឲ្យមហាមាត្រ្យធ្វើទោសដាក់គុកគេ ឥឡូវនេះមុខជានឹងឲ្យមហាមាត្រ្យសម្លាប់គេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លូនន្ទាមិនសមបើនឹងពោលពាក្យដោយសេចក្តីចៃដន្យ(ប្តឹងប្តល់)សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរគុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លូនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកប្តឹងប្តល់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លូនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងជាអ្នកប្តឹងប្តល់គេទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្តឹងប្តល់ពិតហាបភិក្ខុ កូនគហបតីភិក្ខុ ខ្ញុំគេភិក្ខុ អ្នកធ្វើការងារភិក្ខុ ដោយហោចទៅសូម្បីតែសមណបរិព្វាជក ភិក្ខុនីនេះភិក្ខុវិភាបភិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

វិធីបិណ្ឌពេ វិក្កុនីវិក្កោ

[៣២] យោ បនាតិ យោ យោទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥសស្មី អន្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ ឧសុយ្យវាទិកា នាម អដ្ឋការិកា វច្ឆតិ ។
គហបតិ នាម យោ កោចិ អតារំ អដ្ឋ្យវសតិ ។
គហបតិបុត្តោ នាម យេ កេចិ^(១) បុត្តភាតវេ ។
នាសោ នាម អន្តោណាតោ ធនក្កិតោ ករមវាទិតោ ។
កម្មករវេ^(២) នាម គជកោ អាហាជកោ ។ សមណ-
បរិព្វាជកោ នាម ភិក្ខុញោ ភិក្ខុនិញោ សិក្ខុមាណញោ
សាមណោរញោ សាមណោរិញោ បេចត្វា យោ កោចិ
បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ អដ្ឋំ ករិស្សមីតិ ទុតិយំ វា
បរិយេសតិ គច្ឆតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ឯកស្ស
អាហេចេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ទុតិយស្ស អាហេចេតិ
អាបត្តិ ឥល្ងច្ចយស្ស អដ្ឋបរិយោសានេ អាបត្តិ សដ្ឋ្យ-
ទិសេសស្ស ។

[៣៣] បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្តដ្ឋ្យាចារា អាបដ្ឋតិ
អសនុកាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សដ្ឋ្យម្ហា និ-
ស្សារិយតិ ។ សដ្ឋ្យទិសេសោតិ សដ្ឋ្យា វ តស្ស

១ ឧ. ម. យោកោចិ ។ ២ ឧ. ម. កម្មករវេ ។

វិនយបិដក វិក្កុនិវិកង្គ

(៣២) ត្រង់បទថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងប្រាជ្ញាជិត
ទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្តឹងប្តល់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីជាអ្នកក្តី ។ ជន
ណាមួយនៅគ្របត្រង់ផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គហបតី ។ ដែលហៅថា កូន
គហបតី គឺជនទាំងឡាយណាមួយជាកូននឹងបងប្អូនប្រុស (របស់គហបតី
នោះ) ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំដែលកើតខាងក្នុង ឬខ្ញុំដែលលោះដោយទ្រព្យ
ឬមនុស្សឈ្មោះ ដែលគេចាប់បានក្នុងទី៣ ។ ដែលហៅថា អ្នកធ្វើការ
សារ គឺអ្នកធ្វើការសារស្តីឈ្នួល អ្នកធ្វើការដឹកនាំគ្រឿងឧបករណ៍ ។
ជនណាមួយដែលបួសក្នុងសំណា កបិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុភិក្ខុនីសិក្ខុមា-
នាសាមណេនឹងសាមណេរិចញ្ញ ហៅថា សមណបិព្វាជក ។ ភិក្ខុនី
គិតថា អញនឹងធ្វើគឺកើតក្តី ហើយស្វែងរក (គ្នា) ជាគំរប់ពីក្តី ដើរទៅក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមពីរ
ដង ត្រូវអាបត្តិមួយច្រើន សម្រេចក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវ(អាបត្តិ)មួយ
អន្លើដោយការប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ថុ (ជាដំបូង) មិនមែនដោយសូត្រសមុទុកា-
សនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវ
ភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺសង្ឃពិត

៤១

ទុតិយសង្ឃទិសេសេ លីច្ឆវិស្ស បដាបតីអតិចារិវត្ត

អាបត្តិយា មានត្តំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ពេតិ
ន សម្ពុហុលា ភិក្ខុនិយោ ន ឯកា ភិក្ខុនិ តេន
វុច្ឆតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិនិកាយស្ស
នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃទិសេ-
សោតិ ។

[៣២] អនាបតិ មនុស្សហិ អាគម្ពិយមាណ
កច្ឆតិ អារក្ខំ យាចតិ អនោទិស្ស អាចិក្ខតិ ឧម្មតិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយសង្ឃទិសេសំ

[៣៥] តេន សមយេន តុន្តោ ភកវា សារត្តិយំ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
សមយេន វេសាលិយំ អញ្ញាតស្ស លីច្ឆវិស្ស
អតិចារិវត្តិ ហោតិ ។ អថខោ សោ លីច្ឆវិ តំ
។ច សាធុ វិមាហិ អនត្តំ ខោ តេ ក-
វិវិចិ សា វុច្ឆមាណ ន អាទិយំ ។ តេន

តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២ រឿងករិយាស្តេចល្អិតជាស្រីប្រព្រឹត្តក្បត់ចំពោះ

អាចឲ្យមានភ្នំ ដើម្បីអាបត្តិនោះ នឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិឲ្យ
អញ្ជានបាន ភិក្ខុនិទានឡាយច្រើនប្រមាណ (២-ពរូប) ឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនិទ
រូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ បានជាគម្ពីរគតហៅពួកអាបត្តិនោះថា សង្ឃា-
ទិសេស ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេសជានាមកម្មគឺជាឈ្មោះនៃអាបត្តិ
និកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាគម្ពីរគតហៅអាបត្តិនិកាយនោះ
ថា សង្ឃាទិសេស ។

(៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនិវេលមនុស្សទាំងឡាយកេះទាំទៅ ១ ភិក្ខុនិសូមការត្នា គឺ (សូម
ឲ្យរាជការជួយរក្សាការពារ ១ ភិក្ខុនិប្តីនិមនចំពោះឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនិឆ្លង ១
ភិក្ខុនិធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២

(៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភរគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ករិយា
របស់ស្តេចល្អិត ១ អង្គប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្ត (ប្តី) ។ ទើបស្តេចល្អិតនោះបាន
និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា អញសុំរំលឹកនាងឯង ចូរនាងឯងលះ
(អំពើនោះ) ចេញ ទំអញនឹងធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់នាងឯង ។ ស្រីនោះទុក
ជាស្តេចល្អិតនោះនិយាយយ៉ាងនេះក៏មិនអើពើឡើយ ។ សម័យនោះឯង

វិនយបិដកេ កិក្កុនិវិកង្កោ

ខោ បន សមយេន វេសាលីយំ^(១) លីច្ឆវីកលោ សន្និ-
បតិភោ ហោតិ កេនចិនេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សោ លីច្ឆវី តេ លីច្ឆវីនោ ឯតទកេច ឯកំ មេ អយ្យ^(២)
តត្ថី អនុជាណាថាតិ ។ កា ធាម សាតិ ។ មយ្ហ
បជាបតី អតិចរតិ តំ យាតេស្សាមីតិ ។ ជាណាហិតិ ។
អស្សាសំ ខោ សា តត្ថី សាមីកោ កិរ មំ យាតេតុ-
កាមោតិ វកណ្ណំ អាទាយ សាវត្ថី កញ្ញា តត្ថិយេ ឧប-
សង្កមិត្តា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ តត្ថិយា ន ឥច្ឆីសុ បព្វាជេតុំ ។
កិក្កុនិយោ ឧបសង្កមិត្តា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ កិក្កុនិយោចិ
ន ឥច្ឆីសុ បព្វាជេតុំ ។ បុល្លនន្តំ កិក្កុនី ឧបសង្កមិត្តា
កណ្ណកំ ទស្សត្តា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ បុល្លនន្តា កិក្កុនី
កណ្ណកំ កហេត្តា បព្វាជេសំ ។ អថខោ សោ លីច្ឆវី
តំ តត្ថី កវេសន្តោ សាវត្ថី កញ្ញា កិក្កុនីសុ បព្វជិតំ
ទិស្វា យេន វាជា បសេនទិ កោសលោ តេនុបសង្កម
ឧបសង្កមិត្តា វាជានំ បសេនទិ កោសលំ ឯតទកេច
បជាបតី មេ នេវ វកណ្ណំ អាទាយ សាវត្ថី អនុប្បត្តា

១ ឧ. ម. វេសាលីយា ។ ២ ឧ. ម. អយ្យ ។

វិនយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ជួនជាមានការប្រជុំពួកស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍ក្រុងវេសាលីដោយកិច្ចនិម្មយ ។
ធ្វើបស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍នោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍ទ្បាយនោះ
ថា នៃព្រះអង្គទាំងទ្បាយ សូមព្រះអង្គទាំងទ្បាយអនុញ្ញាតស្រីម្នាក់ដល់
ខ្ញុំ ។ ស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍ទ្បាយនោះសួរថា ស្រីនោះជាអ្វី ។ ស្តេច
លិច្ឆវិក្ខុន៍នោះឆ្លើយថា ជាប្រពន្ធខ្ញុំ វាភ្នកត់ចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វានោះចោល ។
ស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍ទ្បាយនិយាយថា ព្រះអង្គចូរដឹងចុះ ។ ស្រីនោះក៏បានព្យា
ពណ៌ដ៏មានថា ច្តឹងសម្លាប់អញ ហើយក៏យករបស់ដែលមានដៃឡើ
ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅកេត្តកត្តិយហើយក៏សូមបព្វជ្ជា ។ ត្តិយទាំង
ទ្បាយមិនចូលចិត្តឲ្យស្រីនោះបួសឡើយ ។ ស្រីនោះចូលទៅកេត្តកត្តិ
ហើយសូមបព្វជ្ជា (ទៀត) ។ ភិក្ខុនីទាំងទ្បាយក៏មិនចូលចិត្តឲ្យនាងនោះបួស
ដែរ ។ ស្រីនោះចូលទៅកេត្តលុននាភិក្ខុនី បញ្ជាញបង្ខំចរបស់ហើយសូម
បព្វជ្ជា ។ ចុលុននាភិក្ខុនីទទួលយកបង្ខំចរបស់ហើយឲ្យស្រីនោះបួស ។
ឯស្តេចលិច្ឆវិក្ខុន៍កាលស្វែងរកស្រីនោះ បានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីឃើញ
ស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងទ្បាយ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ស្តេចប-
សេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះបាទ
បសេនទិកោសលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ភិយារបស់ខ្ញុំ នាំយក
របស់មានដៃឡើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ (ឥឡូវនេះ) សូមព្រះអង្គ

៤៣

ទុតិយសង្គ្រាមិសេសេ លំច្ឆវិស្ស បដាបតីអតិបារិសីវត្ត

តំ ទេវេ អនុជានាត្វតិ ។ តេនហំ កលោ វិចិទិត្តា
អាចិត្តាតិ ។ ទិដ្ឋា ទេវំ ភិក្ខុនិស្ស បព្វជីតាតិ ។ សេ
កលោ ភិក្ខុនិស្ស បព្វជីតា ន សា លញ្ញា កិញ្ចំ កាតុំ
ស្វាត្តាតោ ធម្មោ ចរតុ ព្រហ្មចរិយំ សញ្ញា ទុក្ខស្ស
អន្តតិវយយាតិ ។ អថខោ សោ លំច្ឆវិ ឧជ្ឈាយតិ
ទិយតិ វិចារេតិ កតំ ហំ ធាម ភិក្ខុនិយោ ទោវិ
បព្វាជេស្សន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
លំច្ឆវិស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ទិយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហំ ធាម អយ្យា វុល្លនន្តា
ទោវិ បព្វាជេស្សន្តិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិ
ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ វល្ល-
នន្តា ភិក្ខុនិ ទោវិ បព្វាជេតីតិ^(១) ។ សច្ចំ កកវាតិ ។
វិគរហំ តុទ្ធា កកវា កតំ ហំ ធាម ភិក្ខុវេ

១ ឧ. បព្វាជេសីតិ ។

សង្ខទ័សេសទី ២ រឿងករិយាស្តេចលិច្ឆវិជាស្រីប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្ត

អនុញ្ញាតស្រីនោះឲ្យទាន ។ ស្តេចមានព្រះរាជឧត្តរថា នៃនាយ បើដូច្នោះ
ចូរអ្នកតំនិត្យរក ហើយមកប្រាប់យើងចុះ ។ ស្តេចលិច្ឆវិនោះទូលថា បពិត្រ
ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនា ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយហើយ ។ ស្តេចមានព្រះឧត្តរថា នៃនាយ បើស្រីនោះបួសក្នុង
សំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ អ្នកធ្វើអ្វីតិចតួចដល់ភិក្ខុនីនោះមិនបានទេ
ព្រោះថា តម្កល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរភិក្ខុនីនោះប្រ-
ព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុកដោយប្រពៃចុះ ។ ទើបស្តេច
លិច្ឆវិនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមនឹងបំបួសស្រីជាចោរនោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យស្តេច
លិច្ឆវិនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា លោកម្ចាស់ថុលនន្ទាមិនសមបើនឹងបំបួសស្រីចោរ
សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុលនន្ទាភិក្ខុនីបំបួស
ស្រីជាចោរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ថុលនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបំបួសស្រីចោរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនី ចោវី បញ្ចជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យោ បន ភិក្ខុនិ
ជាតំ ចោវី វជ្ជវិទិតំ អនបលោកេត្វា វាជាតំ វា សង្ឃំ
វា កណំ វា ប្ចកំ វា សេណី វា អញ្ញត្រ កប្បា វជ្ជា-
បេយ្យ អយម្យី ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា
និស្សារណីយំ សង្ឃនិសេសន្តិ ។

[៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញោ វា តិស្សា
អាពេចន្តិ សា វា អាពេចនិ ។ ចោវី នាម យា
បញ្ចមាសកំ វា អតិរេកបញ្ចមាសកំ វា អក្សនកំ
អទិន្នំ បេយ្យសំខាតំ អាទិយតិ ឯសា ចោវី នាម ។
វជ្ជា នាម យំ កត្វា វជ្ជប្បត្តា ហោតិ ។ វិទិតា
នាម អញ្ញហិ មនុស្សហិ ញាតៈ ហោតិ វជ្ជា ឯសា-
តិ ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាប្បន្នា ។ វាជា នាម
យត្ត វាជា អនុសាសតិ វាជា អបលោកេតញោ ។

វិទេយបិដក ភិក្ខុនិវរាង

អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថាស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថាត្រូវសម្លាប់
ហើយមិនបានប្រាប់ស្តេចក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាភិក្ខុ
ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) រៀវតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនី
នេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញ
ចេញចាកសង្ឃ ។

(៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដប្បដ្ឋាននឹង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញាបិដកណ្តាចេញហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ដឹង គឺភិក្ខុនី
ដឹងខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ស្រីចោរនោះប្រាប់
ក្តី ។ ដែលហៅថា ស្រីចោរ គឺស្រីណា មានថេយ្យចិត្តលួចយកទ្រព្យ
មានដម្លៃប្រាំមាសកក្តី លើសពីប្រាំមាសកក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ស្រីនេះ
ឈ្មោះថា ស្រីចោរ ។ ស្រីដល់នូវទោសត្រូវសម្លាប់ ព្រោះធ្វើអំពើ
ឯណា អំពើនេះឈ្មោះថា ទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ដែលហៅថា គេដឹង
ច្បាស់ គឺស្រីដែលមនុស្សទាំងឡាយដទៃដឹងថា ស្រីនេះមានទោសត្រូវ
សម្លាប់ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានជំរាប ។ ដែលហៅថា ស្តេច
គឺស្តេចត្រួតត្រាក្នុងទីណា ត្រូវភិក្ខុនីថ្វាយដំណឹងស្តេច (ក្នុងទីនោះ) ។

ទុតិយសង្ឃទិសេសេ សំរាបទវិរង្កោ

សង្ឃោ ឆាម ភិក្ខុទិសេសេ វុច្ចតិ ភិក្ខុទិសេសេ អប-
លោកេតព្វោ ។ គណោ ឆាម យត្ត គណោ អនុសាសតិ
គណោ អបលោកេតព្វោ ។ បូតោ ឆាម យត្ត បូតោ
អនុសាសតិ បូតោ អបលោកេតព្វោ ។ សេណិ ឆាម
យត្ត សេណិ អនុសាសតិ សេណិ អបលោកេតព្វោ ។
អញ្ញត្រ កប្បាតិ វេយេត្វា កប្បំ ។ កប្បំ ឆាម ទ្វេ
កប្បាទិ តិវុយេសុ វា បព្វជិតា ហោតិ អញ្ញសុ វា
ភិក្ខុទិសុ បព្វជិតា ។ អញ្ញត្រ កប្បា វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
គណំ វា អាចរិទិ វា បត្តិ វា ចរិ វា បរិយេសតិ
សិមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដ
ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ វុល្លច្ឆយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសេស្ស គណស្ស
ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧) អយម្បីតិ ប្រិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋ-
មាបត្តិកន្តិ សហ វត្តុដ្ឋាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុភា-

សង្ឃទិសេសទី ២ សិក្ខាបទវិកង្គ

ដែលហៅថា សង្ឃ សំដៅយកភិក្ខុនិសង្ឃ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ភិក្ខុនិសង្ឃ
(នោះឯង) ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺគណៈភិក្ខុនីត្រួតត្រាក្នុងទីណា
ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់គណភិក្ខុនី (ក្នុងទីនោះដែរ) ។ ដែលហៅថា ប្រជុំជន គឺចំ-
ណោមមនុស្សត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ចំណោមមនុស្ស (ក្នុង
ទីនោះ) ។ ដែលហៅថា សេនា គឺសេនាត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវ
ប្រាប់សេនា (ក្នុងទីនោះ) ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែកប្ប គឺមានសំបុត្រច្បាប់
សេចក្តីថា លើកទុកតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ដែលហៅថា កប្ប បានដល់
កប្បព័រយ៉ាង (ថាដូច្នោះ) ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាកតិរិយទាំងឡាយក្តី
ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាកភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃក្តី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញ
នឹងបំបួស (ស្រីនោះ) ហើយស្វែងរកគណៈក្តី ភិក្ខុនីជាអាចារ្យក្តី បាត្រក្តី
ចីវរក្តី សម្មតិសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់
ភិក្ខុនីជាបុណ្យត្រូវអាបត្តិទុកដក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្មម្ម
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
សង្ឃទិសេស ចំណែកគណៈនឹងភិក្ខុនីជាអាចារ្យ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុកដ ។

। ៣៧) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺថាគតពោលប្រៀបដូចនឹងភិក្ខុនី
ដែលត្រូវអាបត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ

វិធីបំណែក វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

សនាយ ។ ធិស្សន្តរណីយន្តិ សង្ឃប្បា ធិស្សន្តរយតិ ។
សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិ-
សេសោតិ ។

[៣៨] ចោរិយា ចោរិសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋា-
បេតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ចោរិយា វេមតិកា
អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ចោរិយា
អចោរិសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អនាបតិ ។
អចោរិយា ចោរិសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អចោរិយា
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អចោរិយា អចោរិ-
សញ្ញា អនាបតិ ។

[៣៩] អនាបតិ អនាបតិ វុដ្ឋាបេតិ អចលា-
កេត្តា វុដ្ឋាបេតិ កប្បកតិ វុដ្ឋាបេតិ ទុក្ខតិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិណ្ឌ កិច្ចនីវារន្ត

មួយអង្វើដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន
កម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺកិច្ចនីវារន្តត្រូវកិច្ចនីវារ
ទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីអធិ-
ប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ ហើយ ។

(៣៨) ស្រីចោរ កិច្ចនីវារន្តសំគាល់ថាស្រីចោរ ហើយបំបួស
(ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស វៀរវែលធីតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
ស្រីចោរ កិច្ចនីវារន្តសង្ឃវ័យ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរ
វែលធីតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ កិច្ចនីវារន្តសំគាល់ថាមិនមែនចោរ
ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) មិនត្រូវអាបត្តិ វៀរវែលធីតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
មិនមែនស្រីចោរ កិច្ចនីវារន្តសំគាល់ថាស្រីចោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
ស្រីចោរ កិច្ចនីវារន្តសង្ឃវ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រីចោរ កិច្ចនី
វារន្តសំគាល់ថាមិនមែនស្រីចោរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៩) វារៈវែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង) គឺ
កិច្ចនីវារន្តដឹងហើយបំបួស ១ កិច្ចនីវារន្តជំរាបដល់អ្នករាជការមានស្តេចជាដើម
ហើយទើបបំបួស ១ កិច្ចនីវារន្តបំបួសស្រីវែលមានសំបុត្រច្បាប់ពីក្នុងកាល
មុនរួចហើយ (គឺស្រីវែលធ្លាប់បំបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុវ័យឬកិច្ចនីវារទៀត) ១
កិច្ចនីវារន្ត ១ កិច្ចនីវារន្តដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ

(៤០) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន កណ្ហាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនី^(១)
ភិក្ខុនិហំ សទ្ធិ កណ្ហិត្វា តាមកេ^(២) ញាតិកុលំ អគ-
មាសិ ។ កណ្ហា កាបិលានិ តំ ភិក្ខុនិ អបស្សន្តិ ភិក្ខុ-
និយោ បុច្ឆិ កហំ ឥត្តន្ទាមា ន ទិស្សតិ ។
ភិក្ខុនិហំ សទ្ធិ អយ្យេ កណ្ហិត្វា ន ទិស្សតិ ។ អម្មា
អមុកស្មី តាមកេ ឯតិស្សា ញាតិកុលំ តត្ថ កន្ធ
វិចិនហិត ។ ភិក្ខុនិយោ តត្ថ កន្ធ តំ ភិក្ខុនិ បស្សិត្វា
ឯតទរោច្ចំ កិស្ស តំ អយ្យេ ឯតិកា អាគតា កច្ចិសិ
អប្បជំសិតាតិ ។ អប្បជំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ
វិចារេន្តិ កថំ ហំ ឆាម ភិក្ខុនិ ឯកា តាមន្តំ

១ ឧ. ម. អន្តេវាសិកា ។ ២ ឧ. ម. ពាមកំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣

(៤០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជីមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រេសអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ខៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនិព្វ
សិស្សរបស់ភត្តា កាបិលានីថេរី ឈ្មោះនឹងភិក្ខុនិព្វ ទាំងឡាយ ហើយក៏បានទៅ
កាន់ត្រកូលញាតិក្នុងស្រុក ។ ភត្តា កាបិលានីថេរី កាលមិនឃើញភិក្ខុនិព្វនោះ
ក៏សួរភិក្ខុនិព្វទាំងឡាយថា ភិក្ខុនិព្វនោះទៅណា មិនឃើញ ។ ភិក្ខុនិ
ព្វទាំងឡាយប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនិព្វនោះឈ្មោះនឹងភិក្ខុនិព្វ
ទាំងឡាយហើយ (ស្រាប់តែ) មិនឃើញ ។ ភត្តា កាបិលានីថេរីនិយាយថា
នៃនាងទាំងឡាយ ត្រកូលញាតិរបស់ភិក្ខុនិព្វនេះមាននៅក្នុងស្រុក ឈ្មោះ
ឯណោះ ចូរនាងទាំងឡាយទៅពិនិត្យក្នុងត្រកូលនោះមើល ។ ភិក្ខុនិ
ព្វទាំងឡាយទៅក្នុងទីនោះឃើញភិក្ខុនិព្វនោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា
នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកមកតែម្នាក់ឯង មិនមានគេប្រៀតប្រៀនលោក
ទេ ។ ភិក្ខុនិព្វនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានអ្នកណា ប្រៀត
ប្រៀនទេ ។ ភិក្ខុនិព្វទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ
ព្វទាំងឡាយនោះពោលទោស តិរវៀល បន្តបន្តិចថា ភិក្ខុនិព្វមិនសមនឹងទៅ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្ខុ

កង្កីស្បៀតតិ ។ បេ ។ សង្ខំ កិក្ខុវេ កិក្ខុនី ឯកា
តាមន្តរំ កង្កីតិ ។ សង្ខំ ភក្ខវាតិ ។ វិក្ខហិ ពុទ្ធា
ភក្ខវា កាបំ ហិ ធាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ
កង្កីស្បៀត ឆេតំ កិក្ខុវេ អប្បសញ្ញានំ វា បសាដាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ទុទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ កង្កើយ្យ
អយម្បំ កិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-
ណិយំ សង្ឃានិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចំ ភក្ខវតា កិក្ខុ-
នីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤០) តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ កិក្ខុនិយោ
សាកេតា សាវត្ថី អន្ធានមក្កប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្ធា-
មក្កេ ននី តវត្តា ហោតិ ។ អថខោ តា កិក្ខុនិយោ
ធាវិកេ ឧបសង្កមិត្តា ឯតនវោចំ សាធុ ធា អាវុសោ
តាវថាតិ ។ ធាយ្យេ សក្កា ឧកោ សតី តាវត្តនិ ។

វិទយបិដក កិក្ខុនីវិក្ក

កាន់ចន្ទ្រោះស្រែកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ មេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកកិក្ខុនីទៅកាន់ចន្ទ្រោះស្រែកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
កិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង
ទៅកាន់ចន្ទ្រោះស្រែកតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ មេ ។ ម្ចាស់
កិក្ខុទាំងឡាយ ចូរកិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
កិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្ទ្រោះស្រែកតែម្នាក់ឯង កិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវគាបគ្គិ
សង្ស័យទិសសរឈ្មោះរបស់មាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ស័យ ឯសិក្ខាបទ
នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់កិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤១) សម័យនោះឯង កិក្ខុនីទាំងឡាយពីររូបចេញអំពីក្រុងសា-
រេតហើយដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងចន្ទ្រោះផ្លូវមានស្ទឹងដែល
កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវឆ្លង ។ ទើបកិក្ខុនីទាំងឡាយនោះចូលទៅកេត្តក
អ្នកទូកហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ សូមឲ្យអ្នក
ទាំងឡាយអាណិតចំឡែងយើង (បន្តិច) ។ ពួកអ្នកទូកនិយាយថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនអាចចំឡែងលោកម្ចាស់ទាំងពីររូបតែម្តងបានទេ ។

គតិយសង្ឃទិសេសេ បរិមាសុប្បញ្ញត្តិ

ឯកោ ឯកំ ឧត្តារេសិ ។ ឧត្តិណោ ឧត្តិណំ ធូសេសំ ។
អនុត្តិណោ អនុត្តិណំ ធូសេសំ ។ តា បញ្ញា សមាគម្គា
បុច្ឆិសុ កច្ឆិសិ អយ្យេ អប្បជំសីតាតិ ។ បដំសីតម្ហ
អយ្យេ ភំ បនយ្យេ អប្បជំសីតាតិ ។ បដំសីតម្ហ
អយ្យេតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្តិ កម្មា
ភិក្ខុនិយោ ឯតមត្តំ អាហារេចសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បញ្ញា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឱយន្តិ វិចារេចន្តិ កដំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុនិ ឯកា នទីចារំ កច្ឆិស្សត្តិ ។ អថខោ
តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិ ឯតមត្តំ អាហារេចសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវ-
រោ ឯតមត្តំ អាហារេចសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
ឯកា នទីចារំ កច្ឆិស្សត្តិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិកវហិ
តុខោ ភកវា កដំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ឯកា
នទីចារំ កច្ឆិស្សត្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្ពាណំ វា

សង្ឃទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

អ្នកទូកម្នាក់ចំឡង់ភិក្ខុនី ១ រូប ។ អ្នកទូកដែលធ្លងរួចទៅហើយក៏ទ្រុស្ត
(រសពសន្តវ) នឹងភិក្ខុនីដែលធ្លងរួចទៅហើយ ។ អ្នកទូកដែលមិនទាន់ធ្លង
ក៏ទ្រុស្តនឹងភិក្ខុនីដែលមិនទាន់ធ្លង ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរនោះមកប្រជុំគ្នាក្នុងពេល
ក្រោយហើយសួរគ្នាថា នៃលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។
ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនទៅហើយ
ចុះចំណែកខាងលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនី
នោះក៏និយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនហើយដែរ ។ លំដាប់
នោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទៅកាន់ត្រីយស្ម័នខាងស្រះ ហើយប្រាប់ដំណើរនេះដល់
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពាលពោស គំរងៀល បន្ទះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម
នឹងទៅកាន់ត្រីយស្ម័នខាងស្រះនាយតែម្នាក់ឯងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលដំណើរនេះ
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីទៅកាន់ត្រីយស្ម័នខាងស្រះនាយតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង
ទៅកាន់ត្រីយស្ម័នខាងស្រះនាយតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ

វិធម្មបិដកេ វិក្កុសិវិក្កោ

បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវ័ញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឌុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ឯកា វា
តាមន្តរំ កច្ឆយ្យ ឯកា វា ននីនារំ កច្ឆយ្យ អយម្បិ
ភិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាចច្ឆា និស្សារណីយំ សង្ឃ-
ទិសេសន្តិ ។ ឃវ័ញ្ចទំ កកវតា ភិក្ខុនិទំ សិក្ខាបទំ
បញ្ញតំ ហោតិ ។

[២២] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ-
និយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី កច្ឆន្តា^(១)សាយំ
អញ្ញាតំ តាមំ ឌុបកច្ឆិសុ^(២) ។ តត្ថ អញ្ញាតា ភិក្ខុនិ
អភិរូមា ហោតិ នស្សនិយោ មាសាទិកា ។ អញ្ញាតោ
បុរិសោ តស្ស ភិក្ខុនិយោ សហ នស្សនេន បដិពទ្ធ-
ចិត្តោ ហោតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តាសំ ភិក្ខុនិទំ
សេយ្យំ បញ្ញាចេន្តោ តស្ស ភិក្ខុនិយោ សេយ្យំ ឯក-
មន្តំ បញ្ញាចេសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ សលុក្ខេត្តា
មរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោ សចេ វត្ថី អាគច្ឆិស្សតិ វិស្សោ
មេ កវិស្សតិកិ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អញ្ញាតំ កុលំ កច្ឆា

១ ឌ. ម. គត្តា ។ ២ ឧកាសំ យាចិស្សតិបិ កច្ឆិ យោត្តោ ទិស្សតិ ។

វិទយចំណី ភិក្ខុនីវិក័ត្ត

មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ឃ្លួលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្លោះស្រែកវត្តម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយ
ស្ទើរខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន
ទ្រង់បញ្ជាសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ។

(៤២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបទៅកាន់ក្រុងសា-
វត្តិក្នុងជនបទភោសល ទើបចូលទៅកាន់ស្រែក ១ ក្នុងពេលល្ងាច ។
បុណ្ណាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនី ១ មានរូបល្អ គួរពិតពិលមើលមើល
នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ បុរសម្នាក់មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធតាំងពីឃើញភិក្ខុនី
នោះ ។ ឯបុរសនោះបានក្រាលទីសិនដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាល
ទីសិនដើម្បីភិក្ខុនីនោះក្នុងទីមានដោយឡែក ។ ទើបឯភិក្ខុនីនោះកំណត់
យល់ឃើញហើយក៏គិតថា បុរសនេះមានរាគត្របសង្កត់ហើយ មើលគំនឹង
មកក្នុងវេលាយប់ អញមុខជាទីនឹងមានសម្រែកខុសប្រក្រតី ហើយក៏មិន
បានលាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ស្រាប់តែទៅកាន់ត្រកូលមួយហើយក៏សម្រេច

៥១

គតិយសង្ឃទិសេសេ ទុតិយានុប្បព្វាត្ថំ

សេយ្យំ កាប្បេសំ ។ អថខោ សោ បុរិសោ វត្តំ អា-
កត្តោ តំ ភិក្ខុនំ កវេសនោ ភិក្ខុនិយោ យដ្ឋេសំ ។
ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនំ អបស្សន្តិយោ វវេនាហំសុ និស្ស័-
សយំ ខោ សា ភិក្ខុនំ បុរិសេន សទ្ធិំ និក្ខន្តាតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនំ វស្សា វត្តិយា អន្ធកយេន យេន តា
ភិក្ខុនិយោ នេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនំ ឯត-
នេវេតុំ កំស្ស តុំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិំ និក្ខន្តាតិ ។
នាហំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិំ និក្ខន្តាតិ ភិក្ខុនំឯ
ឯតមត្តំ អាពោចេសំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បន្នា
។ បេ ។ តា ទុជ្ឈាយន្តំ ទ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ
នាម ភិក្ខុនំ ឯកា វត្តំ វិប្បវស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កំវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនំ ឯកា វត្តំ វិប្បវស្សតីតិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនំ ឯកា វត្តំ វិប្បវស្សតី ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ បសន្នាធំ វា ភិយ្យោកាវាយ

សង្ខេបទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ២

អរិយាបថដេក ។ លំដាប់នោះ បុរសនោះមកក្នុងវេលារាត្រីស្វែងរកភិក្ខុនី
នោះក៏បៀតបៀនភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលបើមិនឃើញ
ភិក្ខុនីនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីនោះចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
ជាប្រាកដហើយ ។ ឯភិក្ខុនីនោះលុះកន្លងរាត្រីនោះទៅបានចូលទៅរក
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះ
ថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស ។
ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនបានចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
ទេ ហើយប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពាលទោស
គំនង្សិល បន្តិចបន្តួចថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលា
រាត្រីតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាភិក្ខុនីនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើ
នឹងនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬ
នាំឲ្យរើរតែជ្រះថ្លាឡើងដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយទេ

វិទយបិដកេ កិក្ខុនិរោធិញ្ញា

។ បេ ។ ឃ្រីញ្ញា បន កិក្ខុនេ កិក្ខុនិយោ វេទំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ ឃកា វា តាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ
ឃកា វា នទីនារំ កច្ឆេយ្យ ឃកា វា វត្ថុំ វិប្បវសេយ្យ
អយម្យំ កិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្ទា និស្សា-
រណីយំ សង្ឃានិសេសន្តិ ។ ឃ្រីញ្ញំ កកវតា កិក្ខុនិ
សិក្ខាបទំ បញ្ញតំ ហោតិ ។

(៤៣) តេន ទោ បន សមយេន សម្ពហុលា
កិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថិ អន្ទាន-
មក្កប្បដិបន្ទា ហោន្តិ ។ តត្ថ អញ្ញតវា កិក្ខុនិ វច្ឆន
បិដ្ឋិតា ឃកកា ឧបាយិត្វា បន្ទា អកមាសិ ។
មនុស្សា តំ កិក្ខុនិ បស្សិត្វា ទ្ធសេសំ ។ អថទោ
សា កិក្ខុនិ យេន តា កិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។
កិក្ខុនិយោ តំ កិក្ខុនិ ឃតទោវេទំ កិស្ស តំ អយ្យ
ឃកកា ឧបាយិតា កក្ខិសំ អប្បជំសិតាតិ ។ បជំសិ-
តម្មំ អយ្យតិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ ធាម កិក្ខុនិ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក័ត្ត

ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុទីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយទៅកាន់បន្ទោះស្រែកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលាព្រឹកតែម្នាក់ឯង ក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវកាបគ្គិសន្សំទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរ បណ្តាញចេញចាកសង្ឃ ៗ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្ត ដល់ភិក្ខុទីទាំងឡាយហើយយ៉ាងនេះ ។

[៤៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទីទាំងឡាយច្រើនរូបដើរផ្លូវឆ្ងាយ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីក្នុងកោសលជនបទ ។ បណ្តាភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីមួយរូបមានទុច្ចារ្យបៀតបៀន (ឈឺដោះទុក្ខសត្វ) បង្កើតនៅតែ ម្នាក់ឯង ហើយបានទៅក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ឃើញភិក្ខុនីនោះហើយទ្រុស្ត ។ ទើបភិក្ខុនីនោះចូលទៅកេភិក្ខុទីទាំង ឡាយនោះ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា វិនិលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកបង្កើតឈប់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយលោក មិនមានអ្នកណាបៀតបៀនខ្លះទេ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រសបៀតបៀនទៅហើយ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ៗ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះពោលពោស តិរវៀល បន្តិះបន្តាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឈប់បង្កើតឲ្យយឺតយូរ

៥៣

គតិយសង្ឃទិសេសេ គតិយាសុប្បញ្ញត្តិ

ឯកា កណាម្ហា ឱ ហ័យិស្សតិ ។ បេ ។ សុច្ឆំ តិវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ឯកា កណាម្ហា ឱ ហ័យិស្សតិ^(១) ។ សុច្ឆំ
កកវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវ កេដំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ឯកា កណាម្ហា ឱ ហ័យិស្សតិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឱទ្ធិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ ឯកា វា តាមន្តំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា
នទីទារំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា វត្តិ វិប្បវសេយ្យ ឯកា
វា កណាម្ហា ឱ ហ័យេយ្យ អយម្បំ ភិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ
ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៤៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិស្ស
។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិស្ស ។
ឯកា វា តាមន្តំ កច្ឆេយ្យតិ បរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស
បរិក្កេមំ បឋមំ ទាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ឥល្លច្ច-
យស្ស ទុតិយំ ទាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃទិសេ-
សស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស ឱបទារំ បឋមំ ទាទំ
អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ ទាទំ

១ ឧ. ម. ឧប័យតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ៣

ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីបង្កង់ឲ្យយឺតយូរជាងពួកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោត
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្កង់ឲ្យយឺតយូរ
ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្នុងនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយម្នាក់ឯងក្តី
ទៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឲ្យឃ្នាតអំពីពួកតែម្នាក់
ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវកាបត្តិឈ្មោះសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក
វគ្គរូបវណ្ណញាចេញ ។

(២២) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិ-
កបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរចេហើយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែ
ម្នាក់ឯងក្តី គឺភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់របងនៃស្រែកដែលមាន
របង ត្រូវកាបត្តិបុល្លច្ឆ័យ ឈានជំហានទី ២ ទៅ ត្រូវកាបត្តិ
សង្ឃទិសេស ។ ភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់ចេហារស្រែកដែល
មិនមានរបង ត្រូវកាបត្តិបុល្លច្ឆ័យ ឈានជំហានទី ២ ត្រូវកាបត្តិ

វិធីបដិសេធ កិច្ចសិរិកត្តោ

អតិក្កាមេន្តិយា អាចត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា
នទីចារំ កច្ឆយ្យាតំ នទី ឆាម តិមណ្ឌលំ បដិច្ឆានេត្តា
យត្ត កត្តចិ ឧត្តារន្តិយា ភិក្ខុទិយា អន្តរវាសកោ
តេមិយតិ ។ បឋមំ ចានំ ឧត្តារន្តិយា^(១) អាចត្តិ
ឝុល្លច្ឆយស្ស ទុតិយំ ចានំ ឧត្តារន្តិយា^(២) អាចត្តិ
សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា រត្តិ វិប្បវសេយ្យាតិ
សហ អរុណុត្តមទា ទុតិយិកាយ ភិក្ខុទិយា ហត្ថ-
ទាសំ វិជហន្តិយា អាចត្តិ ឝុល្លច្ឆយស្ស វិជហិតេ អាចត្តិ
សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា កណ្ឌម្ហា ឝិហិយេយ្យាតិ
អតាមតេ អរញ្ញ ទុតិយិកាយ ភិក្ខុទិយា និស្សន្ទបចារំ
វា សវនុបចារំ វា វិជហន្តិយា អាចត្តិ ឝុល្លច្ឆយស្ស
វិជហិតេ អាចត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៤៥] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ទុចាទាយ វុច្ឆតិ ។
បឋមាចត្តិកន្តិ សហ វត្តជ្ឈាទាម អាចត្តិ អសមនុ-
កាសនាយ ។ និស្សារណិយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សរិយតិ ។
សង្ឃាទិសេសោ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃាទិសេ-
សោតិ ។

១-២ ទ. ម. ឧត្តារន្តិយាតិ ។

វិធម្មបិដក ភិក្ខុនិកាយ

សង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ត្រីយស្ម័នខាងនាយតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនិ
បិទបាំងមណ្ឌលព្យាហើយឆ្លងឡើងក្នុងទីណាមួយ ស្បង់នៃភិក្ខុនិនោះក៏ទ-
ទឹកបាន ទីនោះហៅថាស្ម័ន ។ ភិក្ខុនិឆ្លងផុតដំហានដង្កូវ ត្រូវអាចត្តិ
ថ្មល្អច្រើន ឆ្លងផុតដំហានទី ២ ត្រូវអាចត្តិសង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា
នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលាព្រឹកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនិកំពុងលះហត្ថបាសនៃ
ភិក្ខុនិទី ២ ត្រូវអាចត្តិថ្មល្អច្រើនព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង លុះលះហត្ថ-
បាសស្រឡះហើយ ត្រូវអាចត្តិសង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា ឈប់ឱ្យយូរ
អំពីពួកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនិកំពុងលះទស្សនុបចារ (កន្លែងដែលមើលគ្នា
ឃើញ) ក្តី សវនុបចារ (កន្លែងដែលស្តាប់ឮ) ក្តី របស់ភិក្ខុនិទី ២ ក្នុង
ព្រមទាំងមិនជាស្រុក ត្រូវអាចត្តិថ្មល្អច្រើន លុះលះបង់ដាច់ស្រឡះហើយ
ត្រូវសង្ឃទិសេស ។

(៤៥) ពាក្យថា ភិក្ខុនិទេឯង តថាគតពាលប្រៀបផ្ទុំមន្តី
ភិក្ខុនិដែលត្រូវអាចត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាចត្តិក គឺភិក្ខុនិត្រូវអាចត្តិ
ព្រមគ្នានឹងពេលដែលប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ត មិនមែនដោយស្ម័គ្រសមនុភាសន-
វិធីទេ ។ ពាក្យថា គួបណ្តាញចេញ គឺភិក្ខុនិនោះត្រូវភិក្ខុនិទាំងឡាយ
បណ្តាញចេញចាកសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយ
ក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

៥៥

បច្ចុប្បន្នសង្ឃទិសេសេ ចល្លាកាលីភិក្ខុវិញ្ញាណ

[៤៦] អនាថត្ថំ ធុតិយិកា ភិក្ខុវិញ្ញាណំ បក្កន្តានំ វា
ហោតិ វិញ្ញាណំ វា កាលកតា វា បក្កសង្កត្តានំ វា
អាថនាសុ ធុត្ថិកាយ អាទិកថ្មិកោយាតិ ។

បច្ចុប្បន្នសង្ឃទិសេសំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភតវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។
[តេន ខោ បន សមយេន ចល្លាកាលី ភិក្ខុវិញ្ញាណំ
ភណ្ឌានការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា
ភស្តុការិកា សង្ឃេ អទិករណាការិកា ។
ឥល្លាន្តា ភិក្ខុវិញ្ញាណំ តស្ស កម្មេ កយិរមារេ បដិ-
ក្កោសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លាន្តា
ភិក្ខុវិញ្ញាណំ តាមកំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណី-
យេន ។ អថខោ ភិក្ខុវិញ្ញាណំ សង្ឃេ ឥល្លាន្តា ភិក្ខុវិញ្ញាណំ
បក្កន្តានំ ចល្លាកាលី ភិក្ខុវិញ្ញាណំ អាថត្ថិយា អនស្សនេ^(១)
ទុក្ខិយំ ។ ឥល្លាន្តា ភិក្ខុវិញ្ញាណំ តាមកេ តំ ករណីយំ

១ ឧ. ម. អទស្សនេ ។

សង្ឃទិសេសទី ៤ ចណ្ណកាលី ពិរុដ្ឋវត្ថុ

(៤៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនី ២ ចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ទៅក្តី ចូលទៅកាន់ពួក
តិរិយក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនិរិយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើមនបញ្ចត្ត ១ ។

សង្ឃទិសេសទី ៤

(៤៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ណកាលី
ភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុឈ្មោះទាសវ័ទន៍តា ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា
ជាអ្នកបង្កអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកំរើរពន្យវកម្មទាំងឡាយ
ដែលចណ្ណកាលីភិក្ខុនីនោះធ្វើ ។ ទទួលសម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
បានទៅកាន់ស្រុកតូប ដោយកិច្ចអ្វីម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃ
ដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ។ លើកវត្តចំពោះចណ្ណកាលី
ភិក្ខុនីព្រះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពិចារណា កិច្ចដែល

វិធម៌បិដក កិច្ចសិវាវត្តា

តំរេត្តា បុននេវ សាវត្ថី បច្ឆាកច្ឆី ។ ចណ្ណាកាលី
កិក្ខុដី ឥល្លនន្ទាយ កិក្ខុដិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ
អាសនំ បញ្ហាបេសិ ន ចាណោទកំ ចានបិបំ ចាន-
កថលីកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុក្ខន្ធិ បត្តចិវំ បដិក្ក-
ហេសិ ន ចានិយេន អាប្បច្ឆី ។ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុដី
ចណ្ណាកាលី កិក្ខុដី ឯតទវោច កិស្ស តំ អយ្យ
មយំ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ហាបេសិ ន
ចាណោទកំ ចានបិបំ ចានកថលីកំ ឧបនិក្ខិបិ ន
បច្ចុក្ខន្ធិ បត្តចិវំ បដិក្កហេសិ ន ចានិយេន អាប្បច្ឆីតិ ។
ឯវញ្ញោតំ អយ្យ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស
បន តំ អយ្យ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យ កិក្ខុដិយោ
អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្ស កាចិ បតិ-
វត្តាតិ អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧត្តិបិស្សតិ ។ ឥល្លនន្ទា
កិក្ខុដី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ
កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វា
មយំ ខោ ជាបាម កម្មបិ កម្មនោសំបិ កម្មវិបត្តិបិ
កម្មសម្បត្តិបិ មយំ ខោ អកតំ វា កម្មំ ករយ្យាម

វិនយចំណី ភិក្ខុវិភង្គ

ខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងស្រែកនោះហើយក៏លែងមកកាន់ក្រុងសាវត្ថុវិញ ។ ចណ្ណកាល
លើកក្នុងកាលបើថ្មល្ងន់នាភិក្ខុនីមកដល់ ក៏មិនក្រាលអាសនៈឱ្យ មិនចូលទៅ
ដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង នឹងឈើច្រាប់ជើងឡើយ មិនក្រាក
ទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថ្មល្ងន់នាភិក្ខុនីបាននិយាយ
ពាក្យនេះនឹងចណ្ណកាលភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ កាលមើយើងមកដល់
ហេតុអ្វីក៏លោកមិនក្រាលអាសនៈឱ្យ មិនចូលមកដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំង
រងជើង នឹងឈើច្រាប់ជើងឱ្យ មិនក្រាកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើ
ដោយទឹកផឹក ។ ចណ្ណកាលភិក្ខុនីនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ការនេះ
បានយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអនាថា ។ ថ្មល្ងន់នាភិក្ខុនីសួរថា នៃ
លោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកជាមនុស្សអនាថា ។ ចណ្ណកាលភិក្ខុនីនិយាយ
ថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះគិតគ្នាថា ភិក្ខុនីនេះជាមនុស្សអនា-
ថាមិនមានអ្នកណា ស្គាល់ គ្មានភិក្ខុនីណា មួយជាអ្នកប្រតិបត្តិភិក្ខុនីនេះទេ
ដូច្នេះហើយក៏លើកវត្ថុចំពោះខ្ញុំព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថ្មល្ងន់នា
ភិក្ខុនីនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះល្ងង់ ភិក្ខុនីអស់នេះមិនគ្មាន ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនេះមិនស្គាល់កម្មក៏ ទោសរបស់កម្មក៏ កម្មវិបត្តិក៏ កម្មសម្បត្តិក៏
ឯយើងទើបដឹងកម្មផង ទោសរបស់កម្មផង កម្មវិបត្តិផង កម្មសម្បត្តិផង
យើងហ្នឹងឯងត្រូវធ្វើកម្មដែលសង្ឃមិនបានធ្វើផង ត្រូវព្រាំងកម្មដែលសង្ឃ

បព្ពត្តសង្ឃវិសេសេ បញ្ញត្តិ

កតំ វា កម្មំ កោបេយ្យាមាតិ លហំ លហំ
កិក្ខុដិសង្ឃំ សង្ឃិទាតេត្វា ចណ្ណាកាលី កិក្ខុដិ ឱសា-
វសី ។ យា តា កិក្ខុដិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ ធាម
អយ្យា ឥល្លទន្ធា សមត្តន សង្ឃេន ឧក្ខតំ កិក្ខុដិ
ធម្មេន វិនយេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា
ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្ស-
តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក កិក្ខុវេ ឥល្លទន្ធា កិក្ខុដិ
សមត្តន សង្ឃេន ឧក្ខតំ កិក្ខុដិ ធម្មេន វិនយេន
សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អន-
ញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្សតិ^(១) ។ សច្ចំ កកវាតិ ។
វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ ធាម កិក្ខុវេ ឥល្លទន្ធា
កិក្ខុដិ សមត្តន សង្ឃេន ឧក្ខតំ កិក្ខុដិ ធម្មេន វិន-
យេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ
អនញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ
កិក្ខុដិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុដិ

១ ឱ. ម. ឱសាវសីតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៤ សេចក្តីបញ្ជាក់

ធ្វើហើយឲ្យកម្រិតជន ដូច្នោះហើយប្រជុំភិក្ខុនិសង្ឃភ្លាម ។ ហើយសូត្រ
(ដកកម្ម) បញ្ចូលចណ្ឌ កាលភិក្ខុនិមកវិញ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាភិប ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលពោស តិរវៀល
បន្តិចបន្តួចថា លោកម្ចាស់ឥលូវនាមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិន
ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនិជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនិដែល
សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ព្រះសាស្តាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ឥលូវនាភិក្ខុនិមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនិ
ជាអ្នកធ្វើសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនិដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាម
វិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានពោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥលូវនាភិក្ខុនិមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់
ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនិជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្រ
បញ្ចូលភិក្ខុនិដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាម
ពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនិទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិតាមទេនេះយ៉ាងនេះថា

៥៨

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

សមត្ថេន សង្ឃេន ឧត្តិតំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិនយេន
សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អនញ្ញា-
យ កណាស្ស ធន្នំ ឌីសារយ្យ អយម្មំ ភិក្ខុនី បវេហ-
បត្តិកំ ធម្មំ អាបញ្ញា និស្សារណីយំ សង្ឃានិសេសន្តំ ។

(៤៨) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
សមត្តោ នាម សង្ឃោ សមាទសំវាសកោ សមាទ-
សីមាយំ វិភេតា ។ ឧត្តិតា នាម អាបត្តិយា អនស្សនេ
វា អប្បដិកេត្តេ វា អប្បដិនិស្សេត្តេ វា ឧត្តិតា ។
ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។
សត្តសាសនេនាតិ ដិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។
អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃន្តំ កម្មការកសង្ឃំ
អនាប្បថា ។ អនញ្ញាយ កណាស្ស ធន្នន្តំ កណាស្ស
ធន្នំ អជានិត្វា ។ ឌីសារយ្យមីតិ កណំ វា បរិយេសតិ
សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ឧត្តេជស្ស ញត្តិយា ឧត្តេជំ
ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ឥល្បច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
អាបត្តិ សង្ឃានិសេសស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ភិក្ខុនីណាមួយមិនបានប្រាប់ការកសង្ស័យ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ
ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ស័យព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិ-
ន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនីនេះក៏ ត្រូវអាបត្តិ
សង្ស័យទិសេស ជាប់មាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៤៨) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១
នៃប្រាជ្ញិកកណ្តុរចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំរាមស្មើគ្នាបិតនៅក្នុង
សីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា សង្ឃ
លើកវត្ត គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក៏ មិនសំដែង
អាបត្តិក៏ មិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាភិក្ខុ) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ
គឺតាមធម៌យ៉ាងណា តាមវិន័យយ៉ាងណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺ
តាមពុទ្ធសាសនា ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ការកសង្ស័យ គឺមិនប្រាប់សង្ឃ
ជាអ្នកធ្វើកម្ម ។ ពាក្យថា មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ គឺមិនដឹង
សេចក្តីពេញចិត្តរបស់ពួក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងសូត្របញ្ចូលពួក ហើយ
ស្វែងរកពួកក្តី សម្មតិសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុកដ
ក្នុងខណៈចប់ញាត្តិ ត្រូវអាបត្តិថ្លៃល្អប្រសើរទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ
លើក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសក្នុងខណៈសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ។

៥៧

បក្កុសង្កាទិសេសេ សិព្វបទវិរាដ្ឋោ

[៤៧] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ទុច្ឆាយោ វុច្ឆតិ ។

បឋមាបត្តិកត្តិ សហា វត្តុជ្ឈាទារា អាបជ្ជតិ អសមធុ-
កាសធាយ ។ និស្សារណីយត្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារីយតិ ។
សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបំ វុច្ឆតិ សង្ឃាទិ-
សេសោតិ ។

[៤៨] ធម្មកក្កេ ធម្មកក្កេសញ្ញា ឌីសារេតិ អាបត្តិ

សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កេ វេមតិកា ឌីសារេតិ
អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កេ អធម្មកក្កេ-
សញ្ញា ឌីសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្ម-
កក្កេ ធម្មកក្កេសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកក្កេ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកក្កេ អធម្មក-
ក្កេសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

សង្ឃទំសេសទំ ២ សិក្ខាបទវិវត្ត

[៤៩] ពាក្យថា ភិក្ខុនិទេនភិក្ខុ គឺថាគតពោលប្រៀបផ្ទុយនឹងភិក្ខុនិ
ដែលប្រព្រឹត្តល្មើសមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនិត្រូវអាបត្តិត្រាម
គ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ស មិនមែនដោយសូត្រសមុទកាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា
គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនិទោះ ត្រូវភិក្ខុនិឯទៀតបណ្តេញចេញ
អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១
នៃសត្រសកណ្តចេហើយ ។

[៥០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនិសង្ឃវ័យ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្រ
បញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិ
សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ
ធម៌ ភិក្ខុនិសង្ឃវ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិ
សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិន័យបិដកេ ភិក្ខុនិវាទោ

(៥០) អនាថត្ថំ កម្មការកសដ្ឋំ អបលោកេត្វា
ឌីសារេតិ គណាស្ស ធនំ ជានិត្វា ឌីសារេតិ វត្តេ វត្តនិ
ឌីសារេតិ អសន្តេ កម្មការកសដ្ឋំ ឌីសារេតិ ឌីក្ខតិ-
កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃទិសេសំ

(៥២) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សារត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ អភិរូទា
ហោតិ ទស្សនីយា ទាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តក្រ
សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនិ បស្សិត្វា អវស្សតា អវស្សតាយ
សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អត្តមត្តានិ កោជនានិ ទេនិ ។
សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ យាវទន្តំ កុញ្ញតិ ។ អញ្ញ ភិក្ខុនិយោ
ន ចិត្តរមំ លកនិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទា
។ បេ ។ តា ឌុដ្ឋាយនិ ឌីយនិ វិទាចេនិ កមំ ហិ
នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សតា អវស្សតស្ស

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

(៥១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនិទ្រាបសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្ម ហើយទើបសូត្របញ្ចាលពួក ១ ភិក្ខុនិ
ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយទើបសូត្របញ្ចាលពួក ១ ភិក្ខុនិសូត្រ
បញ្ចាលភិក្ខុនិដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្ត កាលបើគ្មានសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្មទើប
ភិក្ខុនិសូត្របញ្ចាលពួក ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥

(៥២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងដេតវនាពមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថិ ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិ
មានបុល្ល គួរពិតពាលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំង
ឡាយឃើញសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិក្នុងរោងភ្នំហើយ មានសេចក្តីតម្រេកក៏ប្រ-
គេនគោជនទាំងឡាយសុទ្ធតែប្រសើរដល់សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិ ដែលមាន
តម្រេកដែរ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិឆាន់ (តែឯង) ទាល់តែឆ្អែត ។
ភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃមិនបានអាហារដ៏សមគួរដល់ចិត្តផងឡើយ ។ ភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេប ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោល
ទោស គំរុញល បន្តិះបន្តាប់ថា នាងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនិមិនសមបើនឹងមាន

៦១

បញ្ចមសង្ក្រាន្តិសេសេ បញ្ញត្តិ

បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាននិយំ កោជនិយំ សហត្តា
បដិគ្គហេត្វា ខានិស្សតិ កុញ្ញិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កិក្ខវេ កិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា កិក្ខុនិ អវស្សតា អវស្សតស្ស
បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាននិយំ កោជនិយំ សហត្តា
បដិគ្គហេត្វា ខានតិ កុញ្ញតិ ។ សច្ចំ កកវតិ ។
វិកវហិ តុម្ភោ កកវ កកវ ហិ យាម កិក្ខវេ សុន្ទរីនន្ទា
កិក្ខុនិ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ
ខាននិយំ កោជនិយំ សហត្តា បដិគ្គហេត្វា ខានិស្សតិ
កុញ្ញិស្សតិ នេតំ កិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វ បសទាយ
។ បេ ។ ឃវញ្ច បន កិក្ខវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ អវស្សតា អវស្សតស្ស
បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាននិយំ វ កោជនិយំ វ
សហត្តា បដិគ្គហេត្វា ខានេយ្យ វ កុញ្ញេយ្យ វ
អយម្បំ កិក្ខុនិ បវហាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-
រណីយំ សង្ការិនេសសន្តិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

កម្រៃកទ្ធចូលខាទន័យភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានកម្រៃ
ដែរ ដោយដៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីប្តូរធានរំសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីមានកម្រៃកទ្ធចូលខាទន័យភោ-
ជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានកម្រៃដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួន
ហើយទំពាស៊ីប្តូររិកោត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដេតទ្រង់បរទ្វាសថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមានកម្រៃហើយទ្ធចូលខាទ-
ន័យភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានកម្រៃដែរដោយដៃរបស់
ខ្លួនហើយទំពាស៊ីប្តូរធានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយមានកម្រៃកទ្ធចូលយកខាទន័យក្តី ភោជនីយក្តី អំពី
ដៃបុរសបុគ្គលដែលមានកម្រៃដែរ ដោយដៃនៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីក្តី
បរិភោគក្តី ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរ
បណ្តាញចេញចាកសង្ឃ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិរោធិ្យោ

(៥៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិរោធិ្យោ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បត្តោ ភិក្ខុនិរោធិ្យោ ។ អវស្សុ-
តា នាម សារត្តា អបេក្កវតិ បដិពទ្ធិចិត្តោ ។ អវស្សុតោ
នាម សារត្តោ អបេក្កវា បដិពទ្ធិចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គ-
លោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យត្តោ ន បេតោ ន
តិរច្ឆានតោ វិញ្ញា បដិពលោ សារជ្ជិតុំ ។ ខាននិយំ
នាម បញ្ច កោជនាទិ ឧទកទន្តចោណំ វេបេត្វា អវសេ-
សំ ខាននិយំ នាម ។ កោជនិយំ នាម បញ្ច កោជនាទិ
ឧទនោ កុម្មាសោ សត្ត មន្ទោ មំសំ ។ ខានិស្សមិ
កុញ្ញិស្សមិតិ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ វុល្លច្ចយស្ស ។
អជ្ឈោហារេ អជ្ឈោហារេ អាបត្តិ សង្ឃានិសេសស្ស ។

(៥៤) អយម្បិតិ បុរិមាយោ ឧទានាយ វុច្ឆតិ ។
បវេមាបត្តិកន្តិ សហ វត្តជ្ឈាចារា អាបត្តិ អសមនុ-
កាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។
សង្ឃានិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃានិសេ-
សោតិ ។ ឧទកទន្តចោណំ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

វិនយបំណិក ភិក្ខុនិវារិក្ខ

(៥៧) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាង
ដើម្បីចេញហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា មានតម្រែក គឺភិក្ខុនីដែលត្រែកអរ
ការឡោះអាស័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ បុរសដែលឈ្មោះថា មានតម្រែក
គឺប្រុសដែលត្រែកត្រីភាលសំឡឹងតយគន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ដែល
ហៅថា បុរសបុគ្គល សំដៅយកមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចត្រែកអរបាន
មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ដែលហៅថា ខាទ-
នីយ គឺលើកលែងតែភោជន៥យ៉ាងចេញ និងទឹក និងឈើស្ងួត ក្រៅពី
នោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ភោជន៥យ៉ាង គឺបាយ ១ និស្រស ១
នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់១ ឈ្មោះថា ភោជនីយ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ទំពោស្តីបួនឹងបរិភោគហើយទទួលយក ត្រូវអាបត្តិថ្លៃថ្នូរ ។ ភិក្ខុនីនោះ
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសគ្រប់ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៥៨) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបដូចនឹងភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិត្រាមគ្នានឹង
ប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ត មិនមែនដោយស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា
គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញ
ចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ខាងដើម្បីចេញហើយ ។ ភិក្ខុនីមូលទឹកនឹងឈើស្ងួត ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

៦៣

បញ្ចមសង្ឃទិសេសេ អតាបត្តិវាហេ

(៥៥) ឯកតោ អវស្សតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមិតិ
បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
ហារេ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្ធចោណំ
បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឧកតោ អវស្សតេ
យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិវច្ឆានក-
តមន្ស្សវិក្កហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សា-
មិតិ បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្ធចោណំ
បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឯកតោ អវស្សតេ
ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមិតិ បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
ជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
ឧទកទន្ធចោណំ បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

(៥៦) អនាបត្តិ ឧកតោ អនវស្សតា ហោន្តិ អន-
វស្សតោតិ ដានន្តិ បដិគ្គណាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្ម-
កាយាតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៥៥) កាលបើមានតម្រែកតែម្នាក់ ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
អាបត្តិថ្មល្អច្រើន (គ្រប់ ។ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើ
ស្ងួត ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កាលបើបុគ្គលមានតម្រែកទាំងពីរខាង ហើយ
ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគដូច្នោះ ក៏ទទួលយកអំពីវ័យក្ស
ប្រសក្តិ ប្រេតប្រសក្តិ បណ្ឌក (ខ្លើយ) ក៏ តិរចានដែលមានរូបកងដូច
មនុស្សក្តិ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អច្រើន (គ្រប់ ។
វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើស្ងួត ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
កាលបើមានតម្រែកតែម្នាក់ ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិ-
ភោគដូច្នោះ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុកដ
គ្រប់ ។ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ងួត
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៥៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺជន
ទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីនឹងប្រស) មិនមានតម្រែកទាំងពីរខាង ១ ភិក្ខុនីដឹងថា
ប្រសនោះមិនមានតម្រែកទើបទទួលយក ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុស
មុនបញ្ចតិ ១ ។

ឆដ្ឋិសង្ឃទិសេសី

(៥៧) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកក ហាវត្ថយំ
វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សុន្ទរិន្ទា ភិក្ខុនិ អភិវុទា ហោតិ
នស្សនិយា ចាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តត្តេ សុន្ទរិន្ទំ
ភិក្ខុនិ បស្សតា អវស្សតា សុន្ទរិន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
អត្តមត្តានិ កោដនានិ នេន្តិ ។ សុន្ទរិន្ទា ភិក្ខុនិ
កុក្កិយាយន្តិ នប្បដិក្កណាតិ ។ អនន្តរិកា ភិក្ខុនិ
សុន្ទរិន្ទំ ភិក្ខុនិ វេតនេវេច កិស្ស ភ្នំ អយ្យេ នប្ប-
ដិក្កណាសីតិ ។ អវស្សតោ អយ្យេ អយំ បុរិសោតិ^(១) ។
ភ្នំ បន អយ្យេ អវស្សតាតិ ។ នាហំ អយ្យេ^(២) អវស្ស-
តាតិ ។ កន្លេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ កវិស្សតិ
អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ភ្នំ អនវស្សតា
ឥឡ្យយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ នេតិ ខាននិយំ
វា កោដនិយំ វា តិ ភ្នំ សហត្តា បដិក្កហេត្វា ខាន
វា ភុញ្ញា វាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ឧ.ម. អយំ បុរិសោតិ នត្ថិ ។ ២ ឧ.ម. បាណ្ណេស្ស អយំ បាវោ នត្ថិ ។

៦៥

ធម្មិសង្កាទិសេសេ សុត្តនិស្សន្ទវិញ្ញាណ

តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុ-
និ ឃី វត្តានិ កិណ្ណេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
ករិស្សានិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្វ
អនវស្សតា ឥដ្ឋយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ
ខាននិយំ វា កោជនិយំ វា តំ ត្វំ សហត្តា បដិគ្គហេ-
ត្វា ខាន វា ភុញ្ញ វាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិ ឃី វាទតិ កិណ្ណេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
ករិស្សានិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្វ
អនវស្សតា ឥដ្ឋយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
ទេតិ ខាននិយំ វា កោជនិយំ វា តំ ត្វំ សហត្តា
បដិគ្គហេត្វា ខាន វា ភុញ្ញ វាតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។
វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
ឃី វត្តានិ កិណ្ណេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សានិ
អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្វ អនវស្សតា
ឥដ្ឋយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាននិយំ

សង្ខេបទិសេសទី ៦ និទានសុត្តន្តបិដក

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល បន្តិះបង្ខំបំប៉ន ធម្មតាភិក្ខុនីមិន
សមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមាន
តម្រែកក្តី មិនមានតម្រែកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ល្ហើយ
ចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ត
ឯណាជាខាទន័យក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្តនោះ
ដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្តីបូបរិភោគចុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់
បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រែកក្តី មិនមានតម្រែកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់
លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិន
មានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្តឯណាជាខាទន័យក្តី ភោជនីយក្តី
ដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្តនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្តី
បូបរិភោគចុះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា
នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រែកក្តី មិនមានតម្រែក
ក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើ
លោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្តឯណា ជាខាទន័យក្តី

វិសយចំណែក ភិក្ខុនិវាទិក្ខេ

វា កោជនីយំ វា តំ ត្ថំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា
កុញ្ញ វាតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ឯវំ វទេយ្យ កិណ្ណ
អយ្យ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សតោ វា
អនវស្សតោ វា យតោ ត្ថំ អនវស្សតោ ឥឡ្ហយ្យ យន្ត
ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ នេតិ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា
តំ ត្ថំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា កុញ្ញ វាតិ
អយម្បំ ភិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-
ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ឯវំ វទេយ្យតិ កិណ្ណ អយ្យ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្ថំ
អនវស្សតោ ឥឡ្ហយ្យ យន្ត ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
នេតិ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា តំ ត្ថំ សហត្ថា

វិនយបិណ្ឌ កិច្ចនីកែត្ត

ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយ ទំពាស្សីប្តូរបរិភោគចុះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់ភិក្ខុនីនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនបានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ ថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រែកក្តី មិនមានតម្រែកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោក ម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុស នេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួល យកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្សីប្តូរបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវ អាចត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា- បទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីនិយាយបញ្ជូន ដោយពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រែកក្តីមិន មានតម្រែកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាល ណាបើលោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទ- នីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃ

៦៧

ធម្មិសង្ឃទំសេសេ សិក្ខាបទវិវត្តោ បទរាជនីយំ

បដិក្កហេត្វា ខាន វា កុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ តស្ស វចនេន ខានិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមីតិ
បដិក្កញ្ញាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
ហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កោជនបរិយោសានេ
អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ
ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្ធិ សហ វត្តជ្ឈាទារា
អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ ជិស្សារណីយន្តិ
សង្ឃម្មា ជិស្សារិយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។
តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។ ឧទកកទន្តោណំ
បដិក្កញ្ញាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តស្ស
វចនេន ខានិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កញ្ញាតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

[៥៧] ឯកតោ អវស្សុតេ យត្តុស្ស វា បេតស្ស
វា បណ្ណាកស្ស វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហស្ស វា
បាត្តតោ ខាននីយំ វា កោជនីយំ វា ខាន វា
កុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តស្ស

សង្ឃាទិសេសទី ៦ សិក្ខាបទវិវាឌ្ឍ បទភាជនីយ

១១ ហើយទំពាស្សីប្តូរបរិភោគចុះដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិទទួល យកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែល ពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិថ្ងៃច័យ គ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុង ពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺថាគតពោល ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ។ ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រាមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ត មិនមែនដោយសូត្រសមនុ- ភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មាន សេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយ ពាក្យថា លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ទុះចុះដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យ ភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

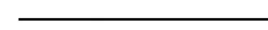
(៥៧) កាលបើមានតម្រកតែម្ខាង ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយពាក្យថា លោកចូរ (ទទួល) ខាទន័យក្តី ភោជន័យក្តី អំពីដៃយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្តក្តី តែវបានមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ហើយទំពាស្សីប្តូរបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សី

៦៨

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិញ្ញាណ

វចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កោដនបរិយោសានេ អាបត្តិ ឥល្ហុច្ចយស្ស ។ ទុទក-
នន្តោណំ បដិក្កណាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណាតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៦០] អនាបត្តិ អនវស្សតោតិ ជានន្តំ ឧយ្យោជេតិ
កុម្មតា នប្បដិក្កណាតីតិ ឧយ្យោជេតិ កុលានុច្ចយ-
តាយ នប្បដិក្កណាតីតិ ឧយ្យោជេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

សត្តមសង្ឃទិសេសី

[៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

វិធម្មបិដក វិក្កុនីវគ្គ

បួននឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខគ្រប់ឈ្មោះដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ
ត្រូវអាបត្តិថ្មល្មើយក្នុងពេលដែលទាន់រូបហើយ ។ ភិក្ខុនីពោលបញ្ជូនថា
លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្នូនចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីទទួល
ដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្តីបួននឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីជាអ្នកពោល
បញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៦០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុ-
នីដឹងថា បុរសនោះមិនមានការមកទើបបញ្ជូន ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា
ភិក្ខុនីនេះក្រាងហើយគង់មិនទទួលយក ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនី
នេះគង់មិនទទួលយកព្រោះខ្លួនមានសេចក្តីអន្តរគ្រោះត្រកូល ១ ភិក្ខុនីឆត ១
ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧

[៦១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងផេតវនាវាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ណកាលី

៦៧

សព្ទមសង្កតិសេសេ ចណ្ណកាលីកុដិវត្ត

ខោ ថន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុដិ ភិក្ខុដិហិ
សន្និ ភណ្ឌិតា កុប្បតា អនត្តមនា ឃី វេនេតិ ពុទ្ធ
បច្ឆាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ឆាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ឆាចិក្ខាមិ
សិក្ខំ បច្ឆាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វ សមណីយោ យា សម-
ណីយោ សក្យដិវារោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្តិ-
និយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាតាមា តាសាហំ សន្តិកេ
ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិតំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ជិយន្តិ វិចារេន្តិ កដំ
ហិ ធាម អយ្យា ចណ្ណកាលី កុប្បតា អនត្តមនា ឃី
វត្តតិ ពុទ្ធ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ឆាចិក្ខាមិ
កិណ្ណមា វ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យដិវារោ
សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្តិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខា-
តាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិតំ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុដិ កុប្បតា
អនត្តមនា ឃី វេនេតិ ពុទ្ធ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ
បច្ឆាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វ សមណីយោ យា សមណីយោ

សង្ឃទិសេសទី ពី ឱទានចណ្ណកាលភិក្ខុនី

ភិក្ខុនី ឈ្មោះខឹង អាក់ អន់ ចិត្តនឹងភិក្ខុនី ទាំងឡាយ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា
ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ
ឯណា ជាសមណី^(១) ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយនេះនឹងហៅ
ថាសមណីដូចម្តេចបាន សមណី ទាំងឡាយដទៃដែលមានខ្នាស មាន
សេចក្តីរង្វៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណី ទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយនោះពោលទោស
គិះដៀល ចន្តបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ណ កាលខឹង អាក់ អន់ ចិត្តមិនសមបើ
នឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ
ឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនី អម្បាលនេះនឹងហៅថា
សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណី ទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្នាស
មានសេចក្តីរង្វៀស មានសេចក្តីប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹង
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណី ទាំងឡាយនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ពួកចណ្ណ កាលភិក្ខុនី ខឹង អាក់ អន់
ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនី អម្បាលនេះនឹង

១ សមណៈស្រី ។ ហៅថា សមណី ដូចភិក្ខុស្រី ។ ហៅថា ភិក្ខុនីដែរ ។

វិសយបិដកេ កិច្ចខិរិកោ

សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្នីនិយោ
កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្និកេ ព្រហ្មច-
រិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា
ភគវា កតំ ហំ ធាម ភិក្ខុវេ ចល្លាកាលី ភិក្ខុនិ
កុបិតា អនត្តមនា ឃីវ វេក្ខតិ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។
សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កំណ្ហោ វ សមណីយោ យា ស-
មណីយោ សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្នី-
និយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្និកេ
ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឃីវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ កុបិតា
អនត្តមនា ឃីវ វេនេយ្យ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ
បច្ចាចិក្ខាមិ កំណ្ហោ វ សមណីយោ យា សមណី-
យោ សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្នីនិ-
យោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្និកេ

វិទ្យុបិដក កិច្ចសិរិកត្ត

ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃជាអ្នកមាន
សេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ អញនឹង
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ពិតមែន ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាល
ភិក្ខុនិទ័តអាក់អន់ចិត្តហើយ មិនគួរប្រើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ
។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនិទ័តទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធដា
សក្យ ភិក្ខុនិទ័តទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណី
ទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ជាអ្នកប្រាថ្នា
ការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណី
ទាំងឡាយនោះដូច្នោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរភិក្ខុនិទ័តទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយ
នឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
ភិក្ខុនិទ័តទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតា ព្រះពុទ្ធដាសក្យ ភិក្ខុនិទ័តទាំងឡាយ
នេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែល
មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ

៧១

សព្ទមសង្ខទិសេសេ បញ្ញត្តិសិព្វបទវិវត្តោ

[ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ
ឯវមស្ស វចនិយា ទាយេយ្យ កុប័តា អនត្តមនា ឯវ អវច
ពុំ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ឆាចិក្ខាមិ កំណុំ វ
សមណិយោ យា សមណិយោ សក្យជិតវោ សន្តញ្ញ
សមណិយោ សន្និទិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខា កាមា
តាសាហំ សន្តិកេ [ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិវាយេយ្យ
ស្វាត្វោតោ ធម្មោ ចរ [ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្ត-
តិរិយាយាតិ ។ ឯវា សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ វុច្ឆមានា
តថេវ បក្កុណ្ណាយ្យ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ
សមនុកាសិតញា តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ យាវតតិ-
យវោ សមនុកាសិយមនា តំ បដិទិស្សន្តេយ្យ វច្ឆតំ
កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តេយ្យ អយម្បំ ភិក្ខុនិ យាវ-
តតិយកំ ធម្មំ អាបច្ឆា និស្សារណិយំ សម្មាទិសេសន្តិ ។

[៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ វមស្មី អន្ត អធិប្ប-
តា ភិក្ខុនិតិ ។ កុប័តា អនត្តមនាតិ អនភិវា

សង្ឃទិសេសទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ

អញ្ជើងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនី
នោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា វិនយលោកម្ចាស់ លោកកុំទ័ង
ពាក់អន់ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ ថេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង
ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេច-
ក្តីខាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញ្ជើង
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នោះឡើយ ។ វិន
យលោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រេកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ
ហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រព្រឹត្ត
ឯភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាង
នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីនោះ
អស់វារជាគំរប់ដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើភិក្ខុនីនោះកាល
ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីគំរប់ដង (ហើយ) លះបង់វត្ថុ
នោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះ
ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។
(៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណា មួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ទ័ងពាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមានចិត្តមិនត្រេកអរ

វិធីយថាសិកា ភិក្ខុវិភិក្ខោ

អាហារតិក្ខា ទីលជាតា ។ ឃី វេយ្យាតិ តុន្តិ
បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ឆាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វេ
សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ
សមណីយោ លន្និនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា
តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។

[៦៣] សា ភិក្ខុជីតិ យា សា ឃី វេយ្យាតិ ភិក្ខុនិ ។

ភិក្ខុនិហិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិ ។ យា បស្សន្តិ យា
សុណាដ្ឋំ តាហំ វត្តញ្ញា មាយៀ កុចិតា អនត្តមនា ឃី
អវច តុន្តិ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ឆាចិក្ខាមិ
កិណ្ណមា វេ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជី-
តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លន្និនិយោ កុក្កុច្ឆិ-
កា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ
ចរិស្សាមីតិ ។ អភិមយៀ ស្វាត្វាតោ ឆម្មោ ចរ
ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អនតិរិយាយាតិ ។

វិធម្មបិណ្ឌ កិក្ខុនីវិក្កត្ត

មានចិត្តដែលពោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ មានចិត្តវិន្សស ។ ពាក្យថា កិក្ខុនី ពោលយ៉ាងនេះ គឺកិក្ខុនីពោលថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខុ កិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធិតា កិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹង ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នោះ ។

(៦៣) ពាក្យថា កិក្ខុនីនោះ គឺកិក្ខុនីដែលពោលយ៉ាងនេះជាប្រក្រតី នោះឯង ។ ពាក្យថា ត្រូវកិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវកិក្ខុនីទាំងឡាយ ដទៃ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវពោលហាមកិក្ខុនីនោះថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខុ កិក្ខុនី ទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធិតា កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នោះឡើយ នៃលោក ម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ ហើយ លោកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។

៧៧

សន្តមសង្ឃទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិរាដ្ឋេ សមនុភាសនា

ទុតិយម្បី វត្តញ្ចា តតិយម្បី វត្តញ្ចា ។ សុចេ បដិទិស្ស-
ជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
សា ភិក្ខុនិ សង្ឃមជ្ឈិមំ អាគម្ព័ត្វា វត្តញ្ចា មាយ្យ
កុបិតា អនត្តមនា ឃំ អវេ ពុទ្ធិ បច្ឆាចិក្ខាមិ
។ ចេ ។ សំគំ បច្ឆាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វ សមណិ-
យោ យា សមណិយោ សក្យដិវោ សន្តណាមិ
សមណិយោ លទ្ធិទិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាតាមា
តាសាមំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរ-
មាយ្យ ស្វាត្វាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សញ្ញា
ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តញ្ចា
តតិយម្បី វត្តញ្ចា ។ សុចេ បដិទិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ
កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

សង្ខេបទិសេសទី ៧ សព្វាចារិកង្គ ការស្ម័គ្រសីលធម្មសនាធម្ម

ភិក្ខុនិទានត្រូវភិក្ខុនិទានទ្បាយនិយាយអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់
វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនិទានលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើ
លះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិទានទ្បាយព្រហ្មហិយមិននិយាយ
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ត្រូវភិក្ខុនិទានទ្បាយពាញភិក្ខុនិទានមកកាន់ទីកណ្តាល
សង្ឃវហ័យនិយាយហាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងភក់អន់ចិត្ត
ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនិ
ទានទ្បាយណា ជាសមណី ជាសក្យដីតា ភិក្ខុនិទាននេះនឹងហៅថា
សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងទ្បាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស
មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះវែង អញនឹងប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងទ្បាយនោះដូច្នោះ ។ នៃលោកម្ចាស់
លោកចូរត្រកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ
ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុកដោយប្រពៃចេះ ។ ភិក្ខុនិ
ទានត្រូវភិក្ខុនិទានទ្បាយនិយាយហាមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយ
ហាមអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនិទានលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

(៦៤) សា ភិក្ខុនី សមនុកាសិកញា ។ ឯវត្ថុ
បទ ភិក្ខុវេ សមនុកាសិកញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណានុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា
ឯវំ វេនេតិ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ
បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខុំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វ សមណីយោ
យា សមណីយោ សក្យដីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ
លន្និនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាភាមា តាសាហំ សន្និ-
កេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
ទិស្សន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមិ
ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
ឯសា ញត្ថិ ។ សុណានុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ
ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វេនេតិ ពុទ្ធិំ
បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ
សិក្ខុំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិណ្ណមា វ សមណីយោ យា
សមណីយោ សក្យដីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ
លន្និនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាភាមា តាសាហំ

វិទយបិដក ភិក្ខុនីវិក័ត

[៦៤] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសន-
វិធីយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវផ្អែងសង្ឃឲ្យដឹងថា បតិត្រ
ព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់
អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ
ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ
ដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះ
ដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូ-
ច្នោះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានកាល
សមគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនី
ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បតិត្រ
ព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់
អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលា
ព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំង
ឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សា

៧៥

សត្តមសង្ឃទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិរុទ្ធី សមនុកាសនា

សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្តំ ធម្ម-
ដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនិ សមនុកាសនា
តស្ស វត្តស្ស បដិនិស្សត្តាយ ។ យស្ស អយ្យាយ
ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស
វត្តស្ស បដិនិស្សត្តាយ សា តុល្លាស្ស យស្ស ធម្ម-
មតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្តំ វិនាមិ ។ បេ ។
តតិយម្បិ ឯតមត្តំ វិនាមិ ។ បេ ។ សមនុកជ្ជា សង្ឃេន
ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនិ តស្ស វត្តស្ស បដិនិស្សត្តាយ ។ ខមតិ
សង្ឃស្ស តស្សា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

(៦៥) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ច-
យា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។
សង្ឃទិសេសំ អន្លាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ
កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិញ្ញស្សម្ពន្តិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៧ សំព្វបទវិវាទ្ត ការសូត្រសមនុភាសនាធម្ម

ភីហនខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណា ភកិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ដូច្នោះ ។ ភកិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រ
សមនុភាសនាវិធីចំពោះភកិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។
ការសូត្រសមនុភាសនាវិធីចំពោះភកិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ
គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ មិនគួរ
ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពាលឡើង ។ ខ្ញុំពាល
សេចក្តីនេះអស់វារគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពាលសេចក្តីនេះអស់វារគំរប់
បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនាវិធីចំពោះភកិក្ខុនីឈ្មោះ
នេះហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនាវិធីនោះគួរ
ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៦៥) ភកិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុកដកងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិចូលច្នៃច្នៃ
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវ
អាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កាលបើភកិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសហើយ
អាបត្តិទុកដដែលត្រូវកងខណៈចប់ញត្តិ អាបត្តិចូលច្នៃច្នៃទាំងឡាយ
ដែលត្រូវកងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក រមែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

៧៦

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក្កោ

[៦៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧទានាយ វុច្ចតិ ។
យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុភាសនាយ អាបជ្ជតិ
ន សហ វត្តជ្ជាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា
និស្សារិយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ
វុច្ចតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។

[៦៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ
អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្ប-
ដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃ-
ទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៦៨] អនាបត្តិ អសមនុភាសនិយា បដិទិស្សជ្ជ-
និយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៦៦] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី (គឺភិក្ខុនីនេះឯង) ដែលគេថាគតរោគាល
ប្រែប្រួលនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវសង្ឃទិសេសមុន ។ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិ-
យក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិដោយ (សង្ឃ) សូត្រសមនុកាសនវិធីអស់វារជាតំ-
រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាដោយការប្រព្រឹត្តលើសវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរ
បណ្តេញចេញហាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញ
អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយខាងដើមរូបហើយ ។

[៦៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះ
បង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ឃឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុកាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីលះបង់ឯង ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញាតិ ១ ។

អង្គបសង្ស័យទិសេសី

[៦៧] តេជ សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេជ
ខោ បន សមយេន ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចុនេវ
អធិការណោ បច្ឆា កតា^(១) កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ
វនេតិ ធន្តតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ នោសតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោ មោហតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ កយ-
តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កមិ
ហំ នាម អយ្យា ចណ្ណាកាលី កិស្មិញ្ចុនេវ អធិការណោ
បច្ឆា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វត្ថុតិ ធន្ត-
តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី
ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចុនេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា កុបិតា
អនត្តមនា ឯវំ វនេតិ ធន្តតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ
។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ

១ ឧ. ម. បណ្ឌិត ។ ឯវំ សព្វន្ត ញាអព្វ ។

សង្ឃទិសេសទី ៨

(៦៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រះអធិការណ៍អ៊ុនីមួយ ហើយខឹងគូបចិត្ត
ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-
ក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ថេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
គំនេងៗ បន្តបង្ហាត់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រះ
អធិការណ៍មួយហើយ មិនគួរនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ ថេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នោះសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រះ
អធិការណ៍មួយ ហើយខឹងគូបចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ ថេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ
ដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុនិក្ខន្ត

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភោគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភោគទ្រង់
ចន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់
ព្រោះអធិករណ៍នីមួយៗហើយ មិនគួរបើនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោល
យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយដែលភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយៗ ហើយ
ខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រ-
ឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។
ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា វៃលោកម្ចាស់ លោក
ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយៗ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តកុំនិ-
យាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នោះថា លោក
ម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីស្អប់ខ្លះ
លុះដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះ
កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

៧៧

អដ្ឋមសង្ឃទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិវត្តេ សមណសតា

ភិក្ខុនិហិតំ យាវតតិយំ សមនុកាសិតញា តស្ស បដិ-
និស្សត្តាយ ។ យាវតតិយញោ សមនុកាសិយមាណា
តំ បដិនិស្សន្តយ្យ ឥច្ឆតំ កុសលំ ណោ ចេ បដិ-
និស្សន្តយ្យ អយម្បិ ភិក្ខុនិ យាវតតិយតំ ធម្មំ
អាបន្នា និស្សរណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតំ ។
កិស្មីញ្ចុនេវ អធិករណោតិ អធិករណំ ធាម ចត្តាវ
អធិករណានិ វិវាទានិករណំ អនុវាទានិករណំ អា-
បន្តានិករណំ កិច្ចានិករណំ ។ បច្ឆា កតា ធាម
ទារាជិកា វុច្ឆតិ ។ កុប្បតា អនត្តមនាតិ អនកិរទ្ធា
អាហតចិត្តា ខិលជាតា ។ ឃី វទេយ្យតិ ធនុតាមិទិ-
យោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច
ភិក្ខុនិយោតិ ។

[៧១] សា ភិក្ខុនិតំ យា សា ឃីវាទិនិ ភិក្ខុនិ ។
ភិក្ខុនិហិតំ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិតំ ។ យា បស្សនិ យា
សុណន្តំ តាហិ វត្តញា មាយ្យេ កិស្មីញ្ចុនេវ អធិករណោ

សង្ខេបទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិវាង ការសូត្រសមមុខសាសនា

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមមុខសាសនាវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង
ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
សូត្រសមមុខសាសនាវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន កាលលះបង់
បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក៏ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវាជិកកណ្ណ ។ ពាក្យថា ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ដែល
ហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណ៍ទាំងឡាយចួន គឺវិវាជិករណ៍ ១
អនុវិវាជិករណ៍ ១ អាបត្តិករណ៍ ១ ភិប្បាជិករណ៍ ១ ។ ដែលហៅ
ថា ភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃផ្តាច់
ផ្តាលហើយ ។ ពាក្យថា ខ័ងអាក្រក់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមិនត្រឹមត្រូវមានចិត្ត
គឺទោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ
គឺពោលថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ ថេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។

(៧១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះ
ជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាយើញ ឯណាពួក ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី

៨០

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចវិភាង

បច្ឆា កតា កុប្បតា អនត្តមនា ឃី អវច ធន្តតាមិទិយោ
ច កិក្ខុទិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច កិក្ខុទិ-
យោតិ អយ្យា ខោ ធន្តាបិ កច្ឆយ្យ ។ បេ ។ កយាបិ
កច្ឆយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។
សចេ បដិទិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆតំ កុសលំ លោ ចេ បដិ-
ទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ សា កិក្ខុទិ សជ្ឈមជ្ឈិបិ អាតឡិវត្តា
វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចនេ អធិករណោ បច្ឆា កតា
កុប្បតា អនត្តមនា ឃី អវច ធន្តតាមិទិយោ ច
កិក្ខុទិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច កិក្ខុទិយោតិ
អយ្យា ខោ ធន្តាបិ កច្ឆយ្យ ។ បេ ។ កយាបិ
កច្ឆយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។
សចេ បដិទិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆតំ កុសលំ លោ ចេ បដិ-
ទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុនីវិក័ត

ទាំងឡាយនោះនិយាយហាមប្រាមថា វិនៃលោកម្ចាស់ កាលបើភិក្ខុនីសង្ឃ
ឲ្យចាស់ចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំពោលយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នោះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះ
ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយនឹង
ភិក្ខុនីនោះអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឯណាពួកហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវចាប់ទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទឹកណាលសង្ឃ ហើយ
និយាយថា វិនៃលោកម្ចាស់ បើភិក្ខុនីសង្ឃផ្ទុះផ្ទុះព្រោះអធិករណ៍
នីមួយ លោកខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយកុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-
ក្តីខ្លាចផងដូច្នោះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ
។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនី
នោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះ
បង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

៨១

អដ្ឋមសង្ឃទិសេសស្ស សិក្ខបទវិវត្តេ សមនុកាសតា

(៧២) សា ភិក្ខុនិ សមនុកាសិតញ ។ ឯវេញ បន
ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញ ព្យតាយ ភិក្ខុនិយា បដិព-
លាយ សង្ឃោ ញាបេតពោ សុណានុ មេ អយ្យ
សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនិ កិស្មិញ្កោទេវ អធិក-
រណោ បច្ឆា កតា កុប័តា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ធន្ទ-
តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុ នប្បដិទិស្សន្តតិ ។
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្យំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនិ
សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
ឯសា ញត្តិ ។ សុណានុ មេ អយ្យ សង្ឃោ អយំ
ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនិ កិស្មិញ្កោទេវ អធិករណោ បច្ឆា
កតា កុប័តា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ធន្ទតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិ-
យោតិ ។ សា តំ វត្ថុ នប្បដិទិស្សន្តតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនិ សមនុកាសតិ តស្ស វត្តស្ស បដិ-
ទិស្សក្កាយ ។ យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទា-
មាយ ភិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស វត្តស្ស

សង្ឃទិសេសទី ៨ សិក្ខាបទវិវាទ្ត ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

(៧២) ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ
គឺភិក្ខុនីដែលធ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្សំសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជា
ម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្តាញ់
ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយទ័ងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ
ដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។ បើសង្ឃ
មានកាលគួរដល់ហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ
នេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃ
ជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះភិក្ខុនីសង្ឃបាន
ផ្តាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ទ័ងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រ
សមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ ការ
សូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ

៨២

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

បដិជិស្សត្តាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតំ សា
កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិ-
យម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន
ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនិ តស្ស វត្តស្ស បដិជិស្សត្តាយ ។
ឧមតិ សង្ឃស្ស តស្សា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៧៣] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ វុល្ល-
ច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាចត្តិ សង្ឃានិសេ-
សស្ស ។ សង្ឃានិសេសំ អដ្ឋាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា ទុក្ក-
ដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ វុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ពន្តិ ។

[៧៤] អយម្បីតិ បរិមាយោ ទុទានាយ វុត្តតិ ។
យាវតតិយ កន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

វិធីបំណង ភិក្ខុវិក័ត្ត

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់
ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
ខ្ញុំពាលសេចក្តីនេះអស់វារជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពាលសេចក្តីនេះ
អស់វារជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុ
ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឱ្យលះបង់វត្តនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសន-
វិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំ
ទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៧៣) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុកដក្ខន្ធខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ង-
ថ្មយទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
អាបត្តិទុកដក្ខន្ធដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថ្មល្ងថ្មយទាំងឡាយ
ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក (ក្តី) រមែងរម្ងាប់ទៅ (ឯង) ។

(៧៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង ដែលតថាគតពោល
ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ។ ដែលត្រូវអាបត្តិនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាយាវត-
តិយក គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវសង្ឃទិសេសក្នុងខណៈដែលសូត្រសមនុភាសនវិធី

៨៣

អដ្ឋមសង្ខារវិសេសស្ស អនាបត្តិវាជេ

អាមជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាណា ។ និស្សាវណីយន្តិ
សង្ឃម្ហា និស្សាវិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។
តេនបិ វត្ថុតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៧៥] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ

អាមត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាមត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាមត្តិ សង្ឃាទិ-
សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាមត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាមត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាមត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៧៦] អនាបត្តិ អសមទុកាសន្តិយា បដិទិស្សជ្ជន្តិ-

យា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៨ វារវៃលមិនត្រូវអាបត្តិ

កំណ តំប៉ង មិនត្រូវត្រាមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបេណ្តញ
ចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនិទានឡើយ ឲ្យភិក្ខុនិទានរបៀសចេញពីសង្ឃ ។
ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងបឋមសង្ឃទិសេស
ខាងដើម ។

(៧៥) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិទានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្មប្រកប
ដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនិទានសេចក្តីសង្ឃឃ្លាយ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិទានសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនិទានសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនិទានសេចក្តីសង្ឃឃ្លាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនិទានសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧៦] វារវៃលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិ (វៃលសង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុកាសនវិធី ១ ភិក្ខុនិវៃលលះ
បង់ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆរិមសង្ឃាទិសេសី

[៧៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន មុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ អន្តេ-
វាសិនិយោ^(១) ភិក្ខុនិយោ សំសង្ឃា វិហារន្តិ ទាទា-
ទារា ទាបសន្តា ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស
វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា^(២) ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ចា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ច័-
យន្តិ វិទានន្តិ កម៌ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សំសង្ឃា
វិហារស្សន្តិ ទាទាទារា ទាបសន្តា ទាបសិលោកា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ មេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំ-
សង្ឃា វិហារន្តិ ទាទាទារា ទាបសន្តា ទាបសិលោកា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា

១ ឧ. អន្តេវាសិកិក្ខុនិយោ ។ ម. អន្តេវាសិកា ភិក្ខុនិយោ ។ ២ វជ្ជបដិច្ចាទិកាតិ
យុត្តតវ ។

សង្ឃទិសេសទី ៧

(៧៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវន្តាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនិ
ជាអន្តេវសិនី^(១) របស់ថុល្លនន្ទភិក្ខុនិនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក
បៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនិផងគ្នា ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងនោះពោលទោស គំរេងៀល
បន្តិចបន្តួចថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជា
អ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នាសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិទាំងឡាយនៅ
ច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្វអាក្រក់ មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិ
ផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

(១) ភិក្ខុនិជាសិស្ស ។

៨៥

ឧបសម្ព័ន្ធនៃសេសេ បញ្ញត្តិ

កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំសង្ខា វិហា-
វិស្សន្តិ ទាទាទារា ទាបសទ្ធា ទាបសិលោកា ភិក្ខុ-
និសង្សស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្ខានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯ-
វត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ
ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសង្ខា វិហារន្តិ ទាទាទារា ទាប-
សទ្ធា ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្សស្ស វិហាសិកា
អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុ-
និហិ ឯវមស្ស វចនិយោ ភតិទិយោ ខោ សំសង្ខា វិហា-
រន្តិ ទាទាទារា ទាបសទ្ធា ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិ-
សង្សស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា
វិវិច្ឆយេយ្យ វិវេកញោវ ភតិទិទំ សង្កេ វណ្ណតិទិ ។
ឯវត្ថុ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិហិ វច្ឆមានា តថេវ
បក្កណ្ណោយ្យំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ ស-
មនុកាសិតតា តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិយញោ

សង្ឃទិសេសទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមន្តរម្ភប្រើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
មានហាយទេអាក្រក់ មានភិក្ខុសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក
បៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នាទេ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ
។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិ-
បទនេះយ៉ាងនេះថា ចំណែកភិក្ខុនិទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ
មានហាយទេអាក្រក់ មានភិក្ខុសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់
ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នា ។ ភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនិទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូន
ស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានហាយទេអាក្រក់ មានភិក្ខុ-
សព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ
បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃវត្តនិសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាក
ពួក) របស់បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុ-
និទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល
ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនិទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីជាគំរូបប័
ដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្តនោះ ។ បើភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនិ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

សមណសិយមាថា តំ បដិទ្ធិស្សន្តេយ្យំ វុច្ចតំ កុស-
លំ លោ ចេ បដិទ្ធិស្សន្តេយ្យំ វុច្ចតំ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិ-
យតំ ធម្មំ អាចច្ឆា ទិស្សារណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៧៥] ភិក្ខុនិយោ បនេវតិ ឧបសម្មាណាយោ
វុច្ចតំ ។ សំសង្ឃា វិហារន្តិ អននុលោមិកេន កាយ-
កវាចសិកេន^(១) សំសង្ឃា វិហារន្តិ ។ ទាទាចារា តិ
ចាបកេន អាចារេន សម្មាគតា ។ ចាបសន្តា តិ
ចាបកេន តិក្ខុសន្តេន អត្តគតា ។ ចាបសិលោកា តិ
ចាបកេន មិច្ឆាជីវេន ជីវិតំ កេប្បន្តិ ។ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស
វិហាសិកា តិ អញ្ញមញ្ញស្ស កម្មេ កយិមា នេ
បដិកោសន្តិ ។ អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកា តិ
អញ្ញមញ្ញ វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តិ ។

[៧៦] តា ភិក្ខុនិយោតិ យា តា សំសង្ឃា
ភិក្ខុនិយោ ។ ភិក្ខុនិហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិ ។
យោ បស្សន្តិ យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តញ្ញា ភិក្ខុនិយោ
ចោ សំសង្ឃា វិហារន្តិ ទាទាចារា ចាបសន្តា ចាបសិ-

១ កាយិកាវិសិកេន សំសង្កេតំ ភវិតំ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ទាំងឡាយសូត្រសមុទុកាសនវិធីជាតំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការ
លះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី ត្រូវ
រាប់គ្គិសន្សំទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៧៨) ត្រង់ពាក្យថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺសំដៅយកស្រ្តី
ដែលបានឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ គឺនៅ
ច្រឡំដោយកាយកម្ម វចីកម្ម (របស់គ្រហស្ថ) ដែលមិនសមគួរ (ដល់
បព្វជីត) ។ ពាក្យថា មានមារយាទអាក្រក់ គឺប្រកបដោយមារយាទ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានកិក្ខុសព្វអាក្រក់ គឺល្បីពួរដោយកិក្ខុសព្វ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ គឺសម្រេចជីវិតដោយ
មិច្ឆាជីវដីអាក្រក់ ។ ពាក្យថា បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ គឺពិន័យកម្មដែល
ភិក្ខុនីផងគ្មារធើ ។ ពាក្យថា បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្មា គឺបិទបាំង
ទោសគឺតា ។

(៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គឺភិក្ខុនីដែលច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) នោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែល
ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា បានឃើញបានពួ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះគួរនិយាយហាមប្រាមថា បងម្តូរស្រ្តីទាំងឡាយនៅច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិក្ខុសព្វអាក្រក់ មានការ

៨៧

នវមសង្ខទិសេសស្ស សំព្វាបវរិកង្កោ

លោកា ភិក្ខុនិសង្សស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
វដ្ឋប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ឆនយ្យេ វិវេកញោវ កតំនំ សង្ខេ
វណ្ណាតីតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តញ្ច តតិយម្បី វត្តញ្ច ។
សចេ បដិទិស្សដ្ឋន្តិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ លោ ចេ បដិ-
ទិស្សដ្ឋន្តិ អាបតិ ទុក្ខដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបតិ
ទុក្ខដស្ស ។ តា ភិក្ខុនិយោ សង្សមជ្ឈិមំ អាគឿត្វា
វត្តញ្ច កតំនិយោ ទោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ទាទាបាវា
ទាបសទ្ធា ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្សស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ឆាទិកា វិវិច្ឆនយ្យេ វិវេកញោវ
កតំនំ សង្ខេ វណ្ណាតីតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តញ្ច តតិយម្បី
វត្តញ្ច ។ សចេ បដិទិស្សដ្ឋន្តិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ លោ
ចេ បដិទិស្សដ្ឋន្តិ អាបតិ ទុក្ខដស្ស ។

សង្ឃទំសេសទី ៩ សិក្ខាបទវិរាង

ចំពោះមជ្ឈិមវិភង្គក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនិសង្ឃ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់
(ចាកពួក) សង្ឃវត្តន៍ពោលសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់
ភិក្ខុនិសង្ឃបួនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយនោះអស់វារជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារជាគំរប់បីដង
ផង ។ បើភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ
បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយដទៃព្រហ្មហើយមិន
និយាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ត្រូវភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយចាប់ទាញភិក្ខុនិសង្ឃ
ទាំងឡាយនោះមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា ភិក្ខុនិសង្ឃបួនស្រី
ទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មាន
កិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចំពោះមជ្ឈិមវិភង្គក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ
បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិសង្ឃ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំង
ឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃវត្តន៍សរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិសង្ឃ
បួនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយ
នោះអស់វារជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារជាគំរប់បីដងផង ។ បើ
ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិន
លះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

វិសយបិដកេ កំប្លុនិវិកោ

(៨០) តា ភិក្ខុនិយោ សមនុភាសិតញា ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយោ
បដិពណយ សង្ឃេ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា
វិហារន្តិ ទាទាទារា ទាបសទ្ធា ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិ-
សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វន្តប្បដិទ្ធាទិកោ ។
តា តំ វត្ថុំ នប្បដិទិស្សន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តករល្ង
សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមញ្ច ឥត្តន្ទាមញ្ច ភិក្ខុនិយោ សមនុភា-
សេយ្យេ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្ថំ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា
ច ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ទាទាទារា ទាបសទ្ធា
ទាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញ-
មញ្ញស្ស វន្តប្បដិទ្ធាទិកោ ។ តា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
ទិស្សន្តិ ។ សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមញ្ច ឥត្តន្ទាមញ្ច ភិក្ខុ-
និយោ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
យស្ស អយ្យេយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ច ឥត្តន្ទាមាយ ច
ភិក្ខុនិទំ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ

វិធីបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

(៨០) គប្បីភិក្ខុនិទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិទាំង
ឡាយនោះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុ-
ភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនិដែលគ្មានប្រតិពលត្រូវប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។
នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់
មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោស
របស់ភិក្ខុនិផងគ្នា ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ បើ
កម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះ
ភិក្ខុនិទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះ
ជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
ឈ្មោះនេះផង ។ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់
មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិ
សង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នា ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះមិន
លះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិទាំងឡាយ
ឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាស-
នវិធីចំពោះភិក្ខុនិទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

៨៧

វិមសង្ការិសេសេ សមនុកាសនា

សា តុល្លាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
ទុតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្តំ
វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកជ្ជា សង្ខេន ឥត្តន្នាមា ច
ឥត្តន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
ខមតិ សង្ខេស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ធារយាមិតិ ។

(៨០) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ឥល្លច្ចយា
កម្មវាចាហំយោសានេ អាចត្តិ សង្ខេទិសេសស្ស ។
សង្ខេទិសេសំ អន្ល្ហបន្តន្តិទំ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហំ
កម្មវាចាហំ ឥល្លច្ចយា បដិច្ចស្សមន្តិ ។ ទ្វេ តិស្សេ
ឯកតោ សមនុកាសិតញ តទុត្តិ ន សមនុកាសិតញ ។

(៨២) ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោតិ បុរិមាយោ ឧទានាយ
វត្តន្តិ ។ យាវតតិយ កន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

សង្ឃទិសេសទី ៧ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់
ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ
អស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រ
សមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំ
សូមចាំទុករឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៨១] ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុកដក្ខន្ធខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិ
ថុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាស្រេច ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុកដក្ខន្ធដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្ល-
ច្ច័យទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង (ក្តី) ក៏រម្ងាប់ទៅឯង ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីបរិបូបជាមួយគ្នា
បាន មិនត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីឲ្យលើសពីពីរបរិបូបនោះឡើយ ។

[៨២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដែលគេថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ។ ពាក្យថា
ឈ្មោះយាវតតិយក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិ (សង្ឃទិសេស)

៧០

វិធីយចិដិពេ កំព្វនីវិក្កោ

អាបជ្ជន្តំ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ ជិស្សារណីយន្តំ
សជ្ឈម្មា ជិស្សារិយតិ ។ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។ បេ ។
តេនបិ វត្ថុតិ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។

[៨៣] ធម្មកក្កេ ធម្មកក្កសញ្ញា នប្បដិជិស្សជ្ជន្តំ
អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កេ វេមតិកា
នប្បដិជិស្សជ្ជន្តំ អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កេ
អធម្មកក្កសញ្ញា នប្បដិជិស្សជ្ជន្តំ អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេ-
សស្ស ។ អធម្មកក្កេ ធម្មកក្កសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកក្កេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
អធម្មកក្កេ អធម្មកក្កសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៨៤] អតាបត្តិ អសមទុកាសន្តិជំ បដិជិស្សជ្ជន្តិជំ
ទុម្ពត្តិកានំ ទិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ឋានំ អាទិកម្ពីកានំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

ដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីដកបដល់គំរប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នា
នឹងប្រត្តិកម្មនឹងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
គួរនាំភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា
សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៨៣] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រ-
កបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយមិនលះបង់
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ឃឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលភិក្ខុនីសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលះបង់ចេញ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីមានបិត្តវរើវាយ ១ ភិក្ខុ-
នីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ទូសមសង្ឃទិសេសី

[៨៥] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្គនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សម-
នុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វនេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ
តុម្ហេ វិហារថ មា តុម្ហេ ឆានា វិហារត្ថ សន្តិ សង្ឃេ
អញ្ញាថិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសន្តា ឯវំសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
និកា តា សង្ឃេ ន តិញ្ចំ អាហា តុម្ហេយេវ សង្ឃេ
ឧញ្ញាយ បរិកវេន អត្តនិយា វេកស្ស(១) នុព្វល្យា
ឯវមាហា កតិនិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហារត្ថ ចាចាចារា
ចាបសន្តា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហា-
សិកា អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចានិកា វិវិច្ឆថយ្យេ

១ ឧ. ម. ជរាស្សិយា ។ ឯវំ សព្វគ្គ ញាតត្ថំ ។

សង្ឃ័យទិសេសទី ១០

(៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទ
ភិក្ខុនិពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុកា-
សនវិធីហើយថា វិនិយោគម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រ-
ឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ
សូម្បីភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទយ៉ាងនេះ មានភិក្ខុសព្ទយ៉ាង
នេះ ចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបំបាំងទោស
របស់ភិក្ខុនិពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័ជរ សង្ឃមិនបានពោលពាក្យ
អ្វីនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោក
ទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មាន
អំណត់(ក្រោធ)ដោយសំដីបន្តិច ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំង
ថយថា ភិក្ខុនិជាបដិបូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកច្រឡូកច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានភិក្ខុសព្ទអាក្រក់ មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបំបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនិពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្ងាត់(បាតព្វក)

៧២

វិធីបិដកេ កិច្ចសិរក្កោ

វិវេកញាវ កតំនីនំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ យា តា កិក្ខុ-
និយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ វិហា-
ចេន្តិ កតំ ហិ ឆាម អយ្យា ឪល្លនន្ទា សង្ឃន
សមនុកដ្ឋា កិក្ខុនិយោ ឃំ វត្តតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ
តុម្ភ វិហារថ មា តុម្ភ ឆាឆា វិហារិត្ត ។ បេ ។
វិវិច្ឆថយ្យ វិវេកញាវ កតំនីនំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ កិក្ខុវេ ឪល្លនន្ទា កិក្ខុនិ សង្ឃន
សមនុកដ្ឋា កិក្ខុនិយោ ឃំ វត្តតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ
តុម្ភ វិហារថ មា តុម្ភ ឆាឆា វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិវិច្ឆថយ្យ
វិវេកញាវ កតំនីនំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ សច្ចំ កតវតិ ។
វិកវហិ តុន្ទោ កតវត កតំ ហិ ឆាម កិក្ខុវេ ឪល្ល-
នន្ទា កិក្ខុនិ សង្ឃន សមនុកដ្ឋា កិក្ខុនិយោ ឃំ

វិនយបំណង វាចុនីវិក្ក

សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ-
នីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើ
នឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រ សមនុកាសនវិធី
ហើយថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ នៃ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរ-
សើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏
មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយ
យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុកាសនវិធីហើយថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយ
គ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរ-
សើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបលូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
សម្តែងមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុ-

៧៣

ទសមសង្ខារទិសេសេ បញ្ញត្តិ

វិក្កតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហារេ មា តុម្ហេ
នាណ វិហារិក្ខុ ។ បេ ។ វិវិច្ឆេយ្យេ វិវេកញោវ កកិទិទំ
សង្ខេវំ វណ្ណាតីតិ នេតំ កិក្ខវេ អប្បសន្នាទំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខវេ កិក្ខនិយោ
តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខនិ ឯវំ វិទេយ្យ
សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ហេ វិហារេ មា តុម្ហេ នាណ
វិហារិក្ខុ សន្តិ សង្ខេ អញ្ញាបិ កិក្ខនិយោ ឯវាចារា
ឯវំសន្តា ឯវំសិលោកា កិក្ខនិសង្ខស្ស វិហេសិកា
អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បជំន្ញាទិកា តា សង្ខេ ន តិញ្ច
អាហ តុម្ហេយេវ សង្ខេ ឧញ្ញាយ បរិកវេន អក្ខន្តិ-
យា វេកស្ស ធុត្វល្យា ឯវមាហ កកិទិយោ ខោ សំ-
សដ្ឋា វិហារិក្ខុ ទាទាចារា ទាបសន្តា ទាបសិលោកា

សង្ឃទិសេសទី ១០ សេចក្តីចញ្ញត្តិ

ភាសនាវិធីហើយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅ
ច្រឡំច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ
។ បេ ។ បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងៀម (បាកពួក)
សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងៀមរបស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដូច្នោះ
ឯង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយពោលយ៉ាងនេះ
ថា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡំច្រឡំ
ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនី
ទាំងឡាយរូបដទៃដែលមានមាយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបំបៅទាំងទោស
របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័ជ្ជរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹង
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំង
ឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់
ដោយសំដីបង្ក្រាប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជា
បងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡំច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)
មានមាយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុធីវិកង្កោ

ភិក្ខុធីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដ្ឋានា-
ទិកា វិវិច្ឆយេ វិវេកញាវ ភគិនិទំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។
សា ភិក្ខុធី ភិក្ខុធីហិ ឯវមស្ស វចនិយា មាយេ ឯវ
អវច សំសដ្ឋា វ អាយេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា
វិហារត្ថ សន្តិ សង្ឃោ អញ្ញមញ្ញ ភិក្ខុធីយោ ឯវាចារា
ឯវសទ្ធា ឯវសិលោកា ភិក្ខុធីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដ្ឋានាទិកា តា សង្ឃោ ម កិញ្ច
អាហ តុម្ភេយេវ សង្ឃោ ឧញាយ បរិកវេន អក្ខន្ធិយា
វេកស្សា ទុព្វល្យា ឯវមហា ភគិនិយោ ខោ សំ-
សដ្ឋា វិហារត្ថិ ពាចាចារា ពាបសទ្ធា ពាបសិលោកា
ភិក្ខុធីសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដ្ឋានាទិ-
កា វិវិច្ឆយេ វិវេកញាវ ភគិនិទំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។

វិនយចិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា
បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក)
សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ-
នីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរ
លោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំង
ឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែក
ខ្សែគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មាន
កិត្តិសព្វដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ
ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័ជរ សង្ឃ
មិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ
តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយ
គ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្កើត ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយ
ថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយ
គ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិត
អាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួក
ផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាក
ពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។

ទសមសង្ឃទិសេសេ សិព្វបទវិវត្តោ

ឯវត្ត សា កិក្ខុនី កិក្ខុនីហិ វុច្ចមាណ តថេវ បក្កុណ្ណោយ្យ
សា កិក្ខុនី កិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុកាសិតត្វា
តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិយពោ សមនុកាសិ-
យមាណ តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ
ច បដិទិស្សន្ទេយ្យ អយម្យំ កិក្ខុនី យាវតតិយកំ
ធម្មំ អាចន្ទា ទិស្សារណីយំ សង្ឃទិសេសន្តំ ។

(៨៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា កិក្ខុ-
នីតិ ។ ឯវំ វេទេយ្យតិ សំសង្កា វ អយេ្យ តុម្ភេ វិហ-
រេ មា តុម្ភេ ធាណ វិហារិត្ត សន្តិ សង្កេ អញ្ញាបិ
កិក្ខុនិយោ ឯវំចារា ឯវំសន្តា ឯវំសិលោកា កិក្ខុនិ-
សង្កេស្ស វិហេសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វន្ទេប្បជិត្តាទិ-
កា តា សង្កេ ន កិញ្ចិ អាហា តុម្ភេយេវ សង្កេ
ទុញ្ញាយាតិ អញ្ញាយ ។ បរិកវេនាតិ បរិកត្យតា ។
អត្តន្តិយាតិ កោបេន ។ វេកស្សតិ វិកស្សីកតា ។

សង្ឃទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិវត្ត

ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ដ-
ដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុកាសនវិធីដើម្បីឲ្យលះបង់
នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គំរប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ
សូត្រសមនុកាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះ
បង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី (ក៏) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោល
ថា ចតិវ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំចុះ
លោកទាំងឡាយកុំនៅផ្សេង ។ គ្នាឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូម្ប
រូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹម
ជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផង
គ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ (តែ) សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តី
មើលងាយ គឺដោយសេចក្តីមាក់ងាយ ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ
គឺដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ។ ពាក្យថា ដោយគ្មានអំណត់ គឺដោយសេចក្តី
ខឹង ។ ពាក្យថា ដោយសំដីបង្កើត គឺដោយធ្វើសំដីឲ្យវិសេសជាង ។

៧៦

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុធីវិរាដោ

ទុព្វល្យាតិ អបក្ខតា ។ ឯវមាហ ភតិធីយោ ខោ
សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសដ្ឋា ចាបសិ-
លោកា ភិក្ខុធីសដ្ឋស្ស វិហោសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
វដ្ឋឃ្មដ្ឋានិកា វិវិច្ឆយេយ្យ វិវេកញោវ ភតិធីនំ សដ្ឋោ
វណ្ណតិកា ។ សា ភិក្ខុធីតិ យា សា ឯវវាធីនំ
ភិក្ខុធី ។ ភិក្ខុធីហិកា អញ្ញហិ ភិក្ខុធីហិ ។ យា
បស្សន្តិ យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តញ្ញា មាយេយ្យ ឯវ
អវច សំសដ្ឋា វ អយេយ្យ តុម្ពេ វិហារេ មា តុម្ពេ
ចាណ វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិវិច្ឆយេយ្យ វិវេកញោវ
ភតិធីនំ សដ្ឋោ វណ្ណតិកា ។ ទុតិយម្មិ វត្តញ្ញា
តតិយម្មិ វត្តញ្ញា ។ សចេ បដិធិស្សដ្ឋតិ ឥច្ឆេតំ
ក្យសលំ នោ បេ បដិធិស្សដ្ឋតិ អាចត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

វិទេយបិដក កិក្ខុតិវិក្ខុ

ពាក្យថា ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយ គឺដោយលោកទាំង
ឡាយគ្មានបច្ចុប្បន្ន ។ ប៉ុន្តែនាភិក្ខុនិពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រី
ទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡោកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមាយាទ
អាត្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាត្រក់ មានការចំពឹងដ៏វិតអាត្រក់ ជាអ្នកបៀត
បៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បំបែកទោសរបស់ភិក្ខុនិពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែ
សេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនិនោះ
គឺភិក្ខុនិឯណា ដែលពោលជាប្រក្រតីយ៉ាងនេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ដែល
ភិក្ខុនិទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយឯណា
ឃើញ ឯណា ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយនឹងភិក្ខុនិនោះថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡោកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ
កុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ ថេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិ
ជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិនោះគឺភិក្ខុនិទាំងឡាយពោលអស់វារៈ
គំរប់ពីរដងផង គប្បីពោលអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ។ បើភិក្ខុនិនោះលះបង់
បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដរាប

៧៧

ទសមសង្ឃទិសសស្ស សិក្ខាបទវិវាដ្តេ សមនុកាសតា

សុត្វា ន វទេតិ អាបតិ ទុក្កជស្ស ។ សា ភិក្ខុនិ
សង្ឃមជ្ឈិមិ អាគខ្សត្វា វត្តញ្ច មាយ្យេ ឃំ អវេច
សំសដ្ឋា វ អាយ្យ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា
វិហារត្ថ ។ មេ ។ វិច្ឆេយ្យេ វិវេកញោវ ភតិទិទំ សង្ឃ
វណ្ណតិ ។ ទតិយម្បិ វត្តញ្ច តតិយម្បិ វត្តញ្ច ។
សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ឆតំ កុសលំ មោ មេ
បដិទិស្សន្តតិ អាបតិ ទុក្កជស្ស ។

[៨៧] សា ភិក្ខុនិ សមនុកាសិតញ្ច ។ ឃំវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញ្ច ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្ឃ ញាមេតញោ សុណាតុ មេ អាយ្យ
សង្ឃ អយំ ឥត្តន្តាមា ភិក្ខុនិ សង្ឃន សមនុ-
កដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឃំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អាយ្យ
តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា វិហារត្ថ សន្តិ សង្ឃ
អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឃំវតារា ឃំសទ្ធា ឃំសិលោកា

សង្ឃទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិវាត្ត ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

ភិក្ខុនីទាំងឡាយព្យាយាមមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនាំយកមកកាន់ទឹក ណាលសង្ឃ ហើយពោលថា បពិត្រលោក
ម្ចាស់ លោកចូរកុំពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
ទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំ
នៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជា
បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈ
គំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់
ចេញ ការលះបង់នេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៨៧) ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី
យ៉ាងនេះគឺ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពាលគប្បីផ្អៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
សង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ពោលយ៉ាងនេះ
នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រ-
ហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមដីវិត

៧៨

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហោសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វុធិប្បដិញ្ញា
ទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចំ អាហា តុម្ភេយេវ សង្ឃោ
ឡញាយ បរិកថេន អក្ខន្តិយា វេកស្សា ធុត្ថល្យា ឯវមាហា
ភតិទិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ។ បេ ។ វិវិច្ឆេយ្យេ
វិវេកញ្ញាវ ភតិទិទំ សង្ឃោ វណ្ណតិវិ ។ សា តំ វត្តំ
នប្បដិទិស្សន្តិវិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្យំ សង្ឃោ
ឥត្តន្តាមំ ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្តស្ស បដិ-
ទិស្សត្តាយ ។ ឯសា ញតិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្តាមា ភិក្ខុនី សង្ឃោ សមនុកដ្ឋា
ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ^(១)តុម្ភេ វិហារេ
មា តុម្ភេ ណាណា វិហារត្ត សន្តិ សង្ឃោ អញ្ញាមិ ភិក្ខុនិ-
យោ ឯវំចារា ឯវំសន្តា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហោសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វុធិប្បដិញ្ញាទិកា តា សង្ឃោ

១ អយ្យតិបិ កត្តិបិ រោត្តរេ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិវេទន្ត

ដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិពួក
ផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយ
នោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តី
មើលងាយ ដោយសេចក្តីពេបដោយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្រួច
ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ
ហ្នឹងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តី
ស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិនោះមិនលះបង់វត្តនោះ
ចេញ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃតប្បិស្សត្រសមនុ-
ភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ នេះជា
ញត្តិ ។ បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិនេះឈ្មោះនេះពោល
យ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយដែលសង្ឃស្រីត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ សូម្បី
ភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិ
ពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនិ

៧៧

ទេសមសង្កតិសេសស្ស សិក្ខាបទវិរុទ្ឋេ សមនុភាសនា

ន កិញ្ចំ អាហា តុម្រាយេវ សុដ្ឋោ ឧញាយ បរិកវេន
អក្កនិយា វេកស្សា ទុត្វល្យា ឯវមាហា កតិទិយោ ខោ
សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ទាទាទា ទាបសន្តា ទាបសិលោកា
កិក្កនិសង្កស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិ-
កា វិវិច្ឆយេយ្យ វិវេកញ្ញាវ កតិទិទំ សុដ្ឋោ វណ្ណាតិទិ ។
សា តំ វត្តំ នប្បដិទិស្សដ្ឋតិ ។ សុដ្ឋោ ឥត្តញ្ញាមំ
កិក្កនិ សមនុភាសតិ តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។
យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តញ្ញាមាយ កិក្កនិយា
សមនុភាសនា តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សត្តាយ សា
តុណ្ណាស្ស យស្ស នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិ-
យម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្តំ
វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សុដ្ឋន ឥត្តញ្ញាមា កិក្កនិ
តស្ស វត្តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ ខមតិ សុដ្ឋស្ស
តស្ស តុណ្ណា ។ ឯវមេតំ ជារយាមិទិ ។

សង្ឃទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិកង ការសូត្រិសមនុភាសនកម្ម

ទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបដោយ ដោយមិនអត់ទុនគ្នា ដោយសំដី បង្កើត ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រី ទាំងឡាយឃ្នឹងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានការយាទអា- ក្រក់មានភិក្ខុសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុ នីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះចេញទេ ។ សង្ឃសូត្រិសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ ចេញ ។ ការសូត្រិសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ បង់វត្តនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រិសេចក្តីនេះអស់វេរៈតំបើបីដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រិសេចក្តីនេះអស់ វេរៈតំបើបីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រិសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រិសមនុភាសន- វិធីនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុក នូវដំណើរនេះដោយការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

វិធម៌បិដក ភិក្ខុវិភិក្ខោ

[៨៨] ញត្តិយា ទុក្កដំ ធ្វើហិ កម្មវាចាហិ
ធុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃទិ-
សេសស្ស ។ សង្ឃទិសេសំ អជ្ឈាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា
ទុក្កដំ ធ្វើហិ កម្មវាចាហិ ធុល្លច្ចយា បដិច្ចស្សត្តិ ។

[៨៩] អយម្បតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ អាបដ្ឋ-
តិ ន សហ វត្តជ្ឈាទាព ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា
និស្សារីយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ សង្ឃេ វ តស្សា
អាបត្តិយា មានតំ ទេតិ ម្ហាយ បដិកស្សតិ អព្ពតិ
ន សម្ពហុលា ន ឯកា ភិក្ខុនិ តេន វុច្ចតិ សង្ឃ-
ទិសេសោតិ ។ តស្ស(១) អាបត្តិកាយស្ស នាម-
កម្មំ អនិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។

១ តស្សវារិបិ កត្តិ ពោធិ្ឋកេ ទិស្សតិ ។

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចនិវាសន

(៨៨) ភិក្ខុនិវាសនត្រូវទុកដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវថ្កល់ថ្កើយទាំងឡាយ
ដោយសូត្រកម្មវត្ថុព័រលើក បឋកម្មវត្ថុព័រ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។
កាលភិក្ខុនិវាសនត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស អាបត្តិទុកដោយសូត្រញត្តិ
នឹងអាបត្តិថ្កល់ថ្កើយទាំងឡាយ ដែលត្រូវដោយសូត្រកម្មវត្ថុព័រលើក
តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

(៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិវាសន គឺភិក្ខុនិវាសនដែលតថាគតពោល
ប្រៀបផ្ទឹមនូវភិក្ខុនិវាសនទាំងឡាយមុន ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយក
គឺភិក្ខុនិវាសន (សង្ឃទិសេស) ដោយការសូត្រសមនុភាសនដរាបអស់
វាគ្រប់បីដង មិនមែនត្រូវមួយអង្វើដោយសេចក្តីប្រតិភ័ក្តិក្នុងវត្តទេ ។
ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនិវាសនទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនិវាសនចេញវត្ត
សង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស គឺទាល់តែសង្ឃឲ្យមានភ្នំដើម្បី
អាបត្តិនោះ ទាញត្រឡប់អន្តរាបតិមកដាក់ក្នុងមូលាបតិបាន រួចឲ្យអញ្ជា-
កម្ម ភិក្ខុនិវាសនប្រើប្រាស់បាន ភិក្ខុនិវាសនប្រើប្រាស់បាន ហេតុនោះបាន
ជាអាបត្តិកាយនោះ តថាគតឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា
អាបត្តិសង្ឃទិសេសជានាមកម្ម គឺថាជាឈ្មោះនៃអាបត្តិកាយនោះឯង
ព្រោះហេតុនោះ អាបត្តិកាយនោះ តថាគតហៅថា សង្ឃទិសេស ។

ទស្សនសង្ឃទិសេសេ អនាបត្តិវិញ

(៧០) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិធិស្សដ្ឋតិ
អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
នប្បដិធិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិធិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ សង្ឃទិ-
សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខ-
ជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(៧១) អនាបត្តិ អសមនុកាសន្តិយា បដិធិស្សដ្ឋតិ-
យា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(៧២) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃ-
ទិសេសា ធម្មា នវ បវេមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយ-
កា យេសំ ភិក្ខុនិ អញ្ញាតំ វា អញ្ញាតំ វា អាបជ្ជតិ
កាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសធឿ បក្ខមាទត្តំ ចរិតតំ

សង្ខេបទំសេសទី ១០ វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៧០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧១] វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ (សង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនី ធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១^(១) ។

[៧២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃទិសេសទាំង១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ៧ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ៨ ឈ្មោះយា- វតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង១៧នេះ ភិក្ខុនីអង្គណាត្រូវអាបត្តិណា ។ ភិក្ខុនីអង្គនោះត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានតួកង ឧភតោសង្ឃ ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្ត

១ ប្រាម្ពីលសិក្ខាបទទៀតដែលមិនបានសំដែងនោះ លោកថា ព្រោះដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទក្នុង ពិព្វបទដ៏មេត្តាហើយ ។

១០២

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយា

ចំណួនមានត្រាយ ភិក្ខុនិយា^(១)យត្ត សិយា វីសតិគណោ
ភិក្ខុនិសង្កេត តត្ត សា ភិក្ខុនិ អព្ពេតញ្ចា ឯកាយបិ
ចេ ឧដោ វីសតិគណោ ភិក្ខុនិសង្កេត តំ ភិក្ខុនិ
អព្ពេយ្យ សា ច ភិក្ខុនិ អនត្តតា តា ច ភិក្ខុនិយោ
ការយ្ហា ។ អយំ តត្ត សាមីចិ ។ តត្តយ្យាយោ បុច្ឆាមិ
កច្ចុត្ត បរិសុដ្ឋា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចុត្ត បរិសុដ្ឋា ។
តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចុត្ត បរិសុដ្ឋា ។ បរិសុដ្ឋេត្តយ្យា-
យោ តស្មា ត្តយ្ហា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សត្តរសកលំ និដ្ឋិតំ ។

១ គឺមេ បាវ៉ា ឧបេយ្យោត្តរេ ចំណួនមានត្រាយ ភិក្ខុនិកាយា សេដិកា ។ តំ សុសោធិតិ
ចំណួនមានត្រាយ ភិក្ខុនិ បាលិយា សមិត្តា ។

វិធីយបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

មានតួហើយ បើភិក្ខុវិសង្សៈពួក២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុវិសង្សៈត្រូវឱ្យ
អញ្ជើញមកម្តងចំពោះភិក្ខុវិសង្សៈនោះ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុវិសង្សៈពួក២០ រូប ខ្លះសូម្បី
តែភិក្ខុវិសង្សៈ១ រូបឱ្យអញ្ជើញមកម្តងចំពោះភិក្ខុវិសង្សៈនោះ ភិក្ខុវិសង្សៈឈ្មោះថា ភិក្ខុវិ
សង្សៈមិនឱ្យអញ្ជើញមកម្តង ភិក្ខុវិសង្សៈទាំងឡាយនោះឈ្មោះថា ត្រូវព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគតិរច្ឆេតន៍ ។ នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងរឿងនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួររាជ្យៈជាតំបត្រដ៏ផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួររាជ្យៈជាតំបត្រដ៏ផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ
ហេតុនោះទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃទិសេសកណ្ត ១៧ សិក្ខាបទ ចប់ ។

និស្សត្តិយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ ភីស និស្សត្តិយា
ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បត្តិវិគ្គយ្យ បបិមសិក្ខាបទី

(៧៣) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវានេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ
សន្និចយំ កកេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ណាត្តា
បស្សិត្តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កមំ ហិ ធាម
ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ កកិស្សន្តិ បត្តវណិដ្ឋំ
វា ភិក្ខុនិយោ កកិស្សន្តិ អាមត្តិកាបណំ វា បសា-
វេស្សន្តិតិ ។ អស្សេស្សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
នំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិទាចេន្តិ កមំ ហិ ធាម ធម្មត្តិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និ-
ចយំ កកិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កកិ ភិក្ខុវេ ធម្មត្តិយា

ឥស្សតិយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះឥស្សតិយ
បាចិត្តិយមានចំនួន៣០នេះឯង តែងមកកាន់ទុក្ខស ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជឺមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាយ
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទីទាំង
ឡាយមានពួក ៦ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ដើរទៅកាន់ចារិកវិហារបានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្គាប់ថា ហេតុអ្វីភិក្ខុទីទាំងឡាយធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកច្រើនម៉្លោះ
ឬភិក្ខុទីទាំងឡាយនឹងធ្វើជំនួញបាត្រ ឬនឹងដាក់វានៅជុំវិញរូបកាយនោះ ។
ភិក្ខុទីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាគឺថា ។ បេ ។
ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុទីទាំង
ឡាយមានពួក ៦ មិនសមបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកសោះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទីទាំងឡាយមានពួក ៦

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិក្កោ

ភិក្ខុនិយោ បត្តសង្ខិចយំ ករោន្តិតំ ។ សច្ចំ ភកវាតំ ។
វិករហំ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ធិត្តិយា
ភិក្ខុនិយោ បត្តសង្ខិចយំ កវិស្សន្តិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សង្ហានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឌុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
បត្តសង្ខិចយំ កវេយ្យ និស្សក្កិយំ វាចិត្តិយន្តិ ។

[៧៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកំ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អដិប្បេតា ភិក្ខុនិកំ ។
បត្តោ ធាម ទេ បត្តោ អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។
តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឌុក្កដ្ឋោ បត្តោ មជ្ឈិមោ
បត្តោ ឌីមកោ បត្តោ ។ ឌុក្កដ្ឋោ ធាម បត្តោ
អឌ្ឍាឌ្ឍកោទនំ គណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ ខាទនីយំ^(១) តទ្ធិបិយំ
ព្យញ្ញនំ ។ មជ្ឈិមោ ធាម បត្តោ វាឌ្ឍកោទនំ
គណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ ខាទនីយំ តទ្ធិបិយំ ព្យញ្ញនំ ។
ឌីមកោ ធាម បត្តោ បត្តោទនំ គណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ
ខាទនីយំ តទ្ធិបិយំ ព្យញ្ញនំ ។ តតោ ឌុក្កដ្ឋោ អបត្តោ

១ ឧ. ម. ៣១៩ វា ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បតិគ្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦
មិនគួរបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រ ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៧៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ទី១ នៃបារាជិកកណ្តារចហើយ ។ បាត្រ២ យ៉ាង គឺបាត្រដែក១ បាត្រដី ១
ឈ្មោះថា បាត្រ ។ ប្រមាណរបស់បាត្រមាន៣យ៉ាង គឺបាត្រខ្នាតធំ ១
បាត្រខ្នាតកណ្តាល ១ បាត្រខ្នាតតូច ១ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតធំ
គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡូក នឹងបង្កើមភាគទី ៤ នឹងម្ហូប
សមគួរនឹងបាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតកណ្តាលគឺ បាត្រចំណុះ
បាយនៃអង្ករ ១ នាឡើនឹងបង្កើមភាគទី ៤ នឹងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។
ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតតូច គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ បត្តនឹងបង្កើម
ភាគទី ៤ នឹងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ បាត្រដែលមានខ្នាតធំឬតូច

និស្សត្តិយកណ្តោ បញ្ជីវិញ្ញា បឋមសិក្ខាបទស្ស វិវត្តោ

ឌីមកោ អបត្តោ ។ សន្និចយំ កកេយ្យាតិ អនិច្ចតោ
អវិកច្ចតោ ។ និស្សត្តិយោ ហោតិ^(១) សហ អរុណុត្ត-
មនា និស្សត្តិយោ ហោតិ និស្សត្តិវិញ្ញោ សង្ឃស្ស វា
គណស្ស វា ឯកកិក្ខុនិយា វា ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ
និស្សត្តិវិញ្ញោ ។

(៧៥) តាយ កិក្ខុនិយា សង្ឃំ ទុបសង្កមិត្តា ឯកំសំ
ទុត្តរាសង្កំ ករិត្តា វឌ្ឍនំ កិក្ខុនិយំ ទានេ វឌ្ឍិត្តា ទុក្កដិកំ
និសីទិត្តា អញ្ជលី បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វចនិយោ អយំ
មេ អយ្យេ បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ និស្សត្តិយោ ឥមាបំ
សង្ឃស្ស និស្សត្តិមិត្ត ។ និស្សត្តិវិញ្ញោ អាបត្តិ ទេសេ-
តញ្ច ។ ព្យត្តាយ កិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិក្ក-
ហេតញ្ច ។ និស្សត្តិបត្តោ នាតញ្ច សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្តន្ទាមាយ កិក្ខុនិយា និស្សត្តិ-
យោ សង្ឃស្ស និស្សត្តិវិញ្ញោ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ
សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្តន្ទាមាយ កិក្ខុនិយា ទេយ្យាតិ ។

១ និគោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសញ្ចោ ទិស្សតិ សោ អតិបកោតិ បទិវតញ្ច វ្យាទិសានំ បាវានំ
មាភិកាយំ អនាតតញ្ច ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បន្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វិវាទ

ជាងកំណត់ដែលពោលហើយនោះ មិនហៅថាបាត្រ ។ ពាក្យថា ធ្វើ
សេចក្តីសន្សំ (បាត្រ) គឺបានដល់បាត្រ (ឯទៀតៗ) ដែលភិក្ខុនីមិនបាន
អធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប ។ បាត្រនោះជានិស្សត្តិយ គឺជានិស្សត្តិយ
ព្រមគ្នានឹងអរុណារះឡើង បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈ
ក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រនោះភិក្ខុនី
ត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។

[៧៥] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយធ្វើទុក្ខរាស្ត្រនឹងស្នា
ម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំដើរភិក្ខុនីចាស់ ។ អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជូលឡើង
ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រី
ហើយ ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរូប
ហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលតប្បទទួលអា-
បត្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីលះហើយនោះវិញដោយពាក្យថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជានិស្សត្តិយ ភិក្ខុនី
ឈ្មោះនេះបានលះដល់សង្ឃហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់
សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

[៧៦] តាយ ភិក្ខុនិយា សម្ពុហុលា ភិក្ខុនិយោ
ឧបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ កកិវត្វា វុឌ្ឍានំ
ភិក្ខុនិទំ មាទេ វន្តិត្វា ឧក្កជិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលី
បក្កហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យាយោ
បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ និស្សក្កិយោ ឥមាហំ អយ្យានំ
និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតត្វា ។
ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពាលាយ អាបត្តិ បដិក្កហេ-
តត្វា ។ និស្សជ្ជបត្តោ ទាតត្វា សុណន្ត មេ អយ្យា-
យោ អយំ បត្តោ ឥត្តន្តមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សក្កិយោ
អយ្យានំ និស្សជ្ជា ។ យទិ អយ្យានំ បត្តកកល្លំ
អយ្យាយោ ឥមំ បត្តិ ឥត្តន្តមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យន្តិ ។

[៧៧] តាយ ភិក្ខុនិយា ឯកំ ភិក្ខុនិ ឧបសង្កម្ភិត្វា
ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ កកិវត្វា ឧក្កជិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលី
បក្កហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យ
បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ និស្សក្កិយោ ឥមាហំ អយ្យាយ

វិធីបិដក ភិក្ខុនិវារ្យ

[៧៦] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប(២-៣ រូប)
ហើយធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀងស្នាម្នាងហើយថ្វាយបង្គំដើងភិក្ខុនីចាស់ ។ រួច
អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជាស់ឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូម
លះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះបាត្រ
ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលធ្លាសប្រតិពលគប្បីទទួលអា-
បត្តិ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យ
ថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះរបស់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ជា
និស្សត្តិយ បានលះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ ។ បើការលះបង់
នេះសមគួរដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ត្រូវ
ឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៧៧] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនី ១ រូប ធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀង
ស្នាម្នាងហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជាស់ឡើង រួចពោលយ៉ាងនេះថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សត្តិយ

១០៧

ទិស្សត្ថិយកណ្តោ បត្តវគ្គេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទរាជធីយំ

និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតញ្ចា ។

តាយ កិក្កុនិយា អាបត្តិ បដិគ្គហោតញ្ចា ។ និស្សដ្ឋ-

បត្តោ នាតញ្ចោ សមំ បត្តំ អយ្យាយ ធម្មិតំ ។

(៧៨) វត្តាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ វត្តាតិក្កន្តេ វេមតិកា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ វត្តាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិក្កប្បតេ វិក្កប្បតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញា ... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញា ...

អភិក្កន្តេ កិក្កន្តសញ្ញា ... អវិល្មតេ វិល្មតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។

និស្សគ្គិយកណ្តុ បន្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួចហើយ ត្រូវ
សំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបនោះគប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនី ១ រូប
ត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះដល់
លោកម្ចាស់វិញ ។

[៧៨] បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវ
និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
ខាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានអធិដ្ឋានទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាអធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបាន
វិភប្បទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិភប្បហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិន
បានលះទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលះហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។
បាត្រមិនបានខូចទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាត្រខូចហើយ បាត្រមិនបាន
វិនាសទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិនាសហើយ... បាត្រមិនបានបែកទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាបែកហើយ... បាត្រចោរមិនបានដណ្តើមយកទេ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាចោរដណ្តើមយកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុវិភង្គោ

[៧៧] និស្សក្កិយំ បត្តំ អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-

ជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ នអតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០០] អនាបត្តិ អន្តោអរុណំ អនិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ

វិសរដ្ឋេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិជ្ជតិ អច្ឆន្និក្ខា កល្យានិ

វិស្សាសំ កល្យានិ ឧច្ឆតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[១០១] តេន ខោ បន សមយេន នព្វក្កិយា

ភិក្ខុនិយោ និស្សជ្ជបត្តំ ន ទេនិ ។ កកវតោ ឯតមត្តំ

អាហេចេស្មំ ។ ន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ និស្សជ្ជបត្តោ ន

ធាតញ្ចោ យា ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ខជស្សតិ ។

វិនយចំណី ភិក្ខុវិភិក្ខុ

(៧៧) ភិក្ខុនីមិនលះបាត្រដែលជានិស្សត្តិយ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងព្រឹទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងព្រឹទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងព្រឹទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
កន្លងព្រឹទេ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីអធិដ្ឋានក្នុងអរុណ ១ វិកប្បទុកក្នុងអរុណ ១ លះបង់ (បាត្រនោះ)
ខាងក្នុងអរុណ ១ បាត្រខូចខាងក្នុងអរុណ ១ វិនាសខាងក្នុងអរុណ ១
បែកខាងក្នុងអរុណ ១ ពួកចោរដណ្តើមយកខាងក្នុងអរុណ ១ គេកាន់យក
ដោយវិស្សសខាងក្នុងអរុណ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(១០១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនឲ្យ
បាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំ-
ណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវមិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះ
បង់ហើយនោះទេ ភិក្ខុនីឯណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បញ្ជីគុស្ស ទ្រឹយសិក្ខាបទី

[១០២] តេជ សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេជ ទោ
ថន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមកាវាសេ
វស្សំ វុត្តា សាវត្ថិ អនមិសុ វត្តសម្មន្ទា ឥរិយាបថ-
សម្មន្ទា ធុន្ទាលា លូខចីវរា ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្តា ឥមា ភិក្ខុនិយោ វត្តសម្មន្ទា ឥរិយាបថ-
សម្មន្ទា ធុន្ទាលា លូខចីវរា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អច្ឆន្ទា
កវិស្សន្តិតិ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ អនិសុ ។
ថុល្លន្ទា ភិក្ខុនិ អម្ពាតំ កបិណ្ឌំ អត្តតំ កាលចីវរំ
អធិដ្ឋហិត្តា ភាជាបេសិ ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្តា ឯតទរោថិ អបយ្យាហំ ចីវរំ លទ្ធិន្តិ ។
ន មយំ អាវុសោ ចីវរំ លកាម អយ្យា ថុល្លន្ទា
អម្ពាតំ កបិណ្ឌំ អត្តតំ កាលចីវរំ អធិដ្ឋហិត្តា ភាជា-
បេសិតិ ។ ឧបាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ

បត្រវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១០២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងរដ្ឋតវត្តាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយច្រើនរូបនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅស្រុកក្រៅ រួច
ហើយក៏ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកមានវត្តល្អ មានឥរិយាបថល្អ តែ
មានសំពត់ពក្រក់ មានចំវារសៅហ្មង ។ ពួកឧបាសកឃើញភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះហើយក៏គិតគ្នាថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះបរិបូណ៌ដោយវត្ថុ បរិបូណ៌
ដោយឥរិយាបថ តែមានសំពត់ពក្រក់ មានចំវារសៅហ្មង ភិក្ខុនីទាំងនេះប្រ
ហែលជាចោរដណ្តើមយក (ចំវារ) ទេដឹង ហើយក៏បានថ្វាយអកាលចំវារដល់
ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថ្មលូននាភិក្ខុនីក៏អធិដ្ឋានថា ពួកយើងបានក្រាលកបិនហើយ
សំពត់នេះជាកាលចំវារ ហើយក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចំវារនោះ) ។
ពួកឧបាសកបានឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះ
ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានចំវារហើយឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឆ្លើយ
ថា នៃការុសោ ពួកយើងមិនបានចំវារទេ ថ្មលូននាម្ចាស់អធិដ្ឋានថាយើង
បានក្រាលកបិនហើយ (សំពត់នេះ) ជាកាលចំវារ ក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាល
ចំវារនោះ) ។ ឧបាសកទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់

វិទយបិដកេ កិក្ខុនិរិក្ខោ

កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឥល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាល-
ចីវរំន្ទំ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាមេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
កិក្ខុនិយោ តេសំ ឧទាសកានំ ឧជ្ឈាយន្ទានំ ខ័យន្ទា-
នំ វិទាចេន្ទានំ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្ទំ ខ័យន្ទំ វិទាចេន្ទំ កថំ ហិ នាម អយ្យោ
ឥល្លនន្ទា អកាលចីវរំ កាលចីវរំន្ទំ អធិដ្ឋហិត្វា ភា-
ជាមេស្សតីតិ ។ អថខោ តា កិក្ខុនិយោ កិក្ខុនំ ឯត-
មត្តំ អាហេមេសុំ ។ កិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហេចេ-
សុំ ។ មេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ កិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនិ អ-
កាលចីវរំ កាលចីវរំន្ទំ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាមេស្សតីតិ^(១) ។
សច្ចំ ភកវតិ ។ វិគវហិ ពុទ្ធា ភកវា កថំ ហិ នាម
កិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនិ អកាលចីវរំ កាលចីវរំន្ទំ
អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាមេស្សតិ នេតិ កិក្ខុវេ អប្បសន្ទានំ
វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឯវត្តា បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
តមំ សិក្ខាបនំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ អកាលចី-
វរំ កាលចីវរំន្ទំ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាមេយ្យ និស្សតិយំ
ចាចិត្តិយន្ទំ ។

១ ឧ. ម. ភាជាមេស្សតី ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក្កុ

ថា ថ្មល្ងនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរដូច្នោះ
ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ
ឧបាសកទាំងនោះកំពុងពោលទោស និងដៀល បន្តបង្កប់ហើយ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោល
ទោស និងដៀល បន្តបង្កប់ថា ថ្មល្ងនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋាន
អកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះ
ប្រាប់ដំណើរ⁺នុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរ⁺
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ឮថាថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើ
គ្នាឲ្យចែក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជា
កាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលថ្មល្ង-
នន្ទាភិក្ខុនីធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសើរឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាល-
ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

និស្សត្តិយកណ្តោ បញ្ជវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទុកិក្ខោ

[១០៣] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បតា កិក្ខុ-
និតិ ។ អកាលចីវរំ ឆាម អនត្តតេ កកិដេ ឯកាទ-
សមាសេ ឧប្បន្នំ អត្តតេ កកិដេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ
កាលេចំ អាទិស្ស ទិដ្ឋំ ឯតំ អកាលចីវរំ ឆាម ។
កាលចីវរន្តិ^(១) អនិដ្ឋហិត្វា កាជាបេតិ បយោគេ
ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សដ្ឋិតតំ
សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកកិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច
បន កិក្ខុវេ និស្សដ្ឋិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យ អ-
កាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា កាជាចិតំ និស្ស-
ត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ
។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១០៤] អកាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា កាល-
ចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា កាជាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។
អកាលចីវរេ វេមតិកា កាលចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា

១ យា វស្សាស្ស បដិមេ មាសេ កាលចីវរន្តិ កត្តចំ យោគ្កេ ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្តា បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាបទវិកត្ត

(១០៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃបាវដិកកណ្តាច្រើនហើយ ។ ដែលហៅថា អកាលចីវរ គឺកាល បើភិក្ខុនីមិនបានក្រាលភបិទ ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែកត្តិកទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) កាលបើភិក្ខុនីបានក្រាលភបិទ ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែជលនទៅដល់ ១៥ កើត ខែអស្សុជ) ចីវរនេះបើទុកជាទាយកប្រគេនចំពោះថាជាកាលចីវរ ក៏ នៅតែហៅថា អកាលចីវរដដែល ។ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយ ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដរាល់ប្រយោគ ចីវរនោះជានិស្សត្តិយ ក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ភិក្ខុនី ១ បូក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរនោះត្រូវភិក្ខុនីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ចីវរនេះជាអកាលចីវរ ខ្ញុំអធិដ្ឋានជាកាល ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ជានិស្សត្តិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះ ដល់សង្ឃ (ពាក្យគត់នេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១ នៃនិស្សត្តិ- យកណ្តានេះហើយ) ។

(១០៤) អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋាន ឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ អកាល- ចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយ

១១៤

វិនយបិដកេ វិក្កុនីវិកង្កោ

ភាជាបេតិ និស្សក្កិយំ ខាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ កាល
ចីវរសញ្ញា កាលចីវរំ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សក្កិ-
យំ ខាចិត្តិយំ ។ កាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ កាលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
កាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០៥] អនាបត្តិ អកាលចីវរំ អកាលចីវរសញ្ញា
ភាជាបេតិ កាលចីវរំ កាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

បត្តិគុស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្តិយំ វិហា-
រតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
ចន សមយេន ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញាតរាយ^(១) ភិក្ខុ-
និយា សន្និ ចីវរំ ចរិវេដ្ឋត្វា^(២) ចរិកុញ្ញតិ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ សង្ឃរិទ្ធា^(៣) និត្តិបិ ។ ដុល្លនន្ទា

១ ឧ ប. អញ្ញាតវិស្សា ។ ២ សព្វន្ត បរិវេណ្ណាធិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ម. សំហរិទ្ធា ។

វិនយចំណែក ភិក្ខុវិភង្គ

ប្រើគ្នាឱ្យចែក ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឱ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឱ្យចែក ត្រូវនិស្សត្តិ-
យបាចិត្តិយ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
កាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាកាលចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺអកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឱ្យចែក
(អកាលចីវរនោះ) ១ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកាលចីវរមែន ហើយប្រើ
គ្នាឱ្យចែក (កាលចីវរនោះ) ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញតិ ១ ។

បតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១០៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីបរចីវរនឹងភិក្ខុនីមួយរូបហើយប្រើប្រាស់ ទើបភិក្ខុនីនោះបត់ចីវរនោះ
ហើយទុកដាក់ទៅ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា

១១៣

និស្សន្ទិយកណ្តោ បន្តវិគ្គេ គតិយសិក្ខាបទស្ស បុល្លនន្ទាវិក្ខុ

កិក្ខុនី តំ កិក្ខុនី ឯតទោវេច យន្តោ អយ្យេ មយា
សន្និ ចំវំ បរិវេដ្តិតំ កកហំ តំ ចំវំន្តំ ។ អថខោ សា
កិក្ខុនី តំ ចំវំ ជំហរិត្វា ឥល្លនន្ទាយ កិក្ខុនិយា
នស្សេសំ ។ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនី តំ កិក្ខុនី ឯតទោវេច
ហន្តយ្យេ តុយំ ចំវំ អាហរ មេតំ ចំវំ យំ តុយំ
តុយមេវេតំ យំ មយំ មយមេវេតំ អាហរ មេ តំ សកំ
បច្ឆាហរាតិ អច្ឆំន្តំ ។ អថខោ សា កិក្ខុនី កិក្ខុនីនិ
ឯតមត្តំ អាហេចេសំ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តំ ខ័យន្តំ វិចារេន្តំ កកមំ ហិ
នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនិយា សន្និ ចំវំ បរិវេដ្ត-
ត្វា អច្ឆំន្តិស្សតិ ។ អថខោ តា កិក្ខុនិយោ កិក្ខុនិ
ឯតមត្តំ អាហេចេសុំ ។ កិក្ខុ កកវតោ ឯតមត្តំ អាហេ-
ចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កកវ កិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនី
កិក្ខុនិយា សន្និ ចំវំ បរិវេដ្តិត្វា អច្ឆំន្តិតិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិកវហំ ឡន្ទោ កកវា កកមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនី កិក្ខុនិយា សន្និ ចំវំ បរិវេដ្តិត្វា

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវត្ត សិក្ខាបទ ១១ ៣ និទានបុណ្ណស្ថាភិក្ខុនី

បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរដែលលោកប្តូរនឹងខ្ញុំ ចីវរនោះទៅឯណា ។ ឯ ភិក្ខុនីនោះយកចីវរនោះចេញមកបញ្ជាញដល់ថ្មលូននាភិក្ខុនី ។ ថ្មលូននា ភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកប្តូរ យកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោកប្តូរឲ្យចីវរនេះមកខ្ញុំ ចីវរណារបស់ លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ ខ្ញុំដែលវិញ លោកប្តូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកប្តូរនាំយកចីវររបស់លោក ទៅវិញចុះ ហើយក៏ដណ្តើមយកទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះបានប្រាប់ដំណើរ នេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាទិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំនេងៀល បន្តបង្កប់ថា លោកម្ចាស់ថ្មលូននាមិនសមបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើម យកទៅវិញសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំង ឡាយក្នុងកាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកថា ថ្មលូននាភិក្ខុនីប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញ ពិតមែន ឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ថ្មលូននា ភិក្ខុនី មិនគួរបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញទេ

វិសយបិដកេ កិក្ខុនីវិក្កោ

អច្ឆិដ្ឋិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
យ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧដ្ឋិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ សន្តិ ចីវរំ
បរិវេដ្ឋត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វាទយ្យ ហន្តយ្យ តុយំ ចីវរំ
អាហារ មេតំ ចីវរំ យំ តុយំ តុយមេវេតំ យំ មយំ
មយមេវេតំ អាហារ មេ តំ សកំ បច្ឆាហរាតិ អច្ឆិទ្កេយ្យ
វា អច្ឆិទ្កាបេយ្យ វា និស្សតិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១០៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ .អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិប្បេតា ភិក្ខុនិ-
តិ ។ ភិក្ខុនិយោ សន្តិទ្ធិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយោ សន្តិ ។
ចីវរំ ឆាម ធន្នំ ចីវរានំ អញ្ញាតំ ចីវរំ វិកប្បនុបតិ
បច្ឆិមំ ។ បរិវេដ្ឋត្វាតិ បរិវេតន វា វិបុលំ វិបុលេន វា
បរិវតំ បរិវេដ្ឋត្វា^(១) ។ អច្ឆិទ្កេយ្យាតិ សយំ អច្ឆិទ្កតិ និស្ស-
តិយំ^(២) ហោតិ ។ អច្ឆិទ្កាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
អាបតិ ធុក្កដស្ស សកំ អាណាត្វា ពហុកិបិ អច្ឆិទ្កតិ

១ ខ. ម. បរិវេត្តា ។ ២ សព្វត្ថ ឥស្សតិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

វិទយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនបាន
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនាំទាំងឡាយចូរសម្របសម្រួល
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយ បូជាវិនិច្ឆ័យភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយ
ភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោក
ចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោក
ដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរ
នោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ (ហើយ) ដណ្តើម
យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១០៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុនីផងគ្នា គឺមួយ
អន្លើដោយភិក្ខុនីផង ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ
យ៉ាងតូចបំផុតដែលគួរវិកប្បបាទ ។ ពាក្យថា បូ គឺបូនូវចីវរវិជ្ជាច្រើន
ដោយចីវរវិជ្ជាច្រើន ឬចីវរវិជ្ជាច្រើនដោយចីវរវិជ្ជាច្រើនក្តី ។ ពាក្យថា ដណ្តើម
យកឯង គឺភិក្ខុនីដណ្តើមខ្លួនឯង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា
ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយក គឺភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ភិក្ខុនី
បង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ដណ្តើមច្រើនផង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ

១១៥

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ ភតិយសិក្ខាបទស្ស បទរាជនិយំ

និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សត្តិដ្ឋិតតំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
វា ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(១) វា ។ ឯវត្ថុ បទ ភិក្ខុវេ
និស្សត្តិដ្ឋិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ ចីវំ ភិក្ខុនិយា
សទ្ធិ បរិវេន្តត្វា អច្ឆន្តំ និស្សត្តិយំ ឥមាបំ សង្ឃស្ស
និស្សត្តិដ្ឋិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មតិ ។

[១០៨] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវំ
បរិវេន្តត្វា អច្ឆន្តតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
នាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្មន្ទាយ វេមតិកា ចីវំ បរិ-
វេន្តត្វា អច្ឆន្តតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
នាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវំ
បរិវេន្តត្វា អច្ឆន្តតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
នាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ បរិវេន្តត្វា អច្ឆន្តតិ វា អច្ឆ-
ន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ
សទ្ធិ ចីវំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ បរិវេន្តត្វា អច្ឆន្តតិ វា
អច្ឆន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ

១ ឧ ម. ឯកភិក្ខុនិយា វាតិ ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ បទភាជនីយ

ភិក្ខុនីនោះត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ចីវរនេះខ្ញុំបូរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកមកវិញ ជា
និស្សត្តិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះ
ទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សត្តិយកណ្ណនេះហើយ) ។

[១០៨] ឧបសម្បន្នា^(១) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា បូរចីវរ
ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបា-
ចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ឃឹម បូរចីវរ ហើយដណ្តើម
យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ឧប-
សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា បូរចីវរ ហើយដណ្តើម
យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបូរ
បរិក្ខារដទៃ ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដ ។ ភិក្ខុនីបូរចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី នឹងអនុបសម្បន្នា ហើយដណ្តើម
យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បន្នា

១ សំដៅយកភិក្ខុនី ស្រីក្រៅពីភិក្ខុនី ហៅថា អនុបសម្បន្នា ។

១១៦

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនីវិក្កោ

ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ អនុ-
បសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១០៧] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តស្ស វា វិស្ស-
សេន្តិ កណ្ណាតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បតិវិគ្គយ បតិវិក្កាបទី

[១១០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិលាណ
ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញាតវេ ឧបាសកោ យេន ធុល្ល-
នន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ធុល្លនន្ទំ
ភិក្ខុនី ឯតទវេន កិណ្ណេ អយ្យេ អដាសុ កី អាហារិ-
យត្វតិ ។ សប្បិណ មេ អារុសោ អត្តោតិ ។ អថខោ
សោ ឧបាសកោ អញ្ញាតស្ស អាបណិកស្ស យក

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់
ថាអនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(១០៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនី (ដែលទទួលបូរ) នោះឲ្យវិញ ១ ភិក្ខុនី (ជាអ្នកបូរ) សិទ្ធិសាលនឹង
ភិក្ខុនី (ជាអ្នកទទួលបូរ)នោះ កាន់យកទៅ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បញ្ជីគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១១០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងជេតវនារាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុ-
នីមានជម្ងឺ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដែល
នៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅជិតហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សេចក្តីមិនសប្បាយកើតមានដល់លោកប្តូ
លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំរករបស់អ្វីមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នៃអាវុសា
អាត្មាត្រូវការដោយទឹកដោះរាវ ។ ទើបឧបាសកនោះនាំយកទឹកដោះរាវ

១១៧

ឱស្សន្តិយកណ្តោ បត្តវត្តេ បត្តសិក្ខាបទស្ស បុល្លនត្តារិក្ខុវិវុត្ត

កេហាបណាស្ស សប្បី អាហារិក្ខា បុល្លនន្ទាយ កិក្ខុនិ-
យា អនាសិ ។ បុល្លនន្ទា កិក្ខុនិ ឯវមាហា^(១)ន មេ
អាវុសោ សប្បីនា អត្តោ តេលេន មេ អត្តោតិ ។
អថទោ សោ ឧទាសកោ យេន សោ អាបណិកោ
តេនុបសន្តិមំ ឧបសន្តិមំត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទលោច
ន កិរយ្យ^(២)អយ្យាយ សប្បីនា អត្តោ តេលេន អត្តោ
ហន្ត តេ សប្បី តេលំ មេ ទេហិតិ ។ សចេ មយំ
អយ្យ^(៣)វិក្កតំ កណ្ណំ បុន អាទិយិស្សាម កតា អម្ហាកំ
កណ្ណំ វិក្កាយិស្សតិ សប្បីស្ស កាយេន សប្បី ហនំ
តេលស្ស កាយំ អាហារ តេលំ ហារិស្សសីតិ ។ អថទោ
សោ ឧទាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ទិយតិ វិទាចេតិ កងំ
ហិ ឆាម អយ្យា បុល្លនន្ទា អញំ វិញ្ញាបេត្វា អញំ
វិញ្ញាបេស្សតិ ។ អស្មោសុំ ទោ កិក្ខុនិយោ តស្ស
ឧទាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ទិយន្តស្ស វិទាចេន្តស្ស ។
យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បីច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ កងំ ហិ ឆាម អយ្យា បុល្លនន្ទា

១ ឥទំ ពាវេទយំ ឧ. ម. ពោត្តរកសុ ៨ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. កិរយ្យោ ។ ៣ ឧ. ម.
អយ្យោ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បន្តវគ្គ សំក្រាបទី ៤ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍

មានដំបូង ១ កហាបណៈ អំពីផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ហើយបានប្រគេនដល់ថុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុន៍ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃអារុសា អាត្មា
មិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ អាត្មាត្រូវការដោយប្រងវិញ ។ ទើប
ឧបាសកនោះចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយ
ពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នៃអ្នកម្ចាស់ ពួងលោកម្ចាស់មិនត្រូវការ
ដោយទឹកដោះរាវទេ ត្រូវការតែប្រង អ្នកចូរយកទឹកដោះរាវរបស់អ្នកទៅ
វិញចុះ ចូរឲ្យប្រងដល់ខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារឆ្លើយថា នៃអ្នកម្ចាស់ បើយើង
នឹងទទួលរបស់ដែលយើងលក់ទៅហើយយកមកវិញ កាលណាយើងនឹង
លក់របស់ដាច់ អ្នកនាំយកទឹកដោះរាវទៅដោយដៃម្នាក់ទឹកដោះរាវហើយ
ចូរអ្នកនាំដៃម្នាក់ប្រងមក ទើបនឹងនាំយកប្រងទៅបាន ។ ឧបាសកនោះ
ក៏ពោលទោស គំនង្វល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើ
នឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយ
បានឮឧបាសកនោះកំពុងពោលទោស គំនង្វល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។
ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយ
នោះពោលទោស គំនង្វល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

១១៨

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្កោ

អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថទោ តា
ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ កក-
វតោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
ឪល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតីតិ ។
សច្ចំ កកវតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវ កតំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុវេ ឪល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-
បេស្សតិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឡង្គិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-
បេយ្យ និស្សតិយំ ចាចិត្តិយំ ។

(១១១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អជិប្បេតា ភិក្ខុនិតិ ។ អញ្ញំ
វិញ្ញាបេត្វាតិ យង្គិញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យ-
តិ តំ វេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កនំ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

មិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃតវិញសោះ ។ ទើប
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ត្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំ
របស់ដទៃតវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយ
សុំរបស់ដទៃតវិញសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
សុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សត្តិយ
បាចិត្តិយ ។

[១១១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃ គឺបានសុំ
របស់ណាមួយរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃតវិញ គឺភិក្ខុនីរៀវលែង
របស់ដែលសុំនោះ ហើយសុំរបស់ដទៃតវិញ ត្រូវទុកដក្នុងប្រយោគសុំ

១១៧

និស្សត្តិយកណ្តោ បត្តវគ្គេ ចក្កសិក្ខាមទស្ស បទភានីសីយំ

បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សត្តិយំ សង្ឃស្ស វា
គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
និស្សត្តិយំ ។ បេ ។ ឥនំ មេ អយ្យេ អញ្ច វិញ្ញាបេត្តា
អញ្ច វិញ្ញាបិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សត្តិ-
យំ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។
អយ្យាយ ទទ្ទតិ ។

[១១២] អញ្ច អញ្ច អញ្ច អញ្ច វិញ្ញាបេតិ និស្សតិយំ
នាចិត្តិយំ ។ អញ្ច វេមតិកា អញ្ច វិញ្ញាបេតិ និស្សតិយំ
នាចិត្តិយំ ។ អញ្ច អនញ្ច អញ្ច អញ្ច វិញ្ញាបេតិ
និស្សតិយំ នាចិត្តិយំ ។ អនញ្ច អញ្ច អញ្ច អនញ្ច
វិញ្ញាបេតិ អាបតិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ច វេមតិកា
អនញ្ច វិញ្ញាបេតិ អាបតិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ច
អនញ្ច អញ្ច អនញ្ច ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ បទពាជនីយ

របស់នោះជានិស្សត្តិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃ
នេះ ខ្ញុំសុំហើយខ្ញុំទៅសុំរបស់ឯទៀតវិញ ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់
នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីរនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១
នៃនិស្សត្តិយកណ្ណនេះហើយ) ។

[១១២] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់
ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេច-
ក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែម
ទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
របស់ដទៃ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់
ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវ
អាបត្តិ ។

១២០

វិទយបិដកេ ពិកុសិរិកត្តោ

[១១៣] អនាថតិ តព្វោ វិញ្ញាបេតិ អញ្ញាញ
វិញ្ញាបេតិ អាទិសំសំ ទស្សនា វិញ្ញាបេតិ ឧម្មតិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បុគ្គលិកស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទី

[១១៤] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ ថន សមយេន ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ តិលាណា ហោតិ ។
អថខោ អញ្ញាតវេ ឧទាសកោ យេន ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា ដុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ ឯតទ-
វោច កក្ខិ អយ្យេ ខមនីយំ កក្ខិ យាបនីយន្តិ ។ ន
មេ អាវុសោ ខមនីយំ ន យាបនីយន្តិ ។ អមុកស្ស
អយ្យេ អាបណិកស្ស យវេ កហាបណំ និក្ខិបិស្សាមិ

វិនយបិណ្ឌ វិចិត្រវិវាទ

[១១៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៥យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី (សុំរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) សុំរបស់នោះ ដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (សុំរបស់អ្វីម្យ៉ាងហើយ) សុំរបស់ដទៃ (ទៀតព្រោះត្រូវផ្សំថ្នាំខានមិនបាន) ១ ភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ស្យហើយសុំ (ពន្យល់របស់មួយ ថាថោកជាងរបស់មួយ ហើយសុំរបស់ថោកនោះ) ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បតិវិគ្គ លីក្ខាបទទី ៥

[១១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាគម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មានជម្ងឺ ។ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងវេលានោះ លុះចូល ទៅជិតហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បតិវិគ្គលោក ម្ចាស់ លោកម្ចាស់អាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកម្ចាស់អាចញ៉ាំង ឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា នែអារុសោ អាត្មាមិនអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានទេ មិនអាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្ត ទៅបានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា បតិវិគ្គលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងទុក

១២១

និស្សត្តិយកណ្តោ បត្តវត្តេ បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស ឆិកានំ

តតោ យំ ឥន្ទ្រយ្យាសិ តំ អាហារាបេយ្យាសីតិ ។
ឪល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អញ្ញានំ សិក្ខុមាណំ អាណាបេសិ
កច្ច សិក្ខុមាណេ អមុកស្ស អាបណិកស្ស យរា
កហាថណស្ស តេលំ អាហារតិ ។ អថទោ សា
សិក្ខុមាណា តស្ស អាបណិកស្ស យរា កហាថណស្ស
តេលំ អាហារត្វា ឪល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អនាសិ ។
ឪល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ឃីវាហា^(១) ន មេ សិក្ខុមាណេ
តេលេន អត្តោ សប្បីនា មេ អត្តោតិ ។ អថទោ សា
សិក្ខុមាណា យេន សោ អាបណិកោ តេនុបសង្កម្ម
ឧបសង្កម្មត្វា តំ អាបណិកំ ឯតទរោច ន កិរ
អាវុសោ អយ្យាយ តេលេន អត្តោ សប្បីនា អត្តោ
ហន្ត តេ តេលំ សប្បី មេ ទេហិតិ ។ សចេ មយំ
អាយ្យ វិក្កិតំ កណ្ណំ បុន អាទិយិស្សាម កតា អម្ហាតិ
កណ្ណំ វិក្កាយិស្សតិ តេលស្ស កយេន តេលំ ហដំ
សប្បីស្ស កយំ អាហារ សប្បី ហារិស្សសីតិ ។ អថទោ
សា សិក្ខុមាណា រោទន្តិ អដ្ឋាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ

១ ឆិកានំ ហវ័ទ្ធយំ ឧ. ម. ពោត្តកេសុ ៩ ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

កហាបណៈក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះ លោកត្រូវការរបស់ណា លោកគប្បី
ឱ្យគ្រូលណាមួយទៅនាំយករបស់នោះអំពីផ្ទះនោះមកចុះ ។ ថ្មលូនន្ទា
ភិក្ខុនីបង្គាប់សិក្ខុមាណា ១ រូបថា នៃសិក្ខុមាណា នាងចូរទៅនាំយកប្រេង ១
កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះមក ។ ទើបនាងសិក្ខុមាណានោះទៅនាំ
យកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារនោះមកប្រគេនថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនី ។
ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលយ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខុមាណា យើងមិនត្រូវការនឹង
ប្រេងទេ យើងត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ។ ឯសិក្ខុមាណានោះចូលទៅរកអ្នក
ផ្សារនោះ លុះចូលទៅហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា
នៃអាវុសា ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ ត្រូវការតែទឹក
ដោះរាវ ហ៍អ្នកចូរយកប្រេងរបស់អ្នកទៅចុះ ចូរឱ្យទឹកដោះរាវមកខ្ញុំវិញ ។
អ្នកផ្សារនោះនិយាយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ បើខ្ញុំករណានឹងទទួលយក
របស់ដែលលក់ទៅហើយមកវិញ កាលណាខ្ញុំករណានឹងលក់របស់ដាច់
លោកនាំយកប្រេងតាមដំឡើយរបស់ប្រេងទៅ ហើយលោកចូរនាំយកដំឡើ
ទិញទឹកដោះរាវមក (ទៀត) ទើបលោកនាំយកទឹកដោះរាវទៅបាន ។
សិក្ខុមាណានោះក៏ឈរយំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹង

វិធីបិណ្ឌពេ កំភ្លឺវិកង្កោ

សិក្ខុមាណំ ឯតទរោច្ចំ កិក្ខុស្ស ភ្នំ សិក្ខុមាណេ រោទ-
សីតិ ។ អថទោ សា សិក្ខុមាណា កិក្ខុនិទំ ឯតមត្តំ
អាវោចេសិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តំ ទិយន្តំ វិហាចេន្តំ កកមំ ហិ នាម អយ្យ
ដុល្លនន្តា អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ កិក្ខុវេ ដុល្លនន្តា កិក្ខុនិ អញ្ញំ
ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។
វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កកមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ ដុល្ល-
នន្តា កិក្ខុនិ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ
នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ញ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត
យា បន កិក្ខុនិ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ
និស្សតិយំ ទាចិត្តយន្តំ ។

(១១៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា កិក្ខុ-
និ ។ អញ្ញំ ចេតាបេត្វាតិ យន្តិញ្ញំ ចេតាបេត្វា ។
អញ្ញំ ចេតាបេយ្យតិ តំ វេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីកែវង្គ

សិក្ខុមាណាទោនោះថា វិនសិក្ខុមាណា លោកអ្នកក៏នាងយំ ។ ទើបសិក្ខុមាណាទោនោះ
ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្កាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លូនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពូថាបុល្លូនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លូនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេ
ទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេ
ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

(១១៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
គឺឲ្យគេទិញរបស់ណាមួយហើយ ។ ពាក្យថា ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់

១២៣

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវត្តោ បញ្ចមសិក្ខុបទស្ស បទរាជនិយំ

បយោគេ ទុក្ខដំ បដិលារកេន និស្សត្តិយំ ហោតិ
និស្សត្តិវត្តំ សង្ឃស្ស វា កណស្ស វា ឯកកិក្ខុ-
និយា វា ។ ឯវត្តា បទ កិក្ខុវេ និស្សត្តិវត្តំ ។ បេ ។
ឥទំ មេ អយ្យ អញ្ញំ ចេតាបេត្តា អញ្ញំ ចេតាបិទំ
និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សត្តិវត្តំ ។ បេ ។
ននេយ្យតិ ។ បេ ។ ននេយ្យតិ ។ បេ ។ អយ្យាយ
នម្ពតិ ។

[១០៦] អញ្ញោ អញ្ញសញ្ញោ អញ្ញំ ចេតាបេតិ

និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញោ វេមតិកា អញ្ញំ
ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញោ អនញ្ញសញ្ញោ
អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញោ
អញ្ញសញ្ញោ អាបតិ ទុក្ខដស្ស ។ អនញ្ញោ វេមតិកា
អាបតិ ទុក្ខដស្ស ។ អនញ្ញោ អនញ្ញសញ្ញោ អនាបតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវិន្ទុ សិក្ខាបទទី ៥ បទភានីយ

ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីមិនឱ្យគេទិញរបស់នោះហើយឱ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ
ត្រូវអាបត្តិទុកដកដង្ហែម្យ៉ាងដែលឱ្យទិញ របស់នោះជានិស្សត្តិយក្នុង
ខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន
ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ
។ បេ ។ បតិគ្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឱ្យគេទិញរួចហើយ ត្រឡប់
ឱ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញទៀត ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់
សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្ស-
ត្តិយកណ្ណនេះហើយ) ។

(១១៦) របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយឱ្យគេ
ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឱ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបា-
ចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយឱ្យគេ
ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១២៤

វិនយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១១៧] អនាថត្ថិ តញ្ជោវ ចេតាបេតិ អញ្ញញ្ច
ចេតាបេតិ អាទិសំសំ ទស្សេត្វា ចេតាបេតិ ឧម្មត្ថិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បឋវិគស្ស ធម្មសិក្ខាបទិ

[១១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស
បិវត្តាយ នន្ទកំ សង្ឃវត្តា^(១) អញ្ញតរស្ស ចារិកស្ស
យេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា
ឯតនេវេច្ចំ អមុកស្ស អយ្យេ ចារិកស្ស យេ បិវត្តា-
យ បរិក្ខារេ និក្ខិត្តោ តតោ បិវំ អាហារមេត្វា
កាលេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន សយំ^(២)

១ ឧ. សំហរិញ ។ ២ ឧ. សយន្តិបិ ន ទិស្សតិ ។

វិធម្មបទិក ភិក្ខុនិកាយ

(១១៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតែចេញមុនល្មម) ហើយឲ្យ
គេទិញរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់អ្វីម្យ៉ាង
មុនហើយ) ឲ្យគេទិញរបស់មួយដទៃទៀត ដោយត្រូវការផ្សំប្រើជាដើម ១
ភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ស្រហើយឲ្យគេទិញ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

បញ្ញត្តិ សិក្ខាបទទី ៦

(១១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក
ទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលវេទានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ចាត់ចែងចីវរ
ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បារម្ភាភ័
ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចពាលពាក្យនេះថា បតីត្រលោក
ម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងផ្ញើទុកបរិក្ខារប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងចីវរក្នុងផ្ទះ
អ្នកលក់សំពត់បារម្ភាភ័ហើយ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគេនាំចីវរអំពី
ផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញកេសជ្ជៈខ្លួនឯង

១២៥

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវិគ្គោ ធម្មសិទ្ធាបទស្ស ធីតាមំ

ភេសន្តី ចេតាបេន្ទា បរិកុញ្ញីសុ ។ ឧបាសកា ជានិគ្វា
ឧជ្ឈាយន្តំ ធិយន្តំ វិចារេន្តំ កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
អញ្ញានត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញានិសីកេន សង្ឃកេន
អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សេសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ធិយន្តានំ វិចារេន្តា-
នំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តំ ធិយន្តំ វិចារេន្តំ កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
អញ្ញានត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញានិសីកេន សង្ឃកេន
អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ អញ្ញានត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញានិសីកេន
សង្ឃកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកកវតិ ។
វិកវហិ ពុទ្ធា ភកកវ កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ អញ្ញានត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញានិសីកេន ស-
ង្ឃកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បស-
ន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វ បន ភិក្ខុវេ

ឥស្សត្តិយកណ្ណ បញ្ជីគ្រូ សិក្សាបទទី ៦ ធិកាន

ដោយបរិក្ខារនោះហើយបរិភោគ ។ ឧបាសិកាទាំងឡាយដឹងហើយក៏ពោល
ពោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេទិញ
របស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេ
ទទួលដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសិកា
ទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏
ពោលពោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យ
គេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ គេទទួលដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឱ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយប-
រិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេទទួលដើម្បីវត្ថុដទៃ
ជារបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេទិញរបស់ដទៃ
ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេទទួលដើម្បីវត្ថុដទៃ
ជារបស់សង្ឃទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឱ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឬភិក្ខុនីទាំងឡាយ

១៥៦

វិនយបិដកេ កិច្ចសិរិកង្កោ

កិច្ចនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន កិច្ចនិ
អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិកេន
អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

កិច្ចនិចិត្តិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អធិប្បេតា កិច្ច-
និចិត្តិ ។ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ
អញ្ញស្សត្តាយ ទិទ្ធន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្តា-
យ^(១) ន កណាស្ស ន ឯកកិច្ចនិយោ ។ អញ្ញំ ចេតា-
បេយ្យាតិ យំ អត្តាយ ទិទ្ធិ តំ វេបេត្តា អញ្ញំ ចេតា-
បេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សក្កិយំ ហោតិ
និស្សន្និតំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកកិច្ចនិយោ
វា ។ ឯវញ្ញ បន កិច្ចវេ និស្សន្និតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
អយ្យេ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិ-
កេន អញ្ញំ ចេតាចិត្តិ និស្សក្កិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
និស្សន្និមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
។ បេ ។ អយ្យាយ ទិទ្ធិតិ ។

១ ឧ. ម. សង្ឃស្ស ។

វិទយបិដក ភិក្ខុដំរីកង្ក

សំដែងឡើងខ្ញុំសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ ដោយបរិការដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេទទួល
ដើម្បីវត្តដទៃ ជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី១ នៃបាពណ៍កណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិការដែលទាយ-
កប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេទទួលដើម្បីវត្តដទៃ គឺទាយកគេឲ្យ
ដើម្បីវត្តដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកប្រគេនចំពោះវត្តសង្ឃ
មិនចំពោះគណៈ មិនចំពោះភិក្ខុនីឡូបទេ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តណា ហើយភិក្ខុនីរៀវលែង
វត្តនោះឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអបត្តិទុក្ខក្នុងក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ
របស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនីឡូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្តនោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្តដទៃ
នេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិការដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ
ឲ្យចំពោះវត្តដទៃ ជារបស់សង្ឃ (របស់នេះ) ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះ
វត្តនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១
នៃនិស្សគ្គិយកណ្ណនេះ) ។

១២៧

និស្សត្តិយកណ្តោ បត្តវត្តេ ធម្មសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

[១២០] អញ្ញាទត្តិកេ អញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អញ្ញា

ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិទ្តិយំ ។ អញ្ញាទត្តិកេ វេមតិ-

កា អញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិទ្តិយំ ។ អញ្ញា-

ទត្តិកេ អនញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អញ្ញា ចេតាបេតិ និស្ស-

ត្តិយំ ទាចិទ្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលកិត្តា យថាទានេ

ឧបទេតតំ ។ អនញ្ញាទត្តិកេ អញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទត្តិយស្ស ។ អនញ្ញាទត្តិកេ វេមតិកា អាបត្តិ

ទត្តិយស្ស ។ អនញ្ញាទត្តិកេ អនញ្ញាទត្តិកសញ្ញា

អនាបត្តិ ។

[១២១] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបទេតិ សាមិកេ

អបលោកេត្វា ឧបទេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវត្ថុ សំព្វបទទំ ៦ បទរាជនិយ

(១២០) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែល
គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃទេ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ
ត្រូវបង្ហាន់ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់
ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវត្ថុដែលទាយក
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយក
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
មែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២១) វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺ (ទាយកប្រគល់ដើម្បីវត្ថុណា) ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយ) បង្ហាន់
វត្ថុដែលសល់ (ពីនោះទៅដើម្បីវត្ថុដទៃ) ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយ
ទើបបង្ហាន់ទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលដែល
មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បតិក្ខិស្សុ សតិមសិក្ខាបទំ

(១២២) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្សុ អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្សុ បីវ-
រត្ថាយ ធន្ទកំ សង្ឃវត្តា អញ្ញាតរស្សុ ចារិកស្សុ
យវ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្តា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្តា ឯ-
តនភេទំ អមុកស្សុ អយ្យេ ចារិកស្សុ យវ បីវត្តា-
យ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ បីវំ អាហារមេត្តា កា-
ជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្តា ភេសជ្ជំ ចេតាមេត្តា បរិភុញ្ជីសុ ។ ឧបាស-
កា ជាជិត្តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កថំ ហិ
នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញាតត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញិសិ-
កេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតា-
មេស្សន្តិតំ ។ អស្សេសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិចា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ

បញ្ជីគ្រឹះសិក្ខាបទទី ៧

(១២២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវារម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក
ទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលវេទានមកហើយធ្វើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះ
អ្នកលក់សំពត់បារាំង ដើម្បីចាត់ចែងចិវដែលភិក្ខុនិសង្ស ហើយចូល
ទៅរកភិក្ខុនិទាំងឡាយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំង
ឡាយធ្វើទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងចិវក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បារាំង ឈ្មោះឯ-
ណោះហើយ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកចិវអំពីផ្ទះនោះ
មកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង
ដោយវត្ថុដែលសូមគេខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយ
ដឹងហើយពោលទោស គិតដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ស នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
សោះ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះពោលទោស គិត-
ដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោស គិតដៀល បន្តបង្កាប់ថា

១២៧

និស្សត្តិយកណ្ណោ បន្តវន្តេ សត្តមសំព្វាថវស្ស និទានំ

ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិ-
កេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិ-
សិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិ-
តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កេចំ ហិ
នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ទុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(១២៣) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុ-
និ ។ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិសិកេន

និស្សត្តិយកណ្ណ បន្តវគ្គ សំព្វបទទី ៧ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
ដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយ
វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគង្រងបន្ទោសថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវ
និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

(១២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយក

១៣០

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថា-
យ^(១) ន គណស្ស ន ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(២) ។ សញ្ញា-
ចិកេនាតិ សយំ យាចិត្តា ។ អញ្ញំ ចេតាមេយ្យាតិ
យំ អត្តាយ ទិដ្ឋំ តំ បមេត្តា អញ្ញំ ចេតាមេតិ
បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ទិស្សត្តិយំ ហោតិ
ទិស្សដ្ឋិតំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
វា ។ ឯវញ្ញ បន ភិក្ខុវេ ទិស្សដ្ឋិតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
អយ្យ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញុសិកេន
សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាមេតិ ទិស្សត្តិយំ
ឥហាហំ សង្ឃស្ស ទិស្សដ្ឋាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ
។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

(១២៤) អញ្ញទត្តិកេ អញ្ញទត្តិកសញ្ញា អញ្ញំ
ចេតាមេតិ ទិស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្តិកេ

១ ខ. វ សង្ឃស្ស ។ ២ ឯកភិក្ខុនិយាតិ កត្តិយំ ពេត្តកេ ទិស្សតិ ។

នៃយបិដក កិច្ចនិក្ខេប

ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយវត្ថុដែលទាយករឲ្យ
ដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកបច្ច័យចំពោះវត្ថុ
សង្ឃ មិនមែនចំពោះគណៈ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី១ រូប ។ ពាក្យថា ដោយ
វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺដោយវត្ថុដែលសូម (គេ) ដោយខ្លួនឯង ។
ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯ-
ណា ភិក្ខុនីវៀរដែលរស់នៅនោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ (ត្រូវទុកដកដក
ប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជាទិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនី
ត្រូវលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១ រូបក៏បាន។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេឃ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុ
ដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
(វត្ថុនេះ)ជាទិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះបង់)ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ
គតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃទិស្សគ្គិយកណ្តនេះ) ។

(១២៤) របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថារបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេ
ទិញវត្ថុដទៃវិញ (ត្រូវទិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី

១ ៣២

និស្សង្គិយកណ្តោ បន្តវិគ្គេ សន្តមសំព្វាបទស្ស បទវារេនីយំ

វេមតំកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សង្គិយំ ហាចិត្តិយំ ។

អញ្ញាទត្តិកេ អនញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

និស្សង្គិយំ ហាចិត្តិយំ ។ និស្សង្គំ បដិលភិត្វា យថាទានេ

ទុបនេតតំ ។ អនញ្ញាទត្តិកេ អញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ អនញ្ញាទត្តិកេ វេមតំកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

អនញ្ញាទត្តិកេ អនញ្ញាទត្តិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៥] អនាបត្តិ សេសកំ ទុបនេតំ សាមិកេ

អបលោកេត្វា ទុបនេតំ អាបនាសុ ទុប្បត្តិកាយ

អាទិកប្បកាយាតំ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បញ្ចវគ្គ សំព្វបទទី ៧ បទកាដនិយ

ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ
ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ហើយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុ
ដែលលះដល់សង្ឃកវិញហើយ ត្រូវបង្កាន់ទៅក្នុងវត្តដែលទាយកឱ្យ
ចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បី
ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលទាយកឱ្យដើម្បីប្រ-
យោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

- គឺភិក្ខុនីបង្កាន់របស់ដែលសល់ទៅ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប
- បង្កាន់ទៅ ១ ភិក្ខុនីឱ្យគេចាត់ចែងខ្ញុំសប្បុរសចំណងទាយកក្នុងសម័យដែលមាន
- សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បញ្ជីគុស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទី

(១២៦) នេន សមយេន តុន្នោ ភគវា សារត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថមិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ នេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតស្ស ប្បុកស្ស បរិវេណាវា-
សិកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ
សោ បូតោ ភិក្ខុនិយំ យាគុអត្តាយ ធន្តកំ សឿត្តា^(១)
អញ្ញាតស្ស អាបណិកស្ស យវេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្តា
ភិក្ខុនិយោ ទុបសន្តិបិត្តា ឯតទរោច អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណិកស្ស យវេ យាគុអត្តាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ
តតោ តណ្ហាលេ^(២) អាហារមេត្តា យាគុ បទាមេត្តា
បរិកុញ្ញថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ នេន បរិក្ខារេន ភេសដ្ឋំ
ចេតាមេត្តា បរិកុញ្ញិសុ ។ អថខោ សោ បូតោ ជាតិត្តា
ឧដ្ឋាយតិ ទ័យតិ វិចារេតិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
យោ អញ្ញាតត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញិសិកេន មហា-
ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាមេស្សន្តិតិ ។ អស្សាសុំ ខោ

១ ឧ សំហិក្ខា ។ ២ ឧ. ម. តណ្ហាលំ ។

បញ្ជីគំនិត សិក្ខាបទទី ៨

(១២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ជាអ្នកនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួកជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។
ត្រា នោះឯង ប្រជុំជននោះក៏ប្រមូលបរិក្ខារដែលវៃបានមកហើយធ្វើទុកប-
រិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារ
ឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកអង្ករទាំងឡាយ
អំពីផ្ទះនោះហើយឲ្យគេចំអិនបបរឆាន់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទំញ
រកស្ទះដោយបរិក្ខារនោះហើយក៏បរិភោគ ។ ទើបប្រជុំជននោះដឹងហើយ
ក៏ពោលពោស តិះដៀល បន្តបង្កាបថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើ
នឹងឲ្យគេទំញរកស្ទះទេ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍រកស្ទះទេ គេ
ឲ្យចំពោះវះដៃ ជាប់ស្រកណៈសោះ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮទុក្ខបាសក(១)

៤ ប្រហែលជាប្រជុំជនទេដឹង ។

១៣៣

ដំស្សន្តិយកល្លោ បន្តវន្តស្ស អដ្ឋមសំក្កាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧទាសកស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស
 ធីយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្ត ធីយន្ត វិចារេន្ត កតំ ហំ នាម
 ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសីកេន
 មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញទ្ធិសីកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតំ ។
 សច្ចំ ភកវាតំ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហំ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសី-
 កេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុ-
 វេ អប្បសង្ហានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេត្តា បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនិ អញ្ញទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសីកេន មហា-
 ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ នាចិត្តិយន្តំ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នោះកំពុងពេលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពេលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ
ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជា
របស់គណៈសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្តេចដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឱ្យគេ
ទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឱ្យចំពោះវត្ថុ
ដទៃ ជារបស់គណៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឱ្យ
គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឱ្យចំពោះ
វត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

វិធម៌ចំពោះ ភិក្ខុវិក្កោ

[១២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និទិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិទិ ។
អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេនាតិ អញ្ញាស្ស-
ត្តាយ ទិទ្ធនេ ។ មហាជនិកេនាតិ កណាស្សត្តាយ
ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យា-
តិ យំ អត្តាយ ទិទ្ធិ តំ វេបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ទិស្សក្តិយំ ហោតិ
ទិស្សទ្ធិតតំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
វា ។ ឯវេត្វា បន ភិក្ខុវេ ទិស្សទ្ធិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ បេ
អយ្យេ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន ម-
ហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបិទំ ទិស្សក្តិយំ ឥមាបំ
សង្ឃស្ស ទិស្សទ្ធិមិទិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។
ទទេយ្យទ្ធិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មិទិ ។

[១២៨] អញ្ញាទត្ថិកេ អញ្ញាទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេ-
តាបេតិ ទិស្សក្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាទត្ថិកេ វេមតិកា

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(១២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែល
គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ឲ្យចំពោះវត្តដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែល
ទាយកប្រគេនប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងវត្តដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់
គណៈ (គឺទាយកលះចំពោះ) តែគណៈមិនមែនលះចំពោះសង្ឃ មិនមែន
លះចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្តដទៃ គឺរបស់ដែលគេ
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យទិញវត្តនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ត
ដទៃវិញ ត្រូវគោបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយ
ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់
គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវតែលះ
របស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេ
ទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្តដទៃ
ជារបស់គណៈ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យគ
ពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តុរនេះ) ។

(១២៨) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្តដទៃវិញ ត្រូវ
និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីមាន

១៣៥

និស្សត្តិយកណ្តុ បន្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវាហ

អញ្ចំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញានត្តិកេ

អនញ្ញានត្តិកសញ្ញា អញ្ចំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទា-

ចិត្តិយំ ។ និស្សជ្ជំ បដិលភិត្តា យថាទានេ ឧបនេ-

តត្ថំ ។ អនញ្ញានត្តិកេ អញ្ញានត្តិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញានត្តិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

អនញ្ញានត្តិកេ អនញ្ញានត្តិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាបិកេ

អបលោកេត្តា ឧបនេតិ អាបទាស្ស ឧប្បត្តិកាយ អាទិ-

កម្មិកាយាតិ ។

ឆ័យស្សង្គ័យកណ្តា បត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ វារៈដែលបិទត្រូវអាបត្តិ

សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សង្គ័យបាចិត្តិយ ។
បេសកេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏កុំនិស្សង្គ័យសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យ
ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សង្គ័យបា-
ចិត្តិយ ។ ក៏កុំនិស្សង្គ័យវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហាន់ទៅក្នុង
វត្ថុដែលគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រ-
យោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏កុំនិស្សង្គ័យសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវ
អាបត្តិទុកដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏កុំនិស្សង្គ័យ
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រ-
យោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏កុំនិស្សង្គ័យសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

- គឺក៏កុំបង្ហាន់ទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ក៏កុំនិស្សង្គ័យម្ចាស់ទានហើយទើប
- បង្ហាន់ទៅ ១ ក៏កុំនិស្សង្គ័យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យមាន
- សេចក្តីអនុរាយ ១ ក៏កុំនិស្សង្គ័យ ១ ក៏កុំនិស្សង្គ័យជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

បញ្ជីគំនូរ សិរីមសិក្ខាបទី

[០៧០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សារត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាស្ស បូតស្ស បរិវេណាវាសិ-
កា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ សោ
បូតោ ភិក្ខុនិយំ យាគុអត្តាយ ធន្តកំ សង្ឃវត្តា អញ្ញ-
នស្ស អាបណិកស្ស យេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្តា ភិក្ខុ-
និយោ ឧបសង្កមិត្តា ឯតទរោច អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណិកស្ស យេ យាគុអត្តាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ
តតោ តណ្ហាលេ^(១) អាហារមេត្តា យាគុ បចារមេត្តា ប-
រិក្ខញ្ញាថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្តា កេសជ្ជំ ចេតាមេត្តា បរិក្ខញ្ញិសុ ។ អថខោ
សោ បូតោ ជាតិត្តា ឧជ្ឈរយតិ ទិយតិ វិចារេតិ កមំ
ហំ ធាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញនិសិកេន មហានិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញ ចេ-
តាមេស្សន្តិ ។ អស្សេស្សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

១ ឧ រណ្តបំ ។

បតិក្ខត សិក្ខាបទទី ៧

(១៣០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងរជេសវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន១ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។
គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះប្រមូលបរិក្ខារដែលវៃបានមក ដើម្បីចាត់ចែង
បបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់
ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បតិក្ខត
លោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារ
ឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគន្លឹះនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះ
នោះមកហើយចំអិនបបរធាន់ចុះ ។ តែភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈ
ដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមគេដោយខ្លួនឯងផង ហើយ
បរិភោគ ។ ឯប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់
ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេ
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈនឹងដោយ
វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮប្រជុំជននោះ

១៣៧

និស្សត្តិយកណ្តោ បន្តវត្តស្ស នវិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ប្បកស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស ខ័យន្តស្ស វិនាចេន្តស្ស ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្ត
ខ័យន្ត វិនាចេន្ត កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិ-
កេន បរិក្ខាវេន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញ ចេតាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិកេន បរិក្ខាវេន អញ្ញ-
សិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញ ចេ-
តាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្តិកេន
បរិក្ខាវេន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេ-
ន អញ្ញ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ភមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បេន ភិក្ខុនិ អញ្ញនត្តិ-
កេន បរិក្ខាវេន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
ចិកេន អញ្ញ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

កំពុងពោលពោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលពោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ
ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ
ជារបស់គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាកិក្ខុនីទាំងឡាយឱ្យគេទិញរបស់
ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ
ជារបស់គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ
បើនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃគេ
ឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ
ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយចូរស្រវឹងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខុនីណាមួយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ
ដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ
នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង កិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

១៣៨

វិទេយបិដកេ កិក្ខុនិកោ

[១៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនិកា ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អនិប្បតា
កិក្ខុនិកា ។ អញ្ញាទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទិសិកេនាតិ
អញ្ញាស្សត្តាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ ក-
ណាស្សត្តាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកកិក្ខុនិយា ។
សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្តា ។ អញ្ញា ចេតា-
បេយ្យតិ យំ អត្តាយ ទិន្នំ តំ វេបេត្តា អញ្ញា ចេតាបេតិ
បយោតេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ទិស្សកិយំ ហោតិ
ទិស្សទ្ធិតត្ថំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកកិក្ខុនិយា
វា ។ វេត្តា បន កិក្ខុវេ ទិស្សទ្ធិតត្ថំ ។ បេ ។ ឥទំ
មេ អយ្យេ អញ្ញាទត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទិសិកេន
មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញា ចេតាចិតំ ទិស្សកិ-
យំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស ទិស្សទ្ធិមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យា-
តិ ។ បេ ។ ទទេយ្យទ្ធិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទិម្ពីតិ ។

វិធម្មបិដក ភិក្ខុនីកង្ក

(១៣១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជកកណ្តារចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្តដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ
ដើម្បីចាត់ចែងវត្តដទៃត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈគឺគលះចំពោះ
តែគណៈមិនមែនចំពោះសង្ឃ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា
ដោយវត្តដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្តដែលសូមគេបានមកហើយដោយ
ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្តដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
វត្តណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្តនោះហើយឲ្យគេទិញវត្តដទៃវិញ ត្រូវ
អាចក្តីក្នុងក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្តនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈ
ដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន
ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បតិក្រលោកម្ចាស់ វត្តដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយ
បរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្តដទៃ ជារបស់
គណៈនឹងដោយវត្តដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម
លះវត្តនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅ៥ នសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ
ទី ១ .នៃនិស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

១៣៧

និស្សត្តិយកណ្តោ បត្តវត្តស្ស នវមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវិញ

[១៣២] អញ្ញានត្ថកេ អញ្ញានត្ថកសញ្ញា អញ្ញា

ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ វាចិត្តិយំ ។ អញ្ញានត្ថកេ វេម-

តិកា អញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ វាចិត្តិយំ ។

អញ្ញានត្ថកេ អនញ្ញានត្ថកសញ្ញា អញ្ញា ចេតាបេតិ

និស្សក្កិយំ វាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលកិត្តា យថានានេ

ឧបនេតិ ។ អនញ្ញានត្ថកេ អញ្ញានត្ថកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញានត្ថកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-

ជស្ស ។ អនញ្ញានត្ថកេ អនញ្ញានត្ថកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៣] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាម័-

កេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិ-

កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បញ្ញវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ

[១៣២] របស់ដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនិសំគាល់
ថារបស់គេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ត្រូវ
និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនិមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឱ្យទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់
គេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឱ្យដើម្បី
ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
ភិក្ខុនិបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហោនទៅក្នុងវត្ថុដែល
ទាយកគេឱ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឱ្យដើម្បី
ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនិសំគាល់ថារបស់គេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ត្រូវអាចត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាចត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់គេឱ្យដើម្បី
ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍
វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាចត្តិ ។

[១៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវតាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិបង្ហោនទៅនូវរបស់ដែលសល់១ ភិក្ខុនិប្រាប់ម្ចាស់របស់ហើយទើប
បង្ហោនទៅ១ ភិក្ខុនិឱ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលមានសេចក្តី
អន្តរាយ១ ភិក្ខុនិឆត១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

បញ្ជីកិស្ស ទសមសិក្ខាបទី

[១៣៤] តេជ សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេជ
ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា
ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ កាតុំ ។
ពហុ មនុស្សា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី បយ័រុទាសន្តិ^(១) ។
តេជ ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
បរិវេណំ ឧទ្រិយតិ ។ មនុស្សា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី
ឯតនរោថុំ កិស្សិទំ តេ^(២) អយ្យេ បរិវេណំ ឧទ្រិ-
យតិតិ ។ នត្តារុសោ ទាយកា នត្តិ ការកាតិ ។
អថខោ តេ មនុស្សា ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេ-
ណត្តាយ នន្ទកំ សង្ឃិត្តា^(៣) ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិ-
យា បរិក្ខារំ អទិសុ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេជ
ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្តា ភេសន្តិ ចេតាបេត្តា
បរិក្ខត្តិ ។ មនុស្សា ជានិត្តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិទាចេន្តិ កថំ ហិ ឆាម អយ្យេ ឥល្លនន្ទា

១ ឧ. ម. បយ័រុទាសន្តិ ។ ២ ឧ. វេ ។ ៣ ឧ. សំហរិត្តា ។

បតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(១៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគកង់កង់ជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីជាពហុស្ស្វតជាអ្នកឈ្នួសនិយាយភ្លៀវក្លាប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយជាច្រើនតែងចូលទៅអង្គុយជិត (សេពគប់) នឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។
សម័យនោះឯង ទីបរិវេណរបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បាក់បែកទ្រុឌទ្រោម ។
មនុស្សទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោក-
ម្ចាស់ ទីបរិវេណរបស់លោកនេះ ទ្រុឌទ្រោមទៅដោយហេតុអ្វី ។ ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីនិយាយថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ព្រោះគ្មានពួកអ្នកឱ្យ គ្មានពួកអ្នកធ្វើ ។
ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ប្រមូលបរិក្ខារដែលបានមកដើម្បីប្រយោជ-
ន៍ទីបរិវេណនៃថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបានឱ្យបរិក្ខារនោះដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុ-
នី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឱ្យគេទិញកេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់
ដែលសូមដោយខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ មនុស្សទាំងឡាយដឹង
ហើយក៏ពោលទោស ក៏រង្វៀល បន្តិះបង្កាប់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

១៤១

និស្សត្តិយកណ្តុ បត្តវត្តស្ស ទសមសំពាបទេ បញ្ញត្តិ

អញ្ញត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញត្តិសិកេន បុគ្គលិកេន
សញ្ញាចិកេន អញ្ញា ចេតាបេស្សត្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កំរ ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អញ្ញត្តិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញត្តិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញា ចេ-
តាបេត្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា ភក្ខវ
កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អញ្ញត្តិកេន
បរិក្ខារេន អញ្ញត្តិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិ-
កេន អញ្ញា ចេតាបេស្សត្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នា-
នំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃីព្វា បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
អញ្ញត្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញត្តិសិកេន បុគ្គលិកេន
សញ្ញាចិកេន អញ្ញា ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចត្តិ-
យន្តំ ។

ឱស្សន្តិយកណ្ណ បញ្ជីវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនសមបើនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍
វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមមក
ដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវ
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍
វត្ថុដទៃចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនឹងមិនគួរបើនឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បី
ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុ
ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះ
ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយឱ្យ
គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឱ្យចំ-
ពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនី
នោះត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិកង្កោ

[១៣៥] យា មនាតិ យា យា និសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិក្ខិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តោ អនិប្បតា

ភិក្ខុនិក្ខិ ។ អញ្ញាទន្តិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេនាតិ

អញ្ញាស្សត្តាយ និទ្ទេន ។ បុគ្គលិកេនាតិ ឯកភិក្ខុនិ-

យា អត្តាយ ន សង្ឃស្ស ន គណស្ស ។ សញ្ញាចិ-

កេនាតិ សយំ យាចិត្តា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ

យំ អត្តាយ និទ្ធិតំ វេយ្យា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោ-

កេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សតិយំ ហោតិ និស្សដ្ឋិតតំ

សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ វេយ្យា បន

ភិក្ខុវេ និស្សដ្ឋិតតំ ។ បេ ។ ឥនំ មេ អយ្យេ អញ្ញាទន្តិកេន

បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន

អញ្ញំ ចេតាចិតំ និស្សតិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋា-

មិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យនិ ។ បេ ។

អយ្យាយ នម្ពិតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(១៣៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តារួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្តដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីចាត់ចែងវត្តឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់បុគ្គល គឺគេឲ្យចំពោះតែ ភិក្ខុនីមួយរូបមិនឲ្យដល់សង្ឃ មិនឲ្យដល់គណៈឡើយ ។ ពាក្យថា ដោយ វត្តដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្តដែលសូមគេមកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យ ថា ឲ្យគេទិញវត្តដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្តនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្តឯទៀតវិញ ត្រូវទុកដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្តនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីគប្បីលះវត្តនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូប ក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្តដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្តដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹង ដោយវត្តដែលសូមដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះវត្តនេះដល់ សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃ និស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

១៤៣

និស្សត្តិយកល្លោ បញ្ជវត្ថុស្ស ។ សមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវិហោ

[១៣៦] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ

ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិ-

កា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អញ្ញ-

ទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សត្តិ-

យំ ទាចិត្តិយំ ។ និស្សត្តិ បដិលកិត្តា យថាទានេ

ឧបនេតត្ថំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-

ដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ

អបលាកេត្តា ឧបនេតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឱស្សន្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១៣៦) របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ) ត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនី មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលលះនោះមកវិញហើយ គប្បីបង្ហាន ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយករគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍ វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍ វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែន របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៣៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្ហានទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប បង្ហានទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយករព្រោះមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីធ្លុក ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បីវិវិគ្គស្ស បរិមេសិក្ខាបទី

(១៣៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
ពហុស្សតា ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្ម
កមំ កាតុំ ។ អនខោ រាជា បសេនទិ កោ-
សលោ សីតកាលេ មហាឡំ កម្ពលំ ទារុបិត្តា
យេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ តេនុបសន្តមិ ឧបសន្ត-
មិត្តា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ អភិវនេត្តា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទំ ខោ រាជានំ បសេ-
នទិ កោសលំ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ធម្មិយោ កថា-
យ សន្តស្សសិ សមាទាថសិ សមុត្តោជេសិ សម្ម-
ហំសេសិ ។ អនខោ រាជា បសេនទិ កោស-
លោ ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ ធម្មិយោ កថាយ
សន្តស្សតោ សមាទាថតោ សមុត្តោជិតោ សម្មហំ-
សិតោ ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ ឯតទេវេច វនេយ្យសិ
អយ្យ យេន អត្តោតិ ។ សចេ មេ តុំ មហារាជ

បីវិវិក្ខុ សិក្ខាបទទី ១

(១៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរគ្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ឈ្មោះថុល្លនន្ទា ជាពហុស្ស្វត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ភ្លៀវក្លាប្រសប់ធ្វើ
ធម៌កថា ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបរសេនទិកោសល ដណ្តប់សំពត់
កម្ពុលមានដំឡូងច្រើនក្នុងកាលត្រជាក់ ហើយព្រះអង្គចូលទៅកាន់សំ-
ណាក់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ហើយគង់នៅក្នុងទីគួរ ១ ។ លុះស្តេចបរសេនទិកោសលនៅក្នុងទីគួរ ១
ហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន
ឲ្យរីករាយដោយធម៌កថា ។ កាលនោះ ស្តេចបរសេនទិកោសល កាល
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម៌កថា (ដូច្នោះហើយ) ក៏មានបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្តណា គប្បីប្រាប់វត្តនោះចុះ ។
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហារាជ បើព្រះអង្គមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹង

និស្សត្តិយកល្យាណ បីវិវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បុល្លនត្តាភិក្ខុសិវត្ត

នាតុកាមាមាសំ ឥមំ កម្មលំ ទេហិតិ ។ អថខោ វាជា
បសេនទិ កោសលោ ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ កម្ម-
លំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ អភិវាទេត្វា
បទត្តិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ
ធីយន្តិ វិទាចេន្តិ មហិទ្ធា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តដ្ឋា
កតំ ហិ នាម វាជានំ កម្មលំ វិញ្ញាបេស្សន្តិភិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
យន្តានំ ធីយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ធីយន្តិ វិទា-
ចេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា វាជានំ កម្ម-
លំ វិញ្ញាបេស្សន្តិភិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្ល-
នន្ទា ភិក្ខុនិ វាជានំ កម្មលំ វិញ្ញាបេស្សន្តិភិ^(១) ។ សច្ចំ
ភកវាភិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ វាជានំ កម្មលំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ ទេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ត
បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ

១ ឧ. ម. វិញ្ញា បេស្សន្តិ ។

ឧស្សត្តិយកល្យ បីវរវត្ថុ សិញ្ញបទទី ១ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

ប្រគេនដល់ភាគ្នា ចូរព្រះអង្គប្រគេនសំពត់កម្ពលនេះចុះ ។ ទើបស្តេច
បសេនទិកោសលប្រគេនសំពត់កម្ពលដល់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយក្រោក
ចាកភាសនៈថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណាចៀសចេញទៅ ។
មនុស្សទាំងឡាយកំពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងនេះ
មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន គ្មានសន្តោស មិនសមនឹងសុំសម្ពត់កម្ពល
ពីស្តេចសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះកំពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ដូច្នោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្គាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងសុំសម្ពត់កម្ពល ពីស្តេច
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
សុំសម្ពត់កម្ពលពីស្តេចទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែង

១៤៦

វិសយបីដំណា ភិក្ខុវិភង្គា

គរុចារុណាំ^(១) បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុក្កិ-
សបរមំ ចេតាបេតតំ តតោ ច ឧត្តរី^(២) ចេតាបេយ្យ
និស្សត្តិយំ វាចិត្តិយន្តិ ។

[១៣៧] គរុចារុណាំ ជាម យន្តិញ្ចំ សីតកាល
ចារុណាំ^(៣) ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ ចតុក្កិ-
សបរមំ ចេតាបេតតំ គោឡិសតិហាបណាស្សនកំ
ចេតាបេតតំ ។ តតោ ច ឧត្តរី ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្ត-
រី វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ជិស្សត្តិយំ
ហោតិ និស្សត្តិវត្តំ សង្ឃស្ស វា កណស្ស វា ឯក-
ភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវត្ត បន ភិក្ខុវេ និស្សត្តិវត្តំ
។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ គរុចារុណាំ អតិវេកចតុក្កិ-
សបរមំ ចេតាបេតំ និស្សត្តិយំ ឥមាវា សង្ឃស្ស និស្ស-
ត្តិវត្តិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
។ បេ ។ អយ្យាយ ទទ្ធិតិ ។

១ ឧ. ម. គរុចារុណាំ ។ ២ ឧត្តរី ។ ៣ ចារុណាំ ។

វិទយចិណ វិក្កុនិវិក្កុន

សម្ពត្តិដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសម្ពត្តិដែលមាន ដំឡើងបួនកហាបណៈបួនដងជា យ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ដែលមាន ដំឡើងហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សក្តិយបាចិត្តិយ ។

(១៣៧) ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ គឺ សំពត់ដណ្តប់ណាមួយសម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវរងា ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺថា កាលសូម (គ) ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបាន តែសំពត់មានដំឡើងបួនកហាបណៈបួនដងជា យ៉ាងច្រើន សេចក្តីថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានដំឡើង ១៦ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើ ចាត់ចែងសំពត់ឲ្យលើសពីនោះទៅ សេចក្តីថា កិកុនីសូមសំពត់ឲ្យលើស លុបពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុកដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជា និស្សក្តិយក្នុងពេលដែលបានមក កិកុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់ គណៈក៏បាន ដល់កិកុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលកិកុនីទាំងឡាយ កិកុនីត្រូវលះ បង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ ក្រាស់នេះមានដំឡើងលើសពីបួនកហាបណៈបួនដងជាកំណត់ ខ្ញុំបានសូម មកហើយ ជានិស្សក្តិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ តពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សក្តិយកណ្ណ) ។

១៤៧

និស្សត្តិយកណ្តោ បីវិវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវិហា

[១៤០] អតិវេកចតុក្កំសេ អតិវេកសញ្ញា ចេតា-
បេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិវេកចតុក្កំសេ វេម-
តីកា ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិវេកច-
តុក្កំសេ ឧនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិ-
យំ ។ ឧនកចតុក្កំសេ អតិវេកសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ ឧនកចតុក្កំសេ វេមតីកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
ជស្ស ។ ឧនកចតុក្កំសេ ឧនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤១] អនាបត្តិ ចតុក្កំសមរមំ ចេតាបេតិ ឧន-
កចតុក្កំសមរមំ ចេតាបេតិ ញាតកាជំ បវរតាជំ
អនាស្សន្តាយ អត្តនោ ធនេន មហាភ្នំ ចេតាបេតុ-
កាមស្ស អប្បភ្នំ ចេតាបេតិ ឧច្ឆតិកាយ អាទិកម្មិ-
កាយាតិ ។

ឥស្សតិយកណ្ណ បីវិវត្ត សិក្ខាបទទី១ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១៤០) សំពត់មានដំឡើលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនិ សំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សតិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មាន ដំឡើលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ សូម ត្រូវនិស្សតិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡើលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនិសំគាល់ថាខ្លះវិញ ហើយសូម ត្រូវនិស្សតិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡើខ្លះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនិសំគាល់ថាលើសវិញ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់មានដំឡើខ្លះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនី មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់មានដំឡើខ្លះពីបួន កហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនិសំគាល់ថាខ្លះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៤១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនិសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើត្រឹមបួនកហាបណៈ ៤ ដងជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនិសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើខ្លះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដងជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនិសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនិសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួក ជនដែលបរវារណា ១ ភិក្ខុនិសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនិបាន សំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនមានសេចក្តីប្រាថ្នាឱ្យភិក្ខុនិ សុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើច្រើន ភិក្ខុនិត្រឡប់សុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើ- តិប ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

បីវិវក្ខស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៤២] តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុតា
ហោតិ កាលិកា វិសារនា បដ្ឋា ធម្មិ កងំ កាតុំ ។
អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧណ្ណកាលេ
មហាឡំ ខោមំ ចារុបិត្តា យេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ-
នុបសន្តមំ ឧបសន្តមិត្តា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្តា
ឯកមន្តំ ធិសីទិ ។ ឯកមន្តំ ធិសីន្តំ ខោ រាជាទំ
បសេនទី កោសលំ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា ក-
ថាយ សន្នុស្សិតា សមាទបេសិ សមុត្តេជសិ សម្ម-
ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ
ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សិតា
សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្មហំសិតោ ឥល្លនន្ទំ
ភិក្ខុនី ឯតទកេច វិទេយ្យសិ អយ្យេ យេន អត្តាតិ ។
សច មេ ត្ថំ មហារាជ ទាតុកាមោសិ ឥមំ ខោមំ ទេហី-
តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឥល្លនន្ទាយ

បីវិវិក្ក សិក្ខាបទទី ២

(១៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនី ជាពហុស្សុត ជាស្រីមានប្តីមាត់ ជាស្រីភ្ញៀវក្លា ប្រសប់
ធ្វើធម៌កថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់
ដណ្តប់សំពត់សម្បកឈើមានដំឡូងច្រើនក្នុងកាលក្តៅ ហើយចូលទៅក
ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនី លុះយាងចូលទៅហើយក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីហើយ
គង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសល គង់នៅក្នុងទី
សមគួរហើយ ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីក៏បានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក
ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម៌កថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទ
បសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យ
កាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម៌កថាហើយក៏មានព្រះ
ចន្ទលនេះនឹងថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការ
វត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រ
មហារាជ បើព្រះអង្គប្រាប់នឹងប្រគេនដល់ភក្តាភាព សូមព្រះអង្គប្រ-
គេនសំពត់សម្បកឈើនេះចុះ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល

ធិស្សន្តិយកណ្តោ បីវិវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយា ខោមំ ទត្តា ឧដ្ឋាយាសនា ឌុល្លនន្តំ ភិក្ខុនិ
អភិវាទេត្តា បទត្តិណំ កត្តា បក្កាមិ ។ មនុស្សា
ឧដ្ឋាយន្តំ ឌីយន្តំ វិចារេន្តំ មហិទ្ធា ឥមា ភិក្ខុនិយោ
អសន្តដ្ឋា កតំ ហិ នាម រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តិតំ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
យន្តានំ ឌីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តំ ឌីយន្តំ វិចារេន្តំ កតំ
ហិ នាម អយ្យា ឌុល្លនន្តា រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្ស-
ន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឌុល្លនន្តា ភិក្ខុនិ
រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេន្តិតំ ។ សច្ចំ កកវតិ ។ វិកវហិ
តុន្តោ កកវ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឌុល្លនន្តា ភិក្ខុនិ
រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត លហុចាប្បរណំ^(១) បទ ភិក្ខុនិយោ
ចេតាបេន្តិយា អឡ្យតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតត្ថំ តតោ
ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តំ ។

១ ឧ ម លហុចាប្បរណំ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បិរវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ប្រគេនសំពត់សម្បករឈើដល់ថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនី រួចទ្រង់ក្រែកចាកភាសនៈ ថ្វាយបង្គំថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនី ធ្វើបទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំង ឡាយពោលពោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីទាំងនេះមានសេចក្តី ប្រាថ្នាធំ គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់សម្បករឈើអំពីស្តេច សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល បន្តិះ បង្គាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ចេ ។ ពួកភិក្ខុនី ទាំងនោះក៏ពោលពោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ថ្មល្ងនន្ទាជាម្ចាស់មិន សមបើនឹងសូមសំពត់សម្បករឈើអំពីស្តេចសោះ ។ ចេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីសូមសំពត់សម្បករឈើពី ស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង ឡាយ ថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បករឈើអំពីស្តេចទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ ជ្រះថ្លាទេ ។ ចេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងម្លូសិក្ខា- បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្កាំង ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានដំឡូង ត្រឹមបួនកហាបណៈបីដងដោយ កន្លះ បើចាត់ចែងឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

១៥០

វិធីបិដកេ កំពុតិវិក្កោ

[១៤៣] លហុទាបុរណំ នាម យដ្ឋិត្តំ ឧប្បាគា-
លេ ទាបុរណំ ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។
អឡុតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតត្វន្តិ ទសកហាប-
ណាក្កនកំ ចេតាបេតត្វ ។ តតោ ចេ ទុត្តរី ចេតា-
បេយ្យាតិ តទុត្តរី វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុត្តរិ បដិលាកេន
និស្សក្កិយំ ហោតិ និស្សក្កិយំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
វា ឯកកំត្តនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ និស្សក្កិយំ
។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ លហុទាបុរណំ អតិវេកអឡុ-
តេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
និស្សក្កិយំ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។
អយ្យាយ ទម្មតិ ។

[១៤៤] អតិវេកអឡុតេយ្យកំសេ អតិវេកសញ្ញា
ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អតិវេកអឡុតេយ្យ-
កំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ទាចិត្តិយំ ។

វិទយបិណ្ឌ កិច្ចដំរីកង្ក

(១៤៣) ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្នើង គឺសំ-
ពត់ណាមួយសម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវក្តៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង
គឺកាលសូម ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃ
ត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ សេចក្តីថា ត្រូវសូមបាន
តែសំពត់ដែលមានដំឡៃ ១០ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងឱ្យ
លើសកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កិក្ខុនីសូមឱ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ
ត្រូវអាបត្តិទុកដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សត្តិយក្នុងពេល
ដែលបានមក ។ កិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់
កិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។
ចតិវ្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្នើងនេះ មានដំឡៃ
លើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះជាកំណត់ ខ្ញុំបានសុំមកហើយ
ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតតិវនេះទៅ
មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សត្តិយកណ្ណ) ។

(១៤៤) សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង
ដោយកន្លះ កិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សត្តិយ
បាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយ
កន្លះ តែកិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយសូម ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

១៥១

និស្សត្តិយកណ្តោ បីវេក្ខស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

អតិវេកសឡុតេយ្យកំសេ ឱនកសញ្ញា ចេតាបេតិ

និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ ឱនកសឡុតេយ្យកំសេ

អតិវេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ឱនកសឡុតេយ្យ-

កំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ឱនកសឡុ-

តេយ្យកំសេ ឱនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤៥] អនាបត្តិ អឡុតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ

ឱនកសឡុតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកាដំ

បវារីតាដំ អញ្ញស្សត្តាយ អត្តនោ ឆនេន មហាត្បំ ចេ-

តាបេតុកាមស្ស អប្បត្បំ ចេតាបេតិ ឧត្តតិកាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឱស្សន្តិយកណ្ណ ចំរើវត្ថុ សិញ្ញបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សំពត់ដណ្តប់មានដំឡើលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាខ្លះ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មាន
ដំឡើតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើស
ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡើខ្លះពីបួនកហាបណៈ
៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់
ដណ្តប់មានដំឡើខ្លះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ខ្លះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៤៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ១
ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ
ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់
ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបរវេណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គល
ដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនប្រាថ្នា
ដើម្បីទិញសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់ទ្រព្យទិញសំពត់ដណ្តប់
មានដំឡើតិច ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

១៥២

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[១៤៦] ទុក្ខិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ភីស ជិស្សត្ថិយា
នាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុប្ផាមិ កក្ខិត្ត បរិ-
សុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុប្ផាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិ-
យម្បិ បុប្ផាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ
តស្មា តុណ្ណិ ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

និស្សត្ថិយា ធម្មិក្ខិយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ន. ម. ភីសនិស្សត្ថិយំ និដ្ឋិតំ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

[១៤៦] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកអាបត្តិឈ្មោះនិស្សត្តិ-
យបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុ
ដូច្នោះបានជាលោកទាំងឡាយស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សត្តិយ បាចិត្តិយ ៣០ ។

បាបិត្តិយកណ្ណំ

នំមេ ខោ ចន យ្យាយោ ធសដ្ឋិសតា ខាចិត្តិយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

លសុណោវគ្គស្ស បរិមសិក្ខាបទំ

[១៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ ចន សមយេន អញ្ញាតវេន ឧទាសកេន ភិក្ខុនិ-
សង្ឃេ លសុណោន បវារតោ ហោតិ យាសំ អយ្យានំ
លសុណោន អត្តោ អហំ លសុណោនាតិ។ ខេត្តទាលោ
ច អាណត្តោ ហោតិ សចេ ភិក្ខុនិយោ អាគច្ឆន្តិ ឯក-
មេតាយ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ តយោ កណ្ណិកេ ទេហិតិ ។
តេន ខោ ចន សមយេន សាវត្ថិយំ ឧស្សវោ ហោតិ ។
យថាកតំ លសុណំ បរិក្ខាយំ អគមាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ
តំ ឧទាសកំ ឧបសង្កមិត្តា ឯតទវេច្ឆំ លសុណោន
អារុសោ អត្តោតិ ។ នត្តោយ្យេ យថាកតំ លសុណំ
បរិក្ខាយំ ខេត្តំ កច្ឆថាតិ ។ ដុល្លនត្តា ភិក្ខុនិ ខេត្តំ

បាបិគ្គិយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយ ឈ្មោះបាបិគ្គិយវែមន
នេះមានចំនួន ១៦៦ តែងមកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការស្ងៀមស្ងាត់ ៗ កន្លះខែ)

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៤៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
ឧបាសកម្នាក់បរវេណា ភិក្ខុនិសង្សដោយខ្ញុំមថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ណា ត្រូវការដោយខ្ញុំ ខ្ញុំព្រះករុណា (នឹងប្រគេនខ្ញុំដល់លោកម្ចាស់ទាំង
ឡាយនោះ) ។ ឧបាសកនោះក៏បង្គាប់អ្នករក្សាចំការខ្ញុំមថា បើពួកភិក្ខុនិមក
អ្នកឯងចូរប្រគេនខ្ញុំមពីរបីម៉ែមដល់ភិក្ខុនិ ១ អង្គ ។ ។ សម័យនោះឯង
ក្រុងសាវត្ថី (មានគេលេង) ម្សៅស្រព ។ ខ្ញុំមដែលឧបាសកបានយកមក
ក៏អស់រលីងទៅ ។ ពួកភិក្ខុនិចូលទៅរកឧបាសកនោះ ហើយបានពោល
ពាក្យនេះថា ម្ចាស់អាវុសា យើងទាំងឡាយត្រូវការដោយខ្ញុំម ។ ឧបា-
សកនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមគ្មានទេ ខ្ញុំមដែលបានយកមក
អស់រលីងទៅហើយ សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចំការចុះ ។ ថ្មលួនន្ទាភិក្ខុនិ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

កន្លា ន មត្តំ ជាជិត្វា តហំ លសុណំ ហារាបេសិ ។
ខេត្តនាលោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិនាចេតិ កេដំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ខេត្តំ កន្លា ន មត្តំ ជាជិត្វា តហំ លសុណំ
ហារាបេស្សន្តិភិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ ខេត្ត-
នាលស្ស(១) ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិនាចេន្តស្ស ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
ជ័យន្តិ វិនាចេន្តិ កេដំ ហិ នាម អយ្យា ឝុល្លនន្ទា ន
មត្តំ ជាជិត្វា តហំ លសុណំ ហារាបេស្សន្តិភិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឝុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ន មត្តំ ជាជិត្វា
តហំ លសុណំ ហារាបេស្តិភិ(២) ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
វិកវហិ ពុទ្ធា ភកវា កេដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឝុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ ន មត្តំ ជាជិត្វា តហំ លសុណំ ហារាបេស្សន្តិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា
ភិយ្យោភាវាយ អថខេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានញោវ អប្ប-
សាទាយ បសន្នានញា ឯកច្ចានំ អត្តាថត្តាយាតិ ។

១ ឧ. ម. តស្ស ខេត្តនាលស្សតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. ហារាបេសិភិ ។

និយមិជិត ភិក្ខុវិភង្គ

ទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណក៏ឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកទៅជាច្រើន ។
មនុស្សអ្នករក្សាចំការកំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុនី
មិនសមបើនឹងទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមក
ច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮអ្នករក្សាចំការកំពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្ត
បង្កាប់ថា ថ្មលូននាវាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមក
មកច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកថ្មលូននាវាភិក្ខុនីមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកច្រើន ពិត
មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលូននាវាភិក្ខុ
នីមិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកច្រើនដល់ម៉្លេះសោះ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
ទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរើសតែជ្រះថ្លាឡើងទៀត
ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យ
ទានជ្រះថ្លាទៅផង នាំជនពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយឲ្យទាស់ចិត្តខូច
គំនិតទៅវិញផងដោយពិត ។

១៥៥

បាចិត្តយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ត

[១៤៨] អថខោ ភគវា បុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អ-
នេកបរិយាយេន វិកាហិត្វា ភិក្ខុនី តទន្ទុច្ឆរិកំ តទន្ទុ-
លោមិកំ ធម្មី កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភូតបុត្តំ
ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញាតាស្ស ព្រាហ្មណាស្ស
បជាបតី អហោសិ ។ តិស្សោ ច ធីតរោ នន្ទា នន្ទរឹតិ
សុន្ទរិនន្ទា ។ អថខោ ភិក្ខុវេ សោ ព្រាហ្មណោ កាលំ
កត្វា អញ្ញាតំ ហំសយោនី ឧបបដ្ឋិ ។ តស្ស សព្វ-
សោវណ្ណមយា បត្តា អហោសុំ ។ សោ តាសំ ឯកេកំ
បត្តំ នេតិ ។ អថខោ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អយំ
ហំសោ អម្ពាតំ ឯកេកំ បត្តំ នេតិ តំ ហំសរាជំ
កហិត្វា និប្បត្តំ អកាសិ ។ តស្ស បុន ជាយមាទា
បត្តា សេតា សឃ្មដ្ឋីសុ ។ តទាហុ^(១) ភិក្ខុវេ
បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អតិលោកេន សុវណ្ណា បរិហិទា
ឥទានិ លសុណា បរិហាយិស្សតិ ។

១ ភពបីតិ កត្តចំ ធាតុកេ ទិស្សតិ ។

ឃបិក្កិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

[១៤៨] ត្រាវនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលបុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី ជាអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិក្ខុជាដ៏សមគួរក្នុងពេលនោះ
នឹងល្មមក្នុងពេលនោះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបទ្រង់ហៅពួកភិក្ខុមកហើយ
ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងធ្លាប់មានមកហើយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ធ្លាប់បានជាប្រពន្ធត្រាហ្មណ៍ ១ នាក់ ។ នាងមានកូនស្រី ៣ នាក់ គឺនាង
នន្ទា ១ នាងនន្ទរតី ១ នាងសុន្ទរិនន្ទា ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ កាល
នោះ ត្រាហ្មណ៍នោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ កើតក្នុងកំណើតសត្វហង្ស ១ ។
ហង្សនោះមានស្វាបសុទ្ធសឹងជាមាស ។ ហង្សនោះឲ្យស្វាបមួយ ។
ដល់ប្រពន្ធនឹងកូនស្រីទាំងនោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា
ហង្សនេះបាទឲ្យស្វាបមួយ ។ ដល់យើងទាំងឡាយ គិតដូច្នោះហើយក៏ចាប់
ស្តេចហង្សនោះហើយក៏ដកយកស្វាបចេញអស់ក្នុងកាលនោះឯង ។ ស្វាប
ទាំងឡាយរបស់ហង្សនោះកាលដុះឡើងទៀត ក៏សទាំងអស់ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសាបសូន្យចាកមាសក្នុងកាលនោះ ព្រោះ
តែសេចក្តីលោភហួស ឥឡូវនេះមកសាបសូន្យចាកខ្លឹម ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនិវាទោ

[១៤៧] យំ លទ្ធ�ំ តេន តុដ្ឋត្ថំ
អតិលោកោ ហិ ចាបកោ ។
ហំសរាជំ កហេត្វាន
សុវណ្ណា បរិហាយថាតិ ។

[១៤៨] អថខោ កកវា ឪល្លនទ្ធិំ ភិក្ខុនី អ
នេកបរិយាយេន វិកាហិត្វា ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៤៩] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
លសុណំ ឆាប ចាទទិកំ^(១) វុច្ឆតិ ។ ខាទិស្ស្រមិតិ
បដិកណាតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥០] លសុណោ លសុណាសញ្ញា ខាទតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ វេមតិកា ខាទតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ អលសុណាសញ្ញា ខាទតិ

១ ឧបាយោគ្តេ អាធនក្កំ ទីស្សតិ ។

វិនយចិដិក ភិក្ខុនីវិវាទ

(១៤៧) ទ្រព្យណា ដែលខ្លួនបានហើយ បុគ្គលត្រូវ
ត្រេកអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីលោភពេកជា
សភាវៈដ៏លាមក ។ ថ្មល្ងន់នាភិក្ខុនីលុះចាប់ស្តេចហង្ស
បានហើយ ក៏សាបសូន្យចាកមាស ។

(១៤៨) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថ្មល្ងន់នា
ភិក្ខុនី ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយទំពាស្តីខ្ញុំម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៤៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយរួចហើយ
ក៏បញ្ជាក់ជីកណ្តើរ ១ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំម សំដៅយកខ្ញុំមដែល
កើតក្នុងដែនមគធ ។ ភិក្ខុនីទទួលខ្ញុំមដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្តី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ វាដែលលេចចូលទៅ ។

(១៥០) ខ្ញុំម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្ញុំមមែន ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ខ្ញុំម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ខ្ញុំម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនខ្ញុំម ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ

១៥៧

បាឋិត្តិយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ខាបិត្តិយស្ស ។ អលសុណោ លសុណាសញ្ញា^(១)
អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។ អលសុណោ វេមតិកា^(២)
អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។ អលសុណោ អលសុណា-
សញ្ញា^(៣) អនាបត្តិ ។

[១៥៧] អនាបត្តិ បលណ្ណកេ កញ្ចនកេ ហរិ-
តកេ ចាបលសុណោ ស្វបសំទាកេ ម័សសំទាកេ
តេលសំទាកេ សាឡវេ ឧត្តរិកង្កេ ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៨] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ធាត្ថិយោ ភិក្ខុនិយោ សម្ពាទេ
លោមំ សំហារមេត្វា អចិវតិយោ នទិយោ វេសិយាហិ
សម្ពុំ នត្តា ឯកតតេត្តេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា ឧជ្ឈាយន្តិ

១-២-៣ ឯកស្តវេ ខាទតិកិ កត្តចិ ពេត្តពេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២ នីទាន

បាចិត្តិយ ។ មិនមែនខ្ញុំម ភិក្ខុនិសំគាល់ថាខ្ញុំម ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ មិន
មែនខ្ញុំម ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ មិនមែនខ្ញុំម ភិក្ខុនិ
សំគាល់ថាមិនមែនខ្ញុំម មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៥៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមល្បឿន ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមក្រហម ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមទៀវ ១ ភិក្ខុនិ
ធាន់ខ្ញុំមឥតមើម (ខ្ញុំមដើម) ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយសម្ម ១
ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយ សាច់ ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយ
ប្រេង ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមដែលគេដាក់កងបបរត្រឡឹង ១ ភិក្ខុនិធាន់ខ្ញុំមដែលគេ
ដាក់កងសម្មការី ១ ភិក្ខុនិធិត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១៥៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់
នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ
ឯង ពួកឆព្វគ្រិយភិក្ខុនិឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀត ហើយស្រាតង្វឹតទឹកក្នុងកំ-
ពង ១ ជាមួយនឹងពួកស្រីវេស្យាក្នុងស្នឹងអចិន្តរតី ។ ពួកស្រីវេស្យាកំពោល

១៥៨

វិនយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ទ័យន្តិ វិចារចន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សម្ពា-
នេ លោមំ សំហារមេស្សន្តិ សេយ្យដាមិ គិហិនិយោ
កាមកោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តាសំ វេសិយានំ ឧដ្ឋាយន្តិទំ ទ័យន្តិទំ វិចារចន្តិទំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ទ័យន្តិ វិចារចន្តិ កងំ ហិ នាម ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពានេ លោមំ សំហារមេស្សន្តិ ។ មេ ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខុវេ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពានេ លោមំ
សំហារមេន្តិ ។ សច្ចំ កកវតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា
កកវ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ
សម្ពានេ លោមំ សំហារមេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
សម្ពានេ លោមំ សំហារមេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ មេ ។
ភិក្ខុនិ ។ មេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនិ ។ សម្ពាណោ នាម ឧភោ ឧបកក្ខកា

វិទយបិណ្ឌ ភិក្ខុនីកង្កែ

ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេដក
រោមក្នុងទីចង្អៀត ដូចជាស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុ-
នីបានឮស្រីវេស្យាទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់(ដូច្នោះ)
ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឱ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយឱ្យគេដករោមក្នុងទី
ចង្អៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យគេដករោមក្នុងទី
ចង្អៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឱ្យគេដករោមក្នុង
ទីចង្អៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តទី១រួចហើយ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ទីចង្អៀត បានដល់ភ្ញៀវទាំង

១៥៧

បាបិដ្ឋិយកណ្តេ លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

ឌុត្តករណំ ។ សំហារមេយ្យាតិ ឯកម្បិ លោមំ
សំហារមេតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ពហុកេចិ
លោមេ សំហារមេតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៦] អនាមត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឌុត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អនភិរតិយា
បិដ្ឋិតា ឌីវកំ បរិសិត្វា តលយាតកំ ករោន្តិ ។
ភិក្ខុនិយោ តេន សន្ថេន ឌុបដាវិត្វា តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទវេចំ កិស្ស តុម្ភេ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្ស-
ជាតិ^(១) ។ ន មយំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្ស-
មាតិ^(២) ។ ភិក្ខុនិយំ ឯតមត្តិ អាវេចេស្សំ ។ យា តា

១ ឌ. ម. សម្បទុស្សជាតិ ។ ២ សម្បទុស្សមាតិ ។

៣ចម្លើយកណ្តាល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ពីរនឹងកន្លែងបន្ទាប់នូវទឹកមក្ត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេដក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ឲ្យគេដកពេមសូម្បីតែសវសេក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឲ្យគេដកពេម ច្រើនសវសេក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៦) វារវេដលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីឲ្យគេដកពេម ព្រោះហេតុមានអាពាធ (កើតមូសកមជាដើម) ១

ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១៥៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបត្រង់សាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីរ រូបមានសេចក្តីអង្រួកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅកាន់បន្ទប់ហើយធ្វើនូវភិរិយា ទន់នូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។ ពួកភិក្ខុនីស្ទុះចូលទៅដោយពួសំឡេងនោះ ហើយ ពោលនូវពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីបាន ជាលោកទាំងឡាយប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរស ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះឆ្លើយ ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយមិនប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរស ទេ ។ ពួកភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា

១៦០

វិនយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា ។ ខេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ
វិទាចេន្តិ កេបិ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តលយាតកំ
ករិស្សន្តិ ។ ខេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
តលយាតកំ ករោន្តិ ។ សច្ចំ ភកកវតិ ។ វិកាហិ
ពុទ្ធា ភកកវ កេបិ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
តលយាតកំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាជំ
វា បសាទាយ ។ ខេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ តលយាតកេ
ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៨] តលយាតកំ នាម សម្មស្សំ សាទិ-
យន្តិ អន្តមសោ ឧប្បលបត្តនថិ មុត្តករណោ បហារំ
នេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយោ ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិនយចំណី វិចិត្រវិក្ក

មានសេចក្តីប្រាថ្នាថា ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ពាលពោស ភិ-
ដៀល បន្តបង្កប់ថា ពួកភិក្ខុមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្លូវនៃ
អង្គជាតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកពួកភិក្ខុធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្លូវនៃអង្គជាត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុមិន
សមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្លូវនៃអង្គជាតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនមែននាំឲ្យជ័យផ្លូវផលពួកជនដែលមិនបានជ័យផ្លូវទេ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
អាបត្តិបាចិត្តិយមានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះកិរិយាទេនូវផ្លូវនៃអង្គជាត ។

[១៥៨] ដែលហៅថា ទេនូវផ្លូវនៃអង្គជាត គឺភិក្ខុនីត្រកអន្តរ
សម្ពុស្ស ហើយឲ្យនូវប្រហារវេយក្នុងអវយវជាទីបន្ទាបនឹងទឹកម្យត្ត ដោយ
ហោចទៅសូម្បីតែប្រហារដោយស្លឹកឧប្បាល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៥៩] វា ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីវេយអង្គជាតព្រោះហេតុតែមានអាណាធ ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជា
ខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លស្សណវគ្គស្ស បត្តិត្តសិក្ខាបទី

(១៦០) តេន សមយេន តុន្តោ ភកកា សាវ-
ត្តិយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ ថន សមយេន អញ្ញតរោ^(១) បុរាណា-
រោរោណោ ភិក្ខុនិស្ស បព្វជិតោ ហោតិ ។ អញ្ញ-
តរា ភិក្ខុនិ អនភិវតិយា បិទ្បិតា យេន សា ភិក្ខុនិ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុនិ ឯតទរោច
រាជា ខោ អយ្យេ តុម្ពេ ចិរាចិរំ កច្ឆតិ កចំ តុម្ពេ
ជារាថាតិ ។ ជតុមដ្ឋកេន អយ្យេតិ ។ កី ឯតំ
អយ្យេ ជតុមដ្ឋកន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ តស្សា
ភិក្ខុនិយា ជតុមដ្ឋកំ អាទិត្តិ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនិ ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិត្វា ជោវិតុំ វិស្សិត្វា ឯកមន្តំ
នឌ្ឍេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ មត្តិកាហិ សម្បវកិណ្ឌិ
បស្សិត្វា ឯហាវហំសុ កស្សិទំ កម្មន្តិ ។ សា ឯវ-
មាហា មយ្ហិទំ កម្មន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិត្វា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ

១ ឧ.ម. អញ្ញតរា បុរាណារោរោណោ ភិក្ខុនិស្ស បព្វជិតាតិ ទិស្សតិ ។

លសុណវិត្ត សិក្ខាបទទី ៤

[១៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានស្រីព្រះស្នំរបស់ស្តេចពីដើមបួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុនីមួយរូបទៀតមានសេចក្តីអង្វរកម្រៃចៀតចៀន ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ
លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ស្តេចយូរៗ ទើបទ្រង់ធ្វើសន្តវៈនឹងលោកម្តង តើលោកអាច
កែកុនបរណ្ណនោះសេដ្ឋីចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ខ្ញុំអាចកែកុនដោយដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍លីក ។
ភិក្ខុនីដែលអង្វរកម្រៃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើ
ពីអាចម៍លីកនោះតើដូចម្តេច ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដងបង្ហូរមានសណ្ឋាន
រលីងធ្វើពីអាចម៍លីកដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះកាន់យកដង
បង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍លីក ហើយរក្សាចំណងទឹកកំចាតទៅ
ក្នុងទីត្រមួយ ។ ពួកភិក្ខុនីឃើញរុយទាំងឡាយរោមដងបង្ហូរដោះក៏ស្រា
យ៉ាងនេះថា កម្មនេះជាកម្មរបស់អ្នកណា ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា កម្មនេះ
ជាកម្មរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះពោលទោស តំរងៀល បន្តិចបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យក

១៦២

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិកង្កោ

កតំ ហំ ឆាម ភិក្ខុនិ ជនុមដ្ឋកំ អាទិយស្សតិកំ
។ បេ ។ សច្ចំ កាវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ជនុមដ្ឋកំ
អាទិយតិកំ^(១) ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកាហំ តុម្ភោ
ភកវា កតំ ហំ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ជនុមដ្ឋកំ អាទិ-
យស្សតិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវេញ បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ ជនុមដ្ឋកេ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦១] ជនុមដ្ឋកំ ឆាម ជនុមយំ កដ្ឋមយំ
បិដ្ឋមយំ មត្តិកាមយំ^(២) ។ សច្ចស្សំ សាទិយន្តិ អន្ត-
មសោ ឧប្បលបត្តម្បិ មត្តិកាណំ បវេសេតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។

[១៦២] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ. ម. អាទិយតិ ។ ២ ឧ. ម. អន្តន្តរ អាទិយេយ្យតិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក វិច្ឆុនីវិភង្គ

ដង្ហែង រមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីកាន់យកដង្ហែង រមាន
សណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមច្រើននឹងកាន់យកដង
្ហែង រមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
អាចត្តិបាចិត្តិយ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដង្ហែង រមានសណ្ឋានរលីងដែល
គេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខ ។

(១៦១) ដែលហៅថា ដង្ហែង រមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាច-
ម៍ល័ក្ខ បានដល់ដង្ហែង រដែលគេធ្វើដោយអាចម៍ល័ក្ខក្តី ឈើក្តី ម្សៅក្តី ដី
ស្អិតក្តី ។ ភិក្ខុនីកាលត្រកអនូវសម្មស្សដោយហោចទៅគ្រាន់តែញ៉ាំងស្លឹក
ឧប្បលឲ្យចូលទៅកាន់អវយវៈ ជាទីបន្ទោបង់នូវទឹកម្តងត្រូវអាចត្តិបាចិត្តិយ។

(១៦២) វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីញ៉ាំងដង្ហែង រឲ្យចូលទៅក្នុងអង្គជាត្ននូវព្រោះហេតុតែមានអាណាធទ
ភិក្ខុនីធម៌ ។ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទី

[១៦៣] តេន សមយេន តុន្តោ កកវា សុក្កេស្ស
វិហារតិ កថិលវត្ថុស្មី ធិត្រាជារមេ ។ អថខោ មហា-
បជាបតី តោតមី យេន កកវា តេនុបសង្កមី ឧបសង្ក-
មីត្វា កកវន្តំ អភិវាទេត្វា អណោវតេ អដ្ឋាសិ ទុក្កន្តោ
កកវា មាតុត្តាមោតិ ។ អថខោ កកវា អាទិយន្ត
ខោ ភិក្ខុនិយោ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ មហាបជាបតី តោត-
មី ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សេសិ សមាទបេសិ ស-
មុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ មហាបជាបតី
តោតមី កកវតា ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សតា ស-
មាទបីតា សមុត្តេជីតា សម្បហំសិតា កកវន្តំ អភិវា-
ទេត្វា បទត្តិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ កកវា
ឯតស្មី ធិនានេ ឯតស្មី បករណេ ធម្មិ កថំ កត្វា
ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាបាមិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិធិ ឧទ-
កសុទ្ធិកន្តិ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(១៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់នៅនិ-
ត្រាធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុក្នុងដែនសក្កុះ ។ គ្រានោះ ព្រះនាង
មហាបជាបតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្និតនៅក្នុងទីក្រោមទ្បល់(រួច
ក៏ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាតុក្រាមមានភ្នំនិរ្ឫតិក ។
ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដ៏កាថា ពួកភិក្ខុនិច្ចវេទន្តវិការ
ដម្រះដោយទឹកចុះ ហើយទ្រង់ញ៉ាំងព្រះមហាបជាបតិគោតមីឲ្យយល់តាម
ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ
ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យ
ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា រួចហើយក៏
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះ
និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាហើយ
ទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងពេលនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការដម្រះដោយទឹកដល់ពួកភិក្ខុនិ ។

វិសយចំណេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១៦៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា
ភិក្ខុនី ភកវតា ឧទកសុទ្ធិកា អនុញ្ញតាតិ អតិកម្មី
ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តិ មុត្តករណេ វណំ អកាសិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហេចេសិ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិហាចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អតិកម្មី ឧទ-
កសុទ្ធិកំ អាទិយស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនី អតិកម្មី ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយតិ^(១) ។
សច្ចំ ភកវតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អតិកម្មី ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយស្សតិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេ មំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ ឧទក-
សុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនិយោ អាទិយមាណាយ ទ្ធក្កលបព្វបរមំ
អាណាតត្ថំ តំ អតិក្កាមេនិយោ វាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ. ប. អាទិយតិ ។

វិធីយោជន៍ វិញ្ញាបនបត្រ

[១៦៤] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូបគិតថា ការដម្រះដោយ
ទឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ធ្វើការ
ដម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ហើយក៏ធ្វើឲ្យកើតដម្បៅក្នុងទីជាទីបន្ទាប់
នូវទឹកម្កត ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួក
ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពាលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការដម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅ
ពេកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តើ
ភិក្ខុនីធ្វើការដម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការដម្រះ
ដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុនីធ្វើការដម្រះ
ដោយទឹក ត្រូវធ្វើការដម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់ កាលឲ្យ
កន្ទួនហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៦៥

បាចិញ្ជិយកណ្ណោ លសុណវគ្គស្ស បព្វមសិក្ខាបទេ បទរាជីយំ

[១៦៥] ឧនកសុទ្ធិកា នាម មុត្តករណាស្ស
នោវេនា វុច្ឆតិ ។ អាទិយមាណាយាតិ នោវន្តិយា ។
ទ្ធផ្តលបព្វបទំ អាណាតព្វន្តិ ទ្ធិសុ អង្គលីសុ ទ្រេបព្វ-
បរមា អាណាតព្វា ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយាតិ សម្មស្សំ
សាទិយន្តិ អន្តមសោ កេសត្តមត្តបិ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
នាចិត្តិយស្ស ។

[១៦៦] អតិវេកទ្ធផ្តលបព្វ អតិវេកសញ្ញា អាទិ-
យតិ អាបត្តិ នាចិត្តិយស្ស ។ អតិវេកទ្ធផ្តលបព្វ
វេមតិកា អាទិយតិ អាបត្តិ នាចិត្តិយស្ស ។ អតិវេក-
ទ្ធផ្តលបព្វ ឧនកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ នាចិត្តិ-
យស្ស ។ ឧនកទ្ធផ្តលបព្វ អតិវេកសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ ឧនកទ្ធផ្តលបព្វ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ ឧនកទ្ធផ្តលបព្វ ឧនកសញ្ញា អនាបតិ ។

ធាប័ន្តិយៗល្អ លសុណវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ បទភាគទី២

(១៦៥) ដែលហៅថា ការជម្រះដោយទឹក សំដៅយកការលាង
អវយវៈសម្រាប់បន្ទោបង់នូវទឹកម្តុក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលធ្វើ គឺកាល
លាង ។ ពាក្យថា ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរឃ្នាំងម្រាមវែងកំណត់
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រូវលាងបានត្រឹមពីរឃ្នាំងម្រាមវែងទាំងពីរ ។ ពាក្យថា
កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីត្រូវអរ
នូវសម្ពុស្សហើយធ្វើឲ្យកន្លងកំណត់នោះទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីតែប៉ុន
ចុងសក់ គឺត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦៦) ការជម្រះហួសកំណត់ពីរឃ្នាំងម្រាមវែង ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ហួសមែន ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះហួសកំណត់
ពីរឃ្នាំងម្រាមវែង តែភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ការជម្រះហួសកំណត់ពីរឃ្នាំងម្រាមវែង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ហួសកំ-
ណត់ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរ
ឃ្នាំងម្រាមវែង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការ
ជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរឃ្នាំងម្រាមវែង ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរឃ្នាំងម្រាមវែង ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថា មិនទាន់ដល់កំណត់មែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១៦៦

វិទយបិដកេ វិក្កុសំវកង្កោ

[១៦៧] អនាថត្ថិ ទ្ធិដ្ឋលបត្ថបរមំ អាទិយតិ ឧនក-
ទ្ធិដ្ឋលបត្ថបរមំ អាទិយតិ អាពាធម្មច្ចយា ឧម្មត្ថិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវិក្កុស្ស ឆដ្ឋសិកាបទី

[១៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន អាពេហន្តោ នាម មហាមត្តោ ភិក្ខុសុ
បព្វជិតោ ហោតិ ។ តស្ស បុរាណទុតិយិកា ភិក្ខុដីសុ
បព្វជិតោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោ
ភិក្ខុ តស្ស ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ភត្តវិស្សកំ ករោតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុដី តស្ស ភិក្ខុនោ ភុញ្ញន្តស្ស ចានី-
យេន ច វិជ្ជបនេន ច ឧបតិដ្ឋិតា គេហសំតកថំ ករេតិ
អច្ឆារទតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុដី អបសា-
នេតិ មា ភតិណិ វវរុបំ អកាសិ នេតំ កប្បតិ ។
បុព្វ មំ តំ វវរុ វវរុ ករោសិ ឥនានិ វត្តកំ ន

១៦៧

ធម៌ត្រៃយកណ្ណោ លសុណវគ្គស្ស ឆន្ទីសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សហសីតិ ចានីយថាលកំ មត្តកេ អាសុម្ពិត្តា វិជ្ជប-
នេន បហារំ អនាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារចន្តិ កេមំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ធស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ទេតិ ។ សច្ចំ
ភកវតិ ។ វិគហិ ពុទ្ធា ភកវ កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ធស្សតិ ទេតិ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សម្មាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
ភិក្ខុស្ស កុញ្ញន្តស្ស ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
តិដ្ឋយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បតា ភិក្ខុនិ ។
ភិក្ខុស្សតិ ឧបសម្មន្តស្ស ។ កុញ្ញន្តស្សតិ បញ្ញត្តិ
កោជនាទំ អញ្ញាតំ កោជនំ កុញ្ញន្តស្ស ។ ចានីយំ

១ ឧ. ធម. អវសីតិ ។

ជាចំនួយកណ្តាល ពរសុណវត្ត សំរាប់ទទឹង ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថាដូច្នោះហើយ ក៏បោះសៀវភៅទៅលើក្បាលភិក្ខុនោះ ហើយវាយនឹង
ផ្និតថែមទៀត ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិក្ខុ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបន្តាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីវាយ
ភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនខ្លាចជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយកាល
ភិក្ខុកំពុងឆាន់ទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
ទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ សេចក្តីថា បុរសដែលបាន
ឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា កាលកំពុងឆាន់ សេចក្តីថា កំពុងឆាន់
ភោជនទាំង ៥ យ៉ាង ភោជនណាមួយ ។ ដែលហៅថា ទឹក បានដល់ទឹក

វិន័យបិដកេ វិទ្យុដិវិកង្កោ

នាម យង្គិញ្ចំ ចានីយំ ។ វិជ្ជបនំ នាម យា កាចំ
វីជនី ។ ឧបតិដ្ឋយ្យាតិ ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧០] ឧបសម្មន្តេ ឧបសម្មន្តសញ្ញា ចានីយេន
វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧបសម្មន្តេ វេមតិកា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្តេ អនុប-
សម្មន្តសញ្ញា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វីជហិត្វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ខាននីយំ ខានន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្តេ ឧបសម្មន្តសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-
ជស្ស ។ អនុបសម្មន្តេ អនុបសម្មន្តសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

[១៧១] អនាបតិ ទេតិ ទាបេតិ អនុបសម្មន្តំ
អាណាបេតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចសិក្សា

គឺបុគ្គលគប្បីដឹកណាមួយ ។ ដែលហៅថា ផ្លិត បានដល់វត្ថុសម្រាប់
បកណាមួយ ។ ពាក្យថា បម្រើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិស្ចិតនៅក្នុងហត្ថបុស
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៧០] ឧបសម្បទ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាឧបសម្បទមែន ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទ
ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាអនុបសម្បទវិញ ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិលះបង់
ហត្ថបុសហើយបំរើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលភិក្ខុកំពុងទំពាស្សីខាងនិយ
ភិក្ខុនិបម្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិបម្រើបុរសជាអនុបសម្បទ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បទ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាឧបសម្បទវិញ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ អនុបសម្បទ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
អនុបសម្បទ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាអនុសម្បទមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១៧១] ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺ (ភិក្ខុនិប្រគេនវត្ថុមានទឹកជាដើម) ដល់ភិក្ខុដោយវ័ដ្ឋខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនិឱ្យ
គេប្រគេនដល់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនិបង្គាប់អនុបសម្បទ ១ ភិក្ខុនិធាតុ ១ ភិក្ខុនិជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

លស្មណវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទ្ធ

[១៧២] តេន សមយេន តុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សស្សកាលេ អាមក-
ធានំ វិញ្ញាបេត្តា នគរំ អភិហរន្តិ ។ ទ្វារដ្ឋានេ^(១) នេវយ្យេ
ភាគន្តិ បលិតុទ្ធិត្តា មុញ្ញិសុ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឧបស្សយំ កត្តា ភិក្ខុនិទំ ឯតមត្តំ អារោចេសុ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កខំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាមក-
ធានំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ អាមកធានំ វិញ្ញាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
វិគវហិ តុន្ទោ ភកវា កខំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
អាមកធានំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ

១ ទ្វារពោធិ កន្លែង ពេត្តពេ ទិស្សតិ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(១៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុ-
នីនាំគ្នាសូមស្រវែស្រស់ក្នុងវដ្តស្រវែ ហើយដឹកនាំទៅកាន់ក្រុង ។ ម-
នុស្សទាំងឡាយក៏ដណ្តើមពួកភិក្ខុនីក្នុងទីទៀបទ្វារនគរ ដោយពាក្យថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែក(យើង)ខ្លះ
ដូច្នោះហើយក៏លែងទៅ ។ ទើបពួកភិក្ខុនីទាំងនោះទៅកាន់លំនៅ ហើយ
ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបង្ហាត់ថា ពួក
ភិក្ខុនីមិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រវែស្រស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីនាំគ្នាសូមស្រវែស្រស់ ពិតមែន
ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិន
សមនឹងនាំគ្នាសូមស្រវែស្រស់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើទេមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

១៧០

វិធម្មបិដក កំពុងវិភង្គោ

អាមគគញំ វិញ្ញាបេត្តា^(១) វា វិញ្ញាណាបេត្តា^(២) វា កដ្ឋិ-
ត្តា វា កដ្ឋាបេត្តា វា កោដ្ឋត្តា^(៣) វា កោដ្ឋាបេត្តា វា
បច័ត្តា វា បចាបេត្តា វា កុញ្ញោយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

[១៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិទិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បតា
ភិក្ខុនិទិតិ ។ អាមគគញំ ធាម សាលំ វិហំ យវេ
តោធូមោ កដ្ឋ វកោ កុទ្រុសកោ ។ វិញ្ញាបេត្តាតិ
សយំ វិញ្ញាបេត្តា ។ វិញ្ញាណាបេត្តាតិ អញ្ញំ វិញ្ញាណា-
បេត្តា ។ កដ្ឋិត្តាតិ សយំ កដ្ឋិត្តា ។ កដ្ឋាបេត្តាតិ
អញ្ញំ កដ្ឋាបេត្តា ។ កោដ្ឋិត្តាតិ សយំ កោដ្ឋិត្តា ។
កោដ្ឋាបេត្តាតិ អញ្ញំ កោដ្ឋាបេត្តា ។ បច័ត្តាតិ
សយំ បច័ត្តា ។ បចាបេត្តាតិ អញ្ញំ បចាបេត្តា ។
កុញ្ញស្សមីតិ បដិកុលាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស អដ្ឋោ-
ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៤] អនាបត្តិ អាពាធហ្សត្តយា អនរណ្ណំ
វិញ្ញាបេតិ ទុម្ពតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ. ម. វិញ្ញិត្តា ។ ២ ឧ. ម. វិញ្ញាបេត្តា ។ ៣ ឧ. ម. កោដ្ឋិត្តា ។

វិនយចំណែក វាច្ចុទ្ធិវិភង្គ

សូមឯងក្តី ឲ្យគេសូមក្តី កិនឯងក្តី ឲ្យគេកិនក្តី បុកឯងក្តី ឲ្យគេបុកក្តី ចំអិនឯងក្តី
ឲ្យគេចំអិនក្តី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តូទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រូវស្រស់ បានដល់ស្រូវខ្សាយស
ស្រូវខ្សាយក្រហម ស្រូវដំណើប ស្រវែង ឆ្កែ ស្បាយ តែលលក ។
ពាក្យថា សូមឯង គឺសូមដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេសូម គឺឲ្យអ្នក
ដទៃសូម ។ ពាក្យថា កិនឯង សេចក្តីថា កិនដោយដៃខ្លួនឯង ។
ពាក្យថា ឲ្យគេកិន គឺឲ្យអ្នកដទៃកិន ។ ពាក្យថា បុកឯង គឺបុកដោយដៃ
ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបុក គឺឲ្យអ្នកដទៃបុក ។ ពាក្យថា ចំអិនឯង
គឺចំអិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចំអិន គឺឲ្យអ្នកដទៃចំអិន ។
ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយគ្រប់ៗ វាដែលលេបចូលទៅ ។

(១៧៤) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសូមព្រោះហេតុមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីសូមអមរណ្តាជាតិ (មាន
សវណ្ណកល្យាណដើម) ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទី

[១៧៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថុ-
យំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថចិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ
និព្វិដ្ឋរាជកដោ តញ្ញាវ កដបថំ យាចិស្សមីតិ សីសំ
នហាយិត្វា កិក្កុទ្ធបស្សយំ និស្សាយ រាជកុលំ កច្ច-
តិ ។ អញ្ញតរា កិក្កុនិ កដាហេ វច្ចំ កត្វា តិរោកុខ្ម
នខ្មេន្តំ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស មត្តកេ អាសុម្ពំ ។ អថខោ
សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចារេតិ អស្ស-
មណិយោ ឥមា មុណ្ណា ពន្ធកិណិយោ កដំ ហិ នាម
ក្ខតកដាហំ មត្តកេ អាសុម្ពិស្សន្តំ ឥមាសំ ឧបស្សយំ
យាបេស្សមីតិ ឧម្ពកំ^(១) កហេត្វា ឧបស្សយំ បរិ-
សតិ ។ អញ្ញតរោ ឧចាសកោ ឧបស្សយា និក្ខ-
បន្តោ អទ្ធិស តំ ព្រាហ្មណំ ឧម្ពកំ^(២) កហេត្វា ឧ-
បស្សយំ បរិសន្តំ និស្វាន តំ ព្រាហ្មណំ ឯតនរោថ
តិស្ស តំ កោ ឧម្ពកំ^(៣) កហេត្វា ឧបស្សយំ

១-២-៣ គីណុក្កន្តិ កត្តចិ យោត្តកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(១៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ជាករណីអាមាត្យដែលស្តេចដកដំរីចេញហើយ ក៏គិតថា
អញនឹងសូមដំរីនោះវិញ គិតដូច្នោះហើយក៏កក់ក្បាល ហើយទៅអាស្រ័យ
នៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនិ រួចទើបដើរទៅកាន់ត្រកូលស្តេច ។ មានភិក្ខុនិ ១ អង្គ
កាលបន្ទាបនិរច្ចៈក្នុងជើង ហើយទម្លាក់ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក៏ត្រូវទៅលើ
ក្បាលព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ត
បង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុនិត្រឡើងទាំងនេះមិនមែនជាសមណី ជាស្រីជាមាស
មិនសមនឹងទម្លាក់ជើងគូបមកលើក្បាលអញសោះ ហើយព្រាហ្មណ៍នោះ
ក៏កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនិដោយគិតថា អញនឹងដុត
លំនៅពួកភិក្ខុនិទាំងនេះចេញ ។ មានទុបាសកម្នាក់កំពុងដើរចេញពី
លំនៅរបស់ភិក្ខុនិ បានឃើញព្រាហ្មណ៍នោះកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅ
កាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនិ លុះបានឃើញហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹង
ព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្ចាស់អ្នកដំបើង អ្នកកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់

វិទ្យុបិដកេ វិញ្ញាណក្ខន្ធិ

បរិសស្ថិតិ ។ ឥមា ភោ មំ មុណ្ណា ពន្ធកិណិយោ ក្នុងក-
ដាហំ មត្តុកេ អាសុត្តិសុ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្ស-
មិតិ ។ កច្ច ភោ មជ្ឈលំ ឯតំ សហស្សំ លច្ឆសំ តព្វ
កដថង្គំ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ សីសំ នហា-
យិត្តា រាជកុលំ កត្តា សហស្សំ អលត្ត តព្វ កដ-
ថង្គំ ។ អថខោ សោ ឧទាសកោ ឧបស្សយំ បរិសត្តា
កិក្ខនិទំ ឯតមត្តំ អាវេចត្តា បរិកាសំ ។ យា តា
កិក្ខនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តិ ខិយន្តិ
វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម កិក្ខនិយោ ឧទ្ធារំ តិរោក្យុឌ្ឍ
ធម្មេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិរ កិក្ខវេ កិក្ខនិយោ
ឧទ្ធារំ តិរោក្យុឌ្ឍ ធម្មេន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ
ពុន្តោ កកវា កតំ ហិ នាម កិក្ខវេ កិក្ខនិយោ
ឧទ្ធារំ តិរោក្យុឌ្ឍ ធម្មេស្សន្តិ នេតំ កិក្ខវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វ បន កិក្ខវេ កិក្ខនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តិ យា បន កិក្ខនិ ឧទ្ធារំ វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

លំនៅរបស់ភិក្ខុនិព្រះហេតុអ្វី ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នកដំបូរ
ពួកភិក្ខុនិព្រះសាលទាំងនេះជាស្រីជាមាស ទម្លាក់ដើម្បីគូបមកលើក្បាល
ខ្ញុំ ។ នឹងដុតលំនៅពួកភិក្ខុនិទាំងនេះ ។ ឧបាសកនោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នក
ដំបូរ អ្នកឯងចូរទៅចុះ ហេតុនេះជាមន្ត្រីលល្អទេ អ្នកនឹងបាន ១ ពាន់
កហាបណៈផង នឹងបាននិរនោះផង ។ កាលនោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កក់
លាងក្បាលរួចទៅកាន់រាជត្រកូលក៏បាន ១ ពាន់កហាបណៈផង នឹងនិរ
នោះផង ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ ឧបាសកនោះចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនិទាំង
ឡាយ ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួកភិក្ខុនិ រួចក៏ពោលហាមប្រាម ។
ពួកភិក្ខុនិណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនិនោះក៏ពោលទោស
តិរវៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនិមិនសមនឹងចោលឧបារៈទៅខាងក្រៅ
ដញ្ជាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយពួកពួក
ភិក្ខុនិចោលឧបារៈទៅខាងក្រៅដញ្ជាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុត្រាបចូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់
តិរវៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមិនសមនឹងចោលឧបារៈទៅ
ខាងក្រៅដញ្ជាំងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុ-
និចូរស្រីដងឡើងរូសិតាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណា មួយចោលឯងក៏

១៧៧

ឃើញយកឆ្នោ លសុណវត្តស្ស អធិមសំព្វបទេ អនាបត្តិវិញ

បស្សវំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា តិរោកុខ្នោ វា តិរោចា-
ការេ វា ធខេយ្យ វា ធខ្លាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៦] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនី-
តិ ។ ឧប្បារោ ធាម ក្លដា វុច្ឆតិ ។ បស្សវេ ធាម
មត្តំ វុច្ឆតិ ។ សង្ការំ ធាម កចវំ វុច្ឆតិ ។ វិយាសំ
ធាម ចលកាទិ វា អដ្ឋកាទិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា
វុច្ឆតិ^(១) ។ កុខ្នោ ធាម តយោ កុខ្នោ ឥដ្ឋកាកុខ្នោ
សីលាកុខ្នោ ទារុកុខ្នោ ។ ចាការោ ធាម តយោ
ចាការោ ឥដ្ឋកាចាការោ សីលាចាការោ ទារុចា-
ការោ ។ តិរោកុខ្នោតិ កុខ្នស្ស បរតោ ។ តិរោចា-
ការេតិ ចាការស្ស បរតោ ។ ធខេយ្យាតិ សយំ
ធខេតិ អាបតិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធខ្លាបេយ្យាតិ
អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបតិ ទុក្ខដស្ស សកី អាណាត្តា
ពហុកំបិ ធខេតិ អាបតិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៧] អនាបត្តិ ឱលោកេត្តា ធខេតិ អវលោ
ធខេតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ.ម. យេត្តេសុ ៩ ទិស្សភាយំ បរិយោ ។

បាធិគ្គិយកណ្តា លសុណវគ្គ សិព្វបទទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ឲ្យគេចោលក្តី នូវឧប្បារៈក្តី បស្ស្យវៈក្តី សម្រាមក្តី កាកកាហារក្តី ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧប្បារៈ បានដល់លាមក ។ ដែល ហៅថា បស្ស្យវៈ បានដល់ទឹកម្ស្ក ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់ កំទេចកំទី ។ ដែលហៅថា កាកកាហារ គឺសំណល់ទាំងឡាយក្តី ផ្គងទាំងឡាយក្តី ទឹកដីសេសសល់ក្តី ។ ដែលហៅថា ជញ្ជាំង បានដល់ ជញ្ជាំងបីយ៉ាង គឺជញ្ជាំងឥដ្ឋ ជញ្ជាំងថ្ម ជញ្ជាំងឈើ ។ ដែលហៅ ថា របង បានដល់របងបីយ៉ាង គឺរបងឥដ្ឋ របងថ្ម របងឈើ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅជញ្ជាំង គឺខាងនាយជញ្ជាំង ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅ របង គឺខាងនាយរបង ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោល ដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបន្តិបត្តិឲ្យអ្នកដទៃចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ភិក្ខុនីប្រើតម្កល់ អ្នកទទួល បន្តិបត្តិចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាមត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីពិនិក្យមើលទ័ង្គិសមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលក្នុងទីដែលគេ មិនប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស ឆរិមសិក្ខាបទំ

(១៧៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតស្ស ព្រាហ្មណស្ស កិក្ខុន្ទ-
បស្សយំ និស្សាយ យវក្ខតំ ហោតិ ។ កិក្ខុនិយោ
ឧទ្ធាវបិ បស្សវបិ សង្ការបិ វិយាសបិ ខេត្តេ នឌ្ឍន្តិ ។
អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧដ្ឋាយតិ ទ័យតិ វិចា-
ចេតិ កតំ ហិ នាម កិក្ខុនិយោ អម្ហាតំ យវក្ខតំ
ធូសេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ កិក្ខុនិយោ តស្ស
ព្រាហ្មណស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស ទ័យន្តស្ស វិចាចេន្ត-
ស្ស ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ ថេ ។ តា
ឧដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចាចេន្តិ កតំ ហិ នាម កិក្ខុ-
និយោ ឧទ្ធាវបិ បស្សវបិ សង្ការបិ វិយាសបិ ហារតេ
នឌ្ឍស្សន្តិតិ ។ ថេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
ឧទ្ធាវបិ បស្សវបិ សង្ការបិ វិយាសបិ ហារតេ នឌ្ឍន្តិតិ ។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម
កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឧទ្ធាវបិ បស្សវបិ សង្ការបិ

លសុណវិគ្គ ធីតាបទទី៤

(១៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យ
នោះឯង មានស្រីស្រូវដំណើរបរបស់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ នៅជិតលំនៅរបស់
ភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីចោលទុញ្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជា
សំណល់ខ្លះទៅក្នុងស្រែ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តិចបន្តួចថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងប្រឡូស្តស្រីស្រូវដំណើរបរបស់យើង
សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិច
បន្តួចថា ប្រោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបន្តួចថា ពួកភិក្ខុនី
មិនសមនឹងចោលទុញ្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ
ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពួកភិក្ខុនីចោលទុញ្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ
របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
ក្រាបទូលថាបពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី
មិនសមនឹងចោលទុញ្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ វត្តជាសំណល់ខ្លះ

១៧៥

ពោធិ៍ត្រីយកល្ខោ លសុណវត្តស្ស ឧវមសិញ្ញាបទេ បញ្ញត្តិ

វិយាសំបិ ហរិតេ ធន្នេស្សនិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឃវត្ត បន កិក្ខុវេ កិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុធំ
ឧទ្ទារំ វា បស្សារំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា
ហរិតេ ធន្នេយ្យ វា ធន្នាមេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តិ ។

(១៧៧) យា បនាតិ យា យោទិសា ។ មេ ។ កិក្ខុនីតិ
។ មេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា កិក្ខុនីតិ ។ ឧទ្ទា-
រោ នាម គ្រូថោ វុច្ឆតិ ។ បស្សារោ នាម មុត្ត
វុច្ឆតិ ។ សង្ការំ នាម កកចរំ វុច្ឆតិ ។ វិយាសំ
នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោនកំ
វា វុច្ឆតិ ។ ហរិតំ នាម បុព្វណ្ណំ អមរណ្ណំ យំ
មនុស្សាធំ ឧបកោគបរិកោតំ រោមិមំ^(១)។ ធន្នេយ្យតិ
សយំ ធន្នេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ធន្នាមេយ្យតិ
អញ្ញំ អាណាមេតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស សកី អាណាត្តា
ពហុកំបិ ធន្នេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

១ កត្តបំ ពោត្តកេ ពោធិ៍ត្រី ទិស្សតិ ។

បាចិញ្ញិយកណ្ណ លសុណវត្ថុ សំព្វាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនិច្ចរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្នុងនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោល
ឯងឬឲ្យគេចោល នូវទុច្ចារៈក្តី បស្ស្សវៈក្តី សម្រាមក្តី របស់ជាសំណល់ក្តី
ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

(១៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទុច្ចារៈ បានដល់គូប ។ ដែលហៅថា
បស្ស្សវៈ បានដល់ទឹកម្លូត ។ ដែលហៅថាសម្រាម បានដល់កំទេចកំទី ។
ដែលហៅថារបស់សំណល់ បានដល់កាកកាមិស ឬ ពួកផ្លែឆ្កែ ឬ ទឹក
ដែលសេសសល់ ។ ដែលហៅថាវត្តមានពណ៌ខៀវ គឺវត្តណាជាបុព្វណ្ណ-
ជាតិឬអបរណ្ណជាតិ ជាដំណាំជាគ្រឿងឧបភោគនឹងបរិភោគរបស់មនុស្ស
ទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង
ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នក
ដទៃឲ្យចោល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់
ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

១៧៦

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្កោ

[១៨០] ហារិតេ ហារិតសញ្ញា ធខេតតិ វា ធខ្ជាបេតិ
វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ហារិតេ វេមតិកា ធខេតតិ
វា ធខ្ជាបេតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ហារិតេ អហា-
រិតសញ្ញា ធខេតតិ វា ធខ្ជាបេតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អហារិតេ ហារិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អហារិតេ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អហារិតេ អហារិតសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

[១៨១] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ធខេតតិ ខេត្តមរិយាទេ
ធខេតតិ សាមិកេ អាបុប្ផា អបលោកេត្វា ធខេតតិ ឧប្បត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទិ

[១៨២] តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា វាជគហេ
វិហារតិ វេទ្យវេន កលទ្ធកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[១៨០] ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំមែន ហើយចោលឯងក្តី
ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំវិញ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំទៅវិញ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំមែន មិន
ត្រូវអាបត្តិ ។

[១៨១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមើលមើលទិសមក្នុងហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលលើភ្នំស្រែ
ប្តូចការ ១ ភិក្ខុនីស្មរពាក្យសំដោយសព្វគ្រប់ហើយ ប្រាប់ដោយស្រួល
បួលទើបចោល ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[១៨២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តវេឡាន ជាគលន្ទកនិវាសន៍ ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

១៧៧

បាបិគ្គិយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស ។សមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សមយេន វាជគហោ កិក្កុសមន្នោ ហោតិ ។ ធាតុកិយា
កិក្កុនិយោ កិក្កុសមន្នំ ទស្សនាយ អគម្មសុ ។ មនុស្ស
ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិទាចេន្តំ កមំ ហិ នាម កិក្កុនិយោ
នច្ចប់ កិក្កុសមន្តំ វាជនិក្កុសមន្តំ ទស្សនាយ កច្ចុស្សន្តិ សេយ្យ-
ថាបិ កិហិនិយោ កាមកោកិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ទោ
កិក្កុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ
វិទាចេន្តានំ ។ យា តា កិក្កុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិទាចេន្តំ កមំ ហិ នាម ធាតុកិ-
យា កិក្កុនិយោ នច្ចប់ កិក្កុសមន្តំ វាជនិក្កុសមន្តំ ទស្សនាយ
កច្ចុស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្កុ កិក្កុវេ ធាតុកិយា
កិក្កុនិយោ នច្ចប់ កិក្កុសមន្តំ វាជនិក្កុសមន្តំ ទស្សនាយ កច្ចុស្សន្តិ ។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កមំ ហិ នាម
កិក្កុវេ ធាតុកិយា កិក្កុនិយោ នច្ចប់ កិក្កុសមន្តំ វាជនិក្កុសមន្តំ
ទស្សនាយ កច្ចុស្សន្តិ នេតំ កិក្កុវេ អប្បសន្តានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្កុវេ កិក្កុនិយោ
សមំ សិក្កាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្កុនិ ធាតុ វា
កិក្កុ វា វាជនិក្កុ វា ទស្សនាយ កច្ចុយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាបិគ្គិយកណ្ណ លសុណវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះមានមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦
បុរាណទៅមើលមហោស្រពដែលគេលេងលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំង
ឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ
មើលរាជ្យក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណ
សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរាជ្យក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំ
ក្តីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមានពួក ៦ ទៅមើលរាជ្យខ្លះ ចម្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ ពិត
មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរាជ្យក្តី ចម្រៀងក្តី
ប្រគំក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ទៅដើម្បីមើលរាជ្យក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ត្រូវតាមភ្នំបាបិគ្គិយ ។

១៧៨

វិនយបិដកេ វិក្កុសិវិកខ្លោ

(១៨៣) យោ ចនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និទិត ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
និទិត ។ នច្ចំ ធាម យឌ្ឍិញ្ចំ នច្ចំ ។ ភិក្ខុ ធាម
យឌ្ឍិញ្ចំ ភិក្ខុ ។ វាទិទំ ធាម យឌ្ឍិញ្ចំ វាទិទំ ។ ទស្ស-
នាយ កច្ឆតិ អាមត្តិ ទុក្កជស្ស យត្ត បីតា បស្សតិ
វា សុណាតិ វា អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ
វិជហិត្វា បុនប្បនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាមត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ កច្ឆតិ អាមត្តិ
ទុក្កជស្ស យត្ត បីតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាមត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បនំ
បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

(១៨៤) អនាមត្តិ អាវមេ បីតា បស្សតិ វា
សុណាតិ វា ភិក្ខុនិយា បីតោកាសំ វា និសិទ្ធាកា-
សំ វា និបទ្ទោកាសំ វា អាគន្ធា នច្ចន្តិ វា តាយន្តិ
វា វាទេន្តិ វា បដិបដំ កច្ឆន្តិ បស្សតិ វា សុណាតិ
វា សតិ ករណីយេ កន្ធា បស្សតិ វា សុណាតិ
វា អាមនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

សុណាវន្តោ បរិមោ ។

វិសយបំណិក ភិក្ខុនិរិក្ខ

(១៨៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តុទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា រាជានិមន្ត បានដល់ការកំណត់និមួយ ។
ដែលហៅថា ចម្រៀង បានដល់ចម្រៀងឯណានិមួយ ។ ដែលហៅថា
ប្រគំ បានដល់ប្រគំឯណានិមួយ ។ ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
ភិក្ខុនិឈរមើលក្តី ស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។
ភិក្ខុនិលះឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ។
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើលនូវវិល្លាសមួយ ។ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ភិក្ខុនិឈរមើលក្តី ឈរស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ
ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនិលះបង់ឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី
ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិឈរមើល ឬស្តាប់ក្នុងអារាម ១ ជនទាំងឡាយមកកាន់ទឹកនៃនឹង
ដែលភិក្ខុនិឈរនៅ ឬអង្គុយ ឬស្នឹង ហើយកំភ្លឺ ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ១
ភិក្ខុនិកំពុងដើរទៅជួបតាមផ្លូវហើយឃើញក្តី ស្តាប់ក្តី ១ កាលបើភិក្ខុនិ
មានកិច្ចដើរទៅហើយឃើញក្តី ឮក្តី ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ១
ភិក្ខុនិធម៌ ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

អន្តការវិគ្គស្ស បរិមេសិក្ខាបទ្ធ

(១៨៥) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេន
ខោ ថន សមយេន កន្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សនិយោ ភិក្ខុនិយា^(១) ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
សាវត្ថិ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សា ភិក្ខុនិ តេន បុរិសេន សន្ធិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ
ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិហារេន្តិ
កេនិ ហិ ធាម ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ បុរិសេន
សន្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ
បុរិសេន សន្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កេនិ ហិ ធាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ បុរិសេន សន្ធិ
ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ

១ ឧ. ម. អន្តេវាសិក្ខុនិយា ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាកូនសិស្សភត្តាភាបិលានិភិក្ខុនី បេញពីស្រុក
ក្រៅទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដោយមានកិច្ចនិមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះ ក្នុងយប់
នឹងតឥតមានប្រទីបឡើយ ។ ពួកភិក្ខុនិណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។
ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស គំរងៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម
នឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
នឹងតឥតមានប្រទីបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងយប់នឹងតឥតមានប្រទីប ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់គំរងៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
នឹងតឥតមានប្រទីបទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ

១៨១

វិសយបិដកេ កំព្ពនីវិកត្តោ

អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន កិក្កុវេ
កិក្កុវេយោ ឥមំ សិក្កាបធំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្កុវេ
វត្តន្តកាវេ អប្បដិបេ បុរិសេន សន្ធិ ឯកេនេកា
សន្ធិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្កុ-
វេតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធំប្បតា កិក្កុវេតិ ។
វត្តន្តកាវេតិ ឧត្តតេ សុរិយេ ។ អប្បដិបេតិ អនាលោ-
កេ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន
បេតោ ន តិវច្ឆានកតោ វិញ្ញា បដិពលោ សន្ធិដ្ឋិតុ
សល្លបិតុ ។ សន្ធិដ្ឋិតុ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ
ចេវ ហោតិ កិក្កុវេ ច ។ សន្ធិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស
ហត្តទាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
វាតិ បុរិសស្ស ហត្តទាសេ បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ហត្តទាសំ វិជហិត្តា សន្ធិដ្ឋិតិ វា
សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន
វា បណ្ណាកេន វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហេន វា សន្ធិ
សន្ធិដ្ឋិតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ដែរថា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ដែរថាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិត
នៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
និងនិវេតនាមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានគងប្បាយក្នុងបារា-
ជិកកណ្តូទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុងយប់និងនិវេតនា សេចក្តីថា ក្នុងវេលា
ដែលព្រះអាទិត្យលិចចុះទៅហើយ ។ ពាក្យថា ឥតមានប្រទីប សេចក្តីថា
មិនមានពន្លឺ ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសជាអ្នកដឹងសេច-
ក្តីអាចដើម្បីស្ថិតនៅផង និយាយផង មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
តិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹង
ម្នាក់ គឺមានតែបុរស១ នឹងភិក្ខុនី១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុ-
នីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបុរសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយ
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបុរសនៃបុរសហើយចរចា ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបុរសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី
បណ្ឌិតក្តី សត្វតិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

១៨១

ធម៌ត្ថិយកល្លោ អន្តការវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ៤ និទានំ

[១៨៧] អនាបត្តិ យា កាចិ^(១) វិញ្ញា ទុតិយា^(២)
ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្ល-
បតិ វា ឧម្មតិកោយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ៍

[១៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កម្ពុយ កាចិលានិយា អន្ត-
វាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
សាវត្ថី អគមាសំ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សា ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខតំ រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ
បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតុំ សល្លបិតុន្តិ
តេនេវ បុរិសេន សទ្ធិ បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ ឯកេ-
នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយនិ ទិយនិ វិទាចេនិ

១ ឧ.ម. យោ កោចិ ។ ២ ទុតិយោ ។

ធម៌ត្ថិយកណ្តា អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និកាម

[១៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនិណា មួយដឹងសេចក្តីនៅជាតំរប់ពីរ១ ភិក្ខុនិប្រាថ្នាឱ្យទីមិនស្ងួត
(ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនិមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ការម្នាក់ដទៃ
ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងហេវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនិណាសិស្សរបស់ភិក្ខុកាបាលនិភិក្ខុនិ បុរសចេញ
ពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនិមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនិនោះ
គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអង្វើដោយបុរស
ក្នុងយប់នឹងតតមានប្រទីប ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិត
ដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអង្វើដោយ
បុរសនោះឯង ក្នុងទីតុកាសដ៏កំបាំង ។ ពួកភិក្ខុនិណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនិទាំងនោះក៏រោលទោស តិះដៀល បន្តិះបន្តាប់ថាភិក្ខុ-
និមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអង្វើដោយបុរស

១៨២

វិធម្មបិដកេ វិក្កុនិវិកងោ

កងំ ហិ ឆាម ភិក្កុនិ បដិច្ចន្តោ ឱកាសេ បុរិសេ ន
សទ្ធិ ឃកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្កុវេ ភិក្កុនិ បដិច្ចន្តោ ឱកាសេ
បុរិសេ ន សទ្ធិ ឃកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិ-
បិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា
កងំ ហិ ឆាម ភិក្កុវេ ភិក្កុនិ បដិច្ចន្តោ ឱកាសេ
បុរិសេ ន សទ្ធិ ឃកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្ស-
តិបិ នេតំ ភិក្កុវេ អប្បសន្នានំ វា មសាឆាយ ។ បេ ។
វវព្វា បន ភិក្កុវេ ភិក្កុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ធុត្តិ-
សន្តិ យា បន ភិក្កុនិ បដិច្ចន្តោ ឱកាសេ បុរិសេ ន
សទ្ធិ ឃកេនេកា សន្តិដ្ឋយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា
មាចិក្ខិយន្តិ ។

[១៨៧] យា បឆាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្កុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អជិប្បតា
ភិក្កុនិតិ ។ បដិច្ចន្តោ ឆាម ឱកាសោ កុខ្នេន វា
កកវាដេន វា កិលព្វេន វា សាលិប្បកាវេន វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ក្នុងទីទុក្ខកាសដ៏កំបាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិកាយនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងទីទុក្ខកាសដ៏កំបាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិកាយមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះនិយាយ
ខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំងទេ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិកាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិកាយមួយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់
មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិកាយ បានអធិប្បាយក្នុងប្រាជ្ញា
កណ្ណទី១រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំង បានដល់ទីទុក្ខកាសដែលគេបិទ
បាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺដោយដេញដំណើរក្តី ដោយសន្ទុះទ្វារក្តី ដោយផែនក្តី

១៨៣

បាបិក្ខិយកល្លោ អន្តការវិក្កស្ស ទុកិយសិព្វាបទេ អតាបត្តិវិពា

វុក្ខេន វា ឪម្ពេន វា កោដ្ឋឡិកាយ^(១) វា យេន
កេនចិ បដិច្ចន្ទោ ហោតិ ។ បុរិសោ ឆាម មនុស្សបុ-
រិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញា-
បដិពលោ សន្តិដ្ឋតិ សល្លបតិ ។ សន្តិដ្ឋ ឯកតោ ។
ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ កិក្ខុដិ ច ។
សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ
បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ
វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ណាកេន វា តិរច្ឆានគតម-
នុស្សវិក្កហោន វា សន្តិ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[១៧០] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

១ ឧ.ម. កោដ្ឋិកាយ ។

បាចិគ្គិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ដោយវាំងននក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយល្បែងបន្ទប់ក្តី ។
ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីយល់ការ ដើម្បីស្ថិត
នៅដើម្បីនិយាយ មិនមែនប្រែត មិនមែនភិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើគឺ
ក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ សេចក្តីថា មានតែបុរស ១
នឹងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថ-
បាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិគ្គិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា
ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិគ្គិយ ។
ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រែតក្តី បណ្ណកក្តី
ភិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១៧០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាតំបេពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទី
មិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់
ការម្នាក់ ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អង្គការវិគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទី

(១៧១) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវានេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភន្ទាយ កាពិណិយា អន្តេវា-
សិណិយា ភិក្ខុណិយា ញាតកោ បុរិសោ តាមកា សាវត្ថិ
អនមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនិ ភកវតា បដិក្ខុតំ បដិច្ឆន្នេ ឡិកាសេ បុរិសេន
សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ សល្លបតិបតិ តេនេវ បុរិ-
សេន សទ្ធិ អដ្ឋោកាសេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ
សល្លបតិបតិ ។ យា តា ភិក្ខុណិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ទុដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ ធាម
ភិក្ខុនិ អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេ-
នេកា សន្តិដ្ឋិតិបិ សល្លបតិបិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។
វិកវហិ ពុទ្ធា ភកវា កថំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១៧១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់កុមារាបិណ្ឌិកភិក្ខុនី ចេញពី
ស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយភិក្ខុនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
គិតថា ការស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្នុង តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
ក្នុងទីឧកាសដ៏កំបាំង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះ
ហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
នោះឯងក្នុងទីវាល ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង
ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះនិ-
យាយខ្លះតែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ពិតមែនឬ ។ ពួក
ភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលទេ

១៨៥

បាវិជ្ជយកល្លោ អន្តការវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
អន្លោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋយ្យ
វា សល្លបេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តំ ។

[១៧២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
អន្លោកាសេ ធាម អប្បដិច្ចន្នោ ហោតិ កុខ្នេន វា
កវាដេន វា កិលញ្ចេន វា សាលិប្បាការេន វា រុក្ខេន
វា ថម្មេន វា កោដ្ឋឡិកាយ វា យេន កេនចិ អប្ប-
ដិច្ចន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ ធាម មនុស្សបុរិសោ ន
យត្តោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានតតោ វិញ្ញ បដិពលោ
សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តំ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ
បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនិ ច ។ សន្តិដ្ឋយ្យ វាតិ បុរិ-
សស្ស ហត្ថទាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ សល្ល-
បេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថទាសេ បីតា សល្លបតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថទាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា

បាឋក្ខន្ធយកណ្ត អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសម្តែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់
នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីពេល ត្រូវអាបត្តិបាឋក្ខិយ ។

(១៧២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារមី
កណ្តទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីពេល បានដល់ទីដែលគេមិនបិទបាំង
គឺទីដែលគេមិនបិទបាំងដោយវត្តណាមួយ គឺជញ្ជាំងក្តី សន្ទុះទ្វារក្តី ផែង
ក្តី កំជននក្តី ដើមឈើក្តី សសរក្តី ល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស
បានដល់មនុស្សច្រើនដែលដឹងក្តី យល់ការស្ថិតនៅបាននិយាយបាន មិន
មែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុង
ទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ នឹងភិក្ខុនី ១ ។
ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបុរសនៃបុរស ត្រូវ
អាបត្តិបាឋក្ខិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុង
ហត្ថបុរសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាឋក្ខិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់

១៨៦

វិនយបិដកេ វិកុស្តិវិកង្កោ

សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតន
វា បណ្ណាកេន វា តិវច្ឆានកតមទុស្សវិក្ខុហោន វា សន្ធិ
សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[១៧៣] អនាបតិ យា កាចំ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
អរហោបេត្តា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិក្ខុស្ស បត្តតសិក្ខាបទិ

[១៧៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ថុល្លនច្ឆា កិក្ខុនី រមិយាយបិ
ព្យហេបិ សិដ្ឋាដកេបិ បុរិសេន សន្ធិ ឯកេនេកា
សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជម្មេតិ ទុតិយិ-
កំបិ កិក្ខុនី ឧយ្យោជេតិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កបំ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ហត្ថបុស ហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិស្ថិត
នៅ ឬនិយាយ មួយអង្វើដោយយក្សក្តី ប្រែតក្តី មណកក្តី សត្វតិរច្ឆាន
មានរាងកាយដូចជាមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(១៧៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនិណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ ១ ភិក្ខុនិប្រាថ្នានិទ្ទិ
មិនស្ងួត (ហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនិមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុង
ការម្នាក់ដទៃហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(១៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង
ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនិឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់
មួយអង្វើដោយបុរស ក្នុងច្រកវហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់(រកៀនកោះ)ខ្លះ
ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬមានជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តាញភិក្ខុនិជាគូកនចេញ
ទៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុនិណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនិទាំងនោះ
កំពោលទោស តិរវៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ថ្មលូនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹង

១៨៧

បាបិញ្ញយកល្ខោ អន្តការវគ្គស្ស បគុត្តសិក្ខាបទ បញ្ញត្តិ

ហំ ឆាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា រថិយាយបិ ព្យហេបិ
សំដ្ឋាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិ-
បិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំបិ
ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេស្សតីតិ ។ បេ ។ សទ្ធិ តិរ ភិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យហេបិ សំដ្ឋាដកេបិ
បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ
និកណ្ណិកំបិ ជប្បតិ ទុតិយិកំបិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេ-
តីតិ ។ សទ្ធិ ភកវាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភកវា តតំ ហំ
ឆាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ ព្យហេបិ
សំដ្ឋាដកេបិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-
តិបិ សល្លបិស្សតិបិ និកណ្ណិកំបិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិ-
កំបិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី រថិយាយ វា
ព្យហេ វា សំដ្ឋាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
សន្តិដ្ឋយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា និកណ្ណិកំ វា ជប្បយ្យ
ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេយ្យ វា ទុតិយន្តិ ។

ចប់គ្លីយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សំព្វបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤
ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តាញកិត្តិនីជាគូកនចេញទៅខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិត្តិនីទ្បាយ ឮថាថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយ
ខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រក
រហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ខ្លះ បណ្តាញ
កិត្តិនីជាគូកនចេញខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកកិត្តិកាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏-
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា
ម្ចាស់កិត្តិនីទ្បាយ ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមនឹងឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ
ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ
ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តាញកិត្តិ-
នីជាគូកនខ្លះទេ ម្ចាស់កិត្តិនីទ្បាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិត្តិនីទ្បាយ ពួកកិត្តិនីចូរ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឈរនៅក្តី និ-
យាយក្តី ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុង
ច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី
បណ្តាញកិត្តិនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១៨៨

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្កោ

[១៧៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ វដិយា នាម វច្ឆា វុច្ឆតិ ។ ព្យហំ នាម
យេនេវ បរិសុទ្ធំ តេនេវ និក្ខមន្តិ ។ សិដ្ឋាជកោ នាម
ចច្ចុរំ វុច្ឆតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
ន បេតោ ន តិវច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុ
សល្លបិតុ ។ សន្តិទ្ធិំ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ
ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស
ហត្ថទាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថទាសេ បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ និកណ្ឌិកំ វា ជប្បេយ្យាតិ បុរិសស្ស
ឧបកណ្ឌកេ អាហេថេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេយ្យាតិ អនាចារំ អា-
ចរិតុកាមា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វា សវនុបចារំ វា វិជហន្តិយា

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(១៩៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិច្បាយក្នុងបារា-
ជិកកណ្ណទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រករហូត បានដល់ផ្លូវដែលរថ
ចេញចូលបាន (ថ្នល់) ។ ដែលហៅថា ច្រកទាល់ បានដល់ទីដែលជន
ទាំងឡាយចូលទៅតាមផ្លូវណា ចេញទៅតាមផ្លូវនោះវិញទើបបាន ។
ដែលហៅថា ទីច្រដំផ្លូវមានជ្រុង៤ឬជ្រុង៣ បានដល់ស្នាមឬព្រះលាន ។
ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងសេចក្តីច្បាស់អាចឈរ
នៅបាន និយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រគ មិនមែនសត្វតិរច្ឆាន ។
ពាក្យថា មួយអង្វើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា ម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែ
បុរស ១ ភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ឈរនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅ
ក្នុងហត្ថបុរសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបុរសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឱ្យបដិគត្រចៀកក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តី
ដិគត្រចៀកនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បណ្តេញភិក្ខុនីជា
គូកនចេញក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាថារ
ហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីជាគូកនកំពុង
លុះបដិឧបចារសម្រាប់ឃើញក្តី ឧបចារសម្រាប់ស្តាប់ក្តី ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តេញ

១៨៧

បាចិត្តិយកណ្តោ អន្តការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទ ឆីពានំ

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ហត្ថទាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា ចណ្ណកេន
វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហេន វា សទ្ធិ សន្តិដ្ឋតិ វា
សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[១៧៦] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
អរហោមេត្វា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
ន អនាចារិ អាចរិតុកាមា សតិ ករណីយេ ទុតិយិកំ
កិក្កនី ឧយ្យោដេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៧៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា កិក្កនី អញ្ញាតវស្ស
កុលស្ស កុលុបិកា ហោតិ និច្ចកត្តិកា ។ អថខោ

ធម៌ត្ថិយកណ្តា អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុកដ លុះភិក្ខុនីជាគូកូនលះបង់ទុបបារម្ភទៅហើយ ភិក្ខុនីអ្នក
បណ្តាញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយឈរនៅក្តី
និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីឈរនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើ
ដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្តកក្តី សត្វតិរចានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(១៨៦) ព្រះវិជយមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិន
ស្ងាត់ (ហើយឈរក្តីនិយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងការម្សៅ
ឯទៀតហើយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បី
ប្រព្រឹត្តិអនាចារហើយបណ្តាញភិក្ខុនីជាគូកូន ១ ភិក្ខុនីមានកិច្ចហើយ
បណ្តាញភិក្ខុនីជាគូកូន ១ ភិក្ខុនីឆ្គិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញាតិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(១៨៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
មានភិក្ខុនី១ រូបជាដីគុនប្រកបដោយនិច្ចកត្តារបស់ត្រកូល ១ ។ កាលនោះ

វិធីបដិកេ ភិក្ខុវិក្កោ

សា ភិក្ខុនី បុព្វល្អាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាធាយ
យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ
និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុត្តា បក្កាមិ ។ តស្ស
កុលស្ស ទាសី យវំ សម្មជ្ជន្តិ តំ អាសនំ កាជនន្ត-
រិកាយ បក្កិមិ ។ មនុស្សា តំ អាសនំ អបស្សន្តា
តំ ភិក្ខុនី ឯតទវោចំ កហន្តំ អយ្យេ អាសនន្តិ ។
នាហន្តំ អារុសោ អាសនំ បស្សមីតំ ។ ទេហាយ្យេ
តំ អាសនន្តិ បរិកាសិត្វា និច្ចកតំ បច្ឆិទ្ធិសុ ។
អថទោ តេ មនុស្សា យវំ សោទេត្តា តំ អាសនំ
កាជនន្តរិកាយ បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុនី មាបេត្វា និច្ច-
កតំ បដ្ឋបេសុ ។ អថទោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
ឯតមត្តំ អាវោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិ-
ត្តា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយនំ ទិយន្តិ វិហារេន្តិ កបំ
ហិ នាម ភិក្ខុនី បុរេកតំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា
អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុត្តា បក្កិមិស្សតីតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បុរេកតំ កុលានិ
ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុត្តា

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនិរោទេស្យក្សស្សង់អំពីត្រីក ហើយប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរ ចូលទៅរក
ត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏អង្គុយលើអាសនៈ ហើយមិន
បានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះក៏ចៀសចេញទៅ ។ ខ្ញុំស្រីរបស់ត្រកូលនោះ
កាលបោសផ្ទះក៏ដាក់អាសនៈនោះទៅក្នុងកន្លៀតភាជន៍ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយមិនឃើញអាសនៈនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិរោទេថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ អាសនៈនៅឯណា ។ ភិក្ខុនិរោទេប្រាប់ថា ម្ចាស់
អាវុសោ អាត្មាមិនឃើញអាសនៈនោះទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយទារយក
អាសនៈនោះវិញថា នៃលោកម្ចាស់ ចូរឱ្យអាសនៈនេះមក ហើយក៏ដាក់សា
ដាច់ទាំងនិច្ចកត្តនោះចេញ ។ ទើបពួកមនុស្សនោះនាំគ្នាជម្រះសំអាត
ផ្ទះក៏ឃើញអាសនៈនោះនៅក្នុងកន្លៀតភាជន៍ហើយសូមឱ្យភិក្ខុនិរោទេអត់
ទោសរួចក៏ប្រគេននិច្ចកត្តវិញ ។ ឯភិក្ខុនិរោទេប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនិរោទេក៏
ពោលទោស និងជឿល បន្តបង្កប់ថា ភិក្ខុនិរោទេសមនឹងចូលទៅរកត្រកូល
មុនពេលបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ
ហើយចៀសចេញទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុចូលទៅរកត្រកូលក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយ

១៧១

បាបិក្ខិយកណ្តោ អន្តការវិគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទ បញ្ញត្តិ

បក្កមតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិការហិ ពុទ្ធា ភគវា
កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ បុរេភត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កមិត្តា អាសនេ និសីទិត្តា សាមិកេ អនាបុត្តា
បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ បុរេភត្តំ កុលានិ
ឧបសង្កមិត្តា អាសនេ និសីទិត្តា សាមិកេ អនាបុត្តា
បក្កមេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៨] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
និតិ ។ បុរេភត្តំ នាម អរុណក្ខមនំ^(១) ឧទានាយ យាវ
មជ្ឈន្តិកា ។ កុលំ នាម ចត្តាវ កុលានិ ខត្តិយកុលំ
[ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧបសង្ក-
មិត្តាតិ តត្ថ កត្តា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស
ឧកាសោ វុច្ចតិ ។ និសីទិត្តាតិ តស្មី និសីទិត្តា ។

១ ឧ អរុណក្ខំ ។

បាបិគ្គិយកណ្តា អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

លើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ក៏ចៀសចេញទៅ ពិតមែនឬ ។
ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តែងដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិន
សមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើ
អាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងឲ្យសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុន
បាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះចៀស
ចេញទៅ ត្រូវកាបត្តិបាបិគ្គិយ ។

(១៧៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេលមុនបាយ គឺរាប់ចាប់តាំង
ពីអុរុណារះឡើងដរាបដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រ-
កូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រិ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ី
(ផ្សំញវិប្រធ្វើវិស្រច់កាជាដើម) ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីឈូលគេ ១ ។ ពាក្យ
ថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ សំដៅ
យកឧកាសនៃទីអង្គុយ ។ ពាក្យថា អង្គុយនៅ គឺអង្គុយលើអាសនៈនោះ។

១៧២

វិទយបិដកេ វិក្កុនីវិក្កនោ

សាមីកេ អនាបុត្តា បក្កមេយ្យតិ យោ តស្មី កុលេ
មនុស្សោ សាមីកោ ទានុំ^(១) តំ អនាបុត្តា ។
អនោវស្មីកំ អតិក្កមន្តិយា^(២) អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អន្លោកាសេ ឧបទារំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៧] អនាបុត្តិតេ អនាបុត្តិសញ្ញា បក្កមតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុត្តិតេ វេមតិកា បក្កម-
តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុត្តិតេ អាបុត្តិសញ្ញា
បក្កមតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ បល្ល័ស្ស អនោ-
កាសេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុត្តិតេ អនាបុត្តិ-
សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុត្តិតេ វេមតិកា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុត្តិតេ អាបុត្តិសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

១ ឧ. ម. វិញ្ញតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. អតិក្កមន្តិយា ។

វិទ្យបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ពាក្យថា មិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅ សេចក្តីថា មនុស្សណា ជាម្ចាស់ផ្ទះក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនលាមនុស្សនោះ ។ កាលភិក្ខុនីឈានផុតទីដែលក្លៀងក្លាត់ មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីកន្លងឧបហារផ្ទះចូលទៅក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៧៧] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាន លាមែន ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល ខ្លួនមិនបានលា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន លា ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយ) ក្នុង ទីមិនមែនជាទីគុកាសនៃទីអង្គុយ (មិនលាហើយចៀសចេញទៅ) ត្រូវអា- បត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់លា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ អាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន លាមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១៧៧

បាបិគ្គិយកល្យោ អន្តការវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បុល្លនន្ទាភិក្ខុសិក្ខុ

[២០០] អនាថត្ថំ អាប្បុច្ឆា កប្បតិ អសំហារិមេ ភិណ្ណា-
នាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទី

[២០០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថុបំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ បច្ឆាកត្តំ កុ-
លានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាប្បុច្ឆា អាសនេ អភិ-
និស័ទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបិ ។ មនុស្សា បុល្លនន្ទំ ភិក្ខុ-
នំ ហិរិយមាណា អាសនេ លេវ អភិនិស័ទន្តំ ន អភិនិ-
បជ្ជន្តំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កមំ
ហិ ធាម អយ្យា បុល្លនន្ទា បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កមិត្វា សាមិកេ អនាប្បុច្ឆា អាសនេ អភិនិស័-
ទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបិ ។ អស្មេស្សំ ខោ ភិក្ខុ-
និយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចា-
រេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បុច្ឆា ។ មេ ។ តា

បាបិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និកាយបុណ្ណសត្តិកថុនី

[២០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)

- ភិក្ខុនីលាហើយទើបទៅ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈដែលគេនាំយកទៅ
- មិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កាត ១
- ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេត
វន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទ
ភិក្ខុនីចូលទៅកេត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ។ ពួកមនុស្សកាល
ខ្មាសថុល្លនន្ទភិក្ខុនី ក៏មិនហ៊ានអង្គុយ មិនហ៊ានដេក លើអាសនៈ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្ខំបំបាត់ ថុល្លនន្ទជាម្ចាស់
មិនសមនឹងចូលទៅកេត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិន
បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្ខំបំបាត់ចោលហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

១៧៤

វិសយបិដកេ កិក្ខុធិវិក្កោ

ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កេមំ ហិ នាម អយ្យា
 ឥល្ងន្តា បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្តា សាមិកេ
 អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិទិបជ្ជិស្ស-
 តិបិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ កិក្ខុវេ ឥល្ងន្តា កិក្ខុវេ
 បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្តា សាមិកេ អនាបុច្ឆា
 អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិទិបជ្ជិតិបិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតំ ។ វិក្ខវហិ ពុទ្ធា ភកវា កេមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
 ឥល្ងន្តា កិក្ខុវេ បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្តា
 សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិ-
 ទិបជ្ជិស្សិតិបិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ វេត្តា បន កិក្ខុវេ កិក្ខុវេយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យោ បន កិក្ខុវេ បច្ឆាកត្តំ កុ-
 លានិ ឧបសង្កមិត្តា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អ-
 ភិទិស្សិតិបិ អភិទិបជ្ជិយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តំ ។

វិទយចំណក វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ពាលទោស និងជៀល បន្តបង្កាបថា ឫលូននាជា
ម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅកតក្យលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយហើយ
មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឫលូននា
ភិក្ខុនិច្ចលទៅកតក្យលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់តែងជៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឫលូននាភិក្ខុមិនសមនឹង
ចូលទៅកតក្យលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចរស់រវើកឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនិណាមួយចូលទៅកតក្យលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ មិន
ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវកាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

១៧៥

បញ្ជីនិយមន័យ អន្តរាវិគ្គស្ស ធម្មសំព្វបទេ សិព្វបទវិវដ្តោ

(២០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និទិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិទិ ។
បច្ឆាកត្តំ នាម មជ្ឈនិកេ វតីវត្តេ យាវ អត្តជ្ជតេ សុវិ-
យេ ។ កុលំ នាម ចត្តាវិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ
ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុដ្ឋកុលំ ។ ឧបសង្កម្ម-
ត្វាតិ តត្ត កត្វា ។ សាមិកេ អនាប្បច្ឆាតិ យោ តស្មី
កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ នាតុំ តំ អនាប្បច្ឆា ។
អាសនំ នាម បល្ល័ស្ស ឱកាសោ វុច្ឆតិ ។ អភិទិ-
សីទេយ្យាតិ តស្មី អភិទិសីទតិ អាបត្តិ ទាចិទ្តិយស្ស ។
អភិទិបដ្ឋេយ្យាតិ តស្មី អភិទិបដ្ឋតិ អាបត្តិ ទា-
ចិទ្តិយស្ស ។

(២០៣) អនាប្បច្ឆតេ អនាប្បច្ឆតសញ្ញា អាសនេ
អភិទិសីទតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ទាចិទ្តិយស្ស ។
អនាប្បច្ឆតេ វេមតិកា អាសនេ អភិទិសីទតិ វា អភិ-
ទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ទាចិទ្តិយស្ស ។ អនាប្បច្ឆតេ
អាប្បច្ឆតសញ្ញា អាសនេ អភិទិសីទតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ
វា អាបត្តិ ទាចិទ្តិយស្ស ។ បល្ល័ស្ស អនោកាសេ

៣០ ចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវត្ត សំព្វាបទទី ៦ សំព្វាបទវិវត្ត

(២០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បក្សយកដំបូង កណ្ណទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ពេលខាងក្រោយបាយ បានដល់ពេល ដែលព្រះអាទិត្យជ្រៅត្រង់រហូតដល់ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ ដែលហៅ ថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង៤ គឺត្រកូលក្សត្រ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីដ្ឋញ្ញាប្រធ្វើស្រែចំការ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ពួកដទៃជា ម្ចាស់ផ្ទះ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ផ្ទះជាធុក្នុងត្រកូលនោះដែលអាច ដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនប្រាប់មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅ ថា អាសនៈ បានដល់ឧកាសល្មមអង្គុយពែនបាន ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៣) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបា- ចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល ខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក) ក្នុងទីមិនមែនជាទី

១៧៦

វិធីបំបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក្កោ

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ អនាប្បច្ឆិតសញ្ញា

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ

ទុក្ខដស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ អាប្បច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២០៤) អនាបត្តិ អាប្បច្ឆា អាសនេ អភិវិសិទ្ធិ

វា អភិវិសិទ្ធិ វា ធុរ្យញ្ញត្តេ គិលានាយ អាបទាស្ស

ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គយ ព្រតិបសិក្ខាបទី

(២០៥) តេន សមយេន តុន្តោ ភកវា សាវត្ថយំ

វិហារតិ ដេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាកាមេ ។ តេន

ទោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោស-

លេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី កច្ឆន្តា សាយំ អញ្ញាតំ តាមំ

ឧបកន្ធិ អញ្ញាតំ ព្រាហ្មណកុលំ ឧបសង្កម្មិត្វា ឱកា-

សំ យាបីសុ ។ អថទោ^(១) ព្រាហ្មណី តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឧ. អថេហ សាតិ ទិស្សតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

ឧកាសនៃទីអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ តែ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួន បានប្រាប់ហើយ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវ អាបត្តិ ។

(២០៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើភាសនៈ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយប្តូរដេក លើភាសនៈដែលគេក្រាលជានិច្ច ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២០៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក ភិក្ខុនីច្រើនរូបកាលដែលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏ចូល ទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងវេលាល្ងាច ហើយចូលទៅរកត្រកូលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ហើយក៏សូមទុកាស ។ កាលនោះ នាងព្រាហ្មណ៍បានពោលពាក្យនេះ

១៧៧

ចាបត្ថិយកណ្តោ អន្តការវគ្គស្ស សន្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

ឯតទកោច អាគមេដ អយ្យេ យាវ ព្រាហ្មណោ អា-
កច្ចតីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ចតីតិ
សេយ្យំ សន្តវិត្តា ឯកច្ឆា និសីទីសុ ឯកច្ឆា និ-
បជ្ជីសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ វត្តិ អាគច្ឆា តំ
ព្រាហ្មណី ឯតទកោច កា ឥមាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ
អយ្យតិ ។ និក្កឃ្យថ ឥមា បុណ្ណា ពន្ធកិណិយោតិ យរ-
តោ និក្កឃ្យាបេសំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្តិ
កច្ឆា ភិក្ខុនិ ឯ ឯតទត្តំ អាណាបេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ទស្សយេន្តិ ឌីយេន្តិ វិទាបេន្តិ
កនំ ហំ ធាម ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧប-
សន្តមិត្តា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្តា វា
សន្តវាបេត្តា វា^(១) អភិណិសីទិន្តិបិ អភិណិបជ្ជិន្តិបិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ
ឧបសន្តមិត្តា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្តា វា
សន្តវាបេត្តា វា អភិណិសីទិន្តិបិ អភិណិបជ្ជិន្តិបិ ។ សច្ចំ

១ ឌី ម. សន្តវាបេត្តា វាតិ ឆ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា អនុការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

នឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយរង់ចាំសិន
ទំព័រព្រាហ្មណ៍មក ។ ពួកភិក្ខុនីគិតគ្នាថា នឹងបង្កើនចំព្រាហ្មណ៍មកសិនដែរ
គិតដូច្នោះហើយក៏ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចខ្លះអង្គុយ ខ្លះដេក ។
ឯព្រាហ្មណ៍នោះមកក្នុងភ្នំ ហើយពោលពាក្យនេះនឹងនាងព្រាហ្មណ៍
នោះថា ស្រីទាំងនេះជាអ្វី ។ នាងព្រាហ្មណ៍ឆ្លើយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់
(ស្រីទាំងឡាយនេះជា) ភិក្ខុនី ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ
ចូរទើបព្រាហ្មណ៍ស្រីផ្តាមសត្រីភោលនេះចេញ ថាដូច្នោះហើយក៏ឲ្យគេ
ទើបព្រាហ្មណ៍ចេញពីផ្ទះទៅ ។ ឯភិក្ខុនីទាំងនោះនាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថិ
ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តី
ប្រាថ្នាភិក្ខុ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបន្តួចថា
ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបាន
ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលស-
ម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចូលទៅក្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលា
វិកាល ហើយមិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យ
គេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ ពិត
មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

វិនយបិដក ភិក្ខុវិវាទោ

ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ
អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តរាមេត្វា វា អភិទិ-
សិទិស្សន្តិបិ អភិទិបដ្ឋិស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ វិកាលេ
កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ
សន្តវិត្វា វា សន្តរាមេត្វា វា អភិទិសិទេយ្យ វា អភិទិ-
បដ្ឋេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិទិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្តេ អនិប្បតា
ភិក្ខុនិទិ ។ វិកាលោ នាម អត្តជ្ជតេ សុរិយេ យាវ
អរុណុត្តមនា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយ
កុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧប-
សង្កមិត្វាតិ តត្ថ តត្ថា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ
តស្មី កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ទានុំ តំ

វិនយបិដក ភិក្ខុសិរាង្គ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល មិនទាន់
បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ហើយក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវ
កម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណា មួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិន
ទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវ
កម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាល គឺតាំងពីព្រះអាទិត្យ
អស្តង្គតទៅដកបដល់អរុណរះឡើង ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់
ត្រកូលទាំង ២ គឺត្រកូលក្សត្រិ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នក
រកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈូលគេ ១ ។ ពាក្យថា
ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនទាន់បានប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់សិន សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ក្នុងត្រកូលនោះ
ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់

១៧៧

ពាចិក្កិយកណ្តោ អន្តការវគ្គស្ស សក្កមសិក្ខាបទេ ចញ្ញត្តិ

អនាបុច្ឆា ។ សេយ្យំ នាម អន្តមសោ បណ្ណាសន្តា-
រោមិ ។ សន្តវិត្វាតិ សយំ សន្តវិត្វា ។ សន្តវារេ-
ត្វាតិ អញ្ញំ សន្តវារេត្វា ។ អភិទិសីទេយ្យាតិ តស្មី
អភិទិសីទតិ អាបត្តិ ទាចិក្កិយស្ស ។ អភិទិបដ្ឋេយ្យាតិ
តស្មី អភិទិបដ្ឋតិ អាបត្តិ ទាចិក្កិយស្ស ។

[២០៧] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ
សន្តវិត្វា វា សន្តវារេត្វា វា អភិទិសីទតិ វា អភិទិ-
បដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ទាចិក្កិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេម-
តិកា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តវារេត្វា វា អភិទិសី-
ទតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ទាចិក្កិយស្ស ។ អនា-
បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តវារេ-
ត្វា វា អភិទិសីទតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ
ទាចិក្កិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
ជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីពញ្ញត្តិ

មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា កម្រាលសម្រាប់ដេក ដោយហោចទៅ
សូម្បីតែកម្រាលជាវិការវិនិច្ឆ័យ (ក៏ជាកម្រាលដែរ) ។ ពាក្យថា
ក្រាលឯង គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេក្រាល គឺឲ្យអ្នកដទៃ
ក្រាល ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើកម្រាលសម្រាប់
ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេក គឺភិក្ខុនីដេកលើ
កម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៧) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
ទាន់បានប្រាប់មែន ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់
ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិន
ទាន់បានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រាលឯងក្តីឲ្យគេក្រាល
ក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ទៅវិញ
ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយ
ក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំ
គាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួន
បានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល
ខ្លួនប្រាប់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

២០០

វិសយបិដកេ កិច្ចនិរិក្ខោ

[២០៨] អនាបត្តិ អាបុត្រា សេយ្យំ សន្តវត្ថា វា
សន្តវាចេត្វា វា អភិវិស័ទតិ វា អភិវិបដ្ឋតិ វា កិលា-
នាយ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទិ

[២០៩] តេន សមយេន តុន្តោ ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កន្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សិដិ ភិក្ខុដិ^(១) កន្ទិ កាបិលានិ សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ។
កន្ទា កាបិលានិ ភិក្ខុនិយោ ឯតទកេច អយំ មំ អយ្យេ
ភិក្ខុដិ សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ឥមិស្សាហំ ចីវំ ទស្សមីតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុដិ ទុក្ខហិតេន ទ្ធិបដារិតេន បរំ ឧជ្ឈា-
បេតិ^(២) អហំ កិរយ្យេ អយ្យំ ន សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេមំ ន កិរ
មេ អយ្យា ចីវំ ទស្សមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយនិ ជ័យនិ វិចារេនិ កេមំ ហិ ពាម

១ ឧ ប. អន្តេវាសិក្ខុតី ។ ឧ. ម. ឧជ្ឈាបេសិកិ ទិស្សតិ ។

វិទយបិដក ព័ត៌មានវិភាគ

(២០៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី ឬក៏ម្ចាស់សម្រាប់ដេក
ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី
ឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៨

(២០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបត្រង់សាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ជាសិស្សរបស់ភត្តាភាបិលានីភិក្ខុនីតែងតែបម្រើភត្តាភាបិលានីភិក្ខុនី ដោយ
គោរព ។ ភត្តាភាបិលានីភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះតែងបម្រើខ្ញុំដោយគោរព ខ្ញុំនឹងឲ្យចម្រើនដល់ភិក្ខុនី
នេះ ។ ឯភិក្ខុនីនោះពោលមើលងាយវិញ ដោយការប្រកាន់យកអាត្រក
របស់ខ្លួន ដោយការពិចារណាខុស (របស់ខ្លួន) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ពួកខ្ញុំមិនបម្រើលោកម្ចាស់ដោយគោរពទេ ពួកលោកម្ចាស់មិនឲ្យចម្រើន
មកខ្ញុំទេ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ថេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបន្តិចថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង

២០១

ពិចារិយកណ្តោ អន្តរាវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនី ទុក្ខហំតេន ទ្ធូបដារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតីតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ទុក្ខហំតេន ទ្ធូបដារិតេន
បរំ ឧជ្ឈាបេតីតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
កកវា កបំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ទុក្ខហំតេន ទ្ធូប-
ដារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខហំតេន ទ្ធូប-
ដារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេយ្យ ចាចិត្តយន្តិ ។

[២០០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ទុក្ខហំតេនាតិ អញ្ញាថា កហំតេន^(១) ។ ទ្ធូបដារិតេនាតិ
អញ្ញាថា ទ្ធូបដារិតេន ។ បរន្តិ ទ្ធូបសម្មាទំ ឧជ្ឈាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។

១ ឧ. ម. ទុក្ខហំតេន ។

បាចិញ្ញិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សីលាបទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់អាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុសសោះ
ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមើល
ងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ពិត
មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះវៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
មិនសមបើនឹងមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចា-
រណាខុសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំ-
ដែងឡើងនូវសិទ្ធិកាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមើលងាយគេដោយ
ការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។
(២១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបា-
រាជិកកណ្ណទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់
សេចក្តីថា ដោយការប្រកាន់យកដោយប្រការដទៃ (គឺប្រកាន់ខុស) ។
ពាក្យថា ដោយការពិចារណាខុស សេចក្តីថា ដោយការពិចារណាដោយ
ប្រការដទៃ (យល់ខុស) ។ ពាក្យថា មើលងាយគេ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
មើលងាយ ១ បសម្បទាផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

វិនយបិណ្ឌ កំពុងវិភាគ

[២០១] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា ឧជ្ឈា-
បេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា
ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អ-
នុបសម្បជ្ជសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជំ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុប-
សម្បជ្ជាយ ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុ-
បសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
[២០២] អនាបត្តិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស វិមលីក្ខាបទី

[២០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អត្តនោ ភណ្ឌាកំ
អបស្សន្តិយោ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី ឯតទេវេច្ឆំ អបយេយ្យ

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចនីវិក្ខ

(២១១) ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បទាមែន ហើយ មើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំ- គាល់ថាអនុបសម្បទាទៅវិញ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមើលងាយអនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុ- នីសំគាល់ថា ឧបសម្បទាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីសំ- គាល់ថាជាអនុបសម្បទាមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២១២) វារៈវេលាមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ២ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អង្គការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ពួកភិក្ខុនី កាលមិនឃើញកណ្តុរបស់ខ្លួន បានពោលពាក្យនេះនឹងចណ្ណ- កាលភិក្ខុនីថា បត់ត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញកណ្តុរបស់ពួកយើង

៤០៣

បាបិគ្គិយកណ្តោ អន្តការវត្តស្ស ឆវមសិក្ខបទេ និទានំ

អម្ពាតំ កណ្តាតំ បស្សយ្យាសីតិ ។ ចណ្ណាកាលំ កិក្ខុនិ
ឡដ្ឋាយនិ ឡិយនិ វិទាចេនិ អហមេវ ន្ទន ចោវី អហមេវ
ន្ទនាលដ្ឋិនិ យា អយ្យា អត្តនោ កណ្តាតំ អបស្សនិយោ
តា មំ ឯវមាហំសុ អបយ្យេ អម្ពាតំ កណ្តាតំ បស្ស-
យ្យាសីតិ សពាហយ្យេ តម្ពាតំ កណ្តាតំ កណ្តាមិ
អស្សមណី ហោមិ ព្រហ្មចរិយា ចវមិ និរយំ ឧបបដ្ឋានិ
យា បន មំ អក្កតេន ឯវមាហា សាមិ អស្សមណី
ហោតុ ព្រហ្មចរិយា ចវតុ និរយំ ឧបបដ្ឋត្វតិ ។ យា តា
កិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឡដ្ឋាយនិ ឡិយនិ
វិទាចេនិ កតំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណាកាលំ អត្តានិបិ
បរិបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបតីតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិក កិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលំ កិក្ខុនិ អត្តានិបិ បរិបិ
និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសបតីតិ ។ សច្ចំ កក-
វាតិ ។ វិកវហំ តុន្តោ កកវា កតំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
ចណ្ណាកាលំ កិក្ខុនិ អត្តានិបិ បរិបិ និរយេនបិ ព្រហ្ម-
ចរិយេនបិ អភិសបតីតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

បាបិក្ខិយកណ្ណ អន្តការវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ដែរឬ ។ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីកំពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ខ្ញុំឯង
ជាស្រីចោរពិតឬ ខ្ញុំឯងជាស្រីគ្មានសេចក្តីខ្មាសពិតឬ ពួកលោកម្ចាស់ណា
មិនឃើញកណ្ណរបស់ខ្លួន ពួកលោកម្ចាស់នោះពោលនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា ប-
ពិត្រលោកម្ចាស់លោកម្ចាស់ឃើញកណ្ណរបស់យើងដែរឬទេ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ប្រសិនបើខ្ញុំយកកណ្ណរបស់លោកមែន ខ្ញុំមិនមែនជាសមណីទេ ខ្ញុំ
យូតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកើតក្នុងនរក ចំណែកឯភិក្ខុនិណា
ពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំដោយពាក្យមិនពិត ភិក្ខុនីនោះឯង ចូរកុំឲ្យជា
សមណី ចូរយូតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ចូរទៅកើតក្នុងនរកបុរៈ ។ ពួកភិក្ខុនី
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីនោះកំពោលទោស តិះដៀល
បន្ទះបង្កាប់ថា ចណ្ណកាលីជាម្ចាស់មិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនឯងផង អ្នកឯទៀត
ផង ដោយនរកផង ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ផងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកចណ្ណកាលីភិក្ខុនីផ្កាសាខ្លួន
ឯងផង អ្នកឯទៀតផង ដោយនរកខ្លះ ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពិតមែន
ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលី
ភិក្ខុនីមិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនក្តី អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក

វិសេសបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនំ អត្តានំ
វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមេយ្យ
ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២០២] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិកំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បតា
ភិក្ខុនិកំ ។ អត្តានន្តិ បច្ចតំ ។ បរិនិ ឧបសម្មន្តិ
និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។

[២០៥] ឧបសម្មន្តាយ ឧបសម្មន្តសញ្ញា និរយេន
វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
ឧបសម្មន្តាយ វេមតិកា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
អភិសមតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្តាយ
អនុបសម្មន្តសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
អភិសមតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ តិវច្ឆានយោនិយា
វា បិក្ខុវិសយេន វា មនុស្សទោកត្តេន^(១) វា អភិសមតិ

១ ឧ. បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោព្ពត្តេន ។

វិនយចំណី កិក្ខុនីវិវាទ

ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្តាសាខូនឯងក្តី
អ្នកដទៃត្រូវ ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានធម៌ប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តូទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខូនឯង គឺចំពោះខូនឯង ។ ពាក្យថា
អ្នកដទៃត្រូវ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីផ្តាសាឧបសម្បទាផងគ្នា ដោយនរកក្តី ដោយ
ព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៥) ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បទាមែន ហើយផ្តា-
សាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ប-
ទា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយផ្តាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុប-
សម្បទាទៅវិញ ហើយផ្តាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីផ្តាសាដោយកំណើតនៃសត្វតិរច្ឆានក្តី ដោយ
បេតវិស័យក្តី ដោយការវាជាមនុស្សមានត្រកូលថោកទាបក្តី ត្រូវអាបត្តិ

២០៥

បាចន្តិយកណ្តោ អន្ធការវិគ្គស្ស ទសមសក្កាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ អភិសថតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេទតិកា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២០៦] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អ-
នុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

អន្ធការវិគ្គស្ស ទសមសីក្ខាបទំ

[២០៧] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេន
ទោ ថន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ
សទ្ធិ កណ្ឌិត្តា អត្តនា វជិត្តា វជិត្តា រោទតិ ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ
វិនាចេន្តិ កតំ ហិ ឆាម អយ្យា ចណ្ណកាលី អត្តានំ
វជិត្តា វជិត្តា រោទិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ

ធម្មត្ថិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ និទាន

ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា
តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២១៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើអត្តឱ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើធម៌ឱ្យជា
ប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឱ្យជាប្រធាន ១
ភិក្ខុនីធុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(២១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ចណ្ណ-
កាលភិក្ខុនីឈ្លាននឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏វាយតបទះខ្លួនឯងហើយយំ ។ ពួក
ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះ
ជៀល បន្តិះបន្តាប់ថា ចណ្ណកាលភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតបទះខ្លួនហើយយំ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកវាចណ្ណកាល

២០៦

វិទយបិដកេ កិក្ខុនិវាស្តោ

ចណ្ណាកាលី កិក្ខុនិ អត្តានំ វជិត្វា វជិត្វា រោទត័តិ ។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កេមំ ហិ នាម
កិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី កិក្ខុនិ អត្តានំ វជិត្វា វជិត្វា
រោទិស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា ថសានាយ
។ បេ ។ ឃវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ សមំ
សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ អត្តានំ
វជិត្វា វជិត្វា រោទេយ្យ វាចិត្តិយន្តិ ។

(២០៨) យា ថនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្តេ អជិប្បេតា កិក្ខុនិតិ ។
អត្តានន្តិ បច្ចុត្តំ ។ វជិត្វា វជិត្វា រោទតិ អាបត្តិ វាចិត្តិ-
យស្ស ។ វជិតិ ន រោទតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រោទតិ
ន វជិតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(២០៩) អនាបត្តិ ញាតិព្យសនេន វា ភោគព្យស-
នេន វា ភោគព្យសនេន វា ធុដ្ឋា រោទតិ ន វជិតិ ទុច្ចត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវត្តោ ទុតិយោ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនីវិក្កត

ភិក្ខុនីវាយតបទខ្លួនឯងហើយយំ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បតិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ (ទ្រង់ភ័ន្ត) ជៀ-
លថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតបទខ្លួនឯង
ហើយយំសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំ-
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយវាយតបទខ្លួនឯង
ហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាវជិក
កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនី
វាយតបទហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីត្រាន់តែវាយតែមិនយំ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រាន់តែយំតែមិនបានវាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២១៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមានៗយ៉ាង) ៖
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីវិនាសញ្ញាតិក្តី សេចក្តីវិនាសភោគសម្បត្តិក្តី សេចក្តី
វិនាសព្រះរោគក្តី មកប៉ះពាល់ហើយយំតែមិនវាយ (ខ្លួនឯង) ១
ភិក្ខុនីធិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគរិក្ខស្ស បរិមសិក្ខាបទី

[២២០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អថវតិ-
យោ នទិយា វេសិយាហិ សទ្ធិ នត្តា ឯតតិត្តេ នហា-
យន្តិ ។ វេសិយា តា ភិក្ខុនិយោ ឧប្បណ្ណសុំ^(១) កិណ្ណ
ខោ នាម អយ្យេ តុម្ហាតំ នហារនំ ព្រហ្មចរិយំ ចិ-
ណ្ណាន ននុ នាម កាមា បរិកុញ្ញិតត្វា យនា ជិណ្ហា
ករិស្សថ តនា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាតំ ឧ-
កោ អត្តា^(២) បរិកុហិតា ករិស្សន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ វេ-
សិយាហិ ឧប្បណ្ណិយមាណា^(៣) មន្ត អហេសុំ ។ អថខោ
តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ កន្ធា ភិក្ខុនិមំ ឯតមត្តំ
អារោចេសុំ ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អារោ-
ចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អថ-
ខោ ភកវា ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បករណោ ធម្ម
កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិមំ

១ ឧ. ម. ឧប្បណ្ណសុំ ។ ២ ឧ. អត្តា ។ ៣ ឧ. ប. ឧប្បណ្ណិយមាណា ។

ឆត្រវិគី សិក្ខាបទទី ១

[២២០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក
ភិក្ខុនីច្រើនរូបមានកាយអាក្រាតមិត្តទឹកព្រូងកំពង់ទឹកមួយ ជាមួយនឹងពួក
ស្រីពេស្យា ក្នុងស្ទឹងអចរវតី ។ ពួកស្រីពេស្យានាំគ្នាចំអកលេងនឹងភិក្ខុនី
ទាំងនោះថា វៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកកំពុងពេញក្រមុំខំសន្សំ
ព្រហ្មចរិយធម៌ប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកគួរតែនៅបរិភោគកាមទៅសិន
កាលណាលោកទាំងឡាយចាស់ សឹមពួកលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
ក្នុងកាលណោះចុះ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះ ប្រយោជន៍ទាំងពីរឈ្មោះថាពួក
លោកបានកាន់យកហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលដែលពួកស្រីពេស្យា
និយាយចំអក (ដូច្នោះ) ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំង
នោះនាំគ្នាទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ក្រាបទូលសេចក្តីនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរ
នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម៌ក្នុងហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មកក្នុងពេលនោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ចត្ត

វិនយបិដក វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សមិ ទស អត្តវសេ បដិច្ច សង្ឃ-
សុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ វិនយានុក្កហាយ ឯវត្ត បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
នត្តា នហាយេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អដិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
នត្តា នហាយេយ្យាតិ អនិវត្តា វា អទារុតា វា នហា-
យតិ បយោគេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ អច្ឆិទ្ធិចរិកាយ វា នច្ឆិចរិកា-
យ វា អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្រិក្ខស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ភកវតា ភិក្ខុនិទំ ឧទកសាដិកា
អនុណាតា ហោតិ ។ ធាត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ភកវតា

វិនយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក័ត្ត

សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយ
១០ ប្រការ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់
វិន័យ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ
យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយអាត្រាតកាយន្ទ្រតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
បារាជិកកណ្តទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា អាត្រាតកាយន្ទ្រតទឹក សេចក្តី
ថា ភិក្ខុនីមិនស្ងៀកសម្តីឬមិនដណ្តប់សម្តីហើយន្ទ្រតទឹក ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដកដីប្រយោគដែលន្ទ្រត វេលាន្ទ្រតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២២) វរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានចីវរដែលពួកចោរលួចយកទៅ ឬមានចីវរចាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

និក្ខរិត្ត សិក្ខាបទទី ២

(២២៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងអាពម
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្តីន្ទ្រតទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។ ឆព្វត្តិយា

២០៧

បរិច្ឆេទកណ្តុ ឧត្តរវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ អប្បមាណិកាយោ ឧទ-
កសាដិកាយោ ជាវេស្សំ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ អាកខ្ស-
ន្តា អាហិណ្ណាន្តា ។ យោ តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈយន្តិ ខ័យន្តិ វិនាមន្តិ កងំ ហិ ឆាម ធាតុ-
តិយោ ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកា-
យោ ជាវេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធាតុតិយោ
ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ
ជាវេន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កងំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធាតុតិយោ ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិ-
កាយោ ឧទកសាដិកាយោ ជាវេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត ឧទកសាដិកំ
បន ភិក្ខុនិយោ ការយមាទាយ បមាណិកា ការ-
តញ្ច ។ តត្រិទំ បមាណំ ទីយសោ ចតស្សោ វិនិច្ឆិយោ
សុគតវិនិច្ឆិយោ តិរិយំ ទ្វេ វិនិច្ឆិយោ តំ អតិក្កាមន្តិយោ
នេទនកំ វា ចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា នត្តវត្ត សំព្វាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុទីទាំងឡាយគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្តីភិក្ខុទីក
ហើយ ទើបនាំគ្នាស្ងៀកដណ្តប់សម្តីភិក្ខុទីទាំងឡាយ មិនមានប្រមាណ
ក៏ចាប់ទាញពីមុខខ្លះ ពីក្រោយខ្លះហើយត្របដើរទៅ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ពួកធម្មតិយភិក្ខុទីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្តីភិក្ខុ
ទីភិក្ខុទីគ្មានប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ពួកធម្មតិយភិក្ខុទី ទ្រទ្រង់នូវសំពត់ភិក្ខុមិន
មានប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ពួកធម្មតិយភិក្ខុទីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្តីភិក្ខុមិន
មានប្រមាណទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជន
ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទី
ចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទីកាលឲ្យគេធ្វើសម្តីភិក្ខុ
ទីកគប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ភិក្ខុទីនោះ គឺ
បណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត កាលភិក្ខុទី
ធ្វើឲ្យកន្លងលើសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវធនេនកបាចិត្តិយ^(១) ។

១ គឺភិក្ខុទីត្រូវកាត់សំពត់ឲ្យត្រូវប្រមាណ ហើយសិមសំដែងអាបត្តិទើបបាន ។

២១០

វិនយបិដក វិក្កុដិវិក្កោ

[២២៤] ឧទកសាដិកា នាម យាយ ជីវត្តាយ^(១)
នហាយតិ ។ ការាយមាណាយតិ កកោន្តិយា វា ការា-
បេន្តិយា វា បមាលីកា ការេត្តា ។ តត្រិដំ បមាលី
ជ័យសោ ចត្តស្ស្ស វិទត្តិយោ សុតតវិទត្តិយា តិវយំ
ទ្រេ វិទត្តិយោ ។ តំ អតិក្កាមេត្តា កកោតិ វា ការាបេតិ
វា បយោតេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ជិទ្ធិត្តា មាចិត្តិយំ
នេសេតតំ ។

[២២៥] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ
អាបត្តិ មាចិត្តិស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បវេហិ បរិយោ-
សាបេតិ អាបត្តិ មាចិត្តិយស្ស ។ បវេហិ វិប្បកតំ អត្ត-
នា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ មាចិត្តិយស្ស ។ បវេហិ
វិប្បកតំ បវេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ មាចិត្តិយស្ស ។
អញ្ញស្សត្តាយ កកោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញន កតំ បដិលកិត្តា បរិកុញ្ញតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

១ ឧ. ម. វិក្កា ។

វិធម្មបិដក វិក្កុសិកខ្លឹម

(២២៤) ភិក្ខុនិវ្វតទឹកដោយសម្ពត់ស្ងៀកណា សម្ពត់ស្ងៀកនោះ
ឈ្មោះថាសំពត់និវ្វតទឹក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិ
កាលធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុង
សំពត់និវ្វតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះ
សុគត ។ ភិក្ខុនិធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណនោះទៅ
ត្រូវអាបត្តិទុកដកដងប្រយោគដែលធ្វើ ភិក្ខុនិត្រូវកាត់កងខណៈដែលបាន
មក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

(២២៥) ភិក្ខុនិសម្រេចដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់
ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវ
សម្ពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិសម្រេច
ដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសម្ពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើ
មិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិបានសំពត់និវ្វតទឹក
ដែលអ្នកដទៃធ្វើស្រេចហើយមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

២១១

បាឋន្តិយកណ្តោ សត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ នំទានំ

(២២៦) អនាថត្ថិ បមាណិកំ ករោតិ ឡនកំ
ករោតិ អពោន កតំ បមាណាតិក្កនំ បដិលកិត្តា
ធិន្ទិត្តា បរិកុញ្ញតិ វិតានំ វា កុដ្ឋត្តរណំ វា សាលិញ្ញា-
ការំ វា ភិសី វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧដ្ឋត្តិកាយ
អាទិកម្មតិកាយាតិ ។

នគរវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(២២៧) តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សារត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតិស្ស ភិក្ខុនិយា មហាក្ស
ចរិវុទ្ធស្ស ចរិវុ ទុក្កតំ ហោតិ ទុស្សិត្តំ ។ មុល្លនម្ពា
ភិក្ខុនិ តំ ភិក្ខុនិ ឯតទរោច សុទ្ធាំ ខោ ឥនន្តេ អយ្យ
ចរិវុទ្ធស្ស ចរិវុញ្ញ ខោ ទុក្កតំ ទុស្សិត្តន្តិ ។ វិសិទ្ធិមិ
អយ្យ សិទ្ធិស្សសីតិ ។ អាមយ្យ សិទ្ធិស្សមីតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនិ តំ ចរិវុ វិសិទ្ធិត្តា^(១) មុល្លនម្ពាយ
ភិក្ខុនិយា អនាសិ ។ មុល្លនម្ពា ភិក្ខុនិ សិទ្ធិស្សមិ
សិទ្ធិស្សមីតិ នេវ សិទ្ធិតិ ន សិញ្ញាបនាយ ទុស្សិត្តិ

១ វិសិទ្ធិភិក្ខុ ទុស្សិត្តំ បុន សិទ្ធិនម្ពាយ វិសិទ្ធិត្តា វិដិទ្ធិភិក្ខុ ទុតិយសារត្ថិបដិដីកា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឧត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

(២២៦) វារៈដែលមិនត្រូវកាបក្តី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនិធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ១ ភិក្ខុនិធ្វើថយពីប្រមាណចុះមក ១ ភិក្ខុនិបាន
ទទួលសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យកម្លាំងហួសប្រមាណ ហើយយកមកកាត់
ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនិធ្វើឲ្យជាពិភានក្តី ជាកម្រាលក្រាលដែលដីក្តី
ជារនាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(២២៧) សប័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគង្រីគង្រីនៅក្នុងអាកាម
ដេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សម្ពត្ត
សម្រាប់ធ្វើចីវររបស់ភិក្ខុនិ ១ រូបមានដំឡូងច្រើន ចីវរ (នោះ) ធ្វើក៏មិនល្អ
ដេរក៏មិនល្អ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិនោះថា នៃ
លោកម្ចាស់ សម្ពត្តចីវររបស់លោកនេះល្អណាស់ តែចីវរនោះធ្វើមិនល្អ
ដេរមិនល្អ ។ ភិក្ខុនិនោះពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរុសចេញ
លោកម្ចាស់នឹងដេរឲ្យឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិឆ្លើយថា អើលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹង
ដេរឲ្យ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនិនោះក៏រុសចីវរនោះចេញ ហើយប្រគល់ឲ្យ
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិតតថា អញ្ជូនដេរ ។ តែមិនដេរ

វិធីយចំណីពេ កំក្កុនីវិកង្កោ

កកោតិ ។ អថខោ សា កិក្កុនី កិក្កុនីនំ ឯតមត្តំ អា-
រោចេសិ ។ យា តា កិក្កុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារចេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា
បុល្លនន្តា កិក្កុនីយា ចីវំ វិសិញ្ញាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ
ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
ករិ កិក្កុវេ បុល្លនន្តា កិក្កុនី កិក្កុនីយា ចីវំ វិសិញ្ញា-
បេត្វា នេវ សិព្វតិ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ-
តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហិ
នាម កិក្កុវេ បុល្លនន្តា កិក្កុនី កិក្កុនីយា ចីវំ វិសិញ្ញា-
បេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សតិ នេតំ កិក្កុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ញ បន កិក្កុវេ កិក្កុនីយោ វេនំ សិក្កាបទំ
ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្កុនី កិក្កុនីយា ចីវំ វិសិញ្ញា
វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយកិនំ នេវ
សិព្វេយ្យ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកេយ្យ អញ្ញត្រ
ចត្តហបញ្ញាហា នាចិត្តិយន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ។ ភិក្ខុនីនោះក៏ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួក
ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ថុល្លនន្ទាជា
ម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នាស្រីច្រើនចេញហើយក៏មិនដេរខ្លួនឯង មិន
ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរវិញសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នាស្រីច្រើនចេញហើយ
មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹង
ឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នាស្រីច្រើនចេញហើយ មិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
ឲ្យគេដេរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស
ឯងក្តី ឲ្យគេសក្តី នូវច្រើនរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តី
អន្តរាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ រៀវលែងវិត (ដឹកល់ទុក)
ត្រីម ២ - ៥ វិច្ឆ ។

២១៣

ពាចិត្តិយកណ្តោ ឧត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិកង្កោ

[២២៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បត្តា ភិក្ខុនីតិ ។
ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ចីវរំ នាម ជន្នំ
ចីវរំ អញ្ញាតំ ចីវរំ ។ វិសិទ្ធភ្នាតិ សយំ វិសិទ្ធភ្នា ។
វិសិទ្ធភ្នាបេត្តាតិ អញ្ញំ វិសិទ្ធភ្នាបេត្តា ។ សា បច្ឆា
អនន្តរាយំ កិណិយំ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ សិទ្ធភ្នាតិ
ន សយំ សិទ្ធភ្នា ។ ន សិទ្ធភ្នាបនាយ ឧស្សុក្កំ
កេមយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ អញ្ញាតិ
ចត្វាបណ្ណាហាតិ វេបេត្តា ចត្វាបណ្ណាហំ ។ នេវ
សិទ្ធភ្នាតិ ន សិទ្ធភ្នាបនាយ ឧស្សុក្កំ កេស្សាមីតិ
ជុំ និក្ខត្តមត្ត អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៩] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ
វិសិទ្ធភ្នា វា វិសិទ្ធភ្នាបេត្តា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយំ-
កិណិ នេវ សិទ្ធភ្នាតិ ន សិទ្ធភ្នាបនាយ ឧស្សុក្កំ កេរោតិ
អញ្ញាតិ ចត្វាបណ្ណាហា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧបសម្មន្ទាយ វេមតិកា ចីវរំ វិសិទ្ធភ្នា វា វិសិទ្ធភ្នា-
បេត្តា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយំកិណិ នេវ សិទ្ធភ្នាតិ ន

បាចិត្តិយកណ្ណ នត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិវាទ

(២២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
បាវជីកកណ្ណសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីផងនា គឺភិក្ខុនីធំ
ទៀត ។ ដែលហៅថា ចីវរនោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ ។
ពាក្យថា រុសឯង គឺរុសចេញដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរុស
គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យរុស ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុង
ពេលជាខាងក្រោយទេ គឺគ្មានសេចក្តីអន្តរាយសោះឡើយ ។ ពាក្យថា
មិនដេរឯង គឺភិក្ខុនីមិនដេរដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ គឺភិក្ខុនីមិនបង្កប់អ្នកដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា រៀរ
លែងតែ (ដកល់ទុក) ត្រឹម ៤ - ៥ ថ្ងៃ គឺលើកទុកត្រឹម ៤ ថ្ងៃ ៥ ថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះ ។
បើភិក្ខុនីត្រានតែដាក់ចុះថា អញមិនដេរឯង អញនឹងមិនធ្វើនូវសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរដូច្នោះ គឺត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៩) ឧបសម្បត្តា ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថាឧបសម្បត្តាមែន ហើយ
រុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តីនូវចីវរ លុះតមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះក៏មិន
មានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
គេដេរ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ រៀរលែងតែ(ទុកដាក់) ត្រឹម ៤ - ៥ ថ្ងៃ ។ ឧបស-
ម្បត្តា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី នូវចីវរ
តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ

វិធីយចំណែក ភិក្ខុវិភិក្ខោ

សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វហបញ្ញា-
ហា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្ទាយ អនុប-
សម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា
បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី លេវ សិទ្ធាតិ ន សិញ្ញាបនាយ
ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វហបញ្ញាហា អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិច្ឆារំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិញ្ញា-
បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី លេវ សិទ្ធាតិ ន
សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វហ-
បញ្ញាហា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ ចីវរំ
វា អញ្ញំ វា បរិច្ឆារំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា
បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី លេវ សិទ្ធាតិ ន សិញ្ញាបនាយ
ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វហបញ្ញាហា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្ខុ

ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលេង
តៃ (ទុកដាក់) ត្រីម្ភ ៤-៥ ថ្ងៃ ឬ ៧ ថ្ងៃ ។ អនុបសម្បត្តា ភិក្ខុនិសំគាល់ថាជា
អនុបសម្បត្តាទៅវិញ រុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ឡើយ គមកខាងក្រោយ
ភិក្ខុនិទោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការ
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀវលេងតៃ (ទុកដាក់)
ត្រីម្ភ ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនិរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ឡើយ បរិការដទៃ
គមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនិទោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ
ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុកដ វៀវលេងតៃ
(ទុកដាក់) ត្រីម្ភ ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនិរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ឡើយ បរិការដទៃ
បរិការដទៃក្តី របស់អនុបសម្បត្តា គមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនិទោះមិនមាន
សេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេ
ដេរ ត្រូវអាបត្តិទុកដ វៀវលេងតៃ (ទុកដាក់) ត្រីម្ភ ៤-៥ ថ្ងៃ ។ អនុប-
សម្បត្តា ភិក្ខុនិសំគាល់ថាជាអនុបសម្បត្តាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុ-
បសម្បត្តា ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បត្តា
ភិក្ខុនិសំគាល់ថាជាអនុបសម្បត្តាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

២១៥

បាចិត្តិយកណ្តោ នត្តវិត្តស្ស បតត្តសិក្ខាបទេ និទានំ

[២៣០] អនាថត្ថំ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លភតិ ករោន្តិ^(១) ចត្វបាបញ្ចាហំ អតិក្កាមេតិ គិលា-
នាយ អាថនាសុ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នត្តវិត្តស្ស បតត្តសិក្ខាបទំ

[២៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចរិ
និក្ខិបិត្តា សន្តវត្តវេន ជនបទទាវិកំ បក្កមន្តំ ។ តានិ
ចរិវានិ ចរិ និក្ខិត្តានិ កណ្ណាកតានិ ហោន្តំ ។ តានិ
ភិក្ខុនិយោ ឌីតាបេន្តំ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទវេច្ចំ កស្សិមានិ អយ្យេ ចរិវានិ កណ្ណាកតានិតិ ។
អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាវេចេសុំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ មេ ។ តា ឧដ្ឋាយនិ
ឌីយន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ

១ ន. ករោន្តំ ។

ចាបិគ្គិយកណ្ណ ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

(២៣០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកត្តាមិនបាន ១ ភិក្ខុនិកំពុងតែ
ធ្វើស្រាប់តែកន្លងហួស ៤-៥ ថ្ងៃទៅ ១ ភិក្ខុនិមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តី
អន្តរាយផ្សេងៗ កើតឡើង ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(២៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
ពួកភិក្ខុនិដ្ឋេច័វរ (សង្ឃដ៏) ទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចំពារទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ច័វរ
ទាំងឡាយដែលពួកភិក្ខុនិដ្ឋេច័វរពេកនោះក៏ដុះផ្សិតរសាហ្មឺនទៅអស់ ។
ភិក្ខុនិទាំងឡាយយកច័វរទាំងនោះទៅសំដីលហាល ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយបាន
និយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ច័វរទាំង
នេះរបស់អ្នកណា ក៏ដុះផ្សិតរសាហ្មឺនអស់ ។ ទើបភិក្ខុនិទាំងនោះប្រាប់សេច-
ក្តីនេះដល់ភិក្ខុនិទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ ថេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបន្តួចថា

២១៦

វិទយបំជិពេ ភិក្ខុនិវិក្កោ

ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខុបិត្វា សន្តរតវេន ជនបទចារិកំ បក្ក-
មិស្សន្តិភំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ភិក្ខុនិទំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខុបិត្វា សន្តរតវេន ជនបទ-
ចារិកំ បក្កមន្តិភំ ។ សច្ចំ កកវាភិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា
កកវា កាបំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិទំ
ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខុបិត្វា សន្តរតវេន ជនបទចារិកំ បក្ក-
មិស្សន្តិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា ចសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិ-
សន្ត យា បន ភិក្ខុនិ បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវរំ^(២)
អតិក្កាមេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិភំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា
ភិក្ខុនិភំ ។ បញ្ចាហិកំ សង្ឃាដិវរំ^(២) អតិក្កាមេយ្យតិ
បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរាទិ ទេវ ទិវសេតិ ន ចារុបតិ
ន ទុតាមេតិ បញ្ចមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបតិ
ទាចិត្តិយស្ស ។

១-២ ឧ. ម. សង្ឃានិវារំ ។

វិធីបដិសេធ កិក្ខុនិក្ខេប

ពួកកិក្ខុនិមនសមបីនឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃកិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរពុំណោះសោះ
។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
កិក្ខុនិទាំងឡាយធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃកិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅ
កាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរពុំណោះ ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះវៀលថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកិក្ខុនិមនសមបី
នឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃកិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក
ជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរពុំណោះ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជា
ទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំង
ឡាយ កិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខុនិ
ណាមួយញ៉ាំងវារៈនៃសង្ឃដ៏ឲ្យកន្លងហួស៥ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
(២៣២) ត្រង់ពាក្យថា កិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាពជិតកណ្តុរចេញហើយ ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងវារៈនៃ
សង្ឃដ៏ឲ្យកន្លងហួស៥ថ្ងៃទៅ សេចក្តីថា កិក្ខុនិមនបានស្ងៀក មិនបាន
ត្រង់ មិនបានសំដីលហាលនូវចីវរទាំង ៥ អស់ថ្ងៃទី ៥ គឺថាធ្វើឲ្យកន្លងហួស
ថ្ងៃទី ៥ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

២១៧

បាចិគ្គិយកណ្ណោ នត្តវគ្គស្ស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវាហេ

[២៣៣] បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ
នាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ
នាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា
អាបត្តិ នាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្ត-
សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេម-
តិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិ-
ក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៣៤] អនាបត្តិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចិវរាជិ
និវសេតិ វា នារុបតិ វា ឌីនាបេតិ វា តិលានាយ
អាបនាសុ ឌីត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នត្តវគ្គស្ស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទី

[២៣៥] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភកវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន អញ្ចតវា ភិក្កនិ បិណ្ណាយ ចិវត្ថា

បាចិត្តិយកណ្ណ នក្ខត្តិ សិក្ខាបទទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(២៣៣) វារៈនៃសង្ឃដឹកនូវឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់
ថា ឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វារៈនៃសង្ឃដឹកនូវ
ឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
វារៈនៃសង្ឃដឹកនូវឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់កន្លង
ទៅទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វារៈនៃសង្ឃដឹកនូវឃ្នក ៥ ថ្ងៃ
ទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កន្លងទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារៈ
នៃសង្ឃដឹកនូវឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារៈនៃសង្ឃដឹកនូវឃ្នក ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា មិនទាន់កន្លងទៅទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីស្ងៀកក្តី គ្រងក្តី សំដីលហាលក្តី នូវថវៃទាំង ៥ ក្នុងថ្ងៃទី ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នក្ខត្តិ សិក្ខាបទទី ៥

(២៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្រុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថចិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង

២១៨

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

អល្លចីវំ បត្តវត្តា វិហារំ ចារិសិ ។ អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី តំ
ចីវំ ចារុបត្តា តាមំ ចិណ្ណាយ ចារិសិ ។ សា និក្ខមត្តា
ភិក្ខុនីយោ បុច្ឆំ អបយ្យេ មយ្ហំ ចីវំ បស្សយ្យាថាតិ ។
ភិក្ខុនីយោ តស្ស ភិក្ខុនីយា ឯតមត្តំ អាពាចេសុំ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ទីយតិ វិចារេតិ កតំ
ហំ ធាម ភិក្ខុនី មយ្ហំ ចីវំ អនាបុត្តា ចារុបស្សតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាពាចេសិ ។
យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បុត្តា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហំ ធាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីយា
ចីវំ អនាបុត្តា ចារុបស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីយា ចីវំ អនាបុត្តា ចារុបតិ(១)។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគវហំ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហំ ធាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីយា ចីវំ អនាបុត្តា ចារុបស្សតិ
នេតិ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

១ ឧ.ម. បារុបិ ។

និយមបំណង ភិក្ខុនិវារ្យ

ភិក្ខុនី ១ រូបត្រៃបិដកបិណ្ឌបុត (ត្រឡប់មកវិញ) ក៏សំដីលចំវែដែលទទឹក
ដោយញើសហើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនី១រូបយកចំវែនោះគ្រង
ហើយចូលទៅកាន់ស្រកដើម្បីបិណ្ឌបុត ។ ភិក្ខុនីនោះបេញ (ត័រវិហារ)
ទៅហើយ សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
ទាំងឡាយបានឃើញចំវែរបស់ខ្ញុំដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនេះ
ដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា
ភិក្ខុនីមិនសមប័ណ្ណនឹងមិនប្រាប់ដល់ខ្ញុំជាមុន ហើយយកចំវែទៅគ្រងសោះ ។
ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមប័ណ្ណនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចំវែ
របស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ជាមុនហើយយកចំវែរបស់
ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមប័ណ្ណនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចំវែរបស់
ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

២១៧

បាចន្តយកណ្តោ សន្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ចក្ក

ឯវត្ថុ បទ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ សម័ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បទ កិក្ខុនិ ចីវរសង្កមនិយំ ឆារេយ្យ
ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣៦] យា បទាតិ យា យានិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ
និក ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា កិក្ខុ-
និក ។ ចីវរសង្កមនិយំ ឆារេ ឧបសម្បណ្ណាយ បញ្ចក្ក
ចីវរនំ អញ្ញាតំ ចីវរំ ។ តស្ស វា អនិច្ចំ តំ វា អចាប្បដ្ឋា
និវាសេតិ វា ទាបតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្បណ្ណាយ ឧបសម្បណ្ណសញ្ញា ចីវរ-
សង្កមនិយំ ឆារេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបស-
ម្បណ្ណាយ វេមតិកា ចីវរសង្កមនិយំ ឆារេតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បណ្ណាយ អនុបសម្បណ្ណសញ្ញា
ចីវរសង្កមនិយំ ឆារេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្បណ្ណាយ ចីវរសង្កមនិយំ ឆារេតិ អាបត្តិ
និក្ខេជស្ស ។ អនុបសម្បណ្ណាយ ឧបសម្បណ្ណសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណ នត្តវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ទ្រទ្រង់ (ស្ងៀកដណ្តប់) នូវសង្កមនីយចីវរ^(១) គឺចីវរដែលខ្លួនលបយក
ទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណចេហើយ ។ ចីវរដែលឈ្មោះថា សង្កមនីយ
នោះ បានដល់ចីវរទាំង ៥ ចីវរឯណាមួយ របស់ស្រីដែលជាឧបសម្បទា ។
ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ជាមុនហើយស្ងៀកក្តី ត្រង់ក្តី នូវចីវរដែលភិក្ខុនីនោះមិនបាន
ឲ្យក្តី នូវសង្កមនីយចីវរនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៧) ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បទា ហើយ
ទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ឧបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បទាទៅវិញ ហើយទ្រទ្រង់នូវ
សង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវររបស់
អនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា

១ ចីវររបស់ភិក្ខុនីឡើងទៀត ដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ម្ចាស់ចីវរហើយកាន់យកទៅ ត្រូវតែប្រគល់
ឲ្យម្ចាស់ចីវរវិញ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

២២០

វិធីបំណែក វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

ធុត្តជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ វេមតិកា អាបត្តិ
ធុត្តជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា
អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។

(២៣៨) អនាថត្តិ សា វា ទេតិ តំ វា អាប្បា
និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អច្ឆិទ្ធវិវិកាយ ទច្ឆិទ្ធវិវិកាយ
អាបទាសុ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកត្តិកាយាតិ ។

និព្វិតិស្ស ឆដ្ឋិសិកាបទី

(២៣៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា កតវា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទាយ កិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-
កកុលំ ឥល្លនន្ទំ កិក្ខុនី ឯតទវោច កិក្ខុនីសង្ឃស្ស
អយ្យេ ចីវំ ទស្សាមាតិ ។ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនី តុម្រេ ពា-
ហុក្កិទ្ធា ពហុកុរណីយាតិ អន្តរាយំ អកាសិ ។ តេន
ទោ បន សមយេន តស្ស កុលស្ស យវំ ទយ្ហតិ ។
តេ ឧជ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ ធាម អយ្យា

វិទេយបិដក វិក្កុសិវិក្កុ

ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(២៣៨) វារវៃលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីជាម្ចាស់ចីវរនោះបានឲ្យ ១ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយស្ងៀមក្តី ដណ្តប់
ក្តីនិច្ចវារនោះ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរចាត់
ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគរវិគ្គ វិក្កុបទទី ៦

(២៣៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏ត្រាវនោះឯង
ត្រកូលឧបជ្ជាករបស់ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយមានកិច្ចច្រើន មានការដែលត្រូវធ្វើ
ក៏ច្រើន ដូច្នោះហើយក៏ធ្វើចីវរទានឲ្យអន្តរាយទៅ ។ ទទួលពេលនោះផ្ទះ
របស់ត្រកូលនោះភ្លើងឆេះ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ពោលទោស គិះដៀល

២២១

បាបិដ្ឋិយកណ្តោ ឥត្តវិគ្គស្ស ឆដ្ឋិសំព្វាបទេ បញ្ញត្តិ

ដុល្លនន្ទា អម្ពាភំ ទេយ្យធម្មំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ ឧក-
យេនម្ព្ម^(១) បរិពាហិកា កោតេហិ ច បុញ្ញោន ទាតិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-
យន្តានំ ជ័យន្តានំ វិនាចន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិនាចន្តំ
កដំ ហិ នាម អយ្យា ដុល្លនន្ទា កណាស្ស ចីវរលាភំ
អន្តរាយំ កវិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ កណាស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ
ករោតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា
កដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ កណាស្ស
ចីវរលាភំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ ទេនំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ កណាស្ស
ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករេយ្យ ទាចិត្តិយន្តំ ។

១ ឧ. ម. ឧកយេនម្ព្ម ។

បាបិក្ខិយកណ្ណ ឧត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តបង្ហាត់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើឲ្យធម៌របស់យើងទាំង
ឡាយឲ្យអន្តរាយសោះ យើងទាំងឡាយវិនាសប្រាសចាកប្រយោជន៍ទាំង
ពីរយ៉ាង គឺភោគផង បុណ្យផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានព្រួយបារម្ភ
ទាំងនោះពោលទោស តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើបីវេលាករបស់
គណៈឲ្យអន្តរាយទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីធ្វើបីវេលាករបស់គណៈឲ្យអន្តរាយ
ទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើបីវេលាករបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយធ្វើបីវេលាករបស់គណៈឲ្យ
អន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាបិក្ខិយ ។

២២២

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនីកាដ្ឋោ

[២២០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-

នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។

កណោ ធាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ឆតិ ។ ចីវរំ ធាប ធន្នំ

ចីវរាធំ អញ្ញាតំ ចីវរំ វិកេច្ឆន្តបតំ បច្ឆមំ ។ អន្តរាយំ

កេយ្យានិ កេធំ ឥមំ ចីវរំ ទទេយ្យន្តិ អន្តរាយំ កេរោតិ

អាបត្តិ ចាច្ឆិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ អន្តរាយំ កេរោតិ

អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សម្ពហុលានំ ភិក្ខុនីនំ វា ឯក-

ភិក្ខុនិយា វា អនុបសម្បជ្ឈាយ វា ចីវរំ វា អញ្ញំ វា

បរិក្ខារំ អន្តរាយំ កេរោតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[២២១] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា និវេតិ

ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិវារង្គ

(២២០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបុរាណិកកណ្តាលហើយ ។ ដែលហៅថា គណៈ តថាគត
សំដៅយកភិក្ខុនិសង្ឃ ។ បណ្តាចំវែ ៦ យ៉ាង ចំវែណាមួយ យ៉ាងតូច
បំផុតល្មមវិកប្បបានហៅថាចំវែ ។ ពាក្យថា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ សេចក្តីថា
ភិក្ខុនិយាយថា ជនទាំងឡាយត្រូវឲ្យចំវែនេះធ្វើអ្វី ហើយធ្វើឲ្យអន្តរាយ
ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិធ្វើបរិការដទៃឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដ ។ ភិក្ខុនិធ្វើចំវែក្តី បរិការដទៃក្តី របស់ភិក្ខុនិច្រើនរូប (ពីររូបឬច្រើនរូប)
ក្តី របស់ភិក្ខុនិមួយរូបក្តី របស់អនុបសម្បទាភិក្ខុ ឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដ ។

(២២១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនិសំវែដងអាទិសង្ឃហើយហាមឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនិឆ្លត ១ ភិក្ខុនិដើម
បញ្ចាតិ ១ ។

១ ភិក្ខុនិពោលយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយច្បាប់បង្គំសិនទៅ ព្រោះឥឡូវនេះសំពត់ថ្លៃណាស់
ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀតកប្បុរសនឹងមកដល់ហើយ ថ្លៃសោតកំលួមសម្បូរ ដូច្នេះហើយកំ
ហាមឃាត់ ។ (អន្តិកថាវិន័យ) ។

ឥន្ទ្រិតិស្ស សត្តមសិក្ខាបទី

(២២២) តេន សមយេន តុន្ទោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ
ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនិសង្ឃោ នំ ចីវរំ
ការជេតុការមោ សន្និបតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ ភិក្ខុនិយោ(១)
បក្កនា ហោនិ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតនវេច អយ្យ ភិក្ខុនិយោ បក្កនា ន តាវ ចីវរំ
កាជិយិស្សតីតិ ចីវរិកន្នំ បដិពាហិ(២) ។ ភិក្ខុនិយោ ន
តាវ ចីវរំ កាជិយិស្សតីតិ វិប្បក្កមីសុ ។ ឥល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ អន្តេវាសិនិសុ ភិក្ខុនិសុ(៣) អាគតាសុ នំ ចីវរំ
កាជាបេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កេដិ ហំ នាម អយ្យា
ឥល្លនន្ទា ធម្មិកំ ចីវរិកន្នំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។

១ ឧ. អន្តេវាសិក្ខុនិយោ ។ ២ ឧ. ប. បដិពាហិ ។ ៣ ឧ. អន្តេវាសិក្ខុនិសុ ។
ប. អន្តេវាសិសុ ភិក្ខុនិសុ ។

និក្ខិក សិក្ខាបទទី ៧

(២២២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង អកា-
លចារីបានកើតឡើងដល់ភិក្ខុនិសង្ស ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនិសង្សប្រាថ្នា
ងើម្បីនឹងចែកចារីនោះ ទើបប្រជុំគ្នា ។ វេលានោះឯង ពួកភិក្ខុនិសង្សអន្តរ-
សិនី (កូនសិស្ស) របស់បុល្លនន្ទភិក្ខុនិសង្សចេញទៅ (ត្រូវវត្ត) បុល្លនន្ទ
ភិក្ខុនិសង្សបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិសង្សនោះថា នៃលោកម្ចាស់ទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនិសង្សចេញទៅអស់ហើយ (សង្ស) កុំកាលចែកចារី
ដូច្នោះហើយក៏ហាមឃាត់ការចែកចារី ។ ភិក្ខុនិសង្សទាយនាំគ្នាចេញ
អស់ទៅដោយគិតថា សង្សមិនទាន់ចែកចារី ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនិសង្សកាលពួក
ភិក្ខុនិសង្សអន្តរសិនីមកព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំគ្នាចែកចារីនោះទៅ ។ ភិក្ខុនិ-
សង្សទាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិសង្សទាយនោះក៏
ពោលទោស និងរៀប បន្តិចបន្តួចថា បុល្លនន្ទជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងហាម
ឃាត់ការចែកចារីដែលប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

២២៤

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុខីរិកថោ

សច្ចំ កាវ ភិក្ខុវេ វុល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ ធម្មំកំ ចីវរិកន្តំ
បដិពាហនីតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិសហិ ពុទ្ធា ភគវ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ វុល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ ធម្មំកំ ចីវ-
រិកន្តំ បដិពាហស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វ
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ធម្មំកំ
ចីវរិកន្តំ បដិពាហេយ្យ វាចិត្តិយន្តំ ។

[២២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
និតិ ។ ធម្មិកោ នាម ចីវរិកន្តោ សមត្តោ ភិក្ខុនិ-
សដ្ឋោ សន្និបតិទ្ធា កាជេតិ ។ បដិពាហេយ្យតិ
កមំ វេមំ ចីវំ កាជេយ្យតិ បដិពាហនិ អាបត្តិ
វាចិត្តិយស្ស ។

[២២៤] ធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា បដិពាហនិ អាបត្តិ
វាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហនិ អាបត្តិ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុនិកាយ

ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួងបុណ្យនាភិក្ខុនិហាមយាត់ការចែក
ចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លននាភិក្ខុនិមនសមប័នីនិហាម-
យាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
ថា ភិក្ខុនិណាមួយហាមយាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាណ្ឌវកកណ្ណរូបហើយ ។ ការចែកចីវរដែលឈ្មោះថា
ប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនិសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នា
ចែក ។ ពាក្យថា ហាមយាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិហាមយាត់ដោយពាក្យថា
ភិក្ខុនិចែកចីវរនេះធ្វើអ្វីដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៤) ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាប្រកប
ដោយធម៌ ហើយហាមយាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការចែកចីវរប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយហាមយាត់ ត្រូវអាបត្តិ

២២៥

រោចិត្តិយកណ្តោ ឥត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ និកាមំ

ទុក្ខជស្ស ។ អន្ទិកេ អន្ទិកសញ្ញា បដិពាហិតិ
អនាបត្តិ ។ អន្ទិកេ អន្ទិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អន្ទិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អន្ទិកេ
អន្ទិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២២៥] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សេត្វា បដិពាហិតិ

ទុក្ខត្ថកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ឥត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទិ

[២២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកំ សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ឪល្លនព្វា ភិក្ខុនិ នដានំបិ នដកានំបិ
លឿកានំបិ សោកជ្ឈាយកានំបិ កុម្មជ្ជនិកានំបិ
សមណាចរិំ ទេតំ មញ្ញំ បរិសតិ វណ្ណំ កាសថាតិ ។

ពាច័ត្តិយកណ្តុ នត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ទុក្ខដ ។ ការវេចកច័វប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយ
ធម៌វិញ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ការវេចកច័វមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការវេចក
ច័វមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ការវេចកច័វមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ មិន
ត្រូវអាបត្តិ ។

[២២៥] ព័រវេលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ព្យ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើម
បញ្ចតិ ១ ។

នត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេត-
វន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុណ្យ-
នន្ទាភិក្ខុនីបានឲ្យសមណច័វវេលពួកមេរច្មោះ ដល់ពួកកូនច្មោះ ពួកអ្នក
ឡើងវ៉ាខ្លះ ដល់ពួកអ្នកតូកខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ ដោយពាក្យថា
អ្នកទាំងឡាយចូរពាលសរសើរយើង ក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យរបស់យើង ។

១ ភិក្ខុនីនិយាយពន្យល់ថា សំពត់សាដិកតែមួយនឹងចែកគ្នាមិនគ្រាន់ សូមអស់លោក
បង្កង់ចាប់ខ្លួនសិន ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀត សំពត់នឹងកើតឡើងថ្មីសមយើងចែកគ្នាជា
ខាងព្រាយដូច្នោះ ហៅថាសំដែងអានិសង្ស ។ (អង្គកថាវិន័យ) ។

វិនយបិដកេ វិក្កុសិរិក្កោ

នដាបិ នដកាបិ លង្កិកាបិ សោកជ្ឈាយំកាបិ
កុម្មប្បនិកាបិ ធុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ បរិសតិ វណ្ណំ
កាសន្តិ អយ្យា ធុល្លនន្ទា ពហុស្សតា កាលិកា
វិសារនា បដ្ឋា ធម្មិ កងំ^(១) កាតុំ ទេវ អយ្យាយ
ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
។ បេ ។ តា ទុជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហារេន្តិ កងំ ហិ
នាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា អាតារិកស្ស សមណាចារិ
នស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
អាតារិកស្ស សមណាចារិ ទេតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ អាតារិកស្ស សមណាចារិ ទេតិ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុ-
វេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន
ភិក្ខុនិ អាតារិកស្ស វា បរិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិ-
កាយ វា សមណាចារិ ទទេយ្យ វាចិត្តិយន្តិ ។

១ ធម្មកថនិក្ខិបិ បាលី ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ពួកមេរ្យាភិ ពួកកុនរ្យាភិ ពួកអករឡើងវិភិ ពួកអកត្ថកិ ពួកអកវាយ
ស្រក្តីនាំគ្នាពោលសរសើរថ្វល្លនន្ទាភិក្ខុនិក្ខិទីប្រជុំបរិសទ្យថា ថ្វល្លនន្ទាជា
ម្ចាស់ជាពហុស្ស្ត ជាអ្នកនិយាយ ជាអ្នកត្រៀមភ្នំ ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើ
ធម្មិកថា អ្នកទាំងឡាយច្បាស់យ (ទាន) ដល់វោកម្ចាស់ចុះ អ្នកទាំង
ឡាយច្បាស់ធ្វើ (សក្ការៈ) ដល់វោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គិះដៀល
បន្តិះបង្គាប់ថា ថ្វល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួងថ្វល្លនន្ទាភិក្ខុនិក្ខិទីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្វល្លនន្ទាភិក្ខុនិក្ខិមិនសមបីនឹង
ឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ
ថ្លាវែនជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនិក្ខិចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិក្ខិណាមួយឲ្យ
សមណចីវរដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកក្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

២២៧

បាចិត្តិយកណ្តោ ឆត្តវគ្គស្ស ឆវមសិក្ខាបទេ និកាមំ

(២២៧) យោ បនាតិ យោ យោទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និទិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តោ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
និទិ ។ អាតារិកោ នាម យោ កោចិ អតារំ
អដ្ឋារសតិ ។ បរិញ្ញាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច សាម-
ណោរញ្ច វេចេត្វា យោ កោចិ បរិញ្ញាជកសមាបន្នោ ។
បរិញ្ញាជិកោ នាម ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខុមានញ្ច សាមណោ-
រិញ្ច វេចេត្វា យោ កោចិ បរិញ្ញាជិកសមាបន្នោ ។
សមណាចារិ វេចេត្វា កប្បកតំ វុច្ឆតិ ។ ទេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

(២២៨) អនាបត្តិ មាតាចិត្តនំ ទេតិ តារិកាលិកំ
ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តវគ្គស្ស ឆវមសិក្ខាបទំ

(២២៩) តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា សារត្តិយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន មុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-

៣បិដកយកណ្ណ ឆត្រវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

(២២៧) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ធនណាមួយគ្រប់គ្រងផ្ទះ
ជននោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយបួសជាបរិព្វាជក រៀរវែលង
តែភិក្ខុនីនឹងសាមណេរចេញ បុរសនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជក ។ ស្រីណា-
មួយបួសជាបរិព្វាជិកា រៀរវែលងតែភិក្ខុនី សិក្ខុមាតា នឹងសាមណេរចេញ
ស្រីនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជិកា ។ ចំរវែលងធ្វើរឹកប្បូរហើយ ហៅថា សម-
ណចីវរ ។ ភិក្ខុនីឱ្យ (សមណចីវរ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៨) វារៈវែលងមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឱ្យដល់មាតាបិតា ១ ភិក្ខុនីឱ្យគេខ្លី ១ ភិក្ខុនីឱ្យគេ ១ ភិក្ខុនីដាំខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្រវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២២៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង គ្រកូល
ទុបដ្ឋាករបស់បុល្លនន្ទភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទភិក្ខុនីថា

វាយបំផ្លាញ កំភ្លឺវិវាទ

កក្កលំ ឥល្លនន្ទំ កិក្កនិ ឯតទរោច សរេ មយំ
អយ្យេ សក្កោម កិក្កនិសង្ឃស្ស ចិវំ ទស្សាមាតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន វស្សំ វុត្តា កិក្កនិយោ ចិវំ
កាដេតុកាមា សន្និបតិសុ ។ ឥល្លនន្ទា កិក្កនិ តា
កិក្កនិយោ ឯតទរោច អាគមេថ អយ្យេ អត្ថិ កិក្កនិ-
សង្ឃស្ស ចិវំប្បច្ឆាសាតិ ។ កិក្កនិយោ ឥល្លនន្ទំ កិក្កនិ
ឯតទរោច្ចំ កច្ឆយ្យេ តំ ចិវំ ជាណាហិតិ ។ ឥល្លនន្ទា
កិក្កនិ យេន តំ កក្កលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
តេ មនុស្សេ ឯតទរោច ទេតាវុសោ កិក្កនិសង្ឃស្ស
ចិវំន្ទំ ។ ន មយំ អយ្យេ សក្កោម កិក្កនិសង្ឃស្ស
ចិវំ នាតុន្ទំ ។ ឥល្លនន្ទា កិក្កនិ កិក្កនិ ឯតទរោច
អាវោចេសិ ។ យា តា កិក្កនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្ទំ ទិយន្ទំ វិទាចេន្ទំ កេថំ ហិ នាម អយ្យា
ឥល្លនន្ទា ធុត្វលចិវំប្បច្ឆាសាយ ចិវំកាលសមយំ
អតិក្កាមេស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវំ កិក្កនិ ឥល្លនន្ទា
កិក្កនិ ធុត្វលចិវំប្បច្ឆាសាយ ចិវំកាលសមយំ អតិក្កា-

វិទេយចិនិត ភក្ខុនិវិកត្ត

បពិត្រលោកម្ចាស់ បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងថ្វាយ
ចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្ស ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួច
ហើយប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរ ទើបប្រជុំគ្នា ។ ថ្មល្ងនន្ទភិក្ខុនិបាននិយាយ
ពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិទាំងនោះថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកម្ចាស់
ចូរចង្អុលចាំសិទ្ធិ (ជ្ឈិត) មានគេនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្ស ។ ភិក្ខុនិទាំង
ឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថ្មល្ងនន្ទភិក្ខុនិថា នៃលោកម្ចាស់ លោក
ចូរទៅ លោកចូរដឹងចីវរនោះចុះ ។ ថ្មល្ងនន្ទភិក្ខុនិចូលទៅកេត្រកូលនោះ
លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះ
ថា ម្ចាស់អាវសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្សចុះ ។
មនុស្សទាំងនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនអាច
នឹងប្រគេនចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្សទេ ។ ថ្មល្ងនន្ទភិក្ខុនិប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិ-
ក្ខុនិទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិប ។ បេ ។ ភិ-
ក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលពោស គិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ថ្មល្ងនន្ទជាម្ចាស់
មិនសមបីនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រា-
ថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ

២២៧

ធាតុត្រ័យកល្លោ ឧត្តរិត្តស្ស ឧវិមសំព្វាបទេ បញ្ញត្តិ

មេត៌តិ^(១) ។ សច្ចំ ភកកវតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកកវ
កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ទុព្វលចីវរ-
ប្បប្បាសាយ ចីវកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឃវត្ថុ បទ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បទ
ភិក្ខុនិ ទុព្វលចីវរប្បប្បាសាយ ចីវកាលសមយំ អតិក្កា-
មេយ្យ នាចិត្តយន្តំ ។

[២៥០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ មេ ។
ភិក្ខុនិតិ ។ មេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បេតា
ភិក្ខុនិតិ ។ ទុព្វលចីវរប្បប្បាសាយ នាម សចេ
មយំ សក្កោម ទស្សាម ករិស្សាមាតិ វាចា
ភិក្ខុ ហោតិ ។ ចីវកាលសមយោ នាម អនត្ថតេ
កបិទេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ កបិទេ
បញ្ច មាសា ។ ចីវកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យតិ

១ ឱ.ម. អតិក្កាមេសិទិ ។

បាវចនាសម្ព័ន្ធ ឧបាសិកា សិក្ខាបទ ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ
ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយក្រាបទូលថា
សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិមិនសមប័នន៍ញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាល
ឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វលទេ ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ
អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនតាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានទេ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុតាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនិណាមួយ ញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តី
ប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា សេចក្តីប្រាថ្នា
ចីវរទុព្វល គឺត្រកូលគេបញ្ចេញវិចិត្រថា បើយើងខ្ញុំតាំងឡាយអាច
យើងខ្ញុំតាំងឡាយនឹងប្រគេន នឹងធ្វើ(ចីវរទាន) ។ ដែលហៅថា សម័យ
នៃចីវរកាល គឺភិក្ខុនិមិនទាន់បានក្រាលកមិន កំណត់ខែមួយជាខាងចុង
នៃវស្សានរដូវ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែភត្តិក) បើភិក្ខុនិ
បានក្រាលកមិន កំណត់ ៥ ខែ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥
កើតខែផល្គុន) ។ ពាក្យថា ញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ

២៣០

វិធម្មបិដកេ កិច្ចធីរិកត្តោ

អនត្តតេ កកបំនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមំ ធីវសំ អតិក្កា-
មេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។ អត្តតេ កកបំនេ
កកបំនុទ្ធារធីវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។

[២៥០] ទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវកាល-
សមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ខាចិត្តិយស្ស ។ ទុព្វល-
ចីវរេ វេមតិកា ចីវកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវកា-
លសមយំ អតិក្កាមេតិ អនាបត្តិ ។ អទុព្វលចីវរេ
ទុព្វលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ អទុព្វល-
ចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥២] អនាបត្តិ អាទិសំសី ទស្សត្វា និវរេតិ
ទុម្ពតិកាយ អាទិកម្ពតិកាយាតិ ។

វិនយចំណក ភិក្ខុនីវិក័ត្ត

នោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកបិនហើយញ៉ាំងវ័យ១ ជាខាងចុងវ័យ
វស្សានរដូវឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានក្រាលកបិន
ហើយញ៉ាំងវ័យដែលកបិនដោះឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥១) ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរដ៏ទុព្វលមែន ហើយធ្វើ
សម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរដ៏ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វលទេ ហើយ
ធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ចីវរ
មិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិន
ទុព្វលទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិនទុព្វល ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៥២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសំដឹងអាទិសង្ស័យ^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

១ ភិក្ខុនីនិយាយថា កប្បសរបស់គេមុខជានឹងមកដល់ បុរសមានសទ្ធាជ្រិះប្រាំមុខជាមកប្រិ-
តេនមិនទាន ហៅថាសំដឹងអាទិសង្ស័យសិក្ខាបទនេះ ។ (អង្គិកថាវិន័យ) ។

និក្ខិក្ខស្ស ទសមសិក្ខាបទ

[២៥៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេនវេន អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតវេន ឧបាសកេន សង្ឃ
ឧទ្ទិស្ស វិហារោ កាវាបិសោ ហោតិ ។ សោ តស្ស
វិហារស្ស មហេ ឧកតោសង្ឃស្ស អកាលចីវំ ទានុកា-
មោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧកតោសង្ឃ-
ស្ស កបិធំ អត្តតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ
សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្តា កបិទុទ្ធាវំ យាចិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្តំ អាវោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មី ទំណេន
ឯតស្មី បករណោ ធម្មំ កដំ កត្តា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ កបិធំ ឧទ្ធហតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
កបិធំ ឧទ្ធហតុំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុវា បដិពលេន
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
យនិ សង្ឃស្ស បត្តកលុំ សង្ឃោ កបិធំ ឧទ្ធហ-
វេយ្យ ។ ឯសា ញត្តំ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

ធម្មវិគ្គ កិច្ចាបទទី ១០

(២៥៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
រដកវ័ន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានទុបា-
សកម្មាកំឡេគេធ្វើវិហារ (តុដ៏) ទទួលថ្វាយសង្ឃ ។ ក្នុងកាលដែលធ្វើវិហារ
នោះទុបាសកនោះប្រាថ្នានឹងថ្វាយអកាលចំរើដល់ឧកតោសង្ឃ ។ ក៏គ្រា
នោះឯង ឧកតោសង្ឃបានក្រាលកប៊ីនហើយ ។ ទើបទុបាសកនោះចូល
ទៅកេសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកប៊ីនចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើប
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម៌កថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដកកប៊ីនចេញបាន ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវដកកប៊ីនយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុទ្រាសប្រតិពាលគប្បី
ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចាថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូម
ព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការដកកប៊ីននេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃត្រូវដកកប៊ីន ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រ

២៣២

វិធមបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

សង្ឃោ កកបិណំ ឧទ្ធារតិ ។ យស្សាយស្សតោ ខមតិ
កកបិណស្ស ឧទ្ធារោ សោ តុណ្ណាស្ស យស្ស នក្ខមតិ
សោ កាសេយ្យ ។ ឧទ្ធារំ សង្ឃេន កកបិណំ ។ ខមតិ
សង្ឃស្ស តស្សា តុណ្ណា ។ ឃរមេតិ ធារយាមីតិ ។

[២៥២] អថខោ សោ ឧបាសកោ ភិក្ខុនីសង្ឃំ
ឧបសង្កមិត្វា កកបិណ្ឌុទ្ធារំ យាចំ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
ចំរំ អម្ពាតំ ភវិស្សតីតិ កកបិណ្ឌុទ្ធារំ បដិពាហិ ។ អថខោ
សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខ័យតិ វិចារេតិ កកបិ
ហិ ធាម ភិក្ខុនីយោ អម្ពាតំ កកបិណ្ឌុទ្ធារំ ន នស្សន្តីតិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនីយោ តស្ស ឧបាសកស្ស
ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុ-
នីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ វិចា-
រេន្តិ កកបិ ហិ ធាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា ធម្មីកំ កកបិ-
ណ្ឌុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ

វិនយចំណី ភិក្ខុនិវារត្ត

ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ អឡូវនេះសង្ឃដកកបិទចេញ ។
ការដកកបិទគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គ
នោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មាន
អាយុអង្គនោះពោលឡើង ។ កបិទសង្ឃបានដកហើយ ។ ការដកកបិទ
សមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវ
កម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២៥២) លំដាប់នោះ ឧបាសកនោះបានចូលទៅរកភិក្ខុនិវារត្ត
ហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកបិទចេញ ។ ឥលូវនាភិក្ខុនិវារត្តបានហាមឃាត់នូវការ
ដកកបិទដោយវាចាថា ចំរើនដ៏មានដល់ពួកយើងទាំងឡាយ ។ ទើប
ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនិវារត្តទាំងឡាយមិន
សមបីនឹងមិនឲ្យការដកកបិទដល់ពួកយើងសោះ ។ ភិក្ខុនិវារត្តទាំងឡាយបានឮ
ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនិវារត្តទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ ថេ ។ ភិក្ខុនិវារត្តទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ឥលូវនាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការ
ដកកបិទប្រកបដោយធម៌សោះ ។ ថេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា

២៣៣

បាធិត្តិយកល្លោ ឧត្តរត្តស្ស វសមសិក្ខាបទេ វញ្ញត្តិ

ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនិ ធម្មិកំ កបិទុទ្ធារំ បដិពាហនីតំ ។

សន្និ ភកភតិ ។ វិកហិ ឡោ ភកភ កដំ ហិ នាម

ភិក្ខុវេ ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនិ ធម្មិកំ កបិទុទ្ធារំ បដិពា-

ហិស្សនិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

វេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-

សន្និ យោ បន ភិក្ខុនិ ធម្មិកំ កបិទុទ្ធារំ បដិពាហេយ្យ

ហាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៥] យោ បនាតិ យោ យោទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-

នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អចិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។

ធម្មិកោ នាម កបិទុទ្ធារោ សមត្តោ ភិក្ខុនិសង្ឃោ

សន្និបតិក្ខា ឧទ្ធរតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កដំ ឥទំ

កបិទំ ឧទ្ធរយ្យាតិ បដិពាហាតិ អាបត្តិ ហាចិត្តិយស្ស ។

ធាបិណ្ឌិយកណ្ណ ឧត្តរក្ក សិប្បាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់នូវការដកកបិនដ៏ប្រកប
ដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការដកកបិនដ៏ប្រកប
ដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានជនទាំង
ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី
ចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយហាមឃាត់នូវ
ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបក្កិបាបិក្កិយ ។

(២៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១១នៃប្រាជកកណ្ណច្បាប់ហើយ ។ ដែលហៅថា ការដកកបិន
ប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំ
គ្នាដក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ថា ភិក្ខុនី
សង្ឃដកកបិននេះធ្វើអ្វីដូច្នោះ ត្រូវអាបក្កិបាបិក្កិយ ។

២៧២

វិធីបដិពេ កំពុងវិវាដ្តោ

២៥៦] ធម្មកេ ធម្មកេសញ្ញា បដិពាហនី អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកេ វេមតិកា បដិពាហនី អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ ធម្មកេ អធម្មកេសញ្ញា បដិពាហនី
អនាបត្តិ ។ អធម្មកេ ធម្មកេសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកេ
អធម្មកេសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥៧] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា បដិពា-
ហនី ទុក្ខតិកាយ អាទិកម្មតិកាយាតិ ។

ឥត្តវិញ្ញោ ភពិយោ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិញ្ញាណ

(២៥៦) ការដកកបិទប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយ ធម៌មែន ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការដកកបិទប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដកកបិទប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយ ហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ការដកកបិទមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដកកបិទមិន ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដក កបិទមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌មែន មិន ត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៥៧) វារៈវេជលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ស័យ^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើម បញ្ចតិ ១ ។

ឧត្តវគ្គទី ៣ ចប់ ។

១ ភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ស័យថា ភិក្ខុនីសង្ស័យមានពីរគ្រឹះគ្រឹះហើយ ចហាលាវមានអាទិសង្ស័យ ៧ ចំនួនជាមូល ។ (អង្គកថាវិទ្យា) ។

ធូរជំងឺគ្រុឌ បរិមេសក្លាបទី

(២៥៨) តេជ សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយេ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណាកស្ស អាហមេ ។ តេជ
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ច
តុវដ្ឋន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ណាត្ថា បស្សិត្វា
ឧដ្ឋាយន្តិ ខ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ច តុវដ្ឋស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ភិហិនិយោ
កាមកោភិនិយោតិ^(១) ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ខ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ខ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯក-
មញ្ច តុវដ្ឋស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កកវា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ទ្វេ ឯកមញ្ច តុវដ្ឋន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។
វិកាហិ ពុទ្ធា កកវា កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ច តុវដ្ឋស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

១ ឧ. ពិហិកាមកាភិនិយោតិ ។

ត្រីវិជ្ជា សិក្ខាបទទី ១

(២៥៨) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គីក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ដិតក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ភិក្ខុនីពីររូប
ដេកលើត្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវន
វត្ត ឃើញហើយពោលទោស និងរៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
សមបីនឹងដេកលើត្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគ
កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស និង
រៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស និងរៀល បន្តិះបង្កាប់ថា
ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើត្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីពីររូបដេកលើ
ត្រែមួយ(ជាមួយគ្នា) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់
មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើត្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ទេ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វា បសាដាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ
ឯកមញ្ចេ តុវដ្ឋយ្យំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-
យោតិ ឧបសម្មាណាយាវុទ្ធន្តិ ។ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ឋយ្យន្តិ
ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និបន្តតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស ។ ឧកោ វា និបន្តន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បុនំ និបន្តន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦០] អនាបត្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និស័-
នតិ ឧកោ វា និស័នន្តិ ឧម្ពត្តិកានំ អាទិកម្ពត្តិកានន្តិ ។

តិវិជីតិស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៦១] តេន សមយេន តុន្តោ ភតវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាជបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តវណាចា-
ប្បវណា^(៦) តុវដ្ឋន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាន្ត

១ ឧ. ម. ឯកត្តវណាចាប្បវណា ។

វិទយបិណ ភិក្ខុនីវិក័ត

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ ថេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវ
សិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ពីររូបដេកលើគ្រែមួយ
(ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
អធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
ពីររូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីម្នាក់ដេកនៅ
ហើយ មានភិក្ខុនីដទៃទៅដេកដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនី
ពីររូបដេកព្រមគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបត្រាកឡើង
ហើយដេកទៅវិញញយ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦០) ព្រះវិសេសមន៍ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីម្នាក់ដេក ភិក្ខុនីដទៃអង្គុយ ឬភិក្ខុនីទាំងពីររូបអង្គុយ ១ ភិក្ខុនី
ទាំងពីររូបនោះឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររូបនោះជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តវិជិវិតិ សិក្ខាបទទី ២

(២៦១) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តដេក
វនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូបមាន
សម្គាល់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់គ្រែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស

២៣៧

បាធិត្តិយកណ្តេ តុវដ្តវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បស្សីត្វា ទុដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេដំ ហិ ធាម
ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាទាបុរណា តុវដ្តស្សន្តិ សេយ្យ-
ដាមិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សនំ ទុដ្ឋាយន្តានំ ទ័យន្តា-
នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។
តា ទុដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេដំ ហិ ធាម ភិក្ខុ-
និយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាទាបុរណា តុវដ្តស្សន្តិតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាទាបុរណា
តុវដ្តន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវតិ ។ វិកវហិ តុន្ទោ កកវ
កេដំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាទា-
បុរណា តុវដ្តស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
នាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេមិ
សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ត-
រណាទាបុរណា តុវដ្តយ្យំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាឋិត្តិយកណ្ណ គុវន្តវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាដូចយ៉ាងពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម
សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ថេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
សមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា
សោះ ។ ថេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាភិក្ខុនីពីររូបមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជា
មួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស
ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់
តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
នៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ ថេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯ
ណា ពីររូបមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយ
គ្នា ត្រូវអាបក្ខិបាចិត្តិយ ។

២៣៨

វិទ្យាបិដកេ វិកុស្តិវិវដ្តោ

[២២២] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ មេ ។ កិក្ក
និយោតិ ឧបសម្មន្តាយោ វុច្ឆន្តិ ។ ឆ្វេ ឯកត្តរណាចា-
ប្បរណា តុវដ្ឋេយ្យន្តិ តញ្ញាវ អត្តវិស្វា តញ្ញាវ ចារុបន្តិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[២២៣] ឯកត្តរណាចាប្បរណា ឯកត្តរណាចាប្ប-
រណសញ្ញា តុវដ្ឋេយ្យន្តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរ-
ណាចាប្បរណា វេមតិកា តុវដ្ឋេយ្យន្តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
ឯកត្តរណាចាប្បរណា នានត្តរណាចាប្បរណសញ្ញា តុ-
វដ្ឋេយ្យន្តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរណា នាណាចា-
ប្បរណា^(១) អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ នានត្តរណា ឯកចា-
ប្បរណា^(២) អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ នានត្តរណាចាប្បរណា
ឯកត្តរណាចាប្បរណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ នានត្ត-

១ ឧ. ម. នាណាប្បរណសញ្ញា ។ ២ ម. ឯកប្បរណសញ្ញា ។ ឧ. ឯកត្តរណ-
ប្បរណសញ្ញា ។

វិនយបំណិន វិក្កុនីវិក្កុន

(២៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
អធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា តីរុប
មានសម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នានោះ
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីតីរុបកាលនូវសម្ពត្តិនោះឯង ហើយដណ្តប់នូវសម្ពត្តិនោះ
ដដែល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦៣) សម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីតីរុប
សំគាល់ថាសម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយដដែល ហើយ
ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់
ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសន្ស័យ ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអា-
បត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាសម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ហើយដេកជា-
មួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា តែ
ដណ្តប់សំពត់ផ្សេងគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលផ្សេងគ្នា
តែដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់
ដណ្តប់ផ្សេង ។ គ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់
ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សម្ពត្តិសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់

២៣៧

បាបិគ្គិយកណ្តោ ពុវិជ្ជវិគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

រណាទាបុរណោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ធានត្តរ-
ណាទាបុរណោ ធានត្តរណាទាបុរណាសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២២៤] អនាបត្តិ វត្តានំ^(១) ទស្សេត្តា និបដ្ឋន្តិ
ឧប្បត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

ពុវិជ្ជវិគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទិ

[២២៥] តេន សមយេន ពុទ្ធលោ ភក្កវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវិនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនិ ពហុស្សុ-
តា ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កងំ
កាតុំ ។ ភទ្ហាបិ កាបិលានិ ពហុស្សុតា ហោតិ
កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កងំ កាតុំ ឧទ្យារ-
សម្ពាវតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភទ្ហា កាបិលានិ ព-
ហុស្សុតា កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កងំ^(២) កា-
តុំ ឧទ្យារសម្ពាវតាតិ ភទ្ហំ កាបិលានិ បឋមំ បយិរុ-
ទាសិត្តា បដ្ឋា ឥល្លនន្តំ ភិក្ខុនិ បយិរុទាសន្តិ ។

១ ឧ. ម. វិញ្ញាណំ ។ ២ ឧ. ធម្មកម្មំ ។

ពាចិញ្ជិយកណ្ណ ពុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សម្ពត្តសម្រាប់
ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា សម្ពត្តសម្រាប់ក្រាល
សម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នាដដែល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៦២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)

គឺពួកភិក្ខុនីសំដែងនូវទំកំណត់ហើយដេក ១ ពួកភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ពួកភិក្ខុនី
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ពុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(២៦៥) សម័យនោះ (ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចគង្គីក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ថ្មល្ងន់នូវភិក្ខុនីជាពហុស្ស្រុត ជាអ្នកឆ្ងាត់និយាយ ជាអ្នកភ្លៀវក្លា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីក៏ជាពហុស្ស្រុត ជាអ្នក
ប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែល
មហាជនសរសើរក្រៃពេកដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភិក្ខុកា-
បិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្ស្រុត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវក្លា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដូច្នោះ ហើយចូល
ទៅរកភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ទើបចូលទៅរកថ្មល្ងន់នូវភិក្ខុនីជាគ្រាយ ។

វិធម្មបិដកេ កិក្ខុនិក្ខេប្តោ

ឪល្លនន្ទា កិក្ខុនិ ឥស្សារយកតា ឥមា កិវ អប្ប្នា
សន្តដ្ឋា បរិវិត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា
វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តិក កណ្តាយ កាចំលានិយា បុរ-
តោ ចន្តមតិបិ តន្តមតិបិ និសិទតិបិ សេយ្យបិ កឃ្យតិ
ឧទ្ទិសតិបិ ឧទ្ទិសាបេតិបិ សជ្ឈាយម្បិ កកេតិ ។
យា តា កិក្ខុនិយោ អប្ប្នា ។ បេ ។ តា ឧទ្ទាយន្តិ
ទ័យន្តិ វិចារចន្តិ កមំ ហំ នាម អយ្យា ឪល្លនន្ទា
អយ្យាយ កណ្តាយ កាចំលានិយា សញ្ញត្ត អដាសុំ
ករិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ កិក្ខុវេ ឪល្លនន្ទា កិក្ខុនិ
កណ្តាយ កាចំលានិយា សញ្ញត្ត អដាសុំ កកេតិ ។
សច្ចំ កកវតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា កកវា កមំ ហំ នាម
កិក្ខុវេ ឪល្លនន្ទា កិក្ខុនិ កណ្តាយ កាចំលានិយា
សញ្ញត្ត អដាសុំ ករិស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាធាយ ។ បេ ។ វេវា បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ កិក្ខុនិយា
សញ្ញត្ត អដាសុំ កកេយ្យ វា ចិត្តិយន្តិ ។

វិសយចំណិត ភិក្ខុនីកែង

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាមនុស្សមានសេចក្តីឬស្សាគ្របសង្កត់កំពោលថា ពួក
ភិក្ខុនីណាស្គាល់ច្រើនសូមច្រើន បានពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នក
ប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡំច្រឡំ ពោល
ដូច្នោះហើយក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែង
ឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការស្វាធារ្យខ្លះ ក្នុងខាងមុខកត្តាកា-
បិលានីភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលគោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ថុល្លនន្ទា
ជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងមកក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កត្តាកាបិលានីជា
ម្ចាស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កត្តាកាបិ-
លានីភិក្ខុនី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្តេចដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់
កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាទេ
ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិកាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយក្លែងធ្វើ
សេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

២២១

បាធិគ្គិយកណ្តោ កុវិជ្ជវិគ្គស្ស តតិយសិក្ខបទេ សិក្ខាបទវិវត្តោ

[២២៦] យា បនាតិ យា យា ធិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និក្ខិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អធិប្បតា ភិក្ខុនិក្ខិ ។
ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ សញ្ញាតិ ជា-
នន្តិ សញ្ញានន្តិ បេច្ច អភិវត្តិតា វិតិក្កមោ ។ អដាសុំ
ករេយ្យតិ ឥមីនា ឥមិស្សា អដាសុំ ករិស្សតិ
អនាប្បច្ឆា បុរោ ចន្តមតិ វា តិដ្ឋតិ វា ទិសីនតិ
វា សេយ្យំ វា ករេយ្យតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ
វា សជ្ឈាយំ វា ករោតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[២២៧] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា សញ្ញា-
ច្ច អដាសុំ ករោតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
សម្មន្ទាយ វេមតិកា សញ្ញាច្ច អដាសុំ ករោតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទ-
សញ្ញា សញ្ញាច្ច អដាសុំ ករោតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
អនុបសម្មន្ទាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុប-
សម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បាប័ត្តិយកណ្ណ ពុរុជ្ជិវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទទី១៧

(២៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា
គឺដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា ក្លែង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលដឹងកាលស្គាល់
ហើយក្លែងប្រព្រឹត្តល្មើស ប្រព្រឹត្តកន្លង ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីមិន
សប្បាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីគិតថា ដោយហេតុនេះ សេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត
នឹងមានដល់ភិក្ខុនីនេះ ដូច្នោះហើយមិនបានប្រាប់ ក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ
អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការ
ស្វាធរាយខ្លះ ក្នុងទីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិបាប័ត្តិយ ។

(២៦៧) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយ
ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាប័ត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើសេចក្តីឲ្យមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវ
អាបត្តិបាប័ត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ហើយ
ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាប័ត្តិយ ។ អនុប-
សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបំណិកេ វាភ្នំវិវាដ្ឋោ

[២៦៨] អនាថតិ ន អជាស្សំ កត្តកាមា អា-
បុច្ឆា បុរោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា
សេយ្យំ វា កេយ្យតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសារេតិ វា
សជ្ឈាយំ វា កករោតិ ឧទ្ទតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តិរិដិវិកស្សំ បត្តតិសិក្ខាបទំ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្សំ អាវាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ធុត្តិកំ
សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុកំ
កករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហារេន្តិ កកំ ហិ នាម
អយ្យា វុល្លនន្ទា ធុត្តិកំ សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេ-
ស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុកំ កកស្សតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កក ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ធុត្តិកំ សហ-
ជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុកំ ក-
ករោតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(២៦៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុមិនប្រាថ្នាទាំងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ហើយប្រាប់កិដើរក្តី ឈរក្តី
អង្គុយក្តី សម្រេចការដេកក្តី សំដែងឯងក្តី ឲ្យគេសំដែងក្តី ធ្វើការស្វាឡាយ
ក្តី កងខាងមុខ ១ ភិក្ខុឆត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

តវិជ្ជវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(២៦៩) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា-
ភិក្ខុមី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុមីជាកូន-
សិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ (មានដើម្បី) ។ ភិក្ខុមីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។ ភិក្ខុមីទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល
បន្តបង្កាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមប័ណ្ណមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់
ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុមីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខសោះ
។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុមីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុមីជាកូន
សិស្សដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

២៤៧

ពាចិក្ខិយកណ្តោ ធុរ្មិវិញ្ញស្ស បក្កុនសំពាបទេ បញ្ញត្តិ

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ទុក្ខិតំ
សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសានាយ
។ បេ ។ ឃីវា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ទុក្ខិតំ សហជីវីនី
នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ
នាចិក្ខិយន្តិ ។

[២៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិកំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិច្ចេតា
ភិក្ខុនិកំ ។ ទុក្ខិតា នាម កិលានា វុច្ឆតិ ។ សហជី-
វីនី នាម សន្ធិវិហារីនី វុច្ឆតិ ។ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យតិ
ន សយំ ឧបដ្ឋេយ្យ ។ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករេយ្យតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សមិ
ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សមិតំ ធុរ្មំ ទុក្ខិត-
មត្ត អាបត្តិ នាចិក្ខិយស្ស ។ អន្តេវាសិនី^(១) វា អនុ-
បសម្បន្តំ វា នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករេតិ អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។

១ ឧ ប. អន្តេវាសី ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ពុវ្ពិវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សោចត្តិបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនិមិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
ទុក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយ
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបូរសំ-
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបម្រើឯង មិន
ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
ទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដល់នូវ
សេចក្តីទុក្ខ សំដៅយកភិក្ខុនីដែលមានជម្ងឺ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាកូន
សិស្សសំដៅយកភិក្ខុនីជាសិស្សិហារិនី (មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាមួយគ្នា) ។
ពាក្យថា មិនបម្រើឯង គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការ
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ កាលភិក្ខុនីត្រាន់តែ
ដាក់ចុះថា អញនឹងមិនបម្រើឯង នឹងមិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
គេបម្រើ នូវអន្តរាសិនីក្តី អនុបសម្បន្នាភិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិទេយបិដកេ វាច្ឆនីវិកត្តោ

(២៧០) អនាថត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លកតិ កិលាធាយ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មកាយាតិ ។

តវិជីវិត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(២៧២) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភទ្ហា កាបិលានិ សាកេតេ វស្សំ
ឧបគតា ហោតិ ។ សា កេនចិនេវ ករណីយេន ឥល្ង-
នន្ទាយ ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ទ្ធិតំ ចាហេសិ សចេ មេ
អយ្យ ឥល្ងនន្ទា ឧបស្សយំ ននេយ្យ កន្ធយ្យមហំ^(១)
សាវត្តិ ។ ឥល្ងនន្ទា ភិក្ខុនិ វរមាហ អាគច្ឆតុ
នស្សមីតិ ។ អថខោ ភទ្ហា កាបិលានិ សាកេតា
សាវត្តិ អគមាសិ ។ ឥល្ងនន្ទា ភិក្ខុនិ ភទ្ហាយ កាបិ-
លានិយា ឧបស្សយំ អនាសិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ឥល្ងនន្ទា ភិក្ខុនិ ពហុស្សតា ហោតិ

១ ឧ. ម. អាគច្ឆេយ្យមហំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុវិភាង

(២៧១) ព្រះវិជយមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុនីស្វែងរកអ្នកឯទៀតជាអ្នកបម្រើ
ជម្ងឺមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កាត ១
ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តវិជ្ជវិគ លិក្ខាបទទី ៥

(២៧២) សម័យនោះឯង ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង កត្តា-
កាបិលានីភិក្ខុនីនៅចាំវិស្សក្នុងក្រុងសាគេត ។ កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនីនោះ
បានបញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីដោយកិច្ចនីមួយៗ បើថ្មលូ-
នន្ទាជាម្ចាស់ឲ្យលំនៅដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំគ្រវីតទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ថ្មលូនន្ទា
ភិក្ខុនីនិយាយតបយ៉ាងនេះថា កត្តាកាបិលានីមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យ (នៅ) ។
លំដាប់នោះ កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនីបានបញ្ជាអំពីក្រុងសាគេតទៅកាន់ក្រុង
សាវត្ថី ។ ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានឲ្យលំនៅដល់កត្តាកាបិលានីភិក្ខុនី ។
ក៏គ្រានោះឯង ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្ស្តជាអ្នកប្តឹងនិយាយ ជាអ្នក

២២៥

បាបិក្ខិយកណ្តោ ពុវុដ្ឋវត្តស្ស ចញ្ចមសិក្ខាបទេ និទានំ

កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មី កេមំ កានុំ ។ កណ្តាបិ
កាបិលានី ពហុស្សតា ហោតិ កាលិកា វិសារទា
បដ្ឋា ធម្មី កេមំ កានុំ ឧទ្យានសម្មាវិតា ។ មនុស្សា
អយ្យា កណ្តា កាបិលានី ពហុស្សតា កាលិកា វិសា-
រទា បដ្ឋា ធម្មី កេមំ កានុំ ឧទ្យានសម្មាវិតាតិ កន្តំ
កាបិលានី បឋមំ បយ័រុទាសិត្វា បច្ឆា ឥល្លនន្តិ
ភិក្ខុនី បយ័រុទាសន្តិ ។ ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនី ឥស្សប-
តតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តដ្ឋា បរិវិត្តា អសំសដ្ឋា
យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តិតិ
កុបិតា អនត្តមនា កន្តំ កាបិលានី ឧបស្សយា
និក្ខឿ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិទាបេន្តិ កេមំ ហិ ធាម អយ្យា
ឥល្លនន្តា អយ្យាយ កណ្តាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ
នត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខឿស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កិរ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនី កណ្តាយ កាបិលានិយា
ឧបស្សយំ នត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខឿតីតិ^(១) ។

១ ឧ. និក្ខឿតិ ។

ពាក្យយកណ្ត គុវន្តវន្ត សំព្វាបទទី ៥ និងទាន

ភ្ញៀវភ្ញា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីភត្តកាបិលានី ក៏ជាពហុស្ស្វត
ជាអ្នកប៉ុននិយាយ ជាអ្នកភ្ញៀវភ្ញា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថាដែរ ហើយ
មហាជនគេសរសើរដោយច្រើនក្រៃពេក ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយ
ថា ភត្តកាបិលានីជាម្ចាស់ជាពហុស្ស្វត ជាអ្នកប៉ុននិយាយ ជាអ្នកភ្ញៀវ-
ភ្ញា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលគេសរសើរដោយច្រើន និយាយ
យ៉ាងនេះហើយ បាននាំគ្នាទៅរកភត្តកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ហើយទៅរក
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាខាងក្រោយ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកមានសេចក្តីបូស្សា
គ្របសង្កត់ទើបនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាអ្នកស្គាល់ច្រើនជា
អ្នកសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាភិច ជាអ្នក
សន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡកច្រឡំ (និយាយយ៉ាងនេះហើយ)
ក៏មានសេចក្តីទឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយទង់ពាញភត្តកាបិលានីចេញចាក
លំនៅទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះពាលពោស ភិរដៀល បន្តបង្កប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់
មិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅដល់ភត្តកាបិលានីជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ទឹង
អាក់អន់ចិត្ត ទង់ពាញចេញសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគ្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់ភត្តកាបិ-
លានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ទឹងអាក់អន់ចិត្តទង់ពាញចេញ ពិតមែនឬ ។

២៤៦

វិទយបំណីពេ វិកុសីវិកត្តោ

សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហំ តុទ្ធោ កកវា កកំ ហំ នាម
កិក្ខវេ មុល្លនន្ទា កិក្ខុនី កន្ទាយ កាបិលានិយា
ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខឿស្សតិ
នេតំ កិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន កិក្ខវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសនុ
យា បន កិក្ខុនី កិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា
អនត្តមនា និក្ខឿយ្យវា និក្ខឿយ្យេយ្យវា ទាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៣) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

កិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បេតា កិក្ខុ-
នីតិ ។ កិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ កិក្ខុនិយា ។ ឧបស្ស-
យោ នាម កកវាដតទ្ធោ វុច្ឆតិ ។ ទត្វាតិ សយំ
ទត្វា ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនកិវទ្ធោ អាហាត-
ចិត្តា ទីលជាតា ។ និក្ខឿយ្យាតិ កត្តោ កហេត្វា
បមុទំ និក្ខឿតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ បមុទំ
កហេត្វា តហំ និក្ខឿតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុណ្ណទន្ធា
ភិក្ខុនីមិនសមបំផុតឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុកាថិលានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខ្លីង
អាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ
ថ្លាដែនដន់ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
លំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយខ្លីងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញឯងក្តីឲ្យគេទង់
ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តោចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនី គឺដល់ភិក្ខុ-
នីដទៃ ។ ទីកុដីដែលមានសន្ធិត្ថានជាប់នៅ ហៅថាលំនៅ ។ ពាក្យថា
ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្លីងអាក់អន់ចិត្ត គឺមានចិត្តមិនត្រកអរ
មានចិត្តគឺទោសមកខ្លាំងខ្លប់ មានចិត្តរង់ភ្នំ ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺ
ភិក្ខុនីចាប់យកពីក្នុងល្ងែងហើយទាញចេញទៅខាងរៀង ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីចាប់ទាញចេញពីរៀងទៅខាងក្រៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ពាមិគ្គិយកណ្តោ គុវន្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯកេន បយោគេន ពហុកេបិ ធារេ អតិក្ការមេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ និក្កខ្សាបេយ្យតិ អញ្ញំ អាណារមេតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សកី អាណាត្តា ពហុកេបិ
ធារេ អតិក្ការមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧២] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ឧបស្ស-
យំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សា-
បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្ទាយ
វេមតំកា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា
និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស ។ ឧបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា ឧបស្ស-
យំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សា-
បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ តស្សា បរិក្ការំ
និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
អកវាជពទ្ធា និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សាបេតិ វា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ តស្សា បរិក្ការំ និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សា-
បេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទំ កវាជ-
ពទ្ធា វា អកវាជពទ្ធា វា និក្កខ្សតិ វា និក្កខ្សាបេតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុរុន្តិត្ត សិញ្ញាបវទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាញចេញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន តែដោយប្រយោគ១ (គឺទាញ
តែម្តង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទង់ទាញ សេចក្តីថា
ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃទង់ទាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង
ហើយ (អ្នកទទួលបង្គាប់) ទង់ទាញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ(១) ។

(២៧២) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា បានឲ្យលំ
នៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ បានឲ្យលំនៅ
ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា បានឲ្យលំ
នៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តគ្រឿងទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃ
ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី
(នូវភិក្ខុនីផងគ្នា) ចាកលំនៅដែលមិនមានសន្ធិកិច្ចារជាប់នៅ ត្រូវអា-
បត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនី
នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវអ-
នុបសម្បន្នាចាកលំនៅដែលមានសន្ធិកិច្ចារជាប់នៅក្តី មិនមានសន្ធិកិច្ចារ

២៤៨

វិទយបិដកេ វិញ្ញាណវិញ្ញា

វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តស្ស បរិច្ចារំ ជិក្ខុឃ្លាត វា
ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្ទាយ
ឧបសម្បន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្ទាយ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្ទាយ
អនុបសម្បន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៧៥] អនាបត្តិ អលជ្ជីជី ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុ-
ឃ្លាបេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុឃ្លាបេ-
តិ វា ឧម្មត្តិកំ ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា តស្ស
បរិច្ចារំ ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា កណ្ណានការិ-
កំ... កលហការិកំ... វិវាទការិកំ... កស្សការិ-
កំ... សង្ឃេ អធិការណាការិកំ ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុឃ្លា-
បេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ ជិក្ខុឃ្លាត វា ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា
អន្តេវាសីជី វា សន្ធិវិហារិជី វា ឧសម្មាវត្តនិ ជិក្ខុឃ្លាត
វា ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ ជិក្ខុឃ្លាត វា
ជិក្ខុឃ្លាបេតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាធិកម្មិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ កំពុងវិភង្គ

ជាប់នៅក្នុង ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីទេវតាញឯងក្នុង ឲ្យគេទេវតាញក្នុង
នូវបរិក្ខារវែនអនុបសម្បទានោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាជា អនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ជាអនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(២៧៥) ព្រះវិលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១៤យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនី ១ ទេវតាញឯង
ឬឲ្យគេទេវតាញនូវបរិក្ខារវែនភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនីនោះ ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យ
គេទេវតាញភិក្ខុនីឆត ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវបរិក្ខារវែនភិក្ខុនី
ឆតនោះ ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវភិក្ខុនីអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១
អ្នកធ្វើការឈ្មោះ ១ អ្នកធ្វើការទាស់ទែង ១ អ្នកធ្វើតិរច្ឆានកថា ១ អ្នកធ្វើ
អធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវបរិក្ខារវែនភិក្ខុនី
ទាំងនោះ ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវភិក្ខុនីជាអន្តេវសិនីឬជាសទ្ធិ-
វិហារិនីវិលមប្រត្រត្តមិនល្អ ១ ទេវតាញឯង ឬឲ្យគេទេវតាញនូវបរិក្ខារវែន
ភិក្ខុនីនោះ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញា ១ ។

ពិវាទវិក្កស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទី

[២៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហារតិ កហាបតិណាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយនិ ទិយនិ
វិហារេន្និ កតំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណកាលី សំសដ្ឋា
វិហារិស្សតិ កហាបតិណាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ បេ ។
សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហារតិ កហាបតិណាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារិស្សតិ
កហាបតិណាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន
ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារេយ្យ កហាបតិណា វា កហាបតិ-
បុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិហិ ឯវមស្ស វេនិយា

តវិជ្ជវិគ្គ លីកាបទី ៦

(២៧៦) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាវនោះឯង ចណ្ឌកាលភិក្ខុនី
នៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយបុត្ររបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ពោលទោស គិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ចណ្ឌកាលដ៏ម្ចាស់មិនសមបីនឹងនៅ
ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកចណ្ឌកាលភិក្ខុនីនៅ
ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ពិតមែនឬ ។
ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលភិក្ខុនីមិនសមបី
នឹងនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាទេនៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតី ដោយ
កូនគហបតី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា

២៥០

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិរិក្ខេ

មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហារិ គហបតិណាថិ គហបតិបុត្តានថិ
វិវិទ្ធាមាយ្យេ វិវេកោញ្ញេ ភតិទិយា សង្ខេពា វណ្ណតិភិ ។
ឃវត្តា^(១) សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ វុច្ឆមាណា តថេវ
បត្តណ្ណោយ្យេ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ
សមទុកាសិត្តា តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ យាវតតិ-
យញ្ចេ សមទុកាសិយមាណា តំ បដិទិស្សន្តយ្យេ
តច្ចេតំ កុសលំ ធា ចេ បដិទិស្សន្តយ្យេ ទាចិត្តិយន្តំ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និភិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិភិ ។
សំសដ្ឋា ឆាម អននុលោមិកេន កាយិកាវចសិកេន
សំសដ្ឋា ។ គហបតិ ឆាម យោ កោចិ អតារិ
អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតិបុត្តោ ឆាម យោ កោចិ
បុត្តកាតរោ ។

[២៧៨] សា ភិក្ខុនិភិ យា សា សំសដ្ឋា ភិក្ខុនិ ។
ភិក្ខុនិហិភិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិ ។ យា បស្សន្តិ
យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តោ មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហារិ

១ ឧ.ម. ឈវត្ត បទ សា ។

វិនយបិដក វិក្កិទិវិភង្គ

នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហ-
បតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេច-
ក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាង
នេះ ហើយក៏នៅប្រកួតប្រកាន់ធ្វើយ៉ាងនោះដែរ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី
ទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យ
លះបង់វត្តនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម
ប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដងហើយលះវត្តនោះបាន ការលះដូច្នោះនេះជា
ការប្រពៃ បើមិនលះទេ ត្រូវតាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រឡកច្រឡំនោះគឺច្រ-
ឡកច្រឡំដោយកាយកម្មនឹងវិចីកម្ម ដ៏មិនសមគួរ ។ ដែលហៅថា គហបតី
នោះ បានដល់ជនឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតី
នោះ បានដល់ជនណាមួយជាកូនឬជាបងប្អូនប្រុស (នៃគហបតីនោះ) ។

[២៧៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីណាមួយដែលជាអ្នកច្រ-
ឡកច្រឡំ ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឃើញ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឮ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោក

២៥១

បាចិត្តិយកណ្ណោ បុរិស្ថិវត្តស្ស ធម្មសិព្វាចារិកោ សមធុរាសនា

កហបតិណាបិ កហបតិបុត្តេនបិ វិវិទ្ធាហាយ្យេ វិវេកញោវ
កតិណិយា សង្កេ វណ្ណាតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញា តតិ-
យម្បិ វត្តញា ។ សចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ
នោ ចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន
វទន្តំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សា ភិក្ខុនិ សង្ឃមជ្ឈិបិ
អាគខ្សិត្វា វត្តញា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហារិ កហបតិណាបិ
កហបតិបុត្តេនបិ វិវិទ្ធាហាយ្យេ វិវេកញោវ កតិណិយា
សង្កេ វណ្ណាតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញា តតិយម្បិ វត្តញា ។
សចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
ទិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៧៧] សា ភិក្ខុនិ សមនុកាសិតញា ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្កេ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អាយ្យេ
សង្កេ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនិ សំសដ្ឋា វិហារិតិ

៣០៧៧ យេកណ្ណំ គុវុទ្ធិវុត្តំ សំព្វាបទី ៦ វិវាទំ ការសូត្រិសមនុភាសនកម្ម

កុំនៅច្រឡំក្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃ
លោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃវ័មន៍សរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់បង
ប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនិទាននោះគប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បី
និយាយហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនិទានលះចេញ ការលះ
ដូច្នោះនេះជាការប្រវ័ត បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិ
ទានឡាយណា ឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនិទានឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិទានត្រូវភិក្ខុនិទានឡាយទាញយកមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ
ហើយគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡំក្រឡំ
ដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោក
ចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃវ័មន៍សរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់បងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនិទាន
ឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយ
ហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនិទានលះបង្កបាន ការលះបាន
ដូច្នោះនេះជាការប្រវ័ត បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២៧៧) ភិក្ខុនិទាន ត្រូវភិក្ខុនិទានឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ។ ម្នាល
ភិក្ខុនិទានឡាយ ភិក្ខុនិទានឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាម
ប្រាមយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនិទានដែលធ្លាតប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិទាននេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡំក្រឡំ

វិសយបំណិពេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

កហបតិណិបិ កហបតិបុត្តនិបិ ។ សា តំ វត្ថុំ ធម្មជិ-
និស្សន្ទតិ^(១) ។ យនិ សង្ឃស្ស បត្តកកល្យំ សង្ឃោ ឥត្ត-
ញាមំ ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
និស្សកាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យ
សង្ឃោ អយំ ឥត្តញាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារតិ
កហបតិណិបិ កហបតិបុត្តនិបិ ។ សា តំ វត្ថុំ ធម្មជិ-
និស្សន្ទតិ^(២) ។ សង្ឃោ ឥត្តញាមំ ភិក្ខុនី សមនុកា-
សតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សកាយ ។ យស្ស អយ្យាយ
ខមតិ ឥត្តញាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស
វត្ថុស្ស បដិនិស្សកាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្ស
នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ
។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា
សង្ឃោ ឥត្តញាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្ស-
កាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្សា តុណ្ហំ ។ ឯវមត្តំ
ធារយាមីតិ ។

១.២ ឱ. ម. ១ បដិនិស្សន្ទតិ ។

វិទយបិដក កំពុងវិវត្ត

ដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះវត្ថុនោះ
ចេញទេ ។ បើកម្មនោះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បី
សូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះចេញ ។
នេះជាញត្តិ (គឺប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់
ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនោះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រើនក្រចៀងដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូន
គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះចោលវត្ថុនោះចេញទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃ
សូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះ
ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បី
ស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីពោល
ឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រ
សេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃបាន
សូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រស-
មនុភាសនកម្មនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយពាក្យស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

២៥៣

ធាតុយកណ្តោ គុវជ្ជិវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

[២៨០] ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្ធិហិ កេម្មវាចាហិ
ទុក្ខជា កេម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨១] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទ្ធិស្ស-
ដ្ឋតំ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
នប្បដិទ្ធិស្សដ្ឋតំ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អ-
ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទ្ធិស្សដ្ឋតំ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អធម្ម-
កម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[២៨២] អនាបត្តិ អសមណុកាសន្តិយា បដិទ្ធិស្ស-
ដ្ឋន្តិយា ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គុវជ្ជិវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទី

[២៨៣] តេន សមយេន តុន្តោ ភកវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្ត-
កា

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

[២៨០] កាលសូត្រចប់ញត្តិ (ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ)
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ(១) កាលសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ(២)
កាលចប់កម្មវាចាជាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៨១] កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌ ហើយមិនលះបង់
វត្ថុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
មិនជាធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាកម្មជាធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
មិនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៨២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីដែលសង្ស័យមិនបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម ១ ភិក្ខុនីលះបង់វត្ថុនោះ ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២៨៣] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងវត្តដេតវន
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រោះនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

២៥៤

វិធម្មបិដក ភិក្ខុវិភង្គោ

សម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរន្តំ ។ ធុត្តា
ធូសេន្តំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ទ័យន្តំ វិហារេន្តំ កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុ-
និយោ អន្តោរដ្ឋ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិ-
កា ចារិកំ ចរិស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ
អសត្តិកា ចារិកំ ចរន្តិតំ ។ សច្ចំ ភក្កវាតំ ។ វិការ-
ហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
អន្តោរដ្ឋ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា
ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសា-
នាយ ។ បេ ។ វេត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តមំ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ នាំគ្នាត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេ
សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។
ពួកអ្នកលេងនាំគ្នាប្រទូស (ពួកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស
គិះដៀល បន្តបង្កប់ថា ពួកភិក្ខុមិនសមបំរើគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ
ហើយនាំគ្នាត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកប
ដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយគ្មានពួក
ឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា
ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយមិន
សមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុង
ដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យ
ចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំង
ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុមិច្ឆរ

២៥៥

បាចិត្តិយកណ្ណេ ពុវិជ្ជវិជ្ជស្ស សត្តមសំក្កាបទេ បញ្ញត្តិ

សំក្កាបទំ ឌុទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ អន្តោរដ្ឋេ សា-
សង្កសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចវយ្យ
ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២៨៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិ ។
អន្តោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហាតិ តស្ស រដ្ឋេ ។ សា-
សង្កំ នាម តស្មី មក្កេ ចោរាទំ ធីវិជ្ជាកាសោ ធីស្សតិ
កុត្តាកាសោ ធីស្សតិ បីតោកាសោ ធីស្សតិ ធីសិរដ្ឋា-
កាសោ ធីស្សតិ ធីបរដ្ឋាកាសោ ធីស្សតិ ។ សប្ប-
ដិកយំ នាម តស្មី មក្កេ ចោរហិ មនុស្សា ហតា
ធីស្សនិ វិលុត្តា ធីស្សនិ អាគោជិតា ធីស្សនិ ។ អ-
សត្តិកា នាម វិណ សត្តេន ។ ចារិកំ ចវយ្យាតិ កុក្ក-
ដសំទាតេ^(១) តាមេ តាមន្តវេ តាមន្តវេ អាបត្តិ ទាចិត្តិ-
យស្ស ។ អតាមកេ អរញ្ញោ អឡយោជនេ អឡយោ-
ជនេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

១ ឌ កុក្កដសម្មតេ ។

៣៧ ចិត្តិយកណ្ណ តុវជ្ជិត្ត សិព្វាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយគ្មានពួកឈ្នួញទៅ
ជាមួយហើយត្រចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកប
ដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងដែន គឺភិក្ខុ-
និនៅខាងក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ក៏ត្រចទៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចនោះ ។
ដែលហៅថា ទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែល
ពួកចោរនៅកំប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគកំប្រាកដ កន្លែងដែល
ពួកចោរឈរកំប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយកំប្រាកដ កន្លែងដែល
ពួកចោរដេកកំប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំ-
ពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់កំប្រាកដ ដែល
ចោរបួនកំប្រាកដ ដែលចោរវាយកំប្រាកដក្នុងផ្លូវនោះ ។ ដែលហៅថា
គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយនោះ គឺរៀបចំពួកឈ្នួញចេញ ។ ពាក្យថា
ត្រចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនិត្រចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយះ
មានហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ។ ទីព្រមិនមែនជា
ស្រុកភិក្ខុនិត្រចទៅក្នុងទីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ៗ កន្លះយោជន៍ ។

២៥៦

វិទយបិដកេ កំព្ពសំរិកង្កោ

(២៨៥) អនាថត្ថិ សត្តន សហ កច្ចតិ ខេម
អប្បដិកយេ កច្ចតិ អាថទាសុ ឧម្ពត្ថិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ធូវិជ្ជិកស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(២៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋ សាសង្កសម្មតេ
សប្បដិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធូត្វា ធូសេន្តិ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចារចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋ
សាសង្កសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ច-
រិស្សន្តិតិ ។ មេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋ
សាសង្កសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ

វិធីបំណិក វិច្ឆិកា

(២៤៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុទៅក្នុងទីក្រុមក្បាលមិនមានភ័យ ១
ភិក្ខុមានសេចក្តីអនោមាទ ១ ភិក្ខុឆ្កិប ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ព្រឹត្តិវិច្ឆិកា សិក្ខាបទទី ៨

(២៤៦) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ
គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយគ្រូចៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែល
គេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យចំពោះ
មុខ ។ អ្នកលេងទាំងឡាយក៏នាំគ្នាប្រឡូស (ពួកភិក្ខុនោះ) ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស គំរើង បន្តបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុមិនសមគួរនឹងគ្មាន
ពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយគ្រូចៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេ
សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកថា ពួកភិក្ខុគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយគ្រូចៅកាន់ចារិក

២៥៧

បាបិក្ខិយកណ្តោ ធុវណ្ណវត្តស្ស អន្ទមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ចរន្តិភិ ។ សច្ចំ កកវាភិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កេដំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ
សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នាធំ វា ថសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
តិរោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិ-
កំ ចរយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-

និភិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អដិប្បតា ភិក្ខុនិភិ ។
តិរោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហារតិ តំ វេបេត្វា អញ្ញស្ស
រដ្ឋេ ។ សាសន្តំ ឆាម តស្មី មត្តេ ចោរាធំ ឯវិដ្ឋោកា-
សោ ទិស្សតិ កុត្តោកាសោ ទិស្សតិ បិតោកាសោ

ធាបិក្ខិយកណ្ណ កុវុទ្ធិវិក្ខុ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកប
ដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បតិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមន្តសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ
ហើយត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយ
សេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនជាទីជ្រះថ្លាននៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចរស្រីដងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិ
ណាមួយគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅ
ដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យ
ចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាបិក្ខិយ ។

(២៨៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអតិច្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាណសិក្ខាចេញហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅដែន គឺ
ភិក្ខុនិនៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ហើយត្រចៀកទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនរបស់
ស្តេចដទៃទៀត ក្រៅពីដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ជាទីប្រកប
ដោយសេចក្តីរង្សៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ
កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ

២៥៨

វិធីបិដក កំពូសិកង្កោ

ទិស្សតិ ទិសំដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ទិបដ្ឋោកាសោ
ទិស្សតិ ។ សប្បដិកយំ ឆាម តស្មី មត្តេ ចោរហិ
មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាគោដិសា
ទិស្សន្តិ ។ អសត្តិកា ឆាម វិលា សត្តេន ។ ចារិកំ
ចរយ្យតិ កុក្កដសំចាតេ តាម តាមន្តរ តាមន្តរ
អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតាមកេ អរញ្ញ អឌ្ឍ-
យោជនេ អឌ្ឍយោជនេ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(២៥៨) អនាមត្តិ សត្តេន សហ កច្ចតិ ខេមេ អប្ប-
ដិកយេ កច្ចតិ អាមនាសុ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកា-
យាតិ ។

តិវិជ្ជិតិស្ស វិមលិកាបទិ

(២៥៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា រាជគហេ
វិហារតិ វេដ្ឋនេ កលន្តកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន កិក្កនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។
មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ឆាម

វិធានបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភាង

កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុង ផ្ទះនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្ស ដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរចូនក៏ប្រាកដ ដែល ពួកចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្នួញ គឺវៀរ ចាកពួកឈ្នួញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេច ទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗចន្លោះ ស្រុក ។ ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ កន្លះយោជន៍ ។

(២៨៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង) គឺ

- ភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្នួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តវិជ្ជវិភិ សិក្ខាបទទី ៧

(២៨៩) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជំមានព្រះភាគក្នុងវត្តវេទ្យវន ជាកលទ្ធកនិវាចស្ថាន ជិតគ្រងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីត្រេច ទៅកាន់ចារឹកខាងក្នុងវស្សា ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

២២៧

បារមីយកណ្តោ គុវង្សវត្តស្ស ឆរិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ
តិណានិ សម្មទុន្តា ឯកន្តិយំ ដិវំ វិហោវេន្តា ពហុ
ឧទ្ធកេ ចាណោ សង្ឃដំ អាចារេន្តាតិ ។ អស្សោសុ
ទោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
ទ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ
នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
ចរិស្សន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា
កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
ចរេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧០) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនិតិ ។ អន្តោវស្សនិ បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ចមំ

បាចិត្តិយកណ្ណ គុវត្តិវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាដើរ
ជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្តដែលរស់នៅមានឥន្ទ្រិយតែមួយ
ញ៉ាំងសត្វទាំងឡាយតូចៗ ឲ្យវិនាសទៅជាច្រើនសោះ ។ ពួកភិក្ខុនិបាន
ពួមនុស្សទាំងនោះពោលទោស គំរងៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះ
ពោលទោស គំរងៀល បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រចះទៅ
កាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិដែលត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាវៃនៃទាំងឡាយដែលមិនខានជ្រះថ្លាទេ
។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិចូរសរសៃដងឡើងឲ្យសិក្ខាបទនេះ
យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយត្រចះទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

(២៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងវស្សា

២៦០

វិនយបិដកេ កិច្ចសិរិកន្តោ

វា តេមាសំ អវសំត្វា ។ ចារិកំ ចេយ្យតិ កុក្កដសំ-
នាតេ តាមេ តាមន្តរេ តាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អតាមកេ អរោញ អឡយោជនេ អឡយោជនេ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧០] អនាបត្តិ សត្តាហករណីយេន កច្ចតិ
កេនចិ ឧព្វាឡា កច្ចតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តវិជ្ជវិគ្គស្ស ទិសមសីក្ខាបទិ

[២៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា រាជគហេ
វិហារតិ វេឡ្យនេ កលន្តកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន កិក្ខនិយោ តត្រូវ រាជគហេ វស្សំ វសន្តិ
តត្ត ហេមន្តំ តត្ត កិម្មំ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិចារចន្តិ អាហ្មន្តរិកា កិក្ខនិយំ ទិសា អន្ធការា ន

វិធម្មបិដក វិក្កុនិវិក្កង

សេចក្តីថា ភិក្ខុនិមន្តបាននៅចាំវស្សាកំណត់ ព្យាខែខាងដើមក្តី^(១) កំណត់ ព្យាខែខាងចុងក្តី^(២) ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនិ ត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ ចន្លោះស្រុក ភិក្ខុនិ ត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ រាល់ៗ កន្លះយោជន៍ ។

(២៧១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនិទៅដោយសត្តាហករណ៍យកិច្ច ១ ភិក្ខុនិទៅព្រោះហេតុនីមួយបៀត- បៀន ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

ត្រីវិជ្ជិត្ត សិក្ខាបទទី ១០

(២៧២) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេទ្យវន ជាកលទុកនិវេសន្តាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាក្នុងវត្តវេទ្យវន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង (ចេញវស្សាហើយក៏ នៅ) ក្នុងទីនោះអស់ហោមន្តរដូវ (នៅ) ក្នុងទីនោះអស់គិម្ពរដូវ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ទិសទាំងឡាយចង្អៀត

១ បុរិមិកវស្សា ។ ២ បច្ឆិមិកវស្សា ។

២៦១

ពាចក្កិយកណ្តោ កុវរុក្ខស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឥមាសំ ធិសា ចក្កាយន្តិភិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិ-
យោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខ័យន្តានំ វិទា-
ចេន្តានំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ
អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។
អថខោ ភកវ ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បកវណោ
ធម្មំ កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនំនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញាចេស្សាមិ ទស អត្តវសេ
បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិទយា-
នុកហាយ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនំ វស្សំ វត្តា
ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ធម្មញ្ញយោដនានិបិ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៣) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិភិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អជិប្បតា
ភិក្ខុនិភិ ។ វស្សំ វត្តា ទាម ប្រិមំ វា តេមាសំ បដិមំ

៣០ ចម្លើយកណ្តា កុវត្តិវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នឹងដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទិសទាំងឡាយមិនប្រាកដច្បាស់ដល់ភិក្ខុទាំង
នេះ (ឬដូចម្តេច បានជាមិនចេញអំពីទីនេះសោះ) ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយ
មនុស្សទាំងនោះពោលទោស ភិក្ខុទាំងឡាយ បន្តបង្កប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុ
ទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនៃដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាប
ទូលដំណើរនៃចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ
ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
មកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្តិសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តី
ច្របែកដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីសេចក្តីតាំងនៅទាំងនៃព្រះសង្ឃ ១ ដើម្បី
អនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយនៅចាំវស្សារួចហើយ
មិនច្រៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្តាចេញហើយ ។ ដែលហៅថា នៅចាំវស្សា
រួចហើយ គឺនៅចាំវស្សាគ្រប់ព្រៃខាងដើមក្តី គ្រប់ព្រៃខាងចុងក្តី ។

២៦២

វិនយបិដកេ កិច្ចសិវិកដ្ឋោ

វា តេមាសំ វុត្តា ។ ចារិកំ ន បក្កមិស្សមិ អន្តម-
សោ ធម្មញ្ញយោជនាជិតិ^(១) ជុំ ជិត្តិត្តមត្តេ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧២] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ ភិណាយេ អាបមាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុវុត្តវត្តោ បតុត្តោ ។

១ ឧ. ម. ធម្មញ្ញយោជនាជិតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ភិក្ខុនីត្រាន់តែជាកំធុរៈថា អញ្ជូននឹងមិនបៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយ
ហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ គឺត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧២) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីកាលមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីផ្សេងគ្នាជាគំរប់ពីរមិន
បាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជា
ខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

ពុទ្ធសិល្បៈ ទី ៤ ចប់ ។

បិត្តាការវិគ្គស្ស បរិមេសីក្ខាបទិ

[២៧៥] តេន សមយេន តុនោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថចិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ទោ
មន សមយេន រញ្ញា បសេនទិស្ស កោសលស្ស^(១)
ឧយ្យានេ ចិត្តាតារេ បដិភានចិត្តំ កតំ ហោតិ ។
ពហូ មនុស្សា ចិត្តាតារំ ទស្សនាយ កច្ឆន្តិ ។ ធាតុតិ-
យាថិ ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាតារំ ទស្សនាយ អកម៌សុ ។
មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ធិយន្តំ វិហារេន្តំ កមំ ហំ ឆាម
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាតារំ ទស្សនាយ កច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យថា-
ថិ តិហំនិយោ កាមកោតិនិយោតិ^(២) ។ អស្សោសុ ទោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ធិយន្តានំ
វិហារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ធិយន្តំ វិហារេន្តំ កមំ ហំ ឆាម ធាតុតិយា
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាតារំ ទស្សនាយ កច្ឆិស្សន្តិតិ ។ មេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធាតុតិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាតារំ

១ ឧ. បសេនទិកោសលស្ស ។ ២ ឧ. គិហិកមកោតិនិយោតិ ។

បិណ្ឌការវិគ្គ លីក្ខាបទទី ១

(២៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រេសវនាមចំណុំករសដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង នាយជាងបាន
គូរគំនូរក្នុងព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ^(១)ក្នុងទុទ្ទានស្តេចបសេនទិកោសល ។
ពួកមនុស្សជាច្រើនតែងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះ) ។ សូម្បី
ពួកឆព្វគ្លីយាក្រុនី (ក្រុនីពួកវប្ប) ក៏បានទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិ-
ចិត្រ (នោះដែរ) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់
ថា ក្រុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រដូចជា
ពួកស្រីគ្រហស្ថវ័លបរិភោគកាមសោះ ។ ក្រុនីទាំងឡាយបានឮ
ពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ។
ក្រុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ក្រុនីទាំងឡាយ
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្លីយាក្រុនីមិនសមបើ
នឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ក្រុនីទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្លីយាក្រុនីទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ

១ អង្គថា ថា បានដល់សាលាដ៏វិចិត្រសម្រាប់ស្តេចក្រិសាល ។

វិសេសបិដកេ វិក្កុនិវិកត្តោ

ទស្សនាយ កច្ឆន្តិតំ ។ សច្ចំ ភកកវតិ ។ វិករហំ ពុទ្ធា
ភកកវ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធាតុយា ភិក្ខុនិយោ
ចិត្តាការំ ទស្សនាយ កច្ឆស្សន្តិ ធម៌ំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ រាជាការំ
វា ចិត្តាការំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា ទោក្ខរណី វា
ទស្សនាយ កច្ឆេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិប្បតា
ភិក្ខុនិតំ ។ រាជាការំ នាម យត្ត កត្តចិ រញ្ញា កីឡិត្តុ
រមិត្តុ កតំ ហោតិ ។ ចិត្តាការំ នាម យត្ត កត្តចិ
មនុស្សានំ កីឡិត្តុ រមិត្តុ កតំ ហោតិ ។ អារាមោ
នាម យត្ត កត្តចិ មនុស្សានំ កីឡិត្តុ រមិត្តុ កតោ
ហោតិ ។ ឧយ្យានំ នាម យត្ត កត្តចិ មនុស្សានំ
កីឡិត្តុ រមិត្តុ កតំ ហោតិ ។ ទោក្ខរណី នាម

វិនយបិដក វិចិត្រវិក័ត

ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគង្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ធាតុគ្រិយភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួររើប្រើនឹងទៅមើលរាងដំណាក់ដំរីចិត្រទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរ
សំដែងឡើងនូវសិទ្ធិកាបទនេះយោងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយទៅដើម្បីមើលដំ-
ណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី រោងដំរីចិត្រក្តី សួនក្តី ឡានក្តី
ស្រះបោក្តរណីក្តី ភិក្ខុនិទោះ ត្រូវតាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិ-
បទទី ១ នៃបាវដិកកណ្តារូបហើយ ។ ដែលហៅថា ដំណាក់ក្រសាលរបស់
ស្តេច បានដល់ដំណាក់ដែលគេសាងដើម្បីក្រសាលសប្បាយដល់ស្តេច
នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា រោងដំរីចិត្រ បានដល់រោងដែលគេ
សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយនៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
ដែលហៅថា សួន បានដល់សួនដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់
មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ឡាន បានដល់
ឡានដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីណា
មួយ ។ ដែលហៅថា ស្រះបោក្តរណី បានដល់ស្រះបោក្តរណីដែលគេ

២២៥

បាចិត្តយកល្ខោ បិណ្ឌការវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ ឱទានំ

យត្ថ កត្តចំ មនុស្សានំ កីឡិទុំ រមិទុំ កតតា ហោតិ ។
ទស្សនាយ កច្ចតិ អាមត្តិ ទុក្កជស្ស យត្ថ បិតា
បស្សតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វិជ-
ហិត្វា បុនប្បំ បស្សតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
ឯកមេកំ ទស្សនាយ កច្ចតិ អាមត្តិ ទុក្កជស្ស យត្ថ
បិតា បស្សតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុប-
ចារំ វិជហិត្វា បុនប្បំ បស្សតិ អាមត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[២៧៧] អនាមត្តិ អាមមេ បិតា បស្សតិ កច្ចន្ទំ
វា អាច្ចន្ទំ វា បស្សតិ សតិ ករណីយេ កុណា បស្ស-
តិ អាមមាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

បិណ្ឌការវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៧៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេនវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាមមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបិ បល្លង្កិបិ
បរិកុញ្ញនិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាន្តា

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

សាងដើម្បីលេងសប្បាយ ដល់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាចគិតទុកដ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាចគិត
បាចិត្តិយក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនិលះបង់ទុបចារមើល ហើយមើលរឿយ ។
ត្រូវអាចគិតបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើលកន្លែងណា តែមួយ ។ ត្រូវអាចគិត
ទុកដ (មួយ ។) ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាចគិតបាចិត្តិយក្នុងទីនោះ ។
លះបង់ទុបចារមើលហើយមើលញយ ។ ត្រូវអាចគិតបាចិត្តិយ ។

[២៧៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាចគិត (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនិឈរក្នុងអារាមហើយមើល ១ ភិក្ខុនិកំពុងដើរទៅក្តី ដេរមកក្តី
ឃើញ ១ កាលបើមានភិក្ខុភិក្ខុនិទៅហើយឃើញ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តី
អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌិកាវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៧៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជន្លាតារាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
ប្រើប្រាស់អាសន្និ^(១)ខ្លះ បល្ល័ង្ក^(២)ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់

១ ជើងមាំបួនជ្រុងដែលអង្គុយបានតែម្នាក់ ក្នុងអង្គកថា ថា បានដល់អាសនៈកន្លងហួស
ប្រមាណ ។ ២ ត្រូវចិត្រដោយសត្វសាហាវ ។

វិធីយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្កោ

បស្ស័ត្វា ឧជ្ឈាយន្តំ ទ័យន្តំ វិចារេន្តំ កងំ ហំ នាម
ភិក្ខុនិយោ អាសន្តិមំ បល្លង្កិមំ បរិកុញ្ញស្សន្តិ សេយ្យ-
ដាមំ ភិហំនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អាស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
ទ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ទ័យន្តំ វិចារេន្តំ កងំ ហំ
នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្តិមំ បល្លង្កិមំ បរិកុញ្ញស្សន្តិ
។ បេ ។ សច្ចំ កកវំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្តិមំ
បល្លង្កិមំ បរិកុញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហំ
ពុទ្ធា កកវា កងំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
អាសន្តិមំ បល្លង្កិមំ បរិកុញ្ញស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃីវត្តោ បទ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ តំ មំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បទ ភិក្ខុនិ
អាសន្តិ វា បល្លង្កិ វា បរិកុញ្ញេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ តំ មស្មី អត្តោ អធិប្បតា
ភិក្ខុនិតិ ។ អាសន្តិ នាម អតិក្កន្តប្បមាណា

វិសេសបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ពារិកវិហារឃើញហើយពាលពោស តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ដូចជាស្រីគ្រហស្ថជា
អ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ
កំពុងពាលពោស តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ហើយ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលពោស តិះដៀល
បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ
សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំង
ឡាយប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគង្រង
បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់
អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា-
មួយប្រើប្រាស់អាសន្និក្តី បល្ល័ង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៧) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃប្រាជ្ញកក្កន្តប្រហើយ ។ អាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ

២៦៧

ជាប់គ្នាដោយល្អ ចិត្តការវិជ្ជាស្ស គតិយសិក្ខាបទ ទំព័រ

វិជ្ជាស្ស ។ បល្ល័ង្ក ឆាម អាហារិមេហំ វាលេហំ កតោ
ហោតិ ។ បរិកុញ្ញយ្យាតិ តស្មី អភំនិសំនតិ វ
អភំនិបដ្ឋតិ វ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣០០] អនាបត្តិ អាសន្និយា ទានេ ជិដ្ឋិត្តា
បរិកុញ្ញតិ បល្ល័ង្កស្ស វាលេ ភិដ្ឋិត្តា^(១) បរិកុញ្ញតិ ទុដ្ឋតិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តការវិជ្ជាស្ស គតិយសិក្ខាបទ

[៣០១] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវានេ អនាថចិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធាត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្ត
កន្តន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាទ្ធា បស្សិត្តា
ទុដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កងំ ហំ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
សុត្តិ កន្តិស្សន្តិ សេយ្យដាថិ តិហិទិយោ កាមកោតិ-
និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
នុស្សានំ ទុដ្ឋាយន្តានំ ទ័យន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា

១ ខ. ជិដ្ឋិត្តា ។

បាបិដ្ឋិយកណ្ណ បិដ្ឋាការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ នំកាន

តថាគតឱ្យឈ្មោះថា អាសន្និ ។ ត្រៃវ័ជ្ជលតេវិចិត្រដោយសត្វកាចទាំង
ឡាយលើកទៅមកបាន ឈ្មោះថា បល្ល័ង្ក ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺ
ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាចត្តិបាបិដ្ឋិយ ។

[៣០០] វវៈវ័ជ្ជលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺ

ភិក្ខុនីកាត់ដើងអាសន្និហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីទំលាយរូបសត្វកាច
ទាំងឡាយនៃបល្ល័ង្កហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចតិ ។

បិដ្ឋាការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
រាមសំអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាវនោះឯង ឆ្មេងគ្នាយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយការស្ងួត (ឬអម្បោះ) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅ
កាន់ចារិកវិហារឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងការអម្បោះដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុង
ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា

២៦៨

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុវិកង្កោ

ភិក្ខុនិយោ អប្បស្ថានា ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ
វិហារេន្តិ កមិ ហិ ធាម ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្ត
កន្តិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា
ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ ។ សច្ចំ កករាតិ ។ វិក-
រហិ ពុទ្ធា កករា កមិ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា
ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បស្ថានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវត្ថា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ សុត្តំ
កន្តយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៥២] យា បទានិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បតា
ភិក្ខុនិ ។ សុត្តំ ធាម ធម្មតានិ ទោមំ កប្បាសិកំ
កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាលាំ កន្តិ ។ កន្តយ្យតិ
សយំ កន្តតិ បយោគេ ទុក្ខនំ ទុដ្ឋវដ្ឋវេ អាបតិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិវ័ទ្ត

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពាលពោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកឆត្វគ្លីយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងការអម្បោះសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆត្វគ្លីយាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយការអម្បោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆត្វគ្លីយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងការ
អម្បោះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយការ
អម្បោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តុរចេហើយ ។ សូត្រទាំងឡាយមាន៦ យ៉ាងគឺ
របស់ធ្វើដោយសម្បកលើ ១ ធ្វើដោយកប្បាស ១ ធ្វើដោយសូត្រ
(សម្បកនាង)១ ធ្វើដោយរោមសត្វ១ ធ្វើដោយដៃ១ នឹងភង្គៈ(របស់ដែល
លាយដោយវត្ថុទាំង ៥ មានសម្បកលើជាដើមជាមួយគ្នា) ១ ឈ្មោះថា
សូត្រ ។ ពាក្យថា ការ គឺភិក្ខុនីការដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិទុកដក្ក
ប្រយោគដែលការ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ករៈដែលបន្តិលមួយដុំ ។ ។

២៦៧

បាចិគ្គិយកណ្តោ បិព្ពាគារវគ្គស្ស បព្ពត្តសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣០៣] អនាថត្ថំ កក្កិទ្ធស្សត្ថំ កក្កត្ថំ ឧប្បត្ថិ-
កាយ អាទិកកម្មិកាយាតិ ។

បិព្ពាគារវគ្គស្ស បព្ពត្តសិក្ខាបទេ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យវច្ចំ ក-
រោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ មិយន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
យោ គិហិវេយ្យវច្ចំ ករិស្សន្តិ ។ មេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យវច្ចំ ករោន្តិ ។ សច្ចំ
ភគវាតិ ។ វិការហិ ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ គិហិវេយ្យវច្ចំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សម្ពាទំ វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

បាបិត្តិយកណ្ណ បិណ្ឌការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

(៣០៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបក្ខិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិការអម្បោះដែលគេការរួបហើយ ១ ភិក្ខុនិវត្តិ ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៣០៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាយ
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ថេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល
បន្តិចបន្តួចថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបីនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ
សោះ ។ ថេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមិនគួរបើនឹងធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ ថេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

៤៧០

វិសយបិដកេ វិច្ឆឹកវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
គិហិវេយ្យវច្ឆំ ករយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និគំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុ-
និគំ ។ គិហិវេយ្យវច្ឆំ នាម អាតារិកស្ស យាភំ វា
ភត្តំ វា ខាននិយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេវេនំ^(១) វា
នោវតិ អាចតិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនាថតិ យាគុចានេ សង្ឃកត្តេ ចេតិយ-
បូជាយ អត្តនោ វេយ្យវច្ឆករស្ស យាភំ វា ភត្តំ វា
ខាននិយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេវេនំ^(២) វា នោវតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បិត្តាការិកស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣០៧] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សា-
វត្តិយំ វិហារតិ នេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនិ ឥល្ហ-
នន្តំ ភិក្ខុនិ ឧបសង្កម្មិត្វា ឯតទកោច ឯហាយ្យ ឥមំ

១-២ ឧ. វេជ្ជនំ ។

វិសយចំណី ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីតាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

[៣០៥] គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តារចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ការខ្វល់ខ្វាយ បម្រើគ្រហស្ថ គឺភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខានីយក្តី លាងសាដកក្តី សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

[៣០៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជួយចម្អិនទឹកបបរក្តី សង្ឃកតក្តី ដើម្បីសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីជួយគ្រហស្ថ ក្នុងការបូជាចេតិយ ១ ភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខានីយក្តី លាងសាដកក្តី សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីវេយ្យាវច្ចករបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិក្កុ សិក្ខាមទទី ៥

[៣០៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបគ្រងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ចូលទៅរកថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នៃនាងម្ចាស់

២៧១

បរិច្ឆេទកល្លោ បិដកាវវន្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ និទានំ

អធិការណំ វ្រុបសមេហិតំ ។ ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ សាធុតិ
បដិស្សណំត្វា^(១) នេវ វ្រុបសមេតិ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ
ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិំ ឯតមត្ថំ
អាវោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ធាម
អយ្យា ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិក.
រណំ វ្រុបសមេហិតំ វ្រុច្ឆមាធា សាធុតិ បដិស្សណំត្វា
នេវ វ្រុបសមេស្សតិ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សុ-
តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ
ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណំ វ្រុបសមេហិតំ
វ្រុច្ឆមាធា សាធុតិ បដិស្សណំត្វា នេវ វ្រុបសមេតិ ន
វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ឥល្លទន្ធា
ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណំ វ្រុបសមេ-
ហិតំ វ្រុច្ឆមាធា សាធុតិ បដិស្សណំត្វា នេវ វ្រុបស-
មេស្សតិ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សុតិ នេតំ ភិក្ខុវេ

១ ឧ. បដិស្សណំត្វា ។

ពាក្យយកល្អ ចិត្តាធារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ទំព័រ ១៥

នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី (តានវៃតទទួលពាក្យថា សា-
ធុ តែមិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នោះឡើយ ។
ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ
នាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នោះ បានទទួលពាក្យថា សាធុ
ហើយ មិនសមចំនឹងមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ (អធិ-
ករណ៍នោះ)សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់
អធិករណ៍នេះដូច្នោះ បានទទួលពាក្យថាសាធុហើយ តែមិនរម្ងាប់មិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោតទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ
នាងម្ចាស់ នាងចូរមករម្ងាប់អធិករណ៍នេះដូច្នោះ បានទទួលពាក្យថាសាធុ
ហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ម្ចាស់ភិក្ខុ

វិសយចិណ្ណេ កិក្ខុនិរោធិន្តោ

អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន
កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន
កិក្ខុនិ កិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិករណំ វ្រុបស-
មេហិតិ វ្រុបមាណ សាទ្ធិតិ បដិស្សុណិក្ខា សា បញ្ញា
អនន្តរាយិកំនិ នេវ វ្រុបសមេយ្យេ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ
ករេយ្យេ នាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា កិក្ខុនិតិ ។
កិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ កិក្ខុនិយោ ។ អធិករណំ ឆាម
ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិក-
រណំ អាបត្តាធិករណំ តិច្ឆាធិករណំ ។ ឯហាយ្យេ
ឥមំ អធិករណំ វ្រុបសមេហិតិ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិ-
ករណំ វិទិច្ឆេហិ ។ សា បញ្ញា អនន្តរាយិកំនិ
អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វ្រុបសមេយ្យេតិ ន សយំ
វ្រុបសមេយ្យេ ។ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យេតិ

វិទយចំណី កិច្ចនីវិភង្គ

ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា វិនោនិម្ហាសំ នាងចូរមកចូររម្ងាប់អធិការណ៍នេះដូច្នោះ បានទទួលពាក្យថា សាគុហ័យ ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ (អ្វី) ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ អាចត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ វិនបាពជីកកណ្តរូចហើយ ។ ពាក្យថា កាលដែលភិក្ខុនី ប្រមាថលភិក្ខុនីដទៃ ។ អធិការណ៍ទាំងឡាយ ៤ គឺវាចាធិការណ៍ ១ អនុវា- ចាធិការណ៍ ១ អាចត្តាធិការណ៍ ១ កំប្លាធិការណ៍ ១ ឈ្មោះថា អធិការណ៍ ។ ពាក្យថា វិនោនិម្ហាសំ នាងចូរមករម្ងាប់អធិការណ៍នេះ គឺថា វិនោនិ- ម្ហាសំ នាងចូរមកវិនិច្ឆ័យអធិការណ៍នេះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជា ខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើសេចក្តីអន្តរាយមិនមាន ។ ពាក្យថា មិនរម្ងាប់ គឺមិនរម្ងាប់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី

២៧៣

បាបត្តិយកណ្តុ ចិត្តាភារវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បទោជនីយំ

ន អញ្ចំ អាណាមេយ្យ ។ នេវ វ្រុបសមេស្សាមិ ន
វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមិតិ ធុរំ និក្ខិតមត្តេ
អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៧) ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អធិ-
ការណំ នេវ វ្រុបសមេតិ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ
អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា
អធិការណំ នេវ វ្រុបសមេតិ ន វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ
ករោតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ
អនុបសម្បន្នសញ្ញា អធិការណំ នេវ វ្រុបសមេតិ ន
វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ អធិការណំ នេវ វ្រុបសមេតិ ន
វ្រុបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អនុប-
សម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

ពាចិក្ខិយកណ្ត ចិត្តាធាវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាគនិយ

ខ្ញុំលំខ្លាយដើម្បីរម្ងាប់ ភិក្ខុនិមនមន្តិបភិក្ខុនិដៃ ។ ភិក្ខុនិគ្រានតែជាក់

គុះថា អញ្ញនិមនមន្តិ អញ្ញនិមនធ្វើសេចក្តីខ្ញុំលំខ្លាយដើម្បីរម្ងាប់ជួប្នះ

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៧) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ហើយមិន

រម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្ញុំលំខ្លាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្ញុំលំខ្លាយ

ដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិសំ

គាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្ញុំលំខ្លាយដើម្បី

រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តី

ខ្ញុំលំខ្លាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ដល់អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិន

មែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន

ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនិសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិទយបិដកេ កំពូសិកត្តោ

[៣១០] អនាថត្ថិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លកតិ គិលានាយ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មតិកាយាតិ ។

បិត្តាគារីកស្ស ធម្មសិក្ខាបទំ

[៣១១] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវិនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ចោ ថន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ នដានិបំ នដ-
កានិបំ លង្កិកានិបំ សោកជ្ឈយិកានិបំ កុម្មទ្ធុនិ-
កានិបំ សហត្តា ខាននិយំ កោជនិយំ ទេតិ មយ្ហំ
បរិសតិ វណ្ណំ ភាសនាតិ ។ នដានិបំ នដកាថិ លង្កិ-
កាថិ សោកជ្ឈយិកាថិ កុម្មទ្ធុនិកាថិ ឥល្លនន្ទាយ
ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសនិ អយ្យា ឥល្លនន្ទា
ពហុស្សតា កាលិកា វិសារនា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ
កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ករោថ អយ្យយាតិ ។ យា

វិទយចិនិត កិច្ចសិរិក្ខ

[៣១០] វារៈដែលមិនត្រូវអាចក្តី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយហើយភិក្ខុនិស្សន្ទរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនិយំ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

បិដកាវវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣១១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិឱ្យខាទន័យភោជនីយាហារដោយដៃខ្លួនឯង ដល់ពួកមេល្ខានខ្លះ ដល់ពួកកូនល្ខានខ្លះ ដល់ពួកអ្នកឡើងវ៉ែខ្លះ ដល់ពួកអ្នកបំបាក់សេចក្តី សោក (គឺអ្នកលេងកំប្លែងសើចគឺត្រក) ខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរពោលសរសើរគុណយើងក្នុងបរិសទ្យ ចុះ ។ ពួកមេល្ខានខ្លះ កូនល្ខានខ្លះ អ្នកឡើងវ៉ែខ្លះ អ្នកលេងត្រក កំប្លែងខ្លះ អ្នកលេងស្ករខ្លះ តែងពោលសរសើរគុណថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិក្នុង បរិសទ្យថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាជាពហុស្ស្រុត ជាអ្នកប្រសប់និយាយ ភ្លៀវក្លា ឆ្ងាសខាងសំដែងធម៌កថា អ្នកទាំងឡាយចូរឱ្យទានដល់នាងម្ចាស់ ចុះ ចូរធ្វើការបូជាដល់នាងម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តី

២៧៥

ធាតុវិញ្ញាណ ចិត្តាភារក្ខស្ស ធន្តសិប្បបទេ បញ្ញត្តិ

តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិនាមេន្តិ កតំ ហិ អយ្យា ធុល្លនន្ទា អាភារក្ខស្ស
សហត្តា ខាទនិយំ កោជនិយំ ធន្តតិ ។ បេ ។
សច្ចំ ភិក្ខុ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អាភារក្ខស្ស
សហត្តា ខាទនិយំ កោជនិយំ ធន្តតិ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវតិ ។
វិក្ខវហិ ពុទ្ធា ភិក្ខុវ កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ អាភារក្ខស្ស សហត្តា ខាទនិយំ កោជនិយំ
ធន្តតិ ធន្តំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឃវញ្ច បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បទ ភិក្ខុនិ អាភារក្ខស្ស វា ប-
វិញ្ញាជក្ខស្ស វា បវិញ្ញាជិកាយ វា សហត្តា ខាទនិយំ
វា កោជនិយំ វា ធន្តយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិតិ ។ អាភា-
រិកោ ធាម យោ កោចិ អភារំ អជ្ឈាវសតិ ។ បវិញ្ញា-
ជកោ ធាម ភិក្ខុញ សាមណោវញ្ច បេត្តា យោ កោចិ
បវិញ្ញាជកសមាបន្នោ ។ បវិញ្ញាជិកា ធាម ភិក្ខុនិញ

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាធារវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីញាតិ

ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស គំរងៀល បន្តិ-
បង្កាប់ថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមប័ណ្ណនឹងឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារដល់
គ្រហស្ថដោយវដ្ឋខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថ
ដោយវដ្ឋខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរប័ណ្ណនឹងឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារដល់
គ្រហស្ថដោយវដ្ឋខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយឲ្យខាទន័យ ឬភោជនីយ ដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជីកា
ក្តី ដោយវដ្ឋខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣១២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណចេហើយ ។ បុគ្គលណាមួយនៅគ្រប់គ្រង
ផ្ទះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាគ្រហស្ថ ។ ប្រសណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជក
លើកទុកវត្តភិក្ខុនីនឹងសាមណេរចេញ អ្នកនោះហៅថា បរិព្វាជក ។ ស្រី

៤៧៦

វិធីបិណ្ឌ វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

សិក្ខុមានព្វ សាមណេវិញ្ញា វិញ្ញាណ យា កាចិ បរិញ្ញា-
ជិកសមាបន្តា ។ ខាននិយំ ធាម បញ្ច កោជនាទិ
ឧទកនន្តោចោណំ វិញ្ញាណ អវសេសំ ខាននិយំ ធាម ។
កោជនិយំ ធាម បញ្ច កោជនាទិ ឧទនោ កុម្មាសោ
សត្តុ មន្តា មិសំ ។ ទទេយ្យតិ កាយេន វា កាយប្បដិ-
តោន្ត វា និស្សត្តិយេន វា នេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧទកនន្តោចោណំ នេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(៣១៣) អនាបត្តិ នាមេតិ ន នេតិ ឧបនិក្ខិបិត្វា
នេតិ ពាហិរលេបំ នេតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្ពត្តិកា-
យាតិ ។

បិណ្ឌការវិញ្ញាណ សត្តមសិក្ខាបទិ

(៣១៤) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថិវិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ដុល្លនន្តា ភិក្ខុនិ អវសេសិកំ

វិទយបិដក ភិក្ខុនីវិក្ក

ពុំពេញមួយដែលបុស្តជាបរិញ្ញាជិកាលើកទុកតែភិក្ខុនីសិក្ខុមាននឹងសាមណេរី
ចេញ ស្រីនោះហៅថា បរិញ្ញាជិកា ។ ដែលឈ្មោះថា ខាទន័យ គឺលើក
ទុកតែភោជន ៥ យ៉ាង និងទឹកនឹងឈើស្កន់ចេញ ក្រៅ (អំពីនោះ) ហៅ
ថា ខាទន័យទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជន បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាង
គឺបាយ ១ នំកុម្មុស ១ សង្កូវ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ ភិក្ខុនី
ឲ្យដោយកាយក្តី ដោយរបស់ជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី (ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យទឹកនឹងឈើស្កន់ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣១៧] ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
ភិក្ខុនីឲ្យគេឲ្យ មិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីដាក់ (ផុតពីដៃ)
ហើយឲ្យ^(១) ១ ភិក្ខុនីឲ្យគ្រឿងលាបកាយខាងក្រៅ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនី
ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិក្ក សិក្ខាបទទី ៧

[៣១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា

១ អន្លើកថា ថា ភិក្ខុនីដាក់ខាងដៃហោងដៃយាហារលើដៃនឹង ហើយឲ្យដោយពាក្យថា យើង
ឲ្យរបស់នេះដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

២៧៧

បាចិក្ខិយកណ្តោ ចិញ្ញាញាវគ្គស្ស សន្តមសិក្ខាបេ បញ្ញត្តិ

អនិស្សដ្ឋិត្វា បរិកុញ្ញតិ ។ អញ្ញា ធុតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ
ន លកន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ វិហាចេន្តិ កកំ ហិ ឆាម អយ្យា
ឥល្លនទ្ធា អារសេចិវរំ អនិស្សដ្ឋិត្វា បរិកុញ្ញស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លនទ្ធា ភិក្ខុនិ អារសេចិវរំ
អនិស្សដ្ឋិត្វា បរិកុញ្ញតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិករហិ
តុទ្ធា ភកកា កកំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនទ្ធា ភិក្ខុនិ
អារសេចិវរំ អនិស្សដ្ឋិត្វា បរិកុញ្ញស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ញ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ វេមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
អារសេចិវរំ អនិស្សដ្ឋិត្វា បរិកុញ្ញេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាភារវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិមិនលះបង់អាវសថចីវរ^(១) (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែ
ម្នាក់ឯង) ។ ពួកភិក្ខុនីឯទៀតដែលមានរដូវមិនបាន ប្រើប្រាស់ផង) ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិន
លះបង់អាវសថចីវរ(ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ)ហើយប្រើប្រាស់(តែម្នាក់ឯង)សោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិមិនលះ-
បង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់(តែម្នាក់ឯង) ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
មិនគួរបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ(ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ)ហើយប្រើប្រាស់
(តែម្នាក់ឯង)ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិន
ប្រគល់អាវសថចីវរហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១ ចីវរដែលទាយកប្រភេទទុកនៅទីកន្លែងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ជាសាធារណៈដល់ភិក្ខុនីដែល
មាននិវាសន៍អស់គ្នា ។

វិធម្មបិដកេ វិក្កុសិរិកង្កោ

[៣១៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
ទិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិច្ចេតា ភិក្ខុទិតិ ។
អាវសេថីវំ លាម ឧត្តនិយោ ភិក្ខុនិយោ បរិកុញ្ញតិ
ទិដ្ឋំ ហោតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិកុញ្ញេយ្យាតិ ទ្វេ តិស្សេ
រត្តិយោ បរិកុញ្ញិត្វា ចតុត្ថទិវសេ ណោវិត្វា ភិក្ខុនិយោ វ
សំក្ខមាឆាយ វ សាមណេវិយា វ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិ-
កុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣១៦] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បរិកុញ្ញ-
តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិកា
បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ និស្ស-
ជ្ជិតសញ្ញា បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ
អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា អាបត្តិ មុក្កជស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ
វេមតិកា អាបត្តិ មុក្កជស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ និស្សជ្ជិត-
សញ្ញា អាបត្តិ ។

វិន័យបិដក វិញ្ញាណក្ខន្ធ

[៣១៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរចហើយ ។ ដែលហៅថា អាវសថចីវរ
បានដល់ចីវរដែលទាយកប្រគល់ប្រគល់ម្តងទៀតដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដែលមានរដូវចូរច្រើនប្រាស់ចុះ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយច្រើនប្រាស់
គឺភិក្ខុនីច្រើនប្រាស់អស់ពីរបីរាត្រីហើយ ក្នុងថ្ងៃទីបួនណាស់ហើយមិនប្រគល់
ឲ្យដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខុមាណាភិក្ខុ សាមណេរិក្តី ហើយច្រើនប្រាស់(ម្នាក់ឯង)
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣១៦] ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បាន
ប្រគល់ ហើយច្រើនប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រ-
គល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយច្រើនប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ឲ្យ ហើយច្រើនប្រាស់
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បាន
ប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រ-
គល់ឲ្យហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

២៧៧

បាចិក្ខិយកណ្ណេ បិត្តាការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣១៧] អនាមត្តិ និស្សជ្ជិត្វា បរិកុញ្ញតិ បុន
បរិយាយេន បរិកុញ្ញតិ អញ្ញា ឧត្តនិយោ កិក្ខុនិយោ
ន ហោន្តិ អច្ឆិទ្ធិបរិកាយ នដ្ឋបរិកាយ អាមទាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

បិត្តាការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣១៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា កិក្ខុនិ អាវសថំ
អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន ឥល្លនន្ទាយ កិក្ខុនិយោ អាវសថោ នយ្ហតិ^(១) ។
កិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ហន្តយេ ភណ្ណកំ និហារាមា-
តិ ។ ឯកទ្ធា^(២) ឯវមាហំសុ ន មយំ អយេ វិហា-
រិស្សាម យដ្ឋិត្វំ នដ្ឋិ សត្វំ អម្រេ អភិយុញ្ញិស្សតិ ។

១ ឧ ម. ឧយ្ហតិ ។ ២ ឯកទ្ធា កិក្ខុនិយោតិ កត្តបិ ពេត្តកេ ទីស្សតិ ។

បាចិណ្ឌិយកណ្ណ ចិត្តាគារវិត្ត សិក្ខាបទទី ៨ និកាម

(៣១៧) ព្រះវិសេនមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង)
គឺកិកុនីប្រគល់ឲ្យហើយប្រើប្រាស់ ១ កិកុនីប្រើប្រាស់តាមវេនជាថ្មីទៀត ១
ពួកកិកុនីឯទៀតដែលមានរដូវក៏មិនមាន (ហើយកិកុនីនោះចេះតែប្រើទៅ
មិនបានលះ) ១ កិកុនីដែលចោរដណ្តើមយកចិវរទៅ ១ កិកុនីដែលមាន
ចិវរវិនាស ១ កិកុនីប្រើប្រាស់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ កិកុនីឆក ១
កិកុនីជាខាងដើមបញ្ញតិ ១ ។

ចិត្តាគារវិត្ត សិក្ខាបទទី ៨

[៣១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្តា
កិកុនីមិនប្រគល់លំនៅ (ដល់អ្នកដទៃ) ហើយក៏ចៀសទៅកាន់ចារិក ។
ក៏សម័យនោះឯង ភ្លើងឆេះលំនៅរបស់ថុល្លនន្តាកិកុនី (នោះ) ។ កិកុនី
ទាំងឡាយបាននិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា នៃនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ល្បើយចុះ
យើងនឹងដេញរបស់ចេញ ។ កិកុនីទាំងឡាយពួកខ្លះបាននិយាយយ៉ាង
នេះថា នៃនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងនឹងមិនដេញទេ ក្រែងរបស់ណា
មួយបាត់ទៅហើយគេនឹងចោទប្រកាន់យើង ចំពោះរបស់ទាំងអស់ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ បុននេវ នំ អាវសថំ បច្ចាគន្ទា
ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អបយ្យេ កណ្ណាកំ និហរិត្តាតិ ។
ន មយំ អយ្យេ និហរិត្តាតិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
ឧជ្ឈាយតំ ខិយតិ វិចារេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
យោ អាវសថេ ឧយ្ហមាទេ^(១) កណ្ណាកំ ន និហរិស្សន្តិ-
តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តិ ខិយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា បុល្ល-
នន្ទា អាវសថំ អនិស្សន្តិត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អាវសថំ
អនិស្សន្តិត្វា ចារិកំ បក្កមតិ^(២) ។ សច្ចំ កកវា-
តិ ។ វិគរហិ តុន្ទោ កកវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អាវសថំ អនិស្សន្តិត្វា ចារិកំ បក្ក-
មិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទា-
យ ។ បេ ។ ឯវា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

១ ឧ.ម. ឧយ្ហម.នេ ។ ២ ឧ. បក្កមិពិ ។ ម. បក្កមិពិ ។

វិនយបិដក វិញ្ញាណស្ថ

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីត្រឡប់មកកាន់លំនៅនោះវិញទៀតហើយសួរភិក្ខុនីទាំង
ឡាយថា វិននាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកនាងបានដេញចោលរបស់យើងចេញ
ខ្លះដែរឬទេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះតបថា វិននាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបាន
ដេញចេញទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាលបើលំនៅត្រូវភ្លើងឆេះ មិនគួរបើនឹងមិនដេញ
របស់ចេញផងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា
ថុល្លនន្ទា ជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅ (ឲ្យគេថែរក្សាសិន)
ហើយសម្រៀសចេញទៅកាន់ចារិកដូច្នោះ សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ
សិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបចូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិន
ប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើង

ពព័ត្តិយកណ្តោ ចិត្តាគារវត្តស្ស អន្តិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខាបទំ ទុ ម្ហិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ អាវសថំ
អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អន្ត អនិប្បេតា
ភិក្ខុនិ ។ អាវសថោ យា កកវជតន្តោ វុច្ឆតិ ។
អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យតិ ភិក្ខុនិយា វា
សិក្ខាមាយ វា សាមណារិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិក្ខិ-
ត្តស្ស អាវសថស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា^(១) អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខេបំ អាវសថស្ស ទុបចារិ
អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៧០] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្ក-
មតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិ-
កា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិ-
តេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អកកវជតន្តំ អនិស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ អាបត្តិ ទុក្កវជស្ស ។

១ ឧ. ប. អតិក្កមន្តិយា ។

បាចិញ្ញិយកណ្ណ ចិត្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

(៣១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរចហើយ ។ ដែលហៅថា លំនៅ សំដៅ
យកលំនៅដែលមានសន្ទុះទ្វារជាប់ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយ
ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រគល់ដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខុ-
មាណាភិក្ខុ សាមណេរិក្តី ហើយឈានកន្លងរេងនៃលំនៅដែលមានរបង
ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។ កាលភិក្ខុនីឈានកន្លងរេងចារិកនៃលំនៅដែលមិន
មានរបង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

(៣២០) លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
បានប្រគល់ឲ្យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។ លំនៅ
ដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ
ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ប្រគល់ហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រគល់
លំនៅដែលគ្មានសន្ទុះទ្វារជាប់ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ញិយ ។

២៨២

វិយេបិដកេ កំព្ពនីវរត្តោ

និស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
និស្សជ្ជិតេ វេមតិកា អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ
និស្សជ្ជិតសញ្ញា អនាមត្តិ ។

(៣២០) អនាមត្តិ និស្សជ្ជិត្វា មក្កមតិ សតិ
អន្តរាយេ មរិយេសិត្វា ន លភតិ គីលានាយ អាមនា-
សុ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បិត្តាការីក្ខស្ស នរិមសិក្ខាបទី

(៣២២) តេន សមយេន ពុទ្ធលោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាមបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធិត្ថុយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ
បរិយាបុណ្ណំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ឪយន្តំ វិចារេន្តំ
កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ណិ-
ស្សន្តិ សេយ្យថាមិ គិហិនិយោ កាមកោគិនិយោតិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយ-
ន្តានំ ឪយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិក័ត

លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ប្រគល់ ត្រូវ
អាបត្តិទុកដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ប្រគល់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រគល់ហើយទើបចៀសចេញទៅ ១ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ
ភិក្ខុនីចេញទៅស្វែងរក (គ្មាននឹងប្រគល់ឲ្យតែ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយក៏ចេញទៅ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិក័ត សិក្ខាបទទី ៧

[៣២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកពុទ្ធត្ថិយៈ
ភិក្ខុនីរៀនតិច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ត
បង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងរៀនតិច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រីគ្រ-
ហស្តដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ
ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន

២៨៣

ពាក្យយុទ្ធសាស្ត្រ បិដកសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អប្បដ្ឋាន ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កតិ
ហិ នាម ធាតុក្កិយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានិវិជ្ជិ បរិយាបុណិ-
ស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធាតុក្កិយា ភិក្ខុនិយោ
តិវច្ឆានិវិជ្ជិ បរិយាបុណន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកវហិ
តុន្តោ ភកវា កតិ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធាតុក្កិយា ភិក្ខុ-
និយោ តិវច្ឆានិវិជ្ជិ បរិយាបុណិស្សន្តិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អ-
ប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃីវា បទ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បទ ភិក្ខុនិ
តិវច្ឆានិវិជ្ជិ បរិយាបុណយ្យ ទាតិត្ថយន្តិ ។

[៣២៣] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
និ ។ តិវច្ឆានិវិជ្ជា នាម យន្តិញ្ចំ ពាហិរកំ អនត្ត-
សញ្ញាតំ ។ បរិយាបុណយ្យាតិ បទេន បរិយាបុណាតិ
បទេ បទេ អាបត្តិ ទាតិត្ថយស្ស ។ អត្តរាយ បរិយាបុ-
ណាតិ អត្តរាយ អាបត្តិ ទាតិត្ថយស្ស ។

ធាតុវិញ្ញាណ ចិត្តាភារវត្ថុ សិល្បបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សេចក្តីប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស តិះវៀល
មន្ត្រីបង្គាប់ថា ពួកធាតុវិញ្ញាណភិក្ខុនីមនសមបើនឹងរៀនតិវច្ឆានវិជ្ជាសោះ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធាតុវិញ្ញាណភិក្ខុនីរៀនតិវច្ឆាន-
វិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកធាតុវិញ្ញាណភិក្ខុនីមនស្តែងរៀនតិវច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយបួសដៃឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរៀនតិវច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកក្កណ្ណរូបហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅ
ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិវច្ឆានវិជ្ជា ។
ពាក្យថា រៀន សេចក្តីថា ភិក្ខុនីរៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ
រាល់ ១ បទ ។ (បើ) រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ អក្សរ ។

២៧២

វិទយបិណ្ឌេ កំពូសិវក្កោ

[៣២២] អនាមត្តិ លេខំ បរិយាប្បណាតិ ធារណំ
បរិយាប្បណាតិ កុត្តត្តាយ បរិត្តំ បរិយាប្បណាតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្ម្មកាយាតិ ។

បិណ្ឌការវិគ្គស្ស ទូសមសិក្ខាបទំ

[៣២៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិ-
យំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន ធិត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ
វិចាចេន្តិ កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ
វាចេស្សន្តិ សេយ្យថាមិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិ-
យោតិ ។ អស្សេសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
នំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខ័យន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ
វិចាចេន្តិ កតំ ហិ ធាម ធិត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ

វាយបំណិក ភិក្ខុនិវេទន្ត

[៣២២] វារៈដែលមិនត្រូវតាមភិក្ខុ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិវេទន្តសរសេរអក្សរ ១ ភិក្ខុនិវេទន្តធារណសាស្ត្រ^(១) ១ ភិក្ខុនិវេទន្តវិជ្ជា
ការពារខ្លួនសម្រាប់រក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនិវេទន្តត្រៃ ១ ភិក្ខុនិវេទន្តជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិត្តាការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣២៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់វនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រា នោះឯង ពួកឆព្វគ្គិ-
យាភិក្ខុនិវេទន្តតិវច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល
បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនិវេទន្តទាំងឡាយមិនសមបើនឹងវេទន្តតិវច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួក
ស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនិវេទន្តពួកសំនូរពាក្យមនុស្ស
ទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនិវេទន្ត
ទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិវេទន្តទាំងឡាយនោះក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនិវេទន្តមិនសមបើនឹងវេទន្ត
តិវច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពួក

១ គឺភិក្ខុនិវេទន្តមិជទេ ។ ទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងស្គាល់ទូរលទ្ធិវិជ្ជាក្នុងគម្ពីរនោះ ។

២៨៥

បាចំត្ថយកល្លោ ចំត្តាភារវគ្គស្ស ។ សមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឆត្វត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិតិ ។ សង្ខំ
កកវាតិ ។ វិការហិ ពុទ្ធា កកវា កកថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ឆត្វត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ នេតិ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិវត្តា
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ
យា បន ភិក្ខុនិ តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិប្បតា
ភិក្ខុនិតិ ។ តិវច្ឆានវិជ្ជា នាម យន្តិញ្ចិ ពាហិរកំ
អនត្តសញ្ញាតំ ។ វាចេយ្យាតិ បនេន វាចេតិ បនេ
បនេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ វាចេតិ
អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣២៧] អនាបត្តិ លេខំ វាចេតិ ជារណំ វាចេតិ

កុត្តត្តាយ បរិតំ វាចេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកប្បិកាយាតិ ។

ចំត្តាភារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

បាចិត្តិយ ល្អ ចិត្តាពារវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិវច្ឆានវិជ្ជា ពិតវមនថ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតវមន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់
ចរន្ទាសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្រៀន
តិវច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយបង្រៀនតិវច្ឆា-
នវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញាដឹកកណ្តារចេញយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅ
ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិវច្ឆានវិជ្ជា ។
ពាក្យថា បង្រៀន គឺភិក្ខុនីបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ
បទ ។ បង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗអក្សរ ។

(៣២៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីបង្រៀនសរសេរ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនធារណសាស្ត្រ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀន
វិជ្ជាគារពារខ្លួនដើម្បីរក្សា(ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាពារវត្ត ទី ៥ ចប់ ។

អារាមវិគ្គស្ស បរិមសិក្ខាបទំ

[៣២៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថុយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា កិក្ខុ តាមកា-
 វាសេ ឯកចីវរា ចីវកម្មំ ករោន្តំ ។ កិក្ខុនិយោ
 អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិស្ថា យេន តេ កិក្ខុ តេនុ-
 បសង្កមីសុ ។ កិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិហារេន្តំ កតំ
 ហិ នាម កិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិស្សន្តិត
 ។ បេ ។ សច្ចំ កកវា កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា
 អារាមំ បរិសិស្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា
 កកវា កតំ ហិ នាម កិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ
 បរិសិស្សន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសម្មានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ អនាបុច្ឆា អារាមំ
 បរិសេ យ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចំ កកវតា កិក្ខុនិ
 សិក្ខាបទំ បញ្ញតិ ហោតិ ។

អារាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៣២៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងដេតវនិកាម
របស់អនាថចិណ្ណិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាខោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ
ច្រើនរូប ទ្រទ្រង់តែចិវរមួយ ។ ម្នាក់ហើយធ្វើចិវរកម្ម (ដេរប្តូជ្រលក់ចិវរ
ជាដើម) ក្នុងអារាមដែលតាំងនៅជិតស្រុកតូចមួយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិន
បានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម រួចចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ (ជាមុន) ហើយចូលមកកាន់អារាមសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយ
មិនប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ដោតទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ហើយចូលទៅ
កាន់អារាមទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយមិនបានប្រាប់
ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

២៨៧

បាបិក្ខិយរណ្តោ អារាមវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បរិមាណុប្បញ្ញត្តិ

(៣២៧) តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខុ ត្រា
អារាសា បក្កមីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ
អារាមំ នាគម៌សុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខុ បុននេវ តំ
អារាសំ បច្ចាគច្ឆីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា អាគតាតិ
អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិក្ខា យេន តេ ភិក្ខុ តេនុបសង្ក-
មីសុ ឧបសង្កមិត្តា តេ ភិក្ខុ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
អដ្ឋសុ ។ ឯកមន្តំ បិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ តេ
ភិក្ខុ ឯតទវេច្ចំ កិស្ស តុម្ពេ ភិក្ខុនិយោ អារាមំ
នេវ សម្មជ្ជិត្ត ន ទានិយំ បរិកោជនិយំ ឧបជ្ជបិក្ខាតិ^(១) ។
ភកវតា អយ្យា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនាបុច្ឆា អារាមោ
បរិសិក្ខព្វាតិ តេន មយំ នាគម៌ម្នាតិ^(២) ។ ភកវតោ
ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ សន្តំ ភិក្ខុ
អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិក្ខុំ ។ ឯវត្តោ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុដ្ឋិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ សន្តំ

១ ឱ. ឧ. ឧបជ្ជបិក្ខាតិ ។ ២ ឱ. ប. ៨ អាគមិព្វាតិ ។

បាចិន្ទិយកណ្តុ អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ១ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

(៣២៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចៀសចេញទៅចាក
អាវាសនោះហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនបានមកកាន់អារាមដោយគិតថា
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំង
ឡាយនោះត្រឡប់មកអាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដឹងថា
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមកដល់ហើយ។ ក៏ប្រាប់រួចចូលទៅកាន់អារាមសំដៅ
ទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយ
នោះហើយ ឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ
ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏និយាយពាក្យនេះថា នៃនាងទាំងឡាយហេតុអ្វី
ក៏នាងទាំងឡាយមិនបោសអារាម មិនដកលំទុកនូវទឹកដឹកទឹកប្រិសោះ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុមិនបានប្រាប់ មិនត្រូវចូលទៅ
កាន់អារាមដូច្នោះ ហេតុនោះ (បានជា) យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនបានមក ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុប្រាប់
ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណ្ឌ មួយ

២៨៨

វិទយបិណ្ឌកេ កិក្ខុនិវិកត្តោ

កិក្ខុំ អនាបុត្រា អាវាមំ បរិសេយ្យ ទាចិត្តយន្តិ ។ ឯវញ្ជុំ
កកវតា កិក្ខុនិវិកំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៣៣០] តេន ខោ បន សមយេន តេ កិក្ខុ តត្ថា
អាវាសា បក្កមិត្តា បុនទេវ តំ អាវាសំ បទ្ហាតថ្មីសុ
កិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កត្តាតិ អនាបុត្រា អាវាមំ បរិសេ-
សុ ។ តាសំ កុក្កច្ចំ អហោសិ កកវតា សិក្ខាបទំ
បញ្ញត្តំ ន សន្តំ កិក្ខុំ អនាបុត្រា អាវាមោ បរិសេត-
ញោតិ មយំ ច សន្តំ កិក្ខុំ អនាបុត្រា អាវាមំ បរិសេត្តា
កច្ចំ នុ ខោ មយំ ទាចិត្តយំ អាបត្តិ អាបណ្ណតិ ។
កកវតោ ឯតមត្តំ អាវោចេសុំ ។ ឯវញ្ជុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុ-
និយោ តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ ជាធំ
សកិក្ខុកំ អាវាមំ អនាបុត្រា បរិសេយ្យ ទាចិត្តយន្តិ ។

[៣៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនិវិកំ ។ បេ ។ អយំ តមស្មី អត្តេ អនិប្បតា
កិក្ខុនិវិកំ ។ ជាធំ ឆាម សាមំ វា ជាតាតិ អញ្ញ វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាម ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តិដល់
ពួកភិក្ខុនីយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

(៣៣០) ភិក្ខុនីនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះចេញចាកអាវាសនោះ
ហើយត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថាលោក
ម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយក៏មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់
អាវាម ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីរឿងសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ
ហើយមិនត្រូវចូលទៅកាន់អាវាមឡើយ ឯយើងទាំងឡាយមិនបានប្រាប់
ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាម យើងទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយដែរឬហ្ន៎ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំ
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដឹងហើយមិន
បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាមត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣១) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃប្រាជ្ញកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ភិក្ខុនីកាលដឹង
(នោះ) គឺភិក្ខុនីដឹងដោយខ្លួនឯងក៏ ពួកអ្នកដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក៏ ពួកភិក្ខុ

២៨៧

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវត្តស្ស បវេមសិក្ខបទេ បទភាជនីយំ

តស្សា អាហេចេន្នំ តេ វា អាហេចេន្នំ ។ សភិក្កុកោ
នាម អារាមោ យត្ថ ភិក្កុ វត្តម្យលេបិ វសន្នំ ។ អនា-
បុត្តា អារាមំ បវេសយ្យតិ ភិក្កុំ វា សាមណេវំ វា
អារាមិកំ វា អនាបុត្តា បវេត្តិត្តស្ស អារាមស្ស បវេក្កេ-
បំ អភិក្កមន្តិយា អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អបវេត្តិត្តស្ស
អារាមស្ស ឧបចារំ ធុក្កមន្តិយា អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣២] សភិក្កុកោ សភិក្កុកសញ្ញា សន្នំ ភិក្កុំ

អនាបុត្តា អារាមំ បវេសតិ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
សភិក្កុកោ វេមតិកា សន្នំ ភិក្កុំ អនាបុត្តា អារាមំ
បវេសតិ អាចត្តិ ធុក្កជស្ស ។ សភិក្កុកោ អភិក្កុក-
សញ្ញា សន្នំ ភិក្កុំ អនាបុត្តា អារាមំ បវេសតិ អនា-
បត្តិ ។ អភិក្កុកោ សភិក្កុកសញ្ញា អាចត្តិ ធុក្ក-
ជស្ស ។ អភិក្កុកោ វេមតិកា អាចត្តិ ធុក្កជស្ស ។
អភិក្កុកោ អភិក្កុកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាបិដ្ឋិយកណ្ណ អារាមវន្ត សិក្ខាបទទី ១ បទភាគីដើម

ដែលនៅក្នុងអារាមនោះប្រាប់ក្តី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្នុងទីណា សូម្បី
ក្រោមម្លប់ឈើ ទីនោះ (ក៏) ឈ្មោះថា អារាមមានភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
មិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ភិក្ខុក្តី
ហាមណេក្តី ញាមវត្តក្តី ហើយឈានកន្លងរថងវត្តដែលមានរថង
ត្រូវអាបត្តិបាបិដ្ឋិយ ។ កាលភិក្ខុនីចូលទៅដល់រុបចារវត្តដែលគ្មានរថង
ត្រូវអាបត្តិបាបិដ្ឋិយ ។

[៣៣២] អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានភិក្ខុ មិនបាន
ប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិបាបិដ្ឋិយ ។
អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ
ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុ-
នីសំគាល់ថាមិនមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅ
កាន់អារាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មិនមានភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ កិក្ខុនិក្ខេ

[៣៣៣] អនាបត្តិ សន្និ កិក្ខុ អាប្បច្ឆា បរិសតិ
អសន្និ កិក្ខុ អនាប្បច្ឆា បរិសតិ សីសានុលោកីកា
កច្ចតិ យត្ត កិក្ខុនិយោ សន្និបតិកា ហោន្តិ តត្ថ
កច្ចតិ អាវមេន មត្តោ ហោតិ តិលានាយ អាប-
នាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទី

[៣៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា វេសាលិយំ
វិហារតិ មហារនេ ក្សដាតារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
សមយេន អាយស្មតោ ឧទាលិស្ស ឧបជ្ឈាយោ អា-
យស្មា កប្បិតកោ សុសានេ វិហារតិ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ធាត្ថិយានំ កិក្ខុនិយោ មហាត្តរា^(១) កិក្ខុនិ
កាលកតា ហោតិ ។ ធាត្ថិយោ កិក្ខុនិយោ តំ កិក្ខុនិ
នីហរិត្តា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារស្ស អវិទ្ធកេ
តំ ឈាបេត្តា ដ្ឋបំ កត្តា កត្តា តស្មី ដ្ឋបេ រោទន្តិ ។
អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តេន សន្នេន ឧញ្ញោឡោ
ហ

១ ឱ.ម. មហាត្តរា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនិវារង្គ

[៣៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយទើបចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះ
គ្មានភិក្ខុហើយចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលក្រឡេកឃើញសីស (ភិក្ខុនីដែល
ចូលទៅមុន) ហើយទើបទៅ ១ ពួកភិក្ខុនីប្រជុំនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនីនោះ
ក៏ទៅក្នុងទីនោះ ១ ភិក្ខុនីដើរតាមផ្លូវដែលមានកងវត្ត ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុ-
នីមានសេចក្តីអន់រាយ ១ ភិក្ខុនីឆក់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៣៣៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងកូដា ភាវ-
សាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតក
ដ៏មានអាយុជាមុបដ្ឋាយ៍ព្រះបាលីដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងព្រៃស្នូសាន ។
សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីដែលជាធំជាងពួកឆត្វគ្រិយាភិក្ខុនីធ្វើមរណកាល ។
ពួកឆត្វគ្រិយាភិក្ខុនីនាំភិក្ខុនីនោះទៅហើយដុតភិក្ខុនីនោះក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីក្នុង
ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុហើយធ្វើស្នូប (ចតិយ) ហើយតែងទៅយំជិតស្នូប
នោះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុធូញទ្រាន់ទ្រង់សំឡេងនោះ

២៧១

បាចិត្តិយកណ្តោ អារាមវិក្កស្ស ទតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

តំ ប្លុបំ ភិក្ខុត្វា វិប្បកិរេសិ^(១) ។ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ
សមីទា កកប្បិតកេន អម្ពាតំ អយ្យាយ ដូចោ ភិក្ខោ
ហន្ត ទំ យាតេមាតិ មន្តេសុំ ។ អញ្ញាតារា ភិក្ខុនិ
អាយស្មតោ ឧទាលិស្ស ឯតមត្តំ អារោចេសិ ។ អា-
យស្មា ឧទាលិ អាយស្មតោ កកប្បិតកស្ស ឯតមត្តំ
អារោចេសិ ។ អថទោ អាយស្មា កកប្បិតកោ វិហារា
និក្ខមិត្វា និលីទោ អច្ឆំ ។ អថទោ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិ-
យោ យេនាយស្មតោ កកប្បិតកស្ស វិហារោ តេនុប-
សង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ កកប្បិតកស្ស
វិហារំ ទាសាលោហិ ច លេខ្ខហិ ច ឱត្តារាបេត្វា មតោ
កកប្បិតកោតិ បក្កមីសុ ។ អថទោ អាយស្មា កកប្បិត-
កោ តស្សា រត្តិយា អច្ឆយេន បុព្វណ្ណាសមយំ និក-
សេត្វា បត្តចរិវាទាយ វេសាលី បិណ្ណាយ ទារិសិ ។
អន្តសំសុ ទោ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ អាយស្មន្តំ កកប្បិ-
តកំ បិណ្ណាយ ចរន្តំ ទិស្វាន ឯវាហំសុ អយំ កកប្បិ-
តកោ ជីវតិ កោ នុ ទោ អម្ពាតំ មន្តំ សំហារតីតិ ។

១ ឧ.ម. បកំរេសិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អាហារវត្ថុ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

ទំលាយស្តូបនោះឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ។ ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីប្រឹក្សាគ្នាថា
លោកកប្បិតកនេះទំលាយស្តូបភិក្ខុនីជាម្ចាស់របស់យើង បើដូច្នោះមានតែ
យើងនឹងសម្លាប់លោកកប្បិតកនោះ ។ ភិក្ខុនី១រូបប្រាប់រឿងនេះដល់ព្រះ
ទុបាលីដ៏មានអាយុ ។ ព្រះទុបាលីដ៏មានអាយុប្រាប់រឿងនេះដល់ព្រះ
កប្បិតកដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុចេញ
ពីកុដិទៅពួន ។ ឯពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីចូលដម្រឹងទៅឯលំនៅព្រះកប្បិតក
ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយក៏ចោលកុដិព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុដោយ
ដុំថ្មផងដោយដុំដីផង ហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយគិតថា លោកកប្បិតក
ស្លាប់ហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុលុះកន្លងក្រីនោះ
ក៏ស្ងៀមហើយប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូល
ទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីបានឃើញ
លោកកប្បិតកដ៏មានអាយុកំពុងត្រេចទៅបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយបាន
និយាយយ៉ាងនេះថា លោកកប្បិតកនេះនៅវេស (ទេតី) អ្នកណា ហ្ន៎នាំ
សេចក្តីប្រឹក្សា (អាថិកំបាំង) យើងទៅ (ប្រាប់លោក) ។ ពួកធម្មតិយា

វិសយបិដកេ កិក្ខុនិកាយោ

អស្ស័ស្កំ ខោ ធាតុនិយា កិក្ខុនិយោ អយ្យន
កិក្ខុ ឧបាលីនា អម្ពាភំ មន្តោ សំហដោតិ ។ តា
អាយស្មន្តំ ឧបាលី អក្កោសិស្ក កងំ ហំ នាម
អយំ កសាវដោ មលមជ្ឈនោ និហំនជញ្ចោ អម្ពាភំ
មន្តំ សំហវិស្សនីតិ ។ យោ តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារចន្តំ កងំ ហំ
នាម ធាតុនិយា កិក្ខុនិយោ អយ្យំ ឧបាលី អក្កោសិ-
ស្មន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ កិក្ខុវេ ធាតុនិយា កិក្ខុនិយោ
ឧបាលី អក្កោសន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហំ
តុន្តោ កកវា កងំ ហំ នាម កិក្ខុវេ ធាតុនិយា កិក្ខុ-
និយោ ឧបាលី អក្កោសិស្មន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វំ បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន កិក្ខុវេ
កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ទិសន្តិ យោ បន កិក្ខុនិ
កិក្ខុ អក្កោសេយ្យ វំ បវិកាសេយ្យ វំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៣៥] យោ បនាតិ យោ យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា កិក្ខុនិ ។
កិក្ខុនិ ឧបសម្មន្តិ ។ អក្កោសេយ្យវាតិ ទសហំ វំ

ខែយបិដក វិក្កុយវិក្កុយ

ភិក្ខុនីបានឮដូច្នោះថា ដំណឹងថា លោកម្ចាស់ទុបាលិសោចក្តីប្រែក្បាយយើង
ទៅប្រាប់ ។ ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីទាំងនោះក៏នាំគ្នាដេរព្រះទុបាលិដ៍មាន
អាយុថា លោកខ្លានព្រះកេសនេះជាអ្នកដុសក្បាល (គេ) មានជាតិដ៏ថោក
ទាប មិនសមបើនឹងនាំយកសេចក្តីប្រែក្បាលរបស់យើងទៅប្រាប់សោះ ។
ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តបន្តិចថា ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមក
នាំគ្នាដេរលោកម្ចាស់ទុបាលិសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីដេរទុបាលិ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនីមិនគួរ
បើនឹងដេរទុបាលិទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងវិញសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ដេរគំរាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកក្កន្តប្រហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ បានដល់ទប់-
សម្បទ ។ ពាក្យថា ដេរ គឺភិក្ខុនីដេរដោយអាកោសវត្តទាំង ១០ ឬបណ្តា

២៧៣

បាបិត្តិយកណ្តោ អាមវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អក្កោ សវត្ថុហិ អក្កោ សតិ ឃតេសំ វា អញ្ញាតវេន អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិកាសេយ្យវាតិ ភយំ ឧបទំសេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣៦] ឧបសម្មន្នេ ឧបសម្មន្នសញ្ញា អក្កោ-
សតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
សម្មន្នេ វេមតិកា អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្មន្នេ អនុបសម្មន្នសញ្ញា
អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្មន្នំ អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្នេ ឧបសម្មន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្មន្នេ អនុបសម្មន្នសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៣៧] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ចម្មបុរេក្ខា-
រាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មតិកាយ អាទិ-
កម្មតិកាយាតិ ។

៣០ ចំនួនពណ្ណ អាមាមវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អាកាសវត្តទាំង ១០ ១ នោះ ដោយអាកាសវត្តណាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ពាក្យថា គំរាម គឺភិក្ខុនីសំដែងសេចក្តីខ្លាច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៦) ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្ព័ន្ធ ហើយដេក្តី

គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ

ហើយដេក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

មិនមែនឧបសម្ព័ន្ធ ហើយដេក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីដេក្តី

គំរាមក្តី នូវអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំ-

គាល់ថា ឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមាន

សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

អនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៧៧) វារៈវេលមន៍ត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្តឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ

ឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីធុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គល្យ តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី កណ្ណានកា-
វិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា កស្សកា-
វិកា សង្ឃេ អធិការណការិកា ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
តស្ស កម្មេ កយិរមនេ^(១) បដិក្កោសតិ ។

[៣៣៩] តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី តាមកំ អភមាសិ តេនចិទេវ ករណីយេន ។
អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បក្កនាតិ
ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧក្ខិបិ ។
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តាមកេ តំ ករណីយំ តិរេត្វា បុ-
នទេវ សាវត្ថុ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី ឥល្ល-
នន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេ-
សំ ន ចានោទកំ ហនបិបំ ហនកថលីកំ ឧបនិក្ខិបិ

• ឧ.ម. ករិយមនេ ។

អារាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ខៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ណកាល
ភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កើតហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង
ធ្វើតិរច្ឆានកថាបង្កើតអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ កាលសង្ឃកំពុងធ្វើកម្មផល
ចណ្ណកាលភិក្ខុនីនោះ ថុល្លនន្ទភិក្ខុនីក៏ហាមឃាត់ ។

[៣៣៩] គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទភិក្ខុនីបានទៅកាន់ស្រែកតូច(មួយ)
ដោយភិច្ចនីមួយ ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា ថុល្លនន្ទភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ
ហើយ ក៏លើកវត្តចំពោះចណ្ណកាលភិក្ខុនីព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។
ថុល្លនន្ទភិក្ខុនីសម្រេចកិច្ចនោះក្នុងស្រែកតូចហើយក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថី
វិញទៀត ។ ចណ្ណកាលភិក្ខុនីកាលដែលថុល្លនន្ទភិក្ខុនីមក ក៏មិនក្រាល
តាសនមិនដម្កល់ទឹកលាងដើងតាំងរងដើងជ្រញកល់ដើង មិនក្រាកខ្ពស់

២៧៥

ពហុក្កិយកណ្តោ អាមាមវត្តស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

ន បច្ចុក្កន្ធា បត្តចីវំ បដិក្កហោសំ ន ចានិយេន អាប្បច្ឆិ ។
ឝុល្លនន្ធា ភិក្កុដិ ចណ្ណកាលំ ភិក្កុដិ ឯតទរោច កិស្ស
ត្ថំ អយ្យ មយំ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសំ
ន ចានោទកំ ចានបិដំ ចានកថលីកំ ឧបទិក្កិបិ ន
បច្ចុក្កន្ធា បត្តចីវំ បដិក្កហោសំ ន ចានិយេន អាប្បច្ឆិ ។
ឯវំ ហោតំ អយ្យ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។
កិស្ស បន ត្ថំ អយ្យ អនាថាតិ ។ ឝមា មំ អយ្យ
ភិក្កុដិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញតា នត្តិ ឝមិស្ស
កោចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្កិបិស្សតិ ។
ឝុល្លនន្ធា ភិក្កុដិ ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា
ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ
វាតិ ចណ្ណិកតា កណំ បរិកាសតិ^(១) ។ យា តា ភិក្កុដិ-
យោ អប្បច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឝិយន្តិ វិចារចន្តិ
កមំ ហិ ឝាម អយ្យា ឝុល្លនន្ធា ចណ្ណិកតា កណំ
បរិកាសិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្កុវេ ឝុល្ល-
នន្ធា ភិក្កុដិ ចណ្ណិកតា កណំ បរិកាសតិ^(២) ។ សច្ចំ

១-២ ឧ. ម. បរិកាសិ ។

បាចិញ្ជិយកណ្តុ អារាមវិញ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

បាត្រិច្ចវរមិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិប្បាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងចណ្ណកាលភិក្ខុនិប្បា វៃនានម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ហេតុអ្វីក៏នាង
មិនក្រាលអាសនៈ មិនដក្កល់ទឹកលាងជើងតាំងសម្រាប់រងជើងជ្រញរង
ជើង មិនក្រែកទទួលបាត្រិច្ចវរមិនអើពើដោយទឹកផឹកសោះ ។ ចណ្ណកាល
ភិក្ខុនិប្បាយថា វៃនានម្ចាស់ បានជាខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចទាំងអម្បាលនេះ ព្រោះ
ខ្ញុំជាស្រីអនាថា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិប្បាយថា វៃនានម្ចាស់ នាងជាស្រី
អនាថា ព្រោះហេតុអ្វី ។ ចណ្ណកាលភិក្ខុនិប្បាយថា វៃនានម្ចាស់ ភិក្ខុនិ
អស់នេះលើកវត្តចំពោះខ្លួនខ្ញុំព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដោយគិតគ្នាថា ភិក្ខុនិ
នេះជាស្រីអនាថាគ្មានអ្នកណា ស្គាល់ គ្មានអ្នកណាមួយគោរពកោតក្រែង
ដល់ភិក្ខុនិនេះទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិប្បាយថា ពួកភិក្ខុនិអស់នេះល្ងង់
ពួកភិក្ខុនិអម្បាលនេះមិនឆ្ងាស ពួកភិក្ខុនិទាំងនេះមិនស្គាល់កម្មកិ ទោស
របស់កម្មកិ កម្មវិបត្តិកិ កម្មសម្បត្តិកិដំបូង ហើយក៏ផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយ
សេចក្តីកំណាច ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោក
ម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយសេចក្តីកំណាចសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិ
ផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយសេចក្តីកំណាច ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

វិទយបិដកេ កិក្ខុនីវិក្កោ

ភក្កវាតិ ។ វិក្កវហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កេដំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
ដុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ណិកតា គណំ បរិកាសិស្សតិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន
ភិក្ខុនី ចណ្ណិកតា គណំ បរិកាសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ ចណ្ណិកតា ឆាម កោធជនា វុច្ចតិ ។ កណោ
ឆាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ បរិកាសេយ្យតិ ពាលា
ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោ-
សំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វាតិ បរិកាសតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វា
ឯកភិក្ខុនី វា អនុបសម្បន្តិ វា បរិកាសតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

[៣៤១] អនាបត្តិ អត្តបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារា-
យ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្ម-
តោយាតិ ។

វិនយបិដក កិច្ចសិរិកង្ក

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លននាភិក្ខុនិមន្តរូបេនីដ៏ផ្កាសា
គណកិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាចទេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា
កិក្ខុនីណាមួយផ្កាសាគណកិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច កិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

(៣៤០) ត្រង់ពាក្យថា កិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិទ្ធិសិទ្ធិ ១ នៃបុរាណិកកណ្តរូបហើយ ។ ដែលហៅថា កំណាច
សំដៅយកសេចក្តីត្រាឆ ។ ដែលហៅថា គណកិក្ខុនី សំដៅយកកិក្ខុនី
សង្ឃ ។ ពាក្យថា ផ្កាសា គឺកិក្ខុនីផ្កាសាថា កិក្ខុនីអសន្តន្តរូបេនី កិក្ខុនី
អម្បាលន្តរូបេនី ពួកកិក្ខុនីទាំងនេះមិនសាលកម្មក៏ ទោសរបស់កម្មក៏
កម្មវិបត្តិក៏ កម្មសម្បត្តិក៏ដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិក្ខុនីផ្កាសាកិក្ខុនី
ច្រើនរូបក៏ មួយរូបក៏ អនុបសម្បន្តក៏ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៤១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិសិទ្ធិនេះមាន ៥យ៉ាង)
គឺកិក្ខុនីធ្វើអត្តជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ជាប្រធាន ១ កិក្ខុនីឆ្លុត ១ កិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាណាមវិគ្គល្យ បច្ចុតសិក្ខាបទី

[៣៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាណមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ ភិក្ខុនិ-
យោ និមន្តេត្វា កោដេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវា-
រិតា ញាតិកុលានិ កុត្តា ឯកទ្វា កុញ្ញីសុ ឯកទ្វា
បិណ្ណាចាតំ អាទាយ អកម៌សុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្ម-
ណោ បដិវិស្សកេ ឯតទរោច ភិក្ខុនិយោ មយា
អយ្យា សន្តប្បវិតា ឯថ តុម្រេបិ សន្តប្បស្សមីតិ ។
តេ ឯវមាហំសុ កី ត្វំ អយ្យ^(១) អម្រេ សន្តប្បស្សសិ
យាថ តយា និមន្តិតា តាថ អម្ពាគំ យវានិ អាគន្ធា
ឯកទ្វា កុញ្ញីសុ ឯកទ្វា បិណ្ណាចាតំ អាទាយ អកម៌-
ស្វតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧដ្ឋាយតិ ទីយតិ
វិចារេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ពាគំ យវ
កុញ្ញីត្វា អញ្ញត្រ កុញ្ញីស្សន្តំ ន ចាហំ បដិពារោ
យាវនន្តំ នាតុន្តំ ។ អស្សោសុ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

១ ឧ. ម. អយ្យេ ។

អាណាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្ម-
ណ៍ម្នាក់និមន្តពួកភិក្ខុនិទ្យធាន ។ ពួកភិក្ខុនិទ្យធានហើយហាមភក្តហើយ ក៏ទៅ
កាន់ត្រកូលជាញាតិទាំងឡាយ ហើយភិក្ខុនិទ្យធាន (ទៀត) ពួកខ្លះ
(គ្រាន់តែ) នាំយកបិណ្ឌបាតទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍នោះបាននិ-
យាយពាក្យនេះនឹងពួកមនុស្សដែលស្និទ្ធស្នាលថា នៃអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ខ្ញុំបានប្រគេនបង្កាន់ពួកភិក្ខុនិទ្យធានបិណ្ឌហើយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមក
ចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឆ្កែតស្តាប់ស្តល់ទៀត ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះបាននិ-
យាយពាក្យយ៉ាងនេះថា នៃអ្នកម្ចាស់ អ្នកនឹងឲ្យពួកយើងឆ្កែតស្តាប់ស្តល់ដូច
ម្តេច ពួកភិក្ខុនឹងណា ដែលអ្នកនិមន្ត ពួកភិក្ខុនោះមកផ្ទះអស់យើងហើយ
ពួកខ្លះក៏នាំ ពួកខ្លះក៏នាំយកបង្កាន់បិណ្ឌបាតទៅហើយ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុនិមន្តសមប័នីនិទ្យធានក្នុង
ផ្ទះយើងរួចហើយ (ទៅ) ធានក្នុងផ្ទះដទៃ(ទៀត)សោះហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាច
ឲ្យ(លោកធាន)ដរាបដល់ឆ្កែតបាន ។ ភិក្ខុនិទ្យធានបានឮព្រាហ្មណ៍

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិវាសោ

ត្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
ខ័យន្ត វិចារេន្ត កកំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី
បវារីតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវារីតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តិ ។
សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កកំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវារីតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ទិ-
សន្ត យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា វា បវារីតា វា ខាទ-
នីយំ វា កោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា កុញ្ញាយ្យ វា
ពាចិត្តិយន្តិ ។

(៣២៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
និមន្តិតា ឆាម បញ្ចន្តំ កោជនាធំ អញ្ញតវេន កោជនេន
និមន្តិតា ។ បវារីតា ឆាម អសនំ បញ្ញាយតិ កោជនំ

វិនយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

នោះពាលទោស តិរច្ឆិល បន្តិចបន្តួចហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពាលទោស
តិរច្ឆិល បន្តិចបន្តួចថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាន់ហើយហាមកត្តហើយមិន
សមប័ណ្ណ (ទៅ) នាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនាន់ហើយហាមកត្តហើយ
(ទៅ) នាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាន់ហើយហាមកត្តហើយមិនគួរ
បើនឹងនាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសៃដងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមកត្តហើយក្តី ទំពាស្តីក្តី បរិភោគក្តី
នូវខាទន័យ ឬកោជន័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិទ្ធិបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តុរចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលរឿងនោះថា គេនិមន្ត គឺ
ភិក្ខុនីដែលគេនិមន្ត បណ្តាកោជន័យ យ៉ាង ដោយកោជនណាមួយ ។ ភិក្ខុ-
នីដែលរឿងនោះថា ហាមកត្ត គឺភិក្ខុនីនាន់ក្តីប្រាកដ កោជនក្តីប្រាកដ

២៧៧

បាឋិត្តិយកណ្តោ អាមាមវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

បញ្ញាយតិ ហត្ថទាសេ បិតា អភិហារតិ បដិក្ខេហោ
បញ្ញាយតិ ។ ខាទនីយំ ឆាម បញ្ច កោជនីយំ យាគុ
យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវដីវិកំ វេយត្វា
អវសេសំ ខាទនីយំ ឆាម ។ កោជនីយំ ឆាម បញ្ច
កោជនីយំ ឌុទោ កុម្មាសោ សត្ត មច្ឆោ មំសំ ។
ខាទិស្សាមិ កុញ្ញស្សាមិ បដិក្ខណ្ណាតិ អាបត្តិ ទុក្កដ-
ស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

(៣៤៤) និមន្តិតេ និមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា
កោជនីយំ វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិ-
យស្ស ។ និមន្តិតេ វេមតិកា ខាទនីយំ វា កោជនី-
យំ វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
និមន្តិតេ អនិមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា កោជនីយំ
វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវដីវិកំ អាហា-
រត្តាយ បដិក្ខណ្ណាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ អាមាមត្ត សិក្ខាបទទី ៤ បទភានីយ

ភិក្ខុនិស្សិតនៅក្នុងហត្ថបាស តាយតបង្កើនរបស់មកចំពោះមុខ ភិក្ខុនិហាម
យាតិក៍ប្រាកដ ។ វត្ថុដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥
យ៉ាងនឹងបបរ យាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះ
ឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជនីយ បានដល់ភោជន
៥ យ៉ាង គឺបាយ ទំកុម្មាស សង្ឃវ ត្រី សាច់ ។ ភិក្ខុនិទទួលដោយ
គិតថា អញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិភោគដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗ ព្រះដែលលេបចូលទៅ ។

[៣៤៤] ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនិសំគាល់ថានិមន្តហើយ ។ ទំពា
ស៊ី បូបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួន
គេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនិសង្ឃវ័យ ហើយទំពាស៊ី បូបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី
ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនិសំគាល់ថា
មិនបាននិមន្ត ហើយទំពាស៊ី បូបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិទទួលយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវ-
ជីវិក ប្រយោជន៍ជាអាហារ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនិត្រូវអាបត្តិទុកដ
គ្រប់ៗ ព្រះដែលលេបចូលទៅ ។

វិសយបិដកេ កិច្ចនិរិក្ខោ

[៣៤៥] អនាថត្តិ អនិមន្តិតា អប្បវាវិតា យាតំ បិវតិ
សាមិទេត អបលោកេត្វា ភុញ្ញតិ យាមកាលិកំ សត្តា-
ហកាលិកំ យាវជីវិកំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ញតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវិគ្គស្ស បញ្ញាមសិក្ខាបទំ

[៣៤៦] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថពិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា កិក្ខុនិ សាវត្ថយំ
អញ្ញាតវស្ស វិសិខាយ បិណ្ណាយ ចរមាណ យេន
អញ្ញាតំ កុលំ តេនុបសង្កមំ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្ត
អាសនេ និសីទំ ។ អថខោ តេ មនុស្សំ តំ កិក្ខុនិ
កោជេត្វា ឯវននេវេត្ថំ អញ្ញាបំ អយ្យេ កិក្ខុនិយោ អា-
តច្ឆន្តិ ។ អថខោ សា កិក្ខុនិ កមំ អញ្ញា កិក្ខុ-
និយោ ណាតច្ឆយ្យន្តិ កិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯវនន-
វេច អមុកស្មី អយ្យេ ទិកាសេ វាលា សុនខា

វិធម្មបិដក កិក្ខុនិកៃត្ថ

[៣៤៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យ៉ាង)

គឺកិក្ខុនិវេលកមិននិមន្ត ១ កិក្ខុនិមិនបានហាមភក្ត ១ កិក្ខុនិផឹកបបរ ១
កិក្ខុនិប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបរិភោគ ១ កាលបើមានបច្ច័យ (មានហេតុ)
កិក្ខុនិបរិភោគយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងយាវជីវិក ១ កិក្ខុនិធូត ១
កិក្ខុនិធានាងដើមបញ្ចតិ ១ ។

អារាមវិគ្គិ សិក្ខាបទទី ៥

[៣៤៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
រេសអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង កិក្ខុនិ១រូប
ត្រេចទៅបំណុបាតតាមច្រកតូច ១ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកត្រកូល ១
លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុកហើយ ។
លំដាប់នោះឯង ពួកមនុស្សទាំងនោះឲ្យកិក្ខុនិទោះឆាន់ហើយបាននិយាយ
ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ កិក្ខុនិទាំងឡាយសូម្បីដទៃក៏និមន្តមកចុះ ។
ទើបកិក្ខុនិទោះគិតថា ធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យកិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃមកបានដូច្នោះ
ហើយក៏ចូលទៅរកកិក្ខុនិទាំងឡាយ រួចបាននិយាយពាក្យនេះថា វិនោង
ម្ចាស់ ក្នុងទីឯណោះមានត្រៃសាហាវ មានគោកាច មានកន្ទ្រង់ផុក

៣០១

បាបិណ្ណិយកណ្តោ អារមវត្តស្ស បញ្ចមសិព្វបទេ បញ្ញត្តិ

ចណ្ណោ ពាលំពោ ចិត្តលោ ឌុកាសោ មា ខោ
តត្ថ អគមិត្តាតិ ។ អញ្ញត្តាភយំ ភិក្ខុនី តស្ស វិសិ-
ខាយ ចណ្ណាយ បរមាណ យេន តំ កុលំ តេនុ-
បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្តា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។
អថខោ តេ មនុស្សំ តំ ភិក្ខុនី កោដេត្តា ឯតទរោច្ចំ
កិស្ស អយ្យ ភិក្ខុនិយោ ន អាតច្ឆន្តិតិ ។ អថខោ
សា ភិក្ខុនី តេសំ មនុស្សំ ឯ ឯតមត្តំ អាហេចេ-
សំ ។ មនុស្សំ ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិទាចេន្តិ កមំ
ហិ នាម ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយតិ ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
កុលមច្ឆរិធំ អស្ស ទាចិត្តយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវិន្ទុ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នាងទាំងឡាយកុំទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ ភិក្ខុនី១រូបទៀតត្រចះទៅបិណ្ឌ-
បាតក្នុងច្រកតូចនោះ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏
អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាំងទុកហើយ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះឲ្យ
ភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី
ក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមក ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុះដល់មនុស្ស
ទាំងនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុ-
នីមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្ត
កំណាញ់ត្រកូលទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយមាន
សេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិទេយបិដកេ ភិក្ខុនិវារត្តោ

[៣៤៧] យា មនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និវាតិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិវាតិ ។
កុលំ ធាម ចន្ទារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណ-
កុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ មច្ឆរិទ្ធំ អស្សាតិ កថំ
ភិក្ខុនិយោ ធាតុច្ឆេយ្យន្តិ ភិក្ខុនិទំ សន្និកេ កុលស្ស
អវណំ ភាសតិ អាមត្តិ ហាចិត្តិយស្ស ។ កុលស្ស វា
សន្និកេ ភិក្ខុនិទំ អវណំ ភាសតិ អាមត្តិ ហាចិត្តិយស្ស ។

[៣៤៨] អនាបត្តិ^(១) ន មច្ឆរាយន្តិ សន្និយេវ អាទិនំ
អាចិក្ខតិ ទុម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទិ

[៣៤៩] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ដេតវេន អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សម្ពហុណា ភិក្ខុនិយោ តាមកាវាសេ
វស្សំ វុត្តា សាវត្ថិ អគម្មសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ

១ ខ. អនាបត្តិ កុលំ ន មច្ឆរាយន្តិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

[៣៤៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវតិកកណ្ណចេហើយ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់
ត្រកូល ៤ យ៉ាងគឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នកជំនួញអ្នក
ធ្វើស្រែធ្វើចំការ ១ ត្រកូលអ្នកសុំឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា មានសេចក្តីកំណាញ់
គឺភិក្ខុនិពោលទោសត្រកូលក្នុងសំណាកភិក្ខុនិទាំងឡាយដោយគិតថា ធ្វើ
ដូចម្តេចកុំឲ្យភិក្ខុនិទាំងឡាយមកបានដូច្នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឬភិក្ខុនិ
ពោលទោសភិក្ខុនិទាំងឡាយក្នុងសំណាកត្រកូល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិមិនប្រព្រឹត្តកំណាញ់ ១ ភិក្ខុនិប្រាប់ទោសដែលមានព័ត៌ ១ ភិក្ខុនិ
ឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាវាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបត្រង់សាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិច្រើន
រួមទៅចាំស្សក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់
ត្រង់សាវត្ថី ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយ (ឯទៀត) បាននិយាយពាក្យនេះនឹង

៣០៣

បាយ័ន្តិយកណ្តោ អាវាមវគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯតនកេច្ឆំ កត្តយ្យាយោ វស្សំ វុត្តា កត្តិ ឡំវាទោ ឥន្ទោ
អហោសីតិ ។ ធន្តយ្យេ តត្ត ភិក្ខុ កុតោ ឡំវាទោ ឥន្ទោ
ភវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បស្មា ។ បេ ។ តា
ឡុជ្ឈាយន្តិ ឡិយន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ
អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
វសន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កតំ
ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
វសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បស្មា វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ទុន្តិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
វសេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងនោះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាំវស្សាក្នុងទីណា ការទូន្មាន
បានមាំមួនដែរឬ^(១) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ពួក
ភិក្ខុក្នុងទីនោះគ្មានទេ ការទូន្មាននឹងបានមាំមួនពីណា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបន្តាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅចាំវស្សា
ក្នុងអារាមគ្មានភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងអារាមមិនមានភិក្ខុ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះត្រាស់មានដេកទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអារាមដែលគ្មានភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនបាន
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសើរឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវស្សាក្នុងអារាមឥតភិក្ខុ
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១ អដ្ឋកថា ថា ឱវាទដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងដ្រើស្វាយទូលាយ មានលក្ខណៈ
ប្រកបដោយសេចក្តីត្រាស់ដឹងនូវលក្ខណៈ ។

៣០៤

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

[៣៩០] យោ បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកាយំ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិកាយំ ។
អភិក្ខុកោ នាម អាវាសោ ន សក្កា ហោតិ ឪវនាយ វា
សំវាសាយ វា កន្តិ ។ វស្សំ វសិស្សមិត្តិ សេនាសនំ
បញ្ញាបេតិ ចានិយំ បរិភោជនិយំ ឧបដ្ឋបេតិ បរិវេណំ
សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សហ អរុណាគមនា
អាបត្តិ ចានិកាយស្ស ។

[៣៩១] អនាបត្តិ វស្សបតតា ភិក្ខុ បក្កនា វា
ហោនិ វិត្តនា វា កាលកតា វា បក្កសន្តនា វា
អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវិក្កស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៩២] តេន សមយេន ទុន្ទោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន សត្តហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមកា-
វាសេ វស្សំ វត្តា សាវត្ថិ អគម្មសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិក្កត្ត

(៣៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីរាជិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ អាវាសដែលភិក្ខុនីមានរាជនឹងទៅ
ឲ្យទុកទឹក នៅរម្មក្តី ឈ្មោះថា អាវាសឥតភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីតាំងចិត្តថា
អញនឹងនៅចាំវស្សាដូច្នោះ ហើយក្រាលសេនាសន ដម្កល់ទឹកដឹកទឹកប្រើ-
ប្រាស់បោសប្រាសទីបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ព្រមគ្នានឹងអរុណារះឡើង ។

(៣៥១) ពេ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយចៀសចេញទៅក្តី សិកទៅក្តី ស្លាប់ក្តី
ចូលពួក(គឺទៅចូលសាសនាដទៃ)ក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី
ឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

អាវាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣៥២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសង្ឃទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូប
នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅហើយបានទៅកាន់ក្រុង
សាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

៣០៥

៣ចិញ្ចឹយកណ្តោ រោមវគ្គស្ស សុត្តបសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច្ឆំ កត្តយ្យាយោ វស្សំ វុត្តា កត្តិ^(១)
ភិក្ខុសង្ឃោ បវាវតោតិ ។ ន មយំ អយ្យេ ភិក្ខុសង្ឃំ
បវាវមាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។
តា ទុដ្ឋាយន្តិ ខ័យន្តិ វិទាចន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ វស្សំ វុត្តា ភិក្ខុសង្ឃំ នប្បវាវស្សន្តិ ។ បេ ។
សង្ឃំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា ភិក្ខុសង្ឃំ
នប្បវាវន្តិ ។ សង្ឃំ ភកវាតិ ។ វិកវហិ ពុម្ភោ ភកវា
កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា ភិក្ខុសង្ឃំ
នប្បវាវស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្ហានំ វា បសានាយ
។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ វស្សំ វុត្តា ទុកតោ សង្ឃេ
តិហិ ហានេហិ នប្បវាវយ្យ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា
បវស្សាយ វា ទាចិត្តយន្តិ ។

១ ឧ ម. កថ្តិ ៨ ទិស្សតិ ។

បាធិត្តិយកណ្ណ អាភមវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថា នាងម្ចាស់ទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងទីណា ហើយបរវារណានឹងភិក្ខុ-
សង្ឃវែងឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះនិយាយថា វិនាសម្ចាស់ ពួកយើងមិន
បានបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយ មិនសមនឹងមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ
សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំង
ឡាយនៅចាំវស្សាហើយមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ដោតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សា
ហើយមិនគួរបើនឹងមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណា មួយនៅចាំវស្សាហើយមិនបរវារណានឹងឧកាតាសង្ឃ
ដោយស្ថានប័យ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្សៀសក្តី ភិក្ខុនី
នោះត្រូវកាបក្តីបាចក្តីយ ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

[៣៥៣] យា ចនាតិ យា យាទិសា ។ ថេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ ថេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
វស្សំ វុត្តា ឆាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ
វុត្តា ។ ឧកតោសង្ឃេ តិហិ ហានេហិ នប្បវាសេស្សមិ
ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វាតិ ធុរំ និក្ខត្តមតេ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លកតិ តិលាឆាយ អាបទាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មតិកាយាតិ ។

អាវាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៥៥] តេន សមយេន តុដ្ឋោ ភគវា សក្កេសុ
វិហារតិ កបលវត្តស្មី និក្រាជារាមេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ធាត្តិយា ភិក្ខុ ភិក្ខុនុបស្សយំ ឧបសង្កមិត្តា
ធាត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ធាត្តិយា
ភិក្ខុនិយោ ឯតទកេច្ឆំ ឯថយេយ ឱវទំ កមិស្សមាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៣៥៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបុកដឹកកណ្តុរចេញហើយ ។ ភិក្ខុនីនៅអស់ត្រឹមមាសខាង
ដើមក្តី អស់ត្រឹមមាសខាងចុងក្តី ឈ្មោះថា នៅចាំវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុ-
នីគ្រាន់តែដាក់ជុះថា អញនឹងមិនបរាណានឹងទុកគោសង្ឃៗដោយស្មានបី
យ៉ាង គឺដោយយើញក្តី ដោយពួកក្តី ដោយរង្ស៊ីសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៥៤] ព្រះវិសេន្តបិដក (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ទុកគោសង្ឃៗ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចាតិ ១ ។

អាវាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣៥៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងនិគ្រាណា-
រាម ទៀបក្រុងកបិលពសក្នុងដែនសក្ត ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្លីយភិក្ខុ
ចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកឆព្វគ្លីយភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកឆព្វគ្លីយភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយមក ពួកយើងនឹងទៅ (ស្តាប់) ទុកទេ ។

៣០៧

បាឋិតិយកណ្តុ អាមាមវត្តស្ស អដ្ឋិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

យំបិ^(១) មយំ អយ្យេ កច្ឆយ្យាម ឡីវនិស្ស ការណា
អយ្យា ធាត្វតិយា ឥយេវ អាគន្ធា អត្ថេ ឡីវនិស្សតិ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិទាចន្តិ កតំ ហិ នាម ធាត្វតិយា ភិក្ខុនិយោ
ឡីវនំ ន កច្ឆស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
ធាត្វតិយោ ភិក្ខុនិយោ ឡីវនំ ន កច្ឆន្តិ ។ សច្ចំ
កកវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ធាត្វតិយា ភិក្ខុនិយោ ឡីវនំ ន កច្ឆស្សន្តិ នេនំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
ភិក្ខុនី ឡីវនាយ វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆយ្យ
ចាបិតិយន្តិ ។

(៣៥៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ឡីវនោ នាម អដ្ឋ កុរុនម្ហា ។ សំវាសោ នាម

១ ឧ. ម. យំហិ ។

បាចិត្តិយរណ្ណ អាមាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនិយាយថា វិនៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងមិនបាច់
ទៅដោយហេតុអ្វីទេ ព្រោះលោកម្ចាស់ធម្មតិយទាំងឡាយ តែងមក
ទូន្មានយើងក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
ៗ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ធម្ម-
តិយាភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ទុកវេសោះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម្មតិយាភិក្ខុនិមិនទៅកាន់ទី
ស្តាប់ទុកវេ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដេតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ធម្មតិយាភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ទុកវេទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសរសើរឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយមិនទៅដើម្បីទុកវេភិក្ខុ ដើម្បី
នៅបរមគាតី ភិក្ខុនិនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៥៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ទុកវេ ។

៣១៨

វិទេយបិដកេ កំពូសិវិកង្កោ

ឯកកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ។ ឡុវាធាយ
វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆិស្សនីតិ ធុរំ ឯក្ខិតមត្ត
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥៧] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ទុតិយតំ ភិក្ខុនី ន លកតិ ភិណាធាយ អាបនាស្ស
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយោតិ ។

រោរាមវិគ្គស្ស នវិមសិក្ខាបទិ

[៣៥៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថិបំ ន បុច្ឆន្តិ
ឡុវាធាយ ន យាចន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈរយន្តិ ទិយន្តិ វិចា-
ចេន្តិ កថំ ហិ ធាម ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថិបំ ន
បុច្ឆិស្សន្តិ ឡុវាធាយ ន យាចិស្សន្តិ ។ ថេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថិបំ ន បុច្ឆន្តិ ឡុវាធាយ ន
យាចន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ តុទ្ធោ កកវា

វិធីបដិសេធ វិញ្ញាបនបត្រ

កម្មជាមួយគ្នា ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្នើគ្នា ឈ្មោះថា នៅ
រូបរម ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនទៅដើម្បីធុរៈទេ ដើម្បី
នៅរូបរមក្តី ត្រូវអាចក្តីបាចិត្តិយ ។

(៣៥៧) ព្រះវិសេនមិនត្រូវអាចក្តី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុ-
នីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

អាវាមវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៧

(៣៥៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវារម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសូវទេសាសថផង មិនសូមធុរៈទេផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
ទោស គំរងៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនសូវ
ទេសាសថផង មិនសូមធុរៈទេផងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសូវទេសាសថផង មិនសូមធុរៈទេផង
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

៣០៧

បាចិត្តិយកណ្តោ អភិកម្មវត្ថុស្ស វេមសិក្ខាថេ បញ្ញត្តិ

កកថំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទុទោសថិបិ ន
បុច្ឆិស្សន្តិ ឡុវាទិបិ ន យាចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ ថេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ អន្ធខ្យមាសំ
បន^(១) ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសិសិ-
តញ្ចា ទុទោសថបុច្ឆកញ្ចា ឡុវាទុបសន្តិមនញ្ចា តំ
អភិក្កាមេនិយោ ចាចិត្តិយនិ ។

[៣៥៧] អន្ធខ្យមាសនិ អនុទោសថិកំ ។ ទុទោ-
សថោ នាម ទ្វេ ទុទោសថា ចាតុទ្ធិសិកោ ច បណ្ណា-
សិកោ ច ។ ឡុវាទោ នាម អដ្ឋ ករុណម្មា ។ ទុទោ-
សថិបិ ន បុច្ឆិស្សនិ ឡុវាទិបិ ន យាចិស្សនិ ឥតិ ធុរំ
និក្ខត្តមត្តោ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លកតិ កិលានាយ អាបនាស្ស
ទុច្ឆតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ.ម. លោកគ្រូស្ស អយ្យំ បាណិ ៩ ហោតិ ។

ជាចិត្តិយកណ្ណ អាមាមវគ្គ សំព្វបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយមិនគួរឃើញមិនសួរទេបោសថផង មិនសូមទុកវាផងទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាងអំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរ
ទេបោសថ ១ ចូលទៅទទួលទុកវាទេ ១ រាល់ ។ កន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លង
កន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាមាមវគ្គចិត្តិយ ។

(៣៥៩) ត្រង់ពាក្យថា រាល់ ។ កន្លះខែ គឺ គ្រប់ថ្ងៃទេបោសថ ។
ទេបោសថពីរយ៉ាង គឺទេបោសថកងតិប័ទី ១៤ មួយ ទេបោសថកងតិប័
ទី ១៥ មួយ ឈ្មោះថា ថ្ងៃទេបោសថ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ទុកវាទេ ។
ភិក្ខុនីត្រាន់តែដាក់ចុះថា អញនឹងមិនសួរទេបោសថក្តី មិនសូមទុកវាទេក្តី
ត្រូវអាមាមវគ្គចិត្តិយ ។

(៣៦០) វារៈដែលមិនត្រូវអាមាមវគ្គ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាតំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចក ១ ។

អាវាមវិគ្គស្ស ទសមសំក្កាបទ្ធំ

[៣៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សា.
វត្ថុយំ វិហារតិ ជេនវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនិ បសាទេ
ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា កេនាបេសិ ។
អថខោ សោ បុរិសោ តំ ភិក្ខុនិ ទ្ធីសេតុំ ឧបក្កមិ ។
សា ភិក្ខុនិ^(១) វិស្សាមកាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧបទា-
វិត្តា តំ ភិក្ខុនិ ឯតទរោច្ចំ កស្ស តំ អយ្យេ វិស្សា-
មកាសីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិ ឯនំ ឯតមត្តំ
អាវាមេសិ ។ យា នា ភិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា ។ បេ ។
នា ឧជ្ឈាយន្តិ ច័យន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ
បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា
កេនាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កកវា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា កេនា-
បេតីតិ^(២) ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ
ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន

១ ឧ.ម ភិក្ខុនិ ឆត្តិ ។ ២ ឧ.ម. វេទាបសីតិ ។

អារាមវិគ្គ លីក្ខាបទទី ១០

[៣៦១] សមយនោ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគកង់ក្នុងដេតវិភាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ ប្រ
តែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពាក្យបូជសដែលកើតត្រង់
កាយខាងក្រោម ។ គ្រានោះឯង បុរសនោះព្យាយាមដើម្បីប្រឡូស
នឹងភិក្ខុនីនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបានធ្វើសម្រែកខ្លាំង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ក៏ស្ទុះចូលទៅ ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា វៃលោកម្ចាស់
ហេតុអ្វីក៏នាងធ្វើសម្រែកខ្លាំងម៉្លេះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ
ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិប
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា
ភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស មិនសមបើនឹងឲ្យទំលាយពាក្យបូជស
ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយ
ពាក្យបូជសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស

៣១១

បាធិត្តិយកណ្តោ អារមវត្តស្ស ទសមសំព្វបទេ បញ្ចត្តិ

សទ្ធិ ឯកោនេកា គេនាបេស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន កិក្ខុវេ
កិក្ខុវេយោ ឥមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុវេ
បសាទេ ជាតំ កណ្តោ វា វុហិតំ^(១) វា អនបលោកេត្វា
សន្និ វា កណ្តោ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកោនេកា គេនា-
បេយ្យ វា ដាលាបេយ្យ វា ជោវបេយ្យ វា អាលិម្ប-
បេយ្យ វា តន្ទាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុវេតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បតា កិក្ខុ-
វេតិ ។ បសាទំ នាម អនោនាភិ ឧត្តជាទុមណ្ឌលំ ។
ជាតន្តិ តត្ត ជាតំ ។ កណ្តោ នាមយោ កោចិ កណ្តោ ។
វុហិតំ នាម យន្តញ្ចំ វណំ^(២) ។ អនបលោកេត្វាតិ អនា-
បុត្វា ។ សន្និ នាម កិក្ខុវេសន្និ វុច្ឆតិ ។ កណ្តោ
នាម សម្ពហុលា កិក្ខុវេយោ វុច្ឆន្តិ ។ បុរិសោ នាម
មនុស្សបុរិសោ ន យត្តោ ន បេតោ ន តិវច្ឆានកតោ

១ ឧ. វុហិតំ ។ ម. វុធិតំ ។ ២ ឧ.ម. យន្តិញ្ចំ វណោ ។ យោ កោចិ វណោតិ
បាលីនៃ ភវិត្តំ ។

ធាតុត្រីយកណ្ណ អាកាសវត្ថុ សិប្បបទ ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនគួរឃើញទំលាយពាក្យបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមទេ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងឲ្យ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយមិនបានប្រាប់សង្ឃក្តី គណៈក្តី
ហើយតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយក្តី វះក្តី លាងក្តី លាបក្តី
ចងក្តី ស្រាយក្តី នូវពាក្យក្តី រឬសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្ណរច្ចហើយ ។ សរេប្រទេសខាងក្រោមត្រឹម
ផ្នត់ចុះទៅ ខាងលើត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងមក ហៅថា កាយខាងក្រោម ។
ពាក្យថា កើត គឺកើតក្នុងទីក្រោមផ្នត់ខាងលើមណ្ឌលជង្គង់នោះ ។ ដែល
ហៅថា ពាក្យបូស គឺពាក្យបូសណាមួយ ។ ដែលហៅថា រឬស គឺដំបៅ
ណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ គឺមិនពិតទូល ។ ដែលហៅថា សង្ឃ
(ក្នុងទីនេះ) សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ដែលហៅថា គណៈសំដៅយកភិក្ខុនី
ប្រើនរូប (ត័រិប័រូប) ។ ដែលហៅថា បុរស គឺមនុស្សប្រុសដែលរឹងក្តី
គាចប្រទូស្តបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានរណ្ណាលទេ ។

៣១២

វិធម្មបិដកេ វិច្ឆុសិវិកង្កោ

វិញ្ញា បដិពលោ ទូសេនុំ ។ សទ្ធិទ្ធិ ឯកតោ ។ ឯកេនេ-
កោតិ បុរិសោ ថេរ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ ភិក្ខុតិ អាណា-
បេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ភិទ្ធនេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
ដាលេហិតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ដាលេតេ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ជោវតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ជោតេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អាណិច្ឆាតិ
អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស អាណិច្ឆេ^(១) អាបត្តិ ទា-
ចិត្តិយស្ស ។ ពន្ធាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស
ពន្ធវេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ មោចហិតិ អាណាបេតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស មុត្តេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៣] អនាបត្តិ អបលោកេត្វា កេនាបេតិ វា
ដាលាបេតិ វា ជោវបេតិ វា អាណិច្ឆាបេតិ វា ពន្ធវេបេតិ
វា មោចាបេតិ វា យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា^(២) ហោតិ
ទុម្ពត្តិកាយ អាទិកម្ពិកាយាតិ ។

អាវាមវត្តោ ធម្មោ ។

១ ទ.ម. លិច្ឆេ ។ ២ ទ.ម. យោ កេចិ វិញ្ញា ទុតិយោ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិវាស្ត

ពាក្យថា វិមួយ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែ
ប្រស ១ នឹងភិក្ខុនី ១ ប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរទំលាយចុះ ត្រូវអា-
បត្តិទុកដ កាលបើគេទំលាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា
អ្នកចូររះចុះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ កាលបើគេរះហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរលាងចុះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ កាលបើគេលាងហើយ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកលាបចុះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ
កាលបើគេលាបហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកចង្រវចុះ
ត្រូវអាបត្តិទុកដ កាលបើគេចង្រវហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់
ថា ចូរអ្នកស្រាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ កាលបើគេស្រាយហើយ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ (សង្ឃបុគ្គលៈ) ហើយទើបឲ្យទំលាយក្តី ឲ្យរះក្តី ឲ្យលាងក្តី ឲ្យលាបក្តី ឲ្យចង្រវក្តី ឲ្យស្រាយក្តី ១ មានស្រីណាមួយដែលដឹងក្តីជាគ្នា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចតិ ១ ។

អកមរត្ត ទី ៦ ចប់ ។

គត្តិនិក្ខេបស្ស បរិមសិក្ខាបទិ

(៣៦៤) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គត្តិនី វុដ្ឋាចេន្តិ ។
សា បិណ្ណាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវាមាហំសុ ទេថយ្យា-
យ ភិក្ខុំ កុកញ្ចា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ធិយន្តិ វិទាចេន្តិ កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គត្តិនី
វុដ្ឋាចេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ធិយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ធិយន្តិ វិទាចេន្តិ កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ គត្តិនី
វុដ្ឋាចេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
គត្តិនី វុដ្ឋាចេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
ភកវា កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ គត្តិនី វុដ្ឋា-
ចេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា ឧសាទាយ

១ ឧ.ម. ពុកញា ។

គតិដ៏វិក្ក សិក្ខាបទទី ១

(៣៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវារម
របស់អនាថមណិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ។ ភិក្ខុនីមានគភ៌នោះត្រចរបៅ
បិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយ
ប្រគេនភិក្ខុដល់លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគភ៌ជូន ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាន
ឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ស្រីមានគភ៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន

៣១៤

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្កោ

។ បេ ។ ឃ្រា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេមំ សិក្ខា
បទំ ទុក្ខិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ កត្តិនី វុដ្ឋាបេយ្យ
នាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៥] យា បនាតិ យោ យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិក្ខ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិក្ខ ។
កត្តិនី នាម អាបន្តសត្តា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧប-
សម្បទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរិទី វា បត្តិ
វា ចរិវំ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស
ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្ខជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ នាចិត្តិយស្ស
កណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៦៦] កត្តិនិយា កត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
នាចិត្តិយស្ស ។ កត្តិនិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ កត្តិនិយា អកត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនា-
បត្តិ ។ អកត្តិនិយា កត្តិនិសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អកត្តិនិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អកត្តិនិ-
យា អកត្តិនិសញ្ញា អនាបត្តិ ។

វិនយចំណិត ភិក្ខុនីវិក្កន្ត

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ម បេ ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំ-
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យទុបសម្បទាដល់
ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាសាទិកកណ្តុរចេញហើយ ម ដែលហៅថា ស្រីមានគភ៌
សំដៅយកស្រីដែលមានសត្វមកដល់ផ្ទះហើយ ម ពាក្យថា ឲ្យទុបសម្បទា
គឺបំប្លែងជាភិក្ខុនី ម ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យទុបសម្បទា ហើយស្វែង
រកគណៈភិ អាចរិនីត្តិ^(១) បាត្រភិ ចីវរភិ សន្ទតសីមាភិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់
កម្មវាចា ទុបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ។

(៣៦៦) ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានគភ៌ ហើយឲ្យទុបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ម ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យ
ទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ម ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមាន
គភ៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ម ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាមានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ម ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ម ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ មិន
ត្រូវអាបត្តិ ម

១ អាចារ្យស្រីសំដៅយកភិក្ខុនីជាត្រិសូត្រិ ។

៣១៥

បាចិញ្ជិយកណ្តោ គត្តិនីវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និកានំ

[៣៦៧] អនាថត្តិ កត្តិនី អកត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អកត្តិនី អកត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាណិ-
កម្មត្តិកាយាតិ ។

គត្តិនីវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ វុដ្ឋាបេតិ ។
សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវេនាហំសុ ទេថយ្យយ
ភិក្ខុំ សទុតិយា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទ័យន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ

១ សទុតិយំភិក្ខុ កត្តិ ធានុកោ ទិស្សតិ ។

បាចិណ្ឌិយកណ្ណ ធម្មីនីវត្ត សិក្ខាបទទី ២ និវាស

(៣៦៧) វាវវេជ្ជលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឱ្យឧបសម្បទា ១ ស្រី
មិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឱ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនី
ឆ្នួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកិច្ចនិមនបញ្ញត្តិ ១

គិច្ចីនីវត្ត សិក្ខាបទទី ២

(៣៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ខៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រចទៅបិណ្ឌបាត ។
មនុស្សទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយឱ្យភិក្ខុដល់
លោកម្ចាស់(ព្រោះ)លោកម្ចាស់មានគ្នីគា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឱ្យឧបសម្បទាដល់
ស្រីមេដោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំង
ឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ ថេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី

៣១៦

វិទយបិដកេ វិកុស្តិកន្តោ

វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
ចាយន្តិ វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា
កកវា កេមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតិ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
នាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ ចាយន្តិ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៧] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។

កិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អនិប្បតា កិក្ខុ-
និតិ ។ ចាយន្តិ នាម មាតា វា ហោតិ ជាតិ វា ។ វុដ្ឋា-
បេយ្យតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ កណំ វា
អាចរិនិ វា បត្តំ វា ចីវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
សម្មន្តិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហិ
កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈា-
យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិនិយា
ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

វិធីបិដក កិក្ខុនីវិក្ខុ

មេដោះសារះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាកិក្ខុ-
នីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះទេ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរកិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ កិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៧] ត្រង់ពាក្យថា កិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមេដោះ
គឺមាតាក្តី ស្រីមេដោះមែនៗក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួស
ជាកិក្ខុនី ។ កិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី
អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ច័រក្តី សន្ទតសមាភក្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដ
ខណៈចប់ញាត្តិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា
ឧបជ្ឈាយា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

៣១៧

បាឋិត្តិយកណ្តោ គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទ្ធ និទានំ

[៣៧០] ទាយន្តិយោ ទាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ទាយន្តិយោ វេមតិកា វុដ្ឋា-
បេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ទាយន្តិយោ អទាយន្តិ-
សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបតិ ។ អទាយន្តិយោ ទាយន្តិ-
សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទាយន្តិយោ វេមតិកា
អាបតិ ទុក្កជស្ស ។ អទាយន្តិយោ អទាយន្តិសញ្ញា
អនាបតិ ។

[៣៧១] អនាបតិ ទាយន្តិ អទាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋា-
បេតិ អទាយន្តិ អទាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ទុម្ពតិកាយ
អាទិកម្ពតិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទ្ធ

[៣៧២] តេន សមយេន តុន្តោ កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន កិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ

៣បិដកយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

[៣៧០] ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ហើយឲ្យ
ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយ
ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
មែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ មិនមែនស្រី
មេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រី
មេដោះ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៧១] វារៈវេលាមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧប-
សម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកម្មវិធីមុនបញ្ចក្ខិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង្គីក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង

៣១៨

វិទយបិណ្ឌោ ភិក្ខុនិកាយោ

ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា
ពាលា ហោន្តិ អព្យតា ន ជាទន្តិ កប្បយំ វា អកប្បយំ
វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា
ទុស្សាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាណំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កាវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាណំ
វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កតំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាឆាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ទន្តិ
កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាឆាមិ ភិក្ខុវេ

វិធមបិដក ភិក្ខុនិក្ខន្ត

ឡោយឲ្យទុបសម្បទាដល់សិក្ខុមានា^(១) ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦
យ៉ាង^(២) អស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ដែលទើបនឹងឬស) នោះជា
ស្រីល្ងង់មិនធ្លាសមិនដឹងការគួរឬការមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស
តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យទុបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខុមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឲ្យទុបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដេញដោលទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ បើនឹងឲ្យទុបសម្បទាដល់សិក្ខុមានា
ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
កំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ស័យឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

១ សាមណេរីដែលនៅប្រព្រឹត្តធម៌ ៦ យ៉ាងប៉ុន្តែមិនឲ្យទុបសម្បទាជាភិក្ខុនី ។ ២ ទាំងពីរធាណុ-
តិប្បករវេរមណីទៅដល់វិកាលកោដតាវេរមណីសិក្ខាបទ ។

៣១៧

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

សិក្ខាមាណាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
សម្មតិ ទាតុំ ។ ឯវេទ្យា បទេ ភិក្ខុវេ មាតត្វា ។
តាយ សិក្ខាមាណាយ សង្ឃំ ឧបសេន្តិមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្កំ កាវិត្វា ភិក្ខុនិលំ មាទេ វង្កិត្វា ឧត្តរាជំកំ
និសំទិត្វា អញ្ចលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេចនីយោ អហំ
អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យេយ សិក្ខាមា-
នា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
យាចតិ ។ ឧតិយង្គំ យាចិតត្វា តតិយង្គំ យា-
ចិតត្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពាលាយ សង្ឃោ
ព្រាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យេយ សិក្ខាមាណា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ យនិ សង្ឃស្ស
បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ សិក្ខាមាណាយ ទ្វេ វស្សា-
និ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញតិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទា-
មាយ អយ្យេយ សិក្ខាមាណា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនសុ
ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ

បាចិនិយកណ្ណ គត្តិនិវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាសម្មតិ

កងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាណា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏
សិក្ខាសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមាណានោះត្រូវចូលទៅរក
សង្ឃហើយធ្វើទុក្ខកសង្កៀងស្នាម្នា ហើយសំពះបាទាភិក្ខុទាំងឡាយ
រួចអង្គុយច្រហោងផងអញ្ចាស់ឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខាមាណារបស់លោកម្ចាស់មាន
ឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខា-
សម្មតិនោះ ត្រូវសិក្ខាមាណានោះសូមអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់
វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលធ្លាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខាមាណារបស់
លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹង
សង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យ
សិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាណាឈ្មោះនេះ ។ នេះជា
ញាតិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជា
សិក្ខាមាណារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

៣២០

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិភង្គោ

សិក្ខុមាណាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
នេតិ ។ យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្តាមាយ សិក្ខុ-
មាណាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា
នានំ សា តុណ្ណាស្ស យស្ស នក្ខមតិ សា កា-
សេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្កេត ឥត្តន្តាមាយ សិក្ខុមាណាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ
សង្កេតស្ស តស្មា តុណ្ណិ ។ ឃរមេតិ ឃារយេមិតិ ។ សា
សិក្ខុមាណា ឃរ វេទហិតិ វត្តញ្ចា ចាលាតិចាតា វេមណិ
ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិដ្ឋា-
នាតា វេមណិ ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កមសមាទានំ សមា-
ទិយាមិ អត្រហ្មចរិយា វេមណិ ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កម-
សមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាណា វេមណិ ទ្វេ វស្សានិ
អវិតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេយមជ្ឈប្បមា-
ទដ្ឋាតា វេមណិ ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កមសមាទានំ សមា-
ទិយាមិ វិកាលកោដតា វេមណិ ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កម-
សមាទានំ សមាទិយាមិតិ ។ អដខោ កកវា តា ភិក្ខុ-
និយោ អនេកបរិយាយេន វិកវហិត្វា ទុត្តរតាយ ។ បេ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ដល់សិក្ខាមានឈ្មោះនេះ។ ការឱ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ដល់សិក្ខាមានឈ្មោះនេះគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គ
នោះត្រូវស្រៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវ
និយាយឡើង ។ សង្ឃឱ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខា-
មានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឱ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុ
នោះបានជាសង្ឃស្រៀម ។ ខ្ញុំសូមបំពុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្រៀមនៅ
យ៉ាងនេះ ។ សិក្ខាមាននោះត្រូវកុំបង្កប់ថា នាងចូរថា យ៉ាងនេះហើយ
បញ្ចេញវិចិត្រថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបុណ្យភ័ក្ត្រការវេរមណី ជាសមា-
ទានមិនកន្លង (ដាច់) អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិទ្ធាទានាវេរមណី
ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអត្រហ្មចរិយាវេរ-
មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុស្សវេរ-
មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវសុរាមេរយ-
មជ្ឈម្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន
នូវវិកាលកោដនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះ
ឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសក៏កុំនាំទ្បាយនោះដោយបរិយាយ
ជាច្រើន ។ បេ ។ ហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើយ៉ាងហ្នឹង

៣២១

បាបិដ្ឋិយកណ្តោ គត្តិវិញ្ញាណ ពតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុវិញ្ញាណ ភមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត
យា បន ភិក្ខុវេ ទ្វេ វស្សានំ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិត-
សិក្ខំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុវេ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្ត អនិច្ចេតា
ភិក្ខុវេ ។ ទ្វេ វស្សានំ ទ្វេ សំវច្ឆរានំ ។ អសិក្ខិត-
សិក្ខា ធាម សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា
សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។
វុដ្ឋាបេស្សមីតិ គណំ វា អាចរិយំ វា បត្តំ វា ចរំ វា
ចរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តិ អាបត្តំ ទុក្ខដស្ស
ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្ធិហំ កម្មវាទាហំ ទុក្ខជា កម្មវា-
ទាចរិយេសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តំ ទាចិត្តិយស្ស
គណស្ស ច អាចរិយា ច អាបត្តំ ទុក្ខដស្ស ។

[៣៧៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

ធម៌ចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរកិត្តិនីវត្តន្ត ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តិនីវត្តនាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណាវដល់មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ចិត្តិយ ៦
អស់ពីវេស្សា កិត្តិនីវត្តនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៣) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តិនីវត្តនាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្ណចេហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីវេស្សា គឺ
អស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាវដល់មិនបានសិក្សាសិក្ខា គឺសិក្ខាមា-
ណាវដល់កិត្តិនីវត្តនាមួយឲ្យសិក្ខាក្តី សិក្ខាមាណាវដល់កិត្តិនីវត្តនាមួយឲ្យសិក្ខាហើយ
តែសិក្ខានោះដាច់ទៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាកិត្តិនី ។
កិត្តិនីវត្តនា អញ្ជើញឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរឹតក្តី
បាត្រក្តី បិវត្តក្តី សន្តតសមាគមក្តី ត្រូវអាបត្តិខក្តី ត្រូវទុក្ខដណៈចប
ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរឹត ត្រូវអាបត្តិខក្តី ។

(៣៧៤) កម្មប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីវត្តនាសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យ (សិក្ខាមាណាវ) ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីវត្តនាមួយ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីវត្តនាសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌

៣២២

វិនយបិដកេ ភិក្ខុសិក្ខា

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អធិប្បកាម្មេ វេសតីកា អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។ អធិប្បកាម្មេ អធិប្បកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។

[៣៧៥] អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានំ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខុ-
តសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាថេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិក
ម្មកាយាតិ ។

គតិគីរិកុស្ស បត្តិសិក្ខាបទំ

[៣៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ខេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានំ ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខុតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាថេនំ ។
ភិក្ខុនិយោ ឯវេមាហំសុ ឯថ សិក្ខុមាណា ឥមំ ជាថាថ
ឥមំ ធមេថ ឥមំ អាហារេ ឥមិណា អត្តោ ឥមំ កម្សិយំ
ករោថាតិ ។ តា ឯវេមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខុមាណា

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថាភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាភិក្ខុមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៥] ព្រះវិសេន្ទៈត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីញ៉ាំងសិក្ខុមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំឱ្យ
បាន១៥សប្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីយើកន្លងមិនបញ្ញតិ ១ ។

គុតិគីរិក្ខុ សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគកងក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសង្ឃ ទៀចក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឱ្យ១៥សប្បទាដល់សិក្ខុមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃមិនបានសង្កត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (រួមឯទៀត)
បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ខែសិក្ខុមានាទាំងឡាយ ពួកមានច្បូរមក ច្បូរដឹង
កិច្ចនេះ ច្បូរឱ្យរបស់នេះ ច្បូរនាំយករបស់នេះមក សេចក្តីត្រូវការដោយ
របស់នេះ ពួកនាងច្បូរធ្វើរបស់នេះឱ្យផ្កាកប្បិយ ។ សិក្ខុមានាទាំងនោះបាន
និយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បាតិក្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខុមានា

៣២៧

បាធិគ្គយកណ្តោ គព្ពិសិក្កស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ វុដ្ឋានសម្មតិ

ភិក្ខុនិយោ មយេន្ទិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា
។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្ទិ ខិយន្ទិ វិចារេន្ទិ កងំ ហិ ឆាម
ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិ
សិក្ខិតាមំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្ទិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ពិត្តេវ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខិ សិក្ខិតាមំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្ស-
ន្ទិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកាហិ ទុទ្វោ កកវា កងំ ហិ
ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខិ សិក្ខិតាមំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្ទិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិកាហិ-
ត្វា ធម្មិ កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាបន្តេសិ អនុជាឆាម
ពិត្តេវ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិយ
សិក្ខិតាមាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទានំ ។ ឃវត្តា បន ភិក្ខុវេ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពីរីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វដ្តានសម្មតិ

១៩ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស គំនង្រៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់
សិក្ខុមានាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបាន
សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាបានសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើធម្ម័កថាត្រាស់ហៅ
ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យ
ភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុជានសម្មតិ^(១)ដល់សិក្ខុមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ឯយ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុជានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវ

១ ការសន្មតិទូរសិក្ខុមានាដែលសមាទានសិក្ខាបទ ៦ ត្រឹមត្រូវគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយនោះឲ្យឈប់
លែងសមាទានតទៅទៀត ។

វិទេយបិដកេ កំពូសិវិកង្កោ

នាតត្វា ។ តាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខាយ សិក្ខមាណាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា កិក្ខុនិទំ មាទេ វង្កិត្វា ឧក្កដិកំ
និសីទិត្វា អឃ្នលី បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ
អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ
ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណា សង្ឃំ វុដ្ឋា-
នសម្មតី យាចតិ ។ ទុតិយម្យំ យាចិត្វា តតិយម្យំ
យាចិត្វា ។ ព្យត្តាយ កិក្ខុនិយា បដិពាលាយ សង្ឃោ
ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទា-
មា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។
យទំ សង្ឃស្ស បត្តកល្យំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ
វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមាណាយ
វុដ្ឋានសម្មតី ធនេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ
អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណា
សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ

វាយបំផុស កំពុងវិវត្ត

ឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមានវិសេសសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ខ្លះយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើត្រកូសង្ឃនៃស្នាម្នាក់ ហើយថ្វាយ
ចង្កុំបា ទាក់កូនីទាំងឡាយ យូរចង្កុយច្រើនហោងផ្គងអញ្ជាស់ឡើងហើយនិយាយ
យ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាសិក្ខាមានរបស់លោកម្ចាស់
មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ខ្លះយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជាន
សម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាមានត្រូវសូមវុជ្ជានសម្មតិអស់ពីរគំរប់ពីរដងផង ។
ត្រូវសូមអស់ពីរគំរប់ពីរដងផង ។ ត្រូវកិក្ខុនដែលត្រូវស្រូបចិត្តពលឲ្យសង្ឃ
ដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាននេះមានឈ្មោះនេះ
របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ខ្លះយ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុជ្ជានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់
សង្ឃហើយត្រូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់សិក្ខាមានឈ្មោះនេះដែល
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ខ្លះយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាននេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោក
ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ខ្លះយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូម
វុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់សិក្ខាមានឈ្មោះនេះ

៣២៥

ពាក្យកណ្តាល គត្តិវិញ្ញាណ បទព្រះសិវ្វបទ បញ្ញត្តិ

វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខិមាណាយ
វុដ្ឋានសម្មតិ ទេតិ ។ យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទា-
មាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
សិក្ខិមាណាយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ណាស្ស
យស្ស នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន
ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
សិក្ខិមាណាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ណា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ អថទោ ភក្ខវ តា ភិក្ខុ-
និយោ អនេកបរិយាយេន វិកាហិត្វា ទុត្តរតាយ ។ បេ ។
ឯវញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
សន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខិ សិក្ខិមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អចិប្បេតា ភិក្ខុនិកិ ។ ទ្វេ
វស្សានិកិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ធាម ធនុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា ធាម ញត្តិទុតិយេន

បាចិត្តិយកណ្ណ ពត្តិនិវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ការឲ្យវុជ្ជានសម្មតិ
ដល់សិក្ខាមាន ឈ្មោះនេះដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
ពីរឆ្នាំ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្រៀម
មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
សង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់សិក្ខាមាន ឈ្មោះនេះ ដែលបានសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុជ្ជានសម្មតិសមគួរដល់សង្ឃ
ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្រៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយ
អាការស្រៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
បន្ទាសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិក្ខាមានដែលសិក្សាសិក្ខាហើយក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
ពីរវស្សាដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាចក្តិ
បាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរ
ឆ្នាំ ។ សិក្ខាមានដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សា
សិក្ខា ។ សិក្ខាមានដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដោយញត្តិទុតិយកម្ម

៣២៦

វិទយចំពោះ វិក្កុសិវិក្កោ

កម្មេន វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ
ឧបសម្បាយេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សម័តិ កណំ វា អាចរិទិ
វា បត្តំ វា ចរិវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា
កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស កណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

(៣៧៨) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

(៣៧៩) អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខិត សិក្ខិតាណំ សង្ខេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ឈ្មោះថាសង្ឃមិនបានសន្តត ។ ពាក្យថា ឲ្យបានឧបសម្បទា គឺឲ្យ
បួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែង
រកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវែក្តី សន្តតសីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវ
ទុកដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចា ចប់កម្មវាចា
ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៣៧៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយញ៉ាំងសិក្ខុមានាឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប-
សម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៣៧៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំដែលសង្ឃសន្តតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកម្មនឹងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គតិវិគ្គយ បញ្ចមសិក្ខាបទី

[៣៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិ ល្អិតិស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឡនទ្ធានសវស្សំ តិហិ-
កតំ វុដ្ឋាថេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧ-
ល្លាស្ស ជិយច្ឆាយ បិទាសាយ ចំសមកេសវតាតប-
សីសបសម្មស្សនំ ធុតានំ ធុរាតតានំ វេនបថានំ
ទប្បន្នានំ សារីកានំ វេននានំ ធុក្ខោនំ តិញ្ចានំ ខរានំ
កដុកានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាលាហារានំ អន-
ដិវាសកនាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋិយន្តិ ចិយន្តិ វិទាថេន្តិ កតំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ឡនទ្ធានសវស្សំ តិហិកតំ វុដ្ឋាថេស្សន្តិតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឡនទ្ធានសវស្សំ
តិហិកតំ វុដ្ឋាថេន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិវាហិ ពុទ្ធា
កកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឡនទ្ធានសវស្សំ
តិហិកតំ វុដ្ឋាថេស្សន្តិ ឡនទ្ធានសវស្សុ ហិ^(១) ភិក្ខុវេ

១ ឧ បោត្តកេ អយំ សព្វោ ន ហោតិ ។

កត្តិក្កិក្ក សិក្ខាបទទី ៥

(៣៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យទបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ។
ពួកភិក្ខុនីបួស្មីទាំងនោះអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្មាន ស្រែក
សម្មស្សរ បោមមូស ខ្យល់កំដៅ ថ្ងៃនឹងសត្វទើយជាតិ (ពស់ តូចពស់ធំ) ទាំង
ឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ
មានមកមិនល្អនឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសវ័រកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏
ក្លៀវក្លាវង់ ក្រហាយផ្សារមិនជាទីត្រកអរមិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
កំពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើ
នឹងឲ្យទបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។
ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យ
ទបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនសមបើនឹងឲ្យទបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំទេ

៣២៨

វិទយចំណីពេ កំភ្លឺវិកង្កោ

គិហិកតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជីយន្តាយ
បិទាសាយ ខំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សនំ ធុ-
រុត្តានំ ធុរាគតានំ វេទនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីកានំ
វេទនានំ ធុក្ខានំ តិញ្ចានំ ខរានំ កដ្ឋកានំ អសាតានំ
អមនាទានំ ចាណាហារានំ អនិវាសកជាតិកា ហោតិ
ន្ទានុសវស្ស ច ខោ កិក្ខវេ គិហិកតា ខមា ហោតិ
សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជីយន្តាយ បិទាសាយ ខំសមកស-
វាតាតបសិរីសបសម្មស្សនំ ធុរុត្តានំ ធុរាគតានំ វេទនប-
ថានំ ឧប្បន្នានំ សារីកានំ វេទនានំ ធុក្ខានំ តិញ្ចានំ
ខរានំ កដ្ឋកានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាណាហារានំ
អនិវាសកជាតិកា ហោតិ ទេតំ កិក្ខវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខវេ កិក្ខវិយោ
តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខវិ ឧនន្ទានុ-
សវស្សំ គិហិកតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

៣២៧

បាឋមិយកល្លោ ធូតិសីវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិកង្កោ

[៣៨០] យា បណាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អធិប្បេតា ភិក្ខុជិតិ ។
ឱនទ្ធានសវស្សោ ឆាម អប្បត្តទ្ធានសវស្សោ ។ ភិហ៍-
តតា ឆាម ប្រិសន្តរតតា វុច្ឆតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ
ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ គណំ វា អាច-
វិទី វា បត្តំ វា ចីវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ
ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។

[៣៨២] ឱនទ្ធានសវស្សាយ ឱនទ្ធានសវស្សសញ្ញា
វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឱនទ្ធានសវស្សាយ
វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឱនទ្ធានស-
វស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិ-
បុណ្ណទ្ធានសវស្សាយ ឱនទ្ធានសវស្សសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណ ពត្តិនិវត្ត សិល្បាបទវី ៥ សិល្បាបទវិភង្គ

(៣៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានវេសចក្កិអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណចូរហើយ ។ ដែលហៅថា មានវេស្សខ្លះ
ពី ១២ ឆ្នាំ គឺស្រីដែលមានឆ្នាំមិនទាន់ដល់ ១២ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិ
គតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន (គឺស្រីល្មមមានប្តី
បាន) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី
សន្ទតសីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៨២) ស្រីគិហិគតាមានវេស្សមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មានវេស្សមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ស្រីគិហិគតាមានវេស្សមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវេស្សមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
គ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីគិហិគតាមានវេស្ស ១២
បរិបូណ៌ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានវេស្សមិនគ្រប់ ១២ ត្រូវអាបត្តិ

៣៣០

វិនយចំណែក កំពុងកំរើកំរើ

ទុក្ខជស្ស ។ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ វេមតិកា អាចត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា
អនាចត្តិ ។

[៣៨៣] អនាចត្តិ ឧទទ្ធានសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា
វុដ្ឋាចេតិ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាចេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

គិរិវិគ្គយ ឆដ្ឋសិក្ខាបទី

[៣៨៤] តេន សមយេន តុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន កិក្កនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ
តិហ៍កតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខិតំ
វុដ្ឋាចេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជាទន្តិ
កប្បិយំ វា អកកប្បិយំ វា ។ យា តា កិក្កនិយោ
អប្បិប្បា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារចន្តិ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីក៏សំ-
គាល់ថាបរិច្ចណិហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៨៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺស្រីគិហិតតាមានវស្សាខ្លះពី ១២ ឆ្នាំ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាពេញ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុន
បញ្ចត្តិ ១ ។

គុព្ធិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៨៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ
ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំង
ឡាយនោះល្ងង់មិនធ្លាសមិនជឿកិច្ចគួរ ឬកិច្ចមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស

៣៣១

បាចិញ្ជិយកល្យោ គត្តិនីវត្តស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ សីក្ខាសម្មតិ

កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ
តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ សច្ចំ ភកវា-
តំ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ទេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មី
កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុដាធាមិ ភិក្ខុវេ
បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទាតុំ ។ វេញ បទ
ភិក្ខុវេ ទាតញ្ចា ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ
តិហិតតាយ សង្ឃំ ទុបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ ទុត្តរាសង្កំ
ករិត្វា ភិក្ខុនិយោ ទាទេ វុទ្ធិត្វា ទុក្កដិកំ ទិសំទិ-
ត្វា អញ្ជលី បក្កហិត្វា វេមស្ស វេចនិយោ អហំ

ពាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាសម្មតិ

តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរឃើញឲ្យទុបសម្បទាដល់
ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ រេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះតុល្លដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមឃើញឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ រេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម៌កថាត្រាស់
ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គម្ពីរគត្តិកម្មវិញ្ញាណ(ឲ្យភិក្ខុនី
សង្ឃ)ឲ្យសិក្សាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិកតាដែល
មានឆ្នាំគ្រប់១២ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្សាសម្មតិនោះសង្ឃ
ត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺស្រីគិហិកតាដែលមានឆ្នាំ ១២ បរិបូណ៌ហើយនោះ
ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើត្រួតត្រាសង្ឃឆ្លៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុនី
ទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គង់អញ្ជាស់ឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ

៣៣២

វិសេយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ចរិប្បណ្ណាទ្ធាន-
សវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខាសម្មតិ យាចាមតិ ។ ទុតិយម្យំ យាចិត្តា តតិ-
យម្យំ យោចិត្តា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា ចដិសាយ
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណានុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ
អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ចរិប្បណ្ណាទ្ធា-
នសវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេ-
សុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ យនិ សង្ឃស្ស ចត្ត-
កល្យំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ចរិប្បណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ
តិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
នទេយ្យ ។ ឧសា ញត្តិ ។ សុណានុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ
ចរិប្បណ្ណាទ្ធានសវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យោចតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្តន្ទាមាយ ចរិប្បណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ តិហិកតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ មេតិ ។
យស្សា អយ្យាយ មមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ចរិប្បណ្ណាទ្ធានស-

វិទយបិដក កិក្ខុនិវរក្ខ

នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាគិហិកតារបស់លោក
ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាសម្មតិទោះត្រូវគិហិកតាទោះសូមអស់
វារៈគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ កិក្ខុនិវរក្ខត្រូវស្រាវ
ពាលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិកតា
នេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខា-
សម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់គិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ
គិហិកតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២
បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ឥឡូវ
សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិកតាឈ្មោះនេះ
មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ

៣៣៣

បាចិត្តិយកល្លោ គត្តិវិវត្តស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម សុ ធម្មេសុ
សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ណាស្ស យស្ស នក្ខមតិ
សា កាសយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្តន្តាមាយ បរិ-
បុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម
ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ណី ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ សា បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សា
តិហិតតា ឯវ វេទហិតិ វត្តញ្ច មាណាតិហិតា វេមណី
ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ ។ បេ ។
វិកាលកោជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវិតិក្កមសមា-
ទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថទោ ភកកា តា ភិក្ខុនិយោ
អនេកបរិយាយេន វិកាហិតា ទុត្តតាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ខុទ្ទិសន្ត
យា បន ភិក្ខុនិ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ
វស្សានិ ធម្ម សុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ
ទាចិត្តយន្តិ ។

បាវត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់
លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សិក្ខាសម្មតិ
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សង្ឃបានឲ្យដល់តិហិតតាមានឈ្មោះនេះដែល
មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ
ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការ
ស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ស្រីតិហិតតានោះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ
ត្រូវសង្ឃបង្គាប់ថា ចូរនាងពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាន
នូវបុណ្ណា តិបុតារវេមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ថេ ។ ខ្ញុំសូម
សមាទាននូវវិកាលភោជនាវេមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។
លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទាសកិក្ខុនីតាំងឡាយនោះ
ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ ថេ ។ ម្នាលកិក្ខុនីតាំងឡាយ ចូរកិក្ខុនីតាំងឡាយ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខុនីណាមួយឲ្យរុបសម្បទាដល់
ស្រីតិហិតតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា កិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៣៤

វិសយបិដកេ កិក្ខុសិរិកង្កោ

[៣៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា
កិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សា នាម បត្តទ្ធានស-
វស្សា ។ តិហិតតា នាម បុរិសន្តរកតា វុច្ឆតិ ។
ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សវច្ឆរាជិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម
សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា សិក្ខា កុម្មតា ។
វុដ្ឋាបេយ្យាតិ វុបសប្បនេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
កណំ វា អាចរិទី វា បត្តំ វា បិរិ វា បរិយេសតិ
សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ញត្តិយោ ទុក្ខដំ
ទ្ធិហំ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ
វុបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ វាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច
អាចរិទីយោ ច អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[៣៥៦] ធម្មកក្ខេ ធម្មកក្ខេសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
វាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកក្ខេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
វាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកក្ខេ អធម្មកក្ខេសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ វាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកក្ខេ ធម្មកក្ខេសញ្ញា

វិទយបិដក ភិក្ខុនិរោត្ត

[៣៨៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិរោត្តមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ស្រីតិហិតតាដែលមានវស្សា
ដល់១២ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់១២ហើយ ។ ដែលហៅ
ថា ស្រីតិហិតតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅតាមប្រុសដទៃបាន ។
ពាក្យថា អស់ពីវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី (ឬ)
សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើក(ដាច់)ក្តី នៃស្រីតិហិតតាណា ស្រី
តិហិតតានោះ ឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។ ពាក្យថា ឲ្យទុបសម្បទា
គឺបំប្លែងជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញ្ជាងធីឲ្យទុបសម្បទា ហើយស្វែងរក
គណៈក្តី កាចរីនីក្តី បាត្រក្តី បរិវេក្តី សន្ទតសីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដ
ខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចា ចប់កម្មវាចា
ហើយ ទុបដ្ឋាយត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងកាចរីនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ។

[៣៨៦] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ឃ័យ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌

៣៣៥

បាបិក្កិយកណ្តោ គព្ពិសីវគ្គស្ស វស្សមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកខេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកខេ អធម្មកខេសុញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សំ កិហិកតំ
ទ្វេ វស្សនិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិត វុដ្ឋាបេតិ
ទុក្ខតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិសីវគ្គស្ស វស្សមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កតវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ ថន សមយេន កិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សំ
កិហិកតំ ទ្វេ វស្សនិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិត
សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ។ កិក្ខុនិយោ វិហារិសុ
ឯថ សិក្ខមាណ ឥមំ ជាធាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហា-
រថ ឥមំនា អត្តោ ឥមំ ករហ្មំយំ ករោថាតិ ។ តា

ពាក្យឃ្លា គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃៗ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៨៧] វារៈវេលាមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតា មានវស្សាគ្រប់១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្និត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លង
មុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៧

[៣៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាព្រម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វៃត) សង្ឃមិនបានសន្មត ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយ យ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខាមានទាំងឡាយ នាង
ទាំងឡាយចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក
យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ ចូរនាងធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីឬសប្បី

ព្យាគ

វិទយបិដកេ ភិក្ខុធីកេ

ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខុមាណ ភិក្ខុនិយោ
មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហារេន្តិ កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុនិ-
យោ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។
សច្ចំ ភតវាតំ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភតវា កតំ ហិ ធាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ
វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មិ កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ តិហិត-
តាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទាំងឡាយនោះបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែន
ជាសិក្ខុមានទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ថ្នាគិត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស ភិក្ខុនី បន្តិចបន្តួច
ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ ។ បសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តៃ)សង្ឃមិន
បានសន្មតឲ្យសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យ ។ បសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២
ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តៃ) សង្ឃមិនបាន
សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសបរបើនឹងឲ្យ ។ បសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតា
ដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយ (តៃ)សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺជាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ វង្សនសម្មតិដល់ស្រីគិហិកតាដែល
មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

ព្យាគៈ

ពាបិស្តិយកណ្តោ គត្តិវិវត្តស្ស សត្តបសំក្ខបេ។ វុដ្ឋានសម្មតិ

វុដ្ឋានសម្មតិ ធាតុ ។ ឃវញ្ច បន កិក្ខុវេ ធា-
តញ្ច ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ កិហិកតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧ-
បសង្កមិត្តា ឃតំសំ ឧត្តរាសង្កំ តវិត្តា កិក្ខុវិទំ ចានេ
វុដ្ឋិត្តា ឧក្កដិកំ ធិសីទិត្តា អញ្ញាលី បត្តហេត្តា ឃវមស្ស
វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តញ្ញាមា ឥត្តញ្ញាមាយ អយ្យាយ
បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ កិហិកតា ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចមិតិ ។
ទុតិយម្យំ យាចិតញ្ចា តតិយម្យំ យាចិតញ្ចា ។ ព្យត្តាយ
កិក្ខុវិទិយា បដិវាលាយ សង្ឃេ ញ្ញាបេតញ្ចេ សុណាតុ
មេ អយ្យេ សង្ឃេ អយំ ឥត្តញ្ញាមា ឥត្តញ្ញាមាយ អយ្យា-
យ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ កិហិកតា ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចមិតិ ។
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្យំ សង្ឃេ ឥត្តញ្ញាមាយ បរិបុណ្ណា-
ទ្ធានសវស្សាយ កិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទេធម្មេ ។ ឃហា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃេ អយំ ឥត្តញ្ញាមា ឥត្តញ្ញាមាយ

បាបិណ្ឌិយកណ្ណ ធម្មិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ វុទ្ធិធម្មតិ

ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុទ្ធីនសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។
ស្រីគិហិតតាដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើទុក្ខរាសន្ត្រៀងស្នាម្នាម
ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផងអញ្ជាស់និ-
យាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាគិហិត-
តារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុទ្ធីនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឯវុទ្ធីនសម្មតិ
ស្រីគិហិតតានោះត្រូវសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។
ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃ
ស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិតតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមាន
វស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ
សូមវុទ្ធីនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុទ្ធីនសម្មតិក្នុងមានកាលគួរដល់សង្ឃ
ហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុទ្ធីនសម្មតិដល់ស្រីគិហិតតាមានឈ្មោះនេះដែលមាន
វស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិតតានេះមាន

៣៣៨

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

អយ្យាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សា ភិហិតតា ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃវុដ្ឋានសម្មតិ យា ចតិ ។
សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ ភិហិតតា-
យ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
សម្មតិ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខបតិ ឥត្តន្ទាមាយ
បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ ភិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា
តុណ្ណាស្ស យស្សា នត្តមតិ សា កាសេយ្យ ។
ទិដ្ឋា សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សាយ
ភិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខបតិ សង្ឃស្ស តស្សា
តុណ្ណា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថទោ កកវា
តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិកវហិត្តា ទុត្តរ-
តាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ បរិបុណ្ណាទ្ធានស-
វស្សំ ភិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខំ សង្ឃេ អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តយន្តិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិញ្ញាណ

ឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិវិនិច្ឆ័យ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិវិនិច្ឆ័យស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ មានវស្សា គ្រប់១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការ ឲ្យវុជ្ជានសម្មតិវិនិច្ឆ័យស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់ អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្យៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុជ្ជានសម្មតិវិនិច្ឆ័យ ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សា សិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុជ្ជានសម្មតិនោះគួរដល់ សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្យៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្យៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសកិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើនហើយ ។ បេ ។ ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ ចូរកិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង នេះថា កិក្ខុនីណាមួយឲ្យទប់សម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់១២ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិន សន្មត (ឲ្យ) កិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ញ ៣៧

បាបិក្កិយកណ្តុ គព្ពិវិវុត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិវាដ្ឋោ

[៣៧៧] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុជិតិ ។
បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សា ឆាម បត្តទ្ធាទសវស្សា ។ គិហិ-
កតា ឆាម បុរិសន្តរកតា វុច្ឆតិ ។ ទ្វេ វស្សាជិតិ ទ្វេ
សំវុច្ឆរាជិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ឆាម ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិ-
តសិក្ខា ។ អសម្មតា ឆាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន
វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មា-
ទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមិតិ កណំ វា អាចរិជី វា បត្ត
វា ចរិ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
ជស្ស ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា
កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស កណស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៧៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនិវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិកង្គ

[៣៨៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃបាតដឹកកណ្ណរួចហើយ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាដល់១២
ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់១២ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិតតា
សំដៅយកសិក្ខាមានដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់
ពីវស្សា គឺអស់ពីឆ្នាំ ។ ស្រីគិហិតតាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង
ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខាហើយ ។ ស្រីគិហិតតាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវង្គន-
សម្មតិ ដោយកម្មមានញាតិជាគំរប់ពីរ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បិវរក្តី សន្មតសីមាក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់
កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

[៣៨៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ឃឹម ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

៣៤០

វិធម្មបិដកេ វិច្ឆុនិកាខ្មែរ

អាមត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាមត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាមត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។

[៣៧០] អនាមត្តិ បរិបុណ្ណាទ្ធានុសវស្សំ តិហិតតំ
ទ្វេវស្សានំ ធម្មេសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ខេបន សម្មតំ
វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពីរិក្ខស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លានន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវិនី
វុដ្ឋាបេត្តា ទ្វេវស្សានំ នេវ អនុគណ្ណាតិ ន អនុគណ្ណា-
បេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ដានន្តិ កប្បិយំ វា
អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា រ មេ ។
តា ទន្សាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កុដំ ហិ នាម អយ្យា
ឥល្លានន្ទា សហជីវិនី វុដ្ឋាបេត្តា ទ្វេវស្សានំ នេវ

វិសេសបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៧១) ព្រះវិសេសមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតា ដែលមានវស្សាគ្រប់១២ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្ទតហើយ ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិវិក័ត្ត សិក្ខាបទទី ៨

(៣៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាពម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុ-
នីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានជាសហជីវិនី ហើយមិនបានបង្រៀនខ្លួនឯង
មិនឲ្យអ្នកដទៃបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនឆ្ងាស
មិនស្គាល់កិច្ចការបូជនីយ៍ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិប
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោក
ម្ចាស់ថុល្លនន្ទា មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានជាសហជីវិនី

៣៤១

ពាចិក្កិយកណ្តោ គព្ពិវិវត្តស្ស អន្តិមសំក្ខាមទេ បញ្ញត្តិ

អនុគណ្ណាស្សតិ ន អនុគណ្ណាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
កើរ កិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា កិក្ខុវិ សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ
វស្សានិ នេវ អនុគណ្ណាតិ ន អនុគណ្ណាបេតីតិ ។ សច្ចំ
កកវតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវ កតំ ហិ ធាម កិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា កិក្ខុវិ សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ
នេវ អនុគណ្ណាស្សតិ ន អនុគណ្ណាបេស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ
កិក្ខុវិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុវិ
សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគណ្ណាយ្យ
ន អនុគណ្ណាបេយ្យ ពាចិក្កិយន្តិ ។

(៣៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
វិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បតា កិក្ខុវិតិ ។
សហជីវីនី ធាម សន្ធិវិហារីនី វុទ្ធិតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ
ឧបសម្មាទេត្វា ។ ទ្វេ វស្សាវិតិ ទ្វេ សំវត្តវានិ ។ នេវ
អនុគណ្ណាយ្យតិ ន សយំ អនុគណ្ណាយ្យ ឧទ្ធិសន្ត

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិសីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ហើយមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពូថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខាមាណាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យ
គេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា
ជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯងនឹងមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរ
ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពីនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខា-
មាណាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀន
អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៣) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១១នៃបារាជិកកណ្ណរចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាជាសហ
ជីវិនី សំដៅយកសិក្ខាមាណាជាសន្និវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧប-
សម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា
មិនបង្រៀន (ខ្លួនឯង) គឺមិនបង្រៀនដោយបាលី អដ្ឋកថា សេចក្តីទូន្មាន

៣៤២

វិនយបិដកេ កិច្ចនីវរដ្ឋោ

បរិច្ចទ្ទាយ ឌីវនេន អនុសាសនិយា ។ ន អនុគុណ្ណា-
បេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នេវ
អនុគុណ្ណាស្សមិ ន អនុគុណ្ណាបេស្សមីតិ ធុរំ និក្ខត្តមត្តេ
អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។

[៣៧៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន
លកតិ តិណាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្ម-
កាយាតិ ។

គិច្ចិនីវត្តស្ស និវេសិក្ខាបទំ

[៣៧៥] តេន សមយេន ទុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន កិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្ថនី ទ្វេ
វស្សានិ នាទុពន្ធន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន
ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា កិក្ខុនិយោ
អប្បិម្ហា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កបំ
ហិ នាម កិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្ថនី ទ្វេ វស្សានិ
នាទុពន្ធន្តិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ

វិធម្មបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ច្រើនប្រដៅដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេបង្រៀន គឺមិនបង្ហាញអ្នក
ដទៃ ។ ភិក្ខុនីត្រាន់តែដាក់ជុំវិញ អញ្ជើងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេ
បង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនី
មានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គិរិវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវត
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី (ទបជ្ឈយា) ដែលបំបួសខ្លួន
អស់ពីរឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះល្ងង់មិនធ្លាសមិនស្គាល់ការគួរឬមិនគួរ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏
ពោលទោស គំរងៀល បន្តបង្ហាញថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិន
តាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនតាមបម្រើ

៣៤៣

កាថាគ្រិយកល្យាណ គត្តិសីវត្ថុស្ស វេទសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វុដ្ឋាបិទំ បវត្តនី ទ្វេ វស្សានិ ឆានុតទ្ធិស្សនី ។ សច្ចំ
ភកកាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកកា កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិទំ បវត្តនី ទ្វេ វស្សានិ ឆានុតទ្ធិស្សនី
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវត្ថុ
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ វុដ្ឋាបិទំ បវត្តនី ទ្វេ វស្សានិ ឆានុតទ្ធិស្សនី
ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អជិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ វុដ្ឋា-
បិទន្តិ ឧបសម្មាទិទំ ។ បវត្តនី ឆាម ឧបជ្ឈាយា^(១)
វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ ឆានុតទ្ធិស្សនី
ន សយំ ឧបជ្ឈហោយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ ឆានុតទ្ធិស្សនី
ជុំ ជិត្តិត្តមត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៧៧] អនាបត្តិ ឧបជ្ឈាយា ពាលា វា ហោតិ
អលដ្ឋិនំ វា គិលានាយ អាបទាសុ ឧច្ឆតិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ. ឧបជ្ឈិកា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនិវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ចត្តិ

ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមរបៀបនឹងមិនបម្រើ
ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឬភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរស្បែក
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា
បទទី១នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា បំបួសខ្លួន គឺឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ខ្លួន ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី សំដៅយកភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈរាយ ។
ពាក្យថា អស់ពីរស្បែក គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនតាមបម្រើ
គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែជាកំធុរៈថា អញនឹងមិនតាម
បម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
ឧបជ្ឈរាយ្យល្ង ១ ឧបជ្ឈរាយ្យមិនមានខ្នាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កិច្ចាធិការស្ស ទសមសិក្ខាបទី

(៣៧៨) តេជ សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេជ
ទោ បន សមយេន ធុល្លនន្ទា កិក្ខុនិ សហជីវិដិ
វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្របកាសេតិ(១) ន វ្របកាសាបេតិ(២) ។
សាមិកោ អក្កហេសិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិញ្ញា
។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តំ ទិយន្តំ វិចារេន្តំ កកំ ហិ ឆាម
អយ្យា ធុល្លនន្ទា សហជីវិដិ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្របកា-
សេស្សតិ ន វ្របកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អក្កហេសិ ស-
ចាយំ កិក្ខុនិ បក្កន្ទា អស្ស ន ថ សាមិកោ កណ្ណោ-
យ្យាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក កិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា កិក្ខុនិ សហ-
ជីវិដិ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្របកាសេតិ ន វ្របកាសាបេតិ សា-
មិកោ អក្កហេសិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ តុទ្ធោ
កកវា កកំ ហិ ឆាម កិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា កិក្ខុនិ សហ-
ជីវិដិ វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្របកាសេស្សតិ ន វ្របកាសាបេស្ស-
តិ សាមិកោ អក្កហេសិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ

១ ឧ.ម. នេវ វ្របកាសេសិ ។ ២ ឧ.ម. ន វ្របកាសាបេសិ ។

គំរូសិក្ខា សិក្ខាបទទី ១០

(៣៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀចក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទាដល់សិក្ខុមាណាសហជីវិនី (កូនសិស្ស) ហើយ
មិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឱ្យគេនាំយកទៅ ។ ប្តីបានចាប់យកទៅ ។
ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទាដល់សិក្ខុមាណាសហជីវិនី ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទានោះ
កិរិយាសោតស តិរិយាស បន្តបន្តបន្តបន្ត លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើ
និទ្ទេសសម្បទាដល់សិក្ខុមាណាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង
មិនឱ្យគេនាំយកទៅសោះ ប្តីបានចាប់យកទៅ ប្រសិនបើភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទា
ចេញទៅហើយ ប្តីប្រាកដជាមិនបានចាប់យកទៅទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទា ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទា
ដល់សិក្ខុមាណាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឱ្យគេនាំយក
ទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទាប្រកបចូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគជ័យចន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទាដល់សិក្ខុ-
មាណាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឱ្យគេនាំយកទៅ ប្តី
បានចាប់យកទៅទេ ម្ចាស់ភិក្ខុនិទ្ទេសសម្បទា អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះថ្លាដល់

៣៤៥

បារមីយកលោក គត្តិវិញ្ញាណ ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វា ចសាទាយ ។ បេ ។ ឃ្លា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុវិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុវិ សហជីវិជ្ជ
វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេយ្យ ន វ្រូបកាសាបេយ្យ អន្ត-
មសោ ធម្មញ្ញ យោជនាទិបិ ទាចិត្តិយន្តំ ។

(៣៧៧) យា បនាទិ ហោ យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុវិភិ
។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ត អនិប្បតា ភិក្ខុវិភិ ។
សហជីវិជ្ជ ធាម សទ្ធិវិហារិជ្ជ វុច្ឆតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាភិ ឧប-
សម្មាទេត្វា ។ នេវ វ្រូបកាសេយ្យាភិ ន សយំ វ្រូបកា-
សេយ្យ ។ ន វ្រូបកាសាបេយ្យាភិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។
នេវ វ្រូបកាសេស្សាមិ ន វ្រូបកាសាបេស្សាមិ អន្តមសោ
ធម្មញ្ញ យោជនាទិបិភិ ជុវំ និក្ខិត្តមត្ត អាបត្តិ ចា-
ចិត្តិយស្ស ។

(៤០០) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ធុតិយំកំ ភិក្ខុវិ ន លភតិ អាបនាសុ ឧប្បត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាភិ ។

គត្តិវិញ្ញាណ សត្តមោ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវេត្ត សិក្ខាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បូរភិក្ខុនីទាំង
ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខុមានជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យគេនាំយកទៅ
ដោយហោចទៅអស់ ៥-៦ យោជន៍ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខុមានជា
សហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខុមានជាសន្និវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា
ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា មិននាំយកទៅ គឺមិននាំ
យកទៅខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេនាំយកទៅ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។
ភិក្ខុនីត្រាន់តែដាក់គុរៈថា អញនឹងមិននាំយកទៅ មិនឲ្យអ្នកដទៃនាំយក
ទៅដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥ - ៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤០០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនី
មានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកង្វល់មិនបញ្ញត្តិ ១ ។

គត្តិនីវេត្ត ទី ៧ ចប់ ។

កុមារភ្នំភ្នំស្ប បរិមសិក្ខាបទី

[៤០០] តេជ សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេតវានេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេជ
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនវិសតិវស្សំ កុមារី-
ភ្នំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស
និយញ្ញាយ បិបាសាយ ធិសមកសវាតាតបសិសប-
សម្មស្សនំ ទុរតានំ ទុរាគតានំ វេទនបថានំ ឧប្បញ្ញា-
នំ សារីកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិញ្ញានំ ខរានំ កដ្ឋ-
កានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាណាហារានំ អនិ-
វាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បញ្ញា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ធិយន្តិ វិចារេន្តិ
កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនវិសតិវស្សំ កុមារីភ្នំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនវិសតិវស្សំ កុមារីភ្នំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិករហិ ពុទ្ធា ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-

កុមារីភាគីគួរ សិក្ខាបទទី ១

(២០១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) ដែលមានអាយុ
មិនគ្រប់២០ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសប្ដីទាំងនោះជាអ្នកអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រ-
ជាក់ក្ដៅ ឃ្មានស្រែកនឹងសម្ដីស្សររបោមម្យសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនឹងពស់តូចពស់
ធំទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេនិយាយមិន
គាប់ចិត្តមានមកមិនល្អ នឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសវរកាយកើតឡើងជាទុក្ខ
ដ៏ក្លៀវក្លាវិន័យក្រហល់ក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីទាំងឡាយ
ដ៏វិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរេដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុខ្លះពី២០ ឆ្នាំ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

៣៤៧

បាចិក្ខិយកណ្តោ កុមារីភូតវត្តស្ស បរិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

យោ ឡានីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាថេស្សន្តិ ឡានីសតិ-
វស្សា ហិ^(១) ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា អត្តោ ហោតិ សីតស្ស
ឡាន្ហាស្ស ។ ថេ ។ បាលាហារាណំ អនិវាសកជាតិ-
កា ហោតិ វីសតិវស្សា ច ខោ ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា
ឡមា ហោតិ សីតស្ស ឡាន្ហាស្ស ។ ថេ ។ បាលាហារាណំ
អនិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាណំ
វា បសាទាយ ។ ថេ ។ វិវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យោ បន ភិក្ខុនិ ឡានីសតិ-
វស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាថេយ្យ ចាចិក្ខិយន្តិ ។

(៤០២) យោ បនាតិ យោ យានិសា ។ ថេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ ថេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិតិ ។
ឡានីសតិវស្សា ធាម អប្បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា
ធាម សាមណេរី វុច្ឆតិ ។ វុដ្ឋាថេយ្យតិ ឧបសម្មា-
នេយ្យ ។ វុដ្ឋាថេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិណី វា
បត្តំ វា ចរិ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តតិ

១ ឧ. ពេត្តពេ អយំ សព្វោ ន ហោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវន្ត សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានវស្សាខ្លះ
ពី ២០ ទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះជាតិកុមារីភូតាមានវស្សាខ្លះ
ពី ២០ ជាអ្នកមិនអត់ព្រំទ្រូត្រជាក់នឹងក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកមិន
អត់ព្រំទ្រូត្រជាក់នឹងក្តៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯកុមារី
ភូតាមានឆ្នាំ ២០ ទើបអត់ព្រំទ្រូត្រជាក់ក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកអត់
ព្រំទ្រូត្រជាក់នឹងក្តៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុនីនោះ
ត្រូវអាចត្តិបាចិត្តិយ ។

[២០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី១នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំមិនដល់២០ ឈ្មោះថា
មានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញ្ជើងឲ្យឧប-
សម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិន្តក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទតសីមាភ្នំ

៣៤៨

វិទយបីដកេ ភិក្ខុខីវិក្កោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កក្ករាចាហិ
ទុក្ខជា កក្ករាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៣] ឡនីសតិវស្សយ ឡនីសតិវស្សសញ្ញា
វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឡនីសតិវស្សយ
វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឡនីសតិ-
វស្សយ បរិប្បណាសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិប្បណាវិ-
សតិវស្សយ ឡនីសតិវស្សសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
បរិប្បណាវិសតិវស្សយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
បរិប្បណាវិសតិវស្សយ បរិប្បណាសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤០៤] អនាបត្តិ ឡនីសតិវស្សំ បរិប្បណាសញ្ញា
វុដ្ឋាបេតិ បរិប្បណាវិសតិវស្សំ បរិប្បណាសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
ទុក្ខតិកាយ អាទិកក្កិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុនិវាស្ត

ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់
កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤០៣) សាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានឆ្នាំខ្លះ
ពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សាមណេរីមាន
ឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
សាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
មិនត្រូវអាបត្តិ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤០៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺសាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ (តែ) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យ
ឧបសម្បទា ១ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់
២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារក្រីក្រក្រសួង ទុក្ខិយសិក្ខាបទី

(៤០៥) តេជ សមយេន តុន្តោ ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេជ ខោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាវិសតិវស្សំ កុមារី-
ក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-
បេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យតា ន ជាជន្តិ
កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិថា ។ មេ ។ តា ទុដ្ឋិយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ
កដំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាវិសតិវស្សំ កុមារី-
ក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា
បេស្សន្តិ ។ មេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណាវិសតិវស្សំ កុមារីក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
វិគរហិ តុន្តោ ភកវា កដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ បរិបុណ្ណាវិសតិវស្សំ កុមារីក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ

កុមារវិភាគវិធី សិក្ខាបទទី ២

[២០៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងដេតវាខាង
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យទុបសម្បទាដល់កុមារវិភាគ (សាមណេរី) មានឆ្នាំគ្រប់ ២០
ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មី
ទាំងនោះនៅល្ងង់មិនឆ្ងល់សម្លាញ់ការគ្រប់មិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលពោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យទុបសម្បទាដល់
កុមារវិភាគដែលមានវស្សាគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យទុបសម្បទាដល់កុមារវិភាគមានឆ្នាំ
គ្រប់ ២០ ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែន
ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យទុបសម្បទាដល់កុមារវិភាគមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

៣៥០

វិទេយបិដកេ ភិក្ខុនិរិក្ខោ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្ម
កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុយាធាមិ ភិក្ខុវេ
អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ នាតុំ ។ ឯវេញ បទ ភិក្ខុវេ
នាតត្វា ។ តាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ
សង្ឃំ ទុបសម្ព័ន្តិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ ករិត្វា ភិក្ខុ-
និទំ ចានេ វន្តិត្វា ទុក្កដិកំ ទិសិទិត្វា អញ្ជូលី
បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេបនិយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តន្ទាហ
ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារិក្ខតា
សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
យោចាមិតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតត្វា តតិយម្បិ យាចិ-
តត្វា ។ ឡត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិទលាយ សរដ្ឋោ
ញាបេតត្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សរដ្ឋោ អយំ ឥត្ត-
ន្ទាហ ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារិ-
ក្ខតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សរដ្ឋោ ឥត្តន្ទា-
មាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
ទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ នូវសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារិកូតាដែលមានឆ្នាំ ១៨ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិវារះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារិកូតាមានឆ្នាំ ១៨
នោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើទុត្តរសង្ឃនៀងស្នាម្នាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទ
ភិក្ខុនិកាយទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជូលឡើងរួចនិយាយយ៉ាង
នេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារិកូតាមាន
ឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ កុមារិកូតានោះត្រូវសូមសិក្ខាសម្មតិនោះអស់ពីរ
ដងផង ត្រូវសូមអស់ពីរដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវឲ្យសង្ឃ
ជ្រាបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារិកូតានេះឈ្មោះ
នេះមានឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃ
ហើយ សូមសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារិកូតា

៣៥១

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីក្ខតវត្តស្ស ទុតិយសិញ្ញបទេ សិក្ខាសម្មតិ

ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា
ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តញ្ញាមា
ឥត្តញ្ញាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋារសវស្សា កុមារីក្ខតា
សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
យាមតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តញ្ញាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ
កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
សម្មតិ មេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ មមតិ ឥត្តញ្ញា-
មាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ
ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា នានំ សា តុណ្ណាស្សី
យស្សា នត្តមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទិញ្ញា សង្ឃេន
ឥត្តញ្ញាមាយ អដ្ឋារសវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ
វស្សានិ ធនសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ មមតិ
សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ណំ ។ ឯវមេតំ នារយាមីតិ ។ សា
អដ្ឋារសវស្សា កុមារីក្ខតា ឯវំ វមេតិ វត្តញ្ញា ចាណា-
តិចានា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមា នានំ
សមាទិយាមិ អទិញ្ញានា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវី-
តិក្កមសមា នានំ សមាទិយាមិ អប្បប្បវិយា វេមណី

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីកូតាវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាសម្មតិ

មានឈ្មោះនេះមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ។ នេះជាញត្តិ ។ បតីត្រលោក
ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីកូតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់
ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹង
សង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីកូតា
មានឆ្នាំ ១៨ មានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ដល់កុមារីកូតាមានអាយុ ១៨ មានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា
លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្រៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់
អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីកូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ មានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការ
ឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្រៀម ។ ខ្ញុំសូម
ចាំមុំកន្លះរឿងនេះដោយអាការស្រៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ កុមារីកូតាមាន
អាយុ ១៨ នោះសង្ឃត្រូវបង្គាប់ថា នាងចូរថា យ៉ាងនេះ គឺពោលថា
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអត្រាបាចរិយាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ

វិទយបិដកេ វិក្កុនីវិកង្កោ

ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កុមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសា-
វាទា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កុមសមាទានំ
សមាទិយាមិ សុរាចេរយេវជ្ឈប្បមាទដ្ឋានា វេមណី ទ្វេ
វស្សានិ អវីតិក្កុមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលកោ-
ជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កុមសមាទានំ
សមាទិយាមិតិ ។ អថខោ កកវា តា កិក្កុនិយោ
អនេកបរិយាយេន វិកវហិត្វា ធុត្តតាយ ។ បេ ។
ឯវត្ត បន កិក្កុវេ កិក្កុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
សន្តិ យា បន កិក្កុវេ បរិច្ឆេណាវិសតិវស្សំ កុមារិក្កុតិ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មសុ អសិក្កិតសិក្កិ វុដ្ឋា-
មេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្កុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា
កិក្កុនិតិ ។ បរិច្ឆេណាវិសតិវស្សំ នាប បត្តិវិសតិវ-
ស្សំ ។ កុមារិក្កុតា នាម សាមណេវី វុច្ឆតិ ។ ទ្វេ
វស្សានិតិ ទ្វេ សិវុត្តានិ ។ អសិក្កិតសិក្កិ នាប
សិក្កិ វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា សិក្កិ កុមារិកា ។

វិទយបិណ្ឌ ភិក្ខុនិរោធិ៍

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមូសារវាណាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំ
សូមសមាទាននូវសុករមេរយមជ្ឈប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិន
កន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទាន
មិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស
ភិក្ខុនិរោធិ៍ឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ខ្ញាលភិក្ខុ
និរោធិ៍ឡាយ ចូរភិក្ខុនិរោធិ៍ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនិរោធិ៍ណាមួយឲ្យសម្បទាដល់កុមារិក្ខតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ មិន
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងចំនួន ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនិរោធិ៍នោះ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

(៤០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិរោធិ៍ណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តរចហើយ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំដល់ ២០
ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារិក្ខតា សំដៅ
យកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខា
ដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រិតដាច់ក្តី របស់
សាមណេរីណា សាមណេរីនោះឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។

៣៥៣

ធម៌ត្ថិយកណ្តុរ កុមារីភូតវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាថត្ថិវាចា

វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណ្តំ
វា អាចរិទិ វា បត្តំ វា ចរិ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
សម្មន្តិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កំ ធ្វើហំ
កម្មវាចាហំ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈា-
យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិទិយា
ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេ-
តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ
ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៨] អនាថតិ បរិបណ្ណាវិសតិវស្សំ កុមារីភូតិ
ទ្វេ វស្សាទិ ចសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ
ទុម្ពត្ថិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ពាក្យថា ឲ្យទុបសម្បទា គឺបំប្លែងជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺគឺថា អញនឹងឲ្យ
ទុបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈភិក្ខុ អាចារីភិក្ខុ បាត្រភិក្ខុ ប័រវភិក្ខុ សន្មត
សីមាភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដខណៈចប់ញត្តិ ។ ត្រូវទុកដទាំងឡាយ
ខណៈចប់កម្មវាចាញីវ ចប់កម្មវាចា ទុបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចារី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤០៧) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យទុបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤០៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យទុបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់២០ហើយ សិក្សាសិក្សា
ក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីធម៌ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ។

កុមារវិញ្ញាណស្ស តតិយសិក្ខាបទី

[៤០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ វេទវេន អនាថបិណ្ណិកស្ស អាហារេ ។ តេន
ខោ បរេ សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុ-
ហារវិញ្ញាណំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ខេន
អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។ ភិក្ខុនិយោ វិហារាហំសុ ឃេ សិក្ខុ-
ខានា វេទំ ជាតាថ វេទំ ទេថ វេទំ អាហារថ វេទំនា អត្តោ
វេទំ កេហ្វិយំ ករោថាតិ ។ តា វិហារាហំសុ ន មយំ
អយ្យេ សិក្ខុខានា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អច្ឆិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ
តាថ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុហារវិញ្ញាណំ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ខេន អសម្ម-
តំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ ករ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុហារវិញ្ញាណំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ខេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។ សច្ចំ

កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធ សិក្ខាបទទី ៣

(៤០៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិយម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបត្រង់សាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធគ្រប់២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌៦ យ៉ាងហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិ-
យាយយ៉ាងនេះថា នៃពួកសិក្ខាមាណា ទាំងទាំងឡាយចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ
ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំរបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ ទាំង
ទាំងឡាយចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះបាន
និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខាមាណាទេ
យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនីទេតើ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស ភិរដ្ឋិល បន្តបង្កប់ថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធតែឡើយ ២០
ហើយសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មតសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧ-
បសម្បទាដល់កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធតែឡើយ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦
យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

៣៥៥

បាបិណ្ឌិយកល្លោ កុមារីក្ខតវត្តស្ស ភតិយសិញ្ញាវេ វុដ្ឋានសម្មតិ

ភតិវតិ ។ វិករហិ ពុម្ភោ ភតិវតិ ភតិ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតតសិក្ខិតំ សង្ឃេន អសម្មតិ វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
វិករហិត្វា ធម្មិ ភតិ ភតិ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ
ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ធាតុ ។ ឯ-
វត្តា បន ភិក្ខុវេ ធាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សយ
កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតត-
សិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ
ករិត្វា ភិក្ខុនិយំ ធានេ វត្តិត្វា ឧត្តរាសង្កំ ធានិយំ
អញ្ញាលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេចនិយោ អហំ អយ្យ
ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវិសតិវស្ស
កុមារីក្ខតា ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតតសិក្ខា
សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចាមិតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិ-
តព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្ឃោ ក្រាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យ

បាបិក្ខយកណ្ណ កុមារក្ខតវិគ្គ សិព្វបទទី ៣ វិជ្ជាសម្មតិ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមរម័នឹង
ឲ្យទេសសម្បទាដល់កុមារក្ខតាមានអាយុពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សា
សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វិត) សង្ឃមិនបានសន្មតទេ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនបាន
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយ
ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារក្ខតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សា
សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯ
វុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារក្ខតាមានឆ្នាំពេញ ២០
ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវ
ចូលទៅរកសង្ឃធ្វើគុក្ករសង្កៀងស្នាម្លាង ហើយថ្វាយបង្គំបា តាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ រួចអង្គុយប្រហោងផ្គងអញ្ជាឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ
នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារក្ខតារបស់
លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌
៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ វុដ្ឋានសម្មតិ
នោះត្រូវកុមារក្ខតានោះសូមអស់ពីរឆ្នាំផង ត្រូវសូមអស់ពីរឆ្នាំ
ផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិបាលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់

៣៥៦

វិធីបដិពេ កិច្ចខីវត្តោ

សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្តាមា ឥត្តន្តាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណា-
វីសតិវស្សា កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចតិ ។ យនិ
សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្តាមាយ បរិបុណ្ណា-
វីសតិវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឧសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្តាមា ឥត្តន្តា-
មាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សា កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ
វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ
យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្តាមាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សាយ
កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ
មតិ ឥត្តន្តាមាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
សម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ណាស្ស យស្សា ធកុមតិ
សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃោ ឥត្តន្តាមាយ បរិបុណ្ណា-
វីសតិវស្សាយ កុមារិក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ

វិធម្មបដិព វិក្កុដិវិកត្ត

សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីកូតានេះមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់
ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវេជ្ជនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវេជ្ជនសម្មតិកម្មមានកាលគួរ
ដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវេជ្ជនសម្មតិដល់កុមារីកូតាមានឈ្មោះនេះ
មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារី-
កូតាមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវេជ្ជនសម្មតិនឹង
សង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យវេជ្ជនសម្មតិដល់កុមារីកូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ
ពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ការឲ្យវេជ្ជនសម្មតិដល់កុមារីកូតាមានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គ
ណាលោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្រៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោក
ម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវេជ្ជនសម្មតិដល់កុមារីកូតា
មានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាង

៣៥៧

ពាចិត្តិយកណ្ណេ កុមារីក្ខតវគ្គស្ស ពតិយសិក្ខាបទេ បញ្ចត្តិ

សិក្ខិតសិក្ខាយ វុជ្ជានសម្មតិ ។ ទមតំ សង្ខេបស្ស
តស្មា តុណ្ហំ ។ ឯវមេតំ ណាវយាមីតិ ។ អថទោ កតកា
តា កិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិករហិត្តា ទុត្ត-
រតាយ ។ បេ ។ ឯវារា បនេ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ទុដ្ឋិសន្ត យា បនេ កិក្ខុនិ បរិប្បណ្ណវិសតិ-
វស្សំ កុមារីក្ខតំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខំ សង្ខេបេ អសម្មតំ វុជ្ជាបេយ្យ ទាចិត្តិយនិ ។

(៤០០) យា បនាតិ យោ យោនិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា កិក្ខុ-
និតិ ។ បរិប្បណ្ណវិសតិវស្សា ឆាប បត្តិវសតិវស្សា ។
កុមារីក្ខតា ឆាប សារណេវី វុជ្ជតិ ។ ទ្វេ វស្សានិ
ទ្វេ សំវត្តានំ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ឆាប ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា ឆាប ញត្តិមុតិយេន កម្មេន
វុជ្ជានសម្មតិ នេ ទីន្ទា ហោតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យតិ ទុប-
សម្សានេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សនិវតិ កណំ វា អាចរិធិ
វា បត្តិ វា ចរិ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តិ

ធាតុវិញ្ញាណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យរៀនសូត្រនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើប
សង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាង
នេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះដោយបរិយាយដោះច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំង
ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្ប-
ទាំងលក្ខណៈវិក្កតមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
ប្រាថ្និក្តិយ ។

[៤១០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកណ្ណរូបហើយ ។ កុមារីវិក្កតមានឆ្នាំដល់ ២០
ហើយ ឈ្មោះថាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ។ ដែលហៅថា កុមារីវិក្កត
សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែល
ហៅថា បានសិក្សាសិក្ខា គឺបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ។ ដែលហៅ
ថា សង្ឃមិនបានសន្មត គឺសង្ឃមិនបានឲ្យរៀនសូត្រដោយព្យាគ្គិក្តិយ-
កម្ម ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារ្យក្តី បាត្រក្តី បរិវារក្តី សន្មត

៣៥៨

វិទយបិដកេ ពិកុត្តិកត្តោ

អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្ធិហិ កម្មវា-
ចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច
អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

[៤០០] ធម្មកថេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកថេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកថេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកថេ ធម្មកម្មសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អធម្មកថេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។ អធម្មកថេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។

[៤០២] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវិសនិវស្សំ កុមារិក្ខនំ ធ្វេ
វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សត្តំតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតិ
វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាធិកម្មិកាយាតិ ។

វិទយបិដក កិច្ចសិក្សា

សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ត្រូវទុកដ១ណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយ
១ណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ទុបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចរិនត្រូវអាបត្តិទុកដ

(៤១១) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤១២) វារៈវិដលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យទុបសម្បទាដល់កុមារីកុំតាមានឆ្នាំពេញ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្តតហើយ ១ ភិក្ខុនីធម៌ ១ ភិក្ខុនី
ធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារភ័ក្ត្រវិគ្គស្ស បត្តសិក្ខាបទ

[៤០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។
តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កកប្បិយំ វា
អកកប្បិយំ វា ។ សន្ធិវិហារិយោបិ ពាលា ហោន្តិ
អព្យត្តា ន ជានន្តិ កកប្បិយំ វា អកកប្បិយំ វា ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ
វិចារេន្តិ កកបិ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានសវស្សា
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កកវេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគរហិ
ពុទ្ធា កកវា កកបិ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧន-
ន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
តមំ សិក្ខាបទំ ឧដ្ឋិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ឧនន្ទានស-
វស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ នាថិត្តិយន្តិ ។

កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ៤

(៤១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ។ ភិក្ខុ
នីជាឧបជ្ឈាយ៍ទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនធ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួក
សន្និវិហារិនី(ក៏)ល្ងង់មិនធ្លាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាឆិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិន
គ្រប់១២ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សា
មិនគ្រប់១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ដោតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សា
មិនគ្រប់១២ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវ
សំក្តាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សាមិនគ្រប់១២ ហើយ
ឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយេ ។

៣៦០

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

[៤០៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិក្ខិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តំ អនិប្បតា ភិក្ខុនិក្ខិ ។ ឧ-
នន្ទានិសវស្សា នាម អប្បត្តន្ទានិសវស្សា ។ វុដ្ឋាបេយ្យា-
តិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិទិ
វា បត្តំ វា ចរិ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្ខជា
កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាបិត្តិ-
យស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៥] អនាបត្តិ បរិប្បណ្ណន្ទានិសវស្សា វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារភិក្ខុវិគ្គស្ស បញ្ចាមសិក្ខាបទី

[៤០៦] តេន សមយេន តុន្ទោ កតវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេនវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិប្បណ្ណន្ទានិសវស្សា
សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេនិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ

វាយបិដក ភិក្ខុនីវិក្ក

[៤១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់ដល់ ១២
ឈ្មោះថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ។ ពាក្យថា ឲ្យទុបសម្បទា គឺបំប្លែងជា
ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញនឹងឲ្យទុបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈភិ
ក្ខុនី ។ បាត្រភិ បិវភិ សន្ទតសីមាភិ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ត្រូវទុកដ
ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាវា ចប់កម្មវាចា
ទុបដ្ឋាយត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

[៤១៥] វារវៈវៈដល់មិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយឲ្យទុបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើ
កន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភិក្ខុនី លិក្ខាបទទី ៥

[៤១៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមានវស្សាពេញ ១២ បរិបូណ៌ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្ទត
កិឡិទុបសម្បទា (ដល់ពួកកុលធីតា) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្អដ៏

៣៦១

ពាក្យយកពណ្ត កុមារីភូតវិគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ វុទ្ធិបទសម្មតិ

អព្យត្តា ន ជាទន្ធិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។
សន្ធិវិហារិនិយោមិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជាទន្ធិ
កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធនសវស្សា សង្ឃេន
អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ មេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធនសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា
វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា
កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្ធនសវស្សា
សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ទេតិ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
វា បសាដាយ ។ មេ ។ វិករហិត្វា ធម្មិ កថំ ភកត្វា ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ អនុដាឆាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណាទ្ធនសវស្សាយ
ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបទសម្មតិ ឆាតុំ ។ ឯវេ បទ ភិក្ខុវេ
ឆាតត្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្ធនសវស្សាយ ភិក្ខុនិយោ
សង្ឃំ ឧបសន្តិមិច្ឆា ឯកំសំ ពុត្តាសន្តិ កវិត្វា វុទ្ធិនំ

ធម្មិទ្ធិយកណ្ណ កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ៥ វុធិបនសម្មតិ

មិនឆ្ងាស មិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកភិក្ខុនីជាសន្និវិហារិនី ក៏ល្ងង់
មិនឆ្ងាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ(ដូចគ្នាដែរ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
តិរវៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
(តែ) សង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយឲ្យឧបសម្បទា
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បត់ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត
មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ
ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
គឺថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យវុធិបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីដែល មានវស្សាពេញ
១២ ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុធិបនសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យ
យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅ
រកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសន្តិទ្រង់ស្នាមាង ហើយសំពះបាទភិក្ខុនីដែលចាស់ ។

៣៦៤

វិទយបំដិពេ កិក្ខុនីវិកត្តោ

កិក្ខុនីនំ ចារទេ វន្តិត្តា ឧក្កុដិកំ ជិសីនិត្តា អញ្ញាលី
បត្តហេត្វា ឃីមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា
បរិប្បណ្ណានុទសវស្សា កិក្ខុនីសង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
ចតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិត្តា តតិយម្បិ យាចិត្តា ។
សា កិក្ខុនី សង្ឃេន បរិច្ឆិត្តា^(១) ព្យត្តាយំ កិក្ខុនី
លន្តិនីតិ ។ សចេ ពាលា ច ហោតិ អលន្តិនី ច ន
នាតព្វា សចេ ពាលា ហោតិ លន្តិនី ន នាតព្វា សចេ
ព្យត្តា ហោតិ អលន្តិនី ន នាតព្វា សចេ ព្យត្តា ច
ហោតិ លន្តិនី ច នាតព្វា ។ ឃីវត្ត បន កិក្ខុវេ នា-
តព្វា ។ ព្យត្តាយ កិក្ខុនីយា បដិពាលាយ សង្ឃេ ញា-
បេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃេ អយំ ឥត្តន្ទាមា
បរិប្បណ្ណានុទសវស្សា កិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
ចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃេ ឥត្តន្ទាមាយ
បរិប្បណ្ណានុទសវស្សាយ កិក្ខុនីយា វុដ្ឋាបនសម្មតី ទ-
ទេយ្យ ។ ឃីសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃេ

១ ឧ. បរិច្ឆិត្តា ។

វិទយបិណ កិក្ខុនីវិភង្គ

ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គង់អញ្ជាលឿងពាលយ៉ាងនេះថា បតិត្រព្រះ
សង្ឃជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
សូមវេជ្ជបទសម្មតិនិទ្ធិសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសូមវេជ្ជបទសម្មតិនោះអស់
វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីនោះសង្ឃគប្បីកំណត់ឱ្យ
ដឹងថា ភិក្ខុនីនេះជាអ្នកធ្លាសមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ បើភិក្ខុនីនោះល្ងង់
ផង មិនមានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃមិនគប្បីឱ្យវេជ្ជបទសម្មតិទេ បើភិក្ខុនី
នោះល្ងង់ (តែ) មានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឱ្យ បើភិក្ខុនីធ្លាស (តែ)
មិនមានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឱ្យ (ដែរ) បើភិក្ខុនីនោះធ្លាសផង
មានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃគប្បីឱ្យបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុតាំងឡាយ ក៏ឯវេជ្ជ-
បទសម្មតិនោះសង្ឃគប្បីឱ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលធ្លាសប្រតិពាលគប្បី
ញ៉ាំងសង្ឃឱ្យដឹងថា បតិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនី
នេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវេជ្ជបទសម្មតិនិទ្ធិ
សង្ឃ ។ បើវេជ្ជបទសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃគប្បីឱ្យវេជ្ជបទសម្មតិដល់ភិក្ខុនីមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាពេញ
១២ ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បតិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

៣៦៣

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារិក្ខតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អយំ ឥត្តន្ទាមា បរិបុណ្ណាទ្ធានិសវស្សា ភិក្ខុនិ សង្ឃំ វុដ្ឋា-
បនសម្មតិ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធា-
និសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតិ នេតិ ។ យស្ស
អយ្យយ ខេតិ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធានិសវស្សាយ
ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតិយា ទានំ សាតុណ្ណាស្ស យស្ស
នក្ខេតិ សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមាយ
បរិបុណ្ណាទ្ធានិសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតិ ។
ខេតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ណំ ។ ឯវេទតំ ធារយាមីតិ ។
អថខោ ភកកំ តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន
វិករហិត្វា ទុក្ខតាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ បរិ-
បុណ្ណាទ្ធានិសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ
ទាចិត្តិយន្តំ ។

[៤០៧] យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។ បរិ-
បុណ្ណាទ្ធានិសវស្សា នាម បត្តន្ទានិសវស្សា ។ អសម្មតា

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវេជ្ជបទសម្មតិវិនិច្ឆ័យ
សង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិវិនិច្ឆ័យភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២
ហើយ ។ ការឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិវិនិច្ឆ័យភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២
ហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្រៀម មិនគួរ
ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីនិយាយឡើង ។ សង្ឃ
បានឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិវិនិច្ឆ័យភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។
ការឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិវិនិច្ឆ័យភិក្ខុនីនោះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្រៀម
នៅ ។ ខ្ញុំសូមបំណុលទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្រៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ គ្រា
នោះឯង ព្រះជំនាន់ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិ-
យាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសើរ
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត (ហើយឲ្យបទសម្បទា) ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកកណ្ណវច្ឆហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាដល់ ១២
ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃ

៣៦៤

វិធម្មបិដក ភិក្ខុនិកាយ

នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋាបនសម្មតំ ន ទីន្ទា
ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មានេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សា-
មីតំ កណំ វា អាចរិទី វា បន្តំ វា បិវំ វា បរិយេសតំ
សីមំ វា សម្មទ្គតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខជំ
ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧ-
បដ្ឋាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាច-
រិទីយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិវារង្គ

មិនបានឲ្យវេជ្ជបទសម្មតំដោយញត្តិទុតិយកម្ម ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបាន
សន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺញ៉ាំងកុលធីតាឲ្យដល់នូវគុណ
ពូជំខាងលើ (គឺសម្រេចជាកិក្ខុនិភាព) ។ កិក្ខុនិភតថា អញ្ជើងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយវិស្វនិវកគណៈក្តី អាចរិនិក្តី បាត្រក្តី ចិវរក្តី សន្មត
សីមាភក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិក្ខុនិវត្រូវទុក្ខដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ លុះចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនិត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤១៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិ
មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប-
សម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិ
មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនិ
សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

៣៦៥

ពាចិន្តិយកណ្តោ កុមារវិវាតវគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ និទានំ

(៤១៧) អនាថតិ បរិច្ចណ្ណាទ្ធានសវស្សា សង្ឃេន
សម្មតា វុដ្ឋាថេតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារវិវាតវគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទំ

(៤២០) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកំ សាវត្ថិយំ
វិហាតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ ថន សមយេន ចណ្ណកាលំ ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនិសង្ឃំ
ឧបសង្កម្ភិត្វា វុដ្ឋាថនសម្មតិ យាថតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនិ-
សង្ឃេន ចណ្ណកាលំ ភិក្ខុនំ បរិច្ឆេទិត្វា អលន្តាវ តេ
អយ្យេ វុដ្ឋាបិរេនាតិ វុដ្ឋាថនសម្មតិ ន អនាសិ ។ ចណ្ណ-
កាលំ ភិក្ខុនំ សាធូតិ បដិស្សុណំ ។ តេន ខោ ថន
សមយេន ភិក្ខុនិសង្ឃេន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនិទំ វុដ្ឋាថន-
សម្មតិ ទេតិ ។ ចណ្ណកាលំ ភិក្ខុនំ ឧជ្ឈាយតិ ខិយតិ
វិចាថតិ អហាមេវ ន្ទន ពាលា អហាមេវ អលជ្ជិនិ យំ
សង្ឃេន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនិទំ វុដ្ឋាថនសម្មតិ ទេតិ មយ្ហមេវ
ន ទេតិតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ ថេ ។ តា

បាបិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទាន

(៤១៧) វារៈដែលមិនត្រូវតាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)

ភិក្ខុនីមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃបានសន្មតហើយ ឲ្យឧបសម្ប-

ទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចតិ ១ ។

កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៤២០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាយ
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ណកាលី
ភិក្ខុនីចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃហើយសូមរៀបចំបនសម្មតិ ។ លំដាប់នោះឯង
ភិក្ខុនីសង្ឃសន្មតចណ្ណកាលីភិក្ខុនីហើយឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ លោក
មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យរៀបចំបនសម្មតិ ។
ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីទទួលពាក្យថាសាធុ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃ
ឲ្យរៀបចំបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ខ្ញុំឯងល្ងង់ទេ ខ្ញុំឯងមិនមានសេចក្តីខ្មាស (បាន
ជា) សង្ឃឲ្យរៀបចំបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ មិនឲ្យដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

៣៦៦

វិទេយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្កោ

ឧដ្ឋាយន្តិ ខីយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណា-
កាលី អលត្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ឆមាណ
សាធូតិ បដិស្សុណីត្វា បច្ឆា ខីយននម្មំ^(១) អាបជ្ជិស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី អលត្តាវ
តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ឆមាណ សាធូតិ បដិស្សុណីត្វា
បច្ឆា ខីយននម្មំ អាបជ្ជតិ^(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិកហិ
ពុទ្ធា ភគវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី
អលត្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ឆមាណ សាធូតិ
បដិស្សុណីត្វា បច្ឆា ខីយននម្មំ អាបជ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសម្ពាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបនំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី
អលត្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ឆមាណ សាធូតិ ប-
ដិស្សុណីត្វា បច្ឆា ខីយននម្មំ អាបជ្ជេវ្យេ ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ.ម ខីយនម្មំ ។ ឯវំ សព្វត ញាតព្វំ ។ ២ ឧ.ម. អាបជ្ជិតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

កំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ណកាលី កាល
ដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ
ដូច្នោះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ មិនគួរនឹងពោលតិះដៀលជាខាង
ក្រោយសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកថា ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីកាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ
នាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នោះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ ត្រា
ក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះតុល្លដ៏មានជោគទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនី កាលសង្ឃឃាត់ថា
នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នោះ ទទួលពាក្យ
ថាសាធុហើយ មិនគួរបើនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលសង្ឃនិយាយថា នៃ
លោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នោះ ទទួលពាក្យ
ថាសាធុហើយ ត្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៦៧

បាចិគ្គិយកណ្តោ កុមារិក្ខវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ និទានំ

[៤២១] យា វេនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិវេនាតិ អលន្តាវ តេ អយ្យេ
ឧបសម្មាទិភេន ។ សាធូតិ បដិស្សុណ្ណិត្វា បញ្ញា ទិយ
នធម្មំ អាបជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤២២] អនាបតិ ចកតិយា ធន្នា ទោសា មោហា
កយា ករោន្តំ ទិយតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារិក្ខវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤២៣] តេន សមយេន តុន្នោ ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
មោ បន សមយេន អញ្ញាតា សិក្ខុមាណ ឥល្លនន្តំ
ភិក្ខុនី ឧបសម្មិត្វា ឧបសម្បនំ យាចិ ។ ឥល្លនន្តា
ភិក្ខុនី តំ សិក្ខុមាណំ សាថេ វេ ត្វំ អយ្យេ ចិវិ
នស្សសិ វេវាហន្តំ វុដ្ឋាថេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាថេតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភ្នំវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

[៤២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបុរាណិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ
លោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ សេចក្តីថា នៃលោកម្ចាស់ លោកមិន
គួរញ៉ាំងកុលធីតាឲ្យបានឧបសម្បទានៅឡើយទេ ។ ភិក្ខុនីទទួលពាក្យថា
សាធុហើយ ត្រាត្រាយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីតិះដៀលសង្ឃដែលធ្វើព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះសំអប់ ព្រោះ
ល្ងង់ ព្រោះខ្លាចដោយប្រក្រតី ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភ្នំវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាវម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខុមានា ១
រូបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយសូមឲ្យឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
និយាយនឹងសិក្ខុមានានោះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងឲ្យចិវ័រដល់យើង
យើងនឹងឲ្យនាងម្ចាស់បានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយ
ក៏មិនឲ្យសិក្ខុមានានោះបានឧបសម្បទាសោះ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

៣៦៨

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនិវាស្តោ

ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ ។ អថខោ សា
សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ខ័យន្តិ
វិទាចេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា សិក្ខុ-
មាណំ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ ចីវំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ
វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្ថា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ
ឧស្សុក្កំ កកិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាណំ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ
ចីវំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្ថា នេវ
វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតីតិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិកាហិ តុន្តោ កកវា កងំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាណំ សចេ មេ ត្ថំ
អយ្យេ ចីវំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្ថា
នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកិស្សតី
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្ទានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ទើបសិក្ខាមាណានោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលពោស តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់
ថ្មល្ងនន្ទាមិនគួរបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាថា វិនោនម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យ
ចំវែដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះដូច្នោះ
ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណានោះបានឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវថាថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នោះថា វិនោន
ម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចំវែដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណានោះបានឧបសម្បទា ទាំងមិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មល្ងនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
និយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នោះថា វិនោនម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចំវែដល់យើង
យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនបានឲ្យ
ឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ

៣៦៧

ពព័ន្ធិយកណ្តោ កុមារិក្ខវគ្គស្ស សន្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវត្តា បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
សន្ត យា បទ ភិក្ខុនិ សិក្ខាមាណំ សចេ មេ ត្ថំ
អយ្យេ បិវំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្តា
សា ចច្ឆា អនន្តរាយិកំនិ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនា-
យ ឧស្សុក្កំ កកេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៤២៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អនិប្បតា
ភិក្ខុនិតិ ។ សិក្ខាមាណា នាម ទ្វេ វស្សានំ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ បិវំ
ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្ម-
ទេស្សាមិ ។ សា ចច្ឆា អនន្តរាយិកំនិ អសតិ
អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។
ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណា-
បេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
កកេស្សាមីតិ ធារំ និកិតមត្តោ អាបតិ ទាចិត្តិយស្ស ។

ធាបិណ្ឌិយ។ណ្ណ កុមារីភូតវត្ត សិប្បាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ៗ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសៃដងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខុមាណាជូរចុះថា នៃនាង
ម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចិវែដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទាដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាគ្រាយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយ
មិនឲ្យ (សិក្ខុមាណានោះ) បានទុបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
បានទុបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរចេហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិក្ខុមាណា ។ ពាក្យថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹង
ឲ្យចិវែដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ
សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា
ដល់គ្រាគ្រាយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេច-
ក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យសិក្ខុមាណានោះបានទុបសម្បទា គឺមិនបំបួស
(សិក្ខុមាណានោះ) ជាភិក្ខុនីដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់
ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានទុបសម្បទា គឺមិនបង្កប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់
តែដាក់ពុទ្ធាថា អញនឹងមិនឲ្យបានទុបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យគេឲ្យទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៧០

វិទយបំណិកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

(២២៥) អនាមត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លកតិ ភិលាណាយ អាបទាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភិក្ខុវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទី

(២២៦) តេន សមយេន តុន្នោ កកវំ សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា សិក្ខុមាណា មុល្ល-
នន្ទំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្តា ឧបសម្បទំ យាថិ ។
មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នំ សិក្ខុមាណំ^(១) សចេ មំ ត្វំ អយ្យ
ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមិតិ
វត្តា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបណាយ ឧស្សក្កំ ករោតិ ។
អថខោ សា សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាវោចេ-
សិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យ
មុល្លនន្ទា សិក្ខុមាណំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យ ទ្វេ វស្សានិ

១ ឧ.ម. ឯតមត្តេ ឯតវោចេតិ ទិស្សតិ ។

វិធានបិដក កិច្ចសិក្សា

(៤២៥) វារៈវេលាមិនត្រូវអាចក្តី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនិស្ស័យរក (ភិក្ខុនិដទៃ) មិនបាន ១
ភិក្ខុនិឈឺ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនិធម្មត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិភាគវិគ្គ វិញ្ញាបនបត្រ ៨

(៤២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខាមាណា ១ រូប
ចូលទៅរកថុល្លាននាភិក្ខុនិហើយសូមទុបសម្បទា ។ ថុល្លាននាភិក្ខុនិនិយាយ
នឹងសិក្ខាមាណានោះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ
យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទាដោយពាក្យយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យទុប-
សម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខូលខ្លាយដើម្បីឲ្យទុបសម្បទាសោះ ។ ទើបសិក្ខាមា-
ណានោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនិទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាគឺច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោស គឺជៀស
បន្ទះបង្កាប់ថា ថុល្លាននាម្ចាស់មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាថា នៃ
នាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទា

៣៧១

បាបិគ្គិយកណ្តោ កុមារីវ្យាគវន្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនុពាទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុជ្ជាបេស្សមីតិ វត្តា នេវ
វុជ្ជាបេស្សតិ ន វុជ្ជាបនាយ ទុស្សុក្កំ ករិស្សតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិក្ខវេ កិក្ខវេ បុល្លនន្ទា កិក្ខវេ សិក្ខាមាណំ សចេ
មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពាទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ
វុជ្ជាបេស្សមីតិ វត្តា នេវ វុជ្ជាបេតិ ន វុជ្ជាបនាយ
ទុស្សុក្កំ ករោតិ ។ សច្ចំ កកវតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
កកវា កកំ ហិ នាប កិក្ខវេ បុល្លនន្ទា កិក្ខវេ សិក្ខា-
មាណំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពាទ្ធិស្សសិ
ឯវាហន្តំ វុជ្ជាបេស្សមីតិ វត្តា នេវ វុជ្ជាបេស្សតិ ន
វុជ្ជាបនាយ ទុស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ កិក្ខវេ អប្ប-
សន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន កិក្ខវេ
កិក្ខវិយោ វមំ សិក្ខាបណំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខវេ
សិក្ខាមាណំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពាទ្ធិ-
ស្សសិ ឯវាហន្តំ វុជ្ជាបេស្សមីតិ វត្តា សា បច្ឆា អនន្ត-
កាយំតិ ឯវ វុជ្ជាបេយ្យ ន វុជ្ជាបនាយ ទុស្សុក្កំ
ករយ្យេ ចាចិគ្គិយន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ដោយអាការយាងនេះ ហើយមិនឲ្យទុបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យទុបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថ្មល្ងន់ភិក្ខុនិយាយនឹងសិក្ខុមាណាថា វិននាង បើ
នាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទាដោយ
អាការយាងនេះ ហើយមិនឲ្យទុបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
ឲ្យទុបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ថ្មល្ងន់ភិក្ខុមិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខុមាណាថា វិននាង
បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទា
ដោយអាការយាងនេះ ហើយមិនឲ្យទុបសម្បទានឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យទុបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខុបទនេះយាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយនិ
យាយនឹងសិក្ខុមាណាថា វិននាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើង
នឹងឲ្យនាងបានទុបសម្បទាដោយអាការយាងនេះ ត្រាក្រាយភិក្ខុនិរោះ
មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យទុបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យទុបសម្បទា ភិក្ខុនិរោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិនយចំណែក ភិក្ខុនិកាយ

[៤២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តុ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
សិក្ខាមាណា នាប ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខា ។ សេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុតន្តិ-
ស្សសីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ឧបជ្ឈហិស្សសិ ។ ឯវាហន្តំ
វុដ្ឋាបេស្សមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្មាទេស្សមិ ។ សា
បច្ឆា អនុន្តរាយិកានីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ ធម៌ វុដ្ឋា-
បេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ទុស្សុក្កំ
កេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ធម៌ វុដ្ឋាបេស្សមិ
ន វុដ្ឋាបនាយ ទុស្សុក្កំ កិវិស្សមីតិ ធុរំ និក្ខិតមត្តេ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤២៨] អនាបតិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លភតិ កិលានាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្ម្មកាយាតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(៤២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិកាយ មួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរូបហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខាមាតា ។ ពាក្យថា នៃនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើ
យើងអស់ពីរឆ្នាំ សេចក្តីថា នាងនឹងបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា យើងនឹង
ឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួស
នាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា ត្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះមិន
មានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យ
ឧបសម្បទា គឺមិនឲ្យឧបសម្បទាដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រាន់
តែដាក់ចុះថា អញនឹងមិនឲ្យឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ(ត្រោះថ្នាក់) ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារភិក្ខុស្ស ធិរិមសិក្ខាបទ៍

[២២៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថវិណ្ណិកស្ស អាណមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ បុរិសសំសង្កំ
កុមារកសំសង្កំ ចណ្ណិ សោការស្ស^(១) ចណ្ណកាលី
សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិទ្ធា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារចន្តិ កថំ ហំ
នាម អយ្យា វុល្លនន្ទា បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ
ចណ្ណិ សោការស្ស ចណ្ណកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេ-
ស្សតិ ។ ប ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ ចណ្ណិ សោការស្ស
ចណ្ណកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេតិ^(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហំ ពុទ្ធា ភគវា តេថំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ វុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ ចណ្ណិ សោ-
ការស្ស ចណ្ណកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ

១ ឧ.ម. លោកាវសំ ។ ឯវិសព្វត្ថ ញាតត្ថំ ។ ២ ឧ.ម. វុដ្ឋាបេសីតិ ។

កុមារីភ័ក្ត្រវិគ្គ លីក្លាបទី១៧

(៤២៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ឲ្យសិក្ខមាណ្មោះចណ្ឌកាលីជាស្រីច្រឡកច្រឡំដោយបុរស ច្រឡកច្រ-
ឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាចជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោក (ដល់បុរស
ដទៃ) ឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនគួរបើនឹងឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមាណ្មាដែលច្រឡកច្រឡំ
នឹងប្រុស ច្រឡកច្រឡំនឹងក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ណាល
សេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមាណ្មាដែលជា
ស្រីច្រឡកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច
ជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
ឲ្យចណ្ឌកាលីសិក្ខមាណ្មាដែលជាស្រីច្រឡកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡក
ច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោក ឲ្យបាន

៣៧៤

វិនយបិដកេ វិក្កុសិវិក្កោ

ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ត បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
ភិក្ខុនី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ បណ្ឌី សោ-
ការស្សំ សិក្ខុមាទំ វុដ្ឋាបេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
បុរិសោ នាម បត្តវិសតិវស្សោ ។ កុមារកោ នាម
អប្បតវិសតិវស្សោ ។ សំសដ្ឋា នាម អនុលោមិកេន
កាយិកេវាចសិកេន សំសដ្ឋា ។ បណ្ឌី នាម កោដនា
វុច្ឆតិ ។ សោការស្សំ នាម បេសំ ទុក្ខំ ឧប្បាទេតិ
សោតិ អារិសតិ ។ សិក្ខុមាទា នាម ទ្វេ វស្សានំ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧប-
សម្ពាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ តណំ វា អាចរិដិ
វា បត្តំ វា បិកំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្ពុទ្ធតិ

វិសយបិដក កិច្ចនិរោធន៍

ឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិក្ខាមាន
ដែលច្រឡកច្រឡំដោយបុរស ដែលច្រឡកច្រឡំដោយកុមារ ជាស្រី
កាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
អាចក្តីបាចិត្តិយ ។

(៤៣០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដើប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តារចូរហើយ ។ ជនដែល(មានអាយុ)ដល់២០
ឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាបុរស ។ ក្មេងប្រុសដែលមិនទាន់ដល់២០ឆ្នាំ ឈ្មោះថា
កុមារ ។ សិក្ខាមានដែលពាក់ព័ន្ធដោយកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយនឹងកិច្ច
ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវចនាដ៍មិនសមគួរ ឈ្មោះថាច្រឡកច្រឡំ ។ សិក្ខាមាន
ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីកាច សំដៅយកស្រីដែលមានសេចក្តីក្រោធ ។
ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក គឺសិក្ខាមានញ៉ាំងសេចក្តី
ទុក្ខឲ្យកើតឡើង គឺញ៉ាំងសេចក្តីសោកឲ្យចូលគ្របសង្កត់ដល់ពួកជនដទៃ ។
ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិក្ខា-
នា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺឲ្យប្រសូលជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទតសមាភ័ក្តី

៣៧៥

បាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាមត្តំ ទុក្ខដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខដំ ធ្វើហិ កម្មវា-
ចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
អាមត្តំ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិទិយា ច
អាមត្តំ ទុក្ខដស្ស ។

[៤៣០] អនាមត្តំ អជានន្តំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកា-
យ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ

[៤៣២] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេនវេន អនាមចិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ មាតាមិត្តហិមិ
សាមិកេនមិ អននុញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ ។
មាតាមិត្តរោមិ សាមិកោមិ ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិ-
នាបេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យោ បុល្លនន្ទា អម្មេហិ
អននុញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិតិ ។ អស្សោស្មំ
ចោ ភិក្ខុនិយោ មាតាមិត្តនិមិ សាមិកស្សបិ ឧជ្ឈា-
យន្តាណំ ទិយន្តាណំ វិចារេន្តាណំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

៣ចំណុចកណ្តាល កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ១០ ធិទាន

ត្រូវអាបត្តិទុកដ៏ កិក្ខុនីត្រូវទុកដ៏ ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុកដ៏ទាំង ឡាយ ខណៈ
ចប់កម្មវាចា ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចរិនិត្យត្រូវអាបត្តិទុកដ៏ ។

(៤៣១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
កិក្ខុនីកាលមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ កិក្ខុនីឆត ១ កិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ១០

(៤៣២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាវម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រាពនោះឯង ថុល្លនន្ទាកិក្ខុនីឲ្យ
សិក្ខុមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ។
មាតាបិតាផង ស្វាមីផង ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា លោកម្ចាស់
ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមានាដែលយើងមិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧប-
សម្បទាសោះ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមាតាបិតាផង ស្វាមីផង កំពុងពោល
រោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តី

៣៧៦

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនវារោ

អប្បដ្ឋានា ។ បេ ។ តា ឧទ្ធច្យាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ
កតំ ហិ នាម អយ្យា ឥល្លទន្ធា មាតាបិត្តហិបិ សា-
មិកេនបិ អនន្តញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិក្ខុវេ ឥត្តវេ ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ មាតាបិត្តហិបិ
សាមិកេនបិ អនន្តញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ ។
សច្ចំ ភគវតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា ភគវំ កេនំ ហិ
នាម ភិក្ខុវេ ឥល្លទន្ធា ភិក្ខុនិ មាតាបិត្តហិបិ សា-
មិកេនបិ អនន្តញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ មេត
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាណំ វំ បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវារូ
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេបិ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ មាតាបិត្តហិ វំ សាមិកេន វំ អនន្តញ្ញា-
តំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេយ្យ ទាបិត្តិយន្តិ ។

(៤៣៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អធិប្បេតា ភិក្ខុនិ ។
មាតាបិតារោ នាម ជនកា វុដ្ឋន្តិ ។ សាមិកោ នាម
យេន បរិក្ខុហិតា ហោតិ ។ អនន្តញ្ញាតាតំ អនាប្បន្នា ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

ប្រាថ្នាភិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរេងៀល បន្តិះ
បង្កាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតា
ផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួងបុល្លនន្ទាភិក្ខុវិក័ត្តមាណា
ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទា ពិតមែន
ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបាន
អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់តួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយ
ញ៉ាំងសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតាភិក្ខុ ស្វាមីភិក្ខុ មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជីកកណ្ឌរូបហើយ ។ ជនដែលឈ្មោះថា មាតាបិតា
សំដៅយកជនដែលញ៉ាំងកូនឲ្យកើត ។ បុរសណា ហ្នឹងហែងរក្សានូវស្រី
បុរសនោះឈ្មោះថា ស្វាមី ។ ពាក្យថា មិនអនុញ្ញាត គឺមិនបានយល់ព្រម ។

៣៧៧

បាបិញ្ញិយកណ្ណោ កុមារីភិក្ខុវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទេ និពាធំ

សិក្ខុមាណា នាប ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខុ-
តសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋា-
បេស្សាមីតិ កណាំ វា អាចរិដំ វា បត្តំ វា ចំរំ វា
បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្កជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស
កណាស្ស ច អាចរិដំយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤៣៤] អនាបត្តិ អជានន្តំ វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-
កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភិក្ខុវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា វាជកហេ
វិហារតិ វេទ្យវានេ កលទ្ធកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន វុល្លនន្តា ភិក្ខុជំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
យេវេ ភិក្ខុ សន្និទាតេត្វា បហុតំ ខានជិយំ កោជជិយំ
បស្ស្តត្វា ន តាវាហំ អយ្យា សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ

៣០៧ បកណ្ណា កុមារវិភាគវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ ខិកាឌ

ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខុមានា ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧប-
សម្បទាហើយស្វែងរកគណៈភិក្ខុ អាចរិនភិក្ខុ បាត្រភិក្ខុ បិវត្តភិក្ខុ សន្តតសីហភិក្ខុ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយ
ខណៈចប់កម្មវាចា ចប់កម្មវាចាព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចរិន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឲ្យលា (មាតាបិតានឹងស្វាមី) ហើយ
ទើបឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិភាគវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

(៤៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេទ្យវនជា-
លទ្ធកនិវាសន៍(១) ក្បែរក្រុងរាជគិះ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យប្រជុំ
ភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខុមានាដូច្នេះ
ដល់ឃើញខាងនិយាយហោរច្រើន (ក៏ត្រឡប់) និយាយថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខុមានានៅឡើយទេ

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសសិក្ខាបទទី ៩ នៃមហាវិកង្ករចហើយ ។

ព្យាដ

វិទេយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ខេរេ ភិក្ខុ ឧយ្យោជេត្តា ទេវទន្តំ កោកាលំកំ កដ-
មោរកតំស្ម្មតំ ខណ្ឌោទេវិយា បុត្តំ សម្មទ្ធិទន្តំ សង្ខិទា-
តេត្តា សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ^(១) ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិហាបេន្តិ កដំ
ហិ ឆាម អយ្យា ថុល្លនដ្ឋា ទារិវាសិកច្ឆន្តនានេន
សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្ម្មតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
ថុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនិ ទារិវាសិកច្ឆន្តនានេន សិក្ខុមាណំ
វុដ្ឋាបេតិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវ
កដំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ថុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនិ ទារិវាសិ-
កច្ឆន្តនានេន សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្ម្មតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសង្ខាណំ វា បសាឆាយ ។ បេ ។ ឃីវេណ បន ភិក្ខុវេ

១ ខ. វុដ្ឋាបេសិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិភាង

ហើយបញ្ជូនពួកភិក្ខុជាថេរៈទៅវិញ ទើបឲ្យប្រជុំទៅទន្តភិក្ខុ កោតាលិកភិក្ខុ កងមោរកតិស្សកភិក្ខុ ខណ្ឌទៅបុត្តភិក្ខុនឹងសម្មទេត្តភិក្ខុ ហើយក៏ឲ្យច-
សម្បទាសិក្ខុមានា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាបបង្កាប បុល្លនន្ទាជា
ម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិ-
វាសិក(គឺដែលបរិសទ្យបានឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក^(១)) សោះ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់
សិក្ខុមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
បន្ទាសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខុមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

១ សង្ឃឲ្យឆន្ទដោយទានធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលដែលប្រជុំធម្មក្នុង តែបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មក្នុង
ពេលក្រោយទៀត តែអង្គថា ថា ភិក្ខុទាំងឡាយប្រជុំគ្នាបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មក្នុង មានភ្លេង
កាំងឡើងក្តីមានអាជ្ញាស្តេចមកបណ្តេញក្តី មានពួកមនុស្សមកគ្រិបសង្កត់ក្តី ពួកភិក្ខុក៏គិតគ្នាថា
ថ្ងៃនេះគ្មានឱកាស យើងនាំគ្នាទៅទីដទៃចុះ ហើយមិនទាន់លះបង់ឆន្ទក៏ក្រែកចេញទៅ យ៉ាង
នេះហៅថាបរិសបរិវាសិយ ។ ឯយោជនា ថា បារិសបិយឆន្ទទាន គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់
សិក្ខុមានាដោយបរិសទ្យមិនអាចចិត្ត (គឺជំនុំសង្ឃមិនយល់ព្រម) ។

៣៧៧

ធាបិណ្ឌិយកណ្តោ កុមារីក្សេត្តស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវិពា

កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
កិក្ខុនិ ចារិវា សិក្ខច្ឆន្តនានេនេន សិក្ខមាទំ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៣៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា កិក្ខុនិតិ ។ ចារិវា-
សិក្ខច្ឆន្តនានេនាតិ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ។ សិក្ខមាទា
នាម ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋា-
បេយ្យតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណំ វា
អាចរិនិ វា បត្តិ វា ចរិវំ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តតិ
អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ
ទុក្ខដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។

(៤៣៧) អនាបត្តិ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

៣០៧៧ ពុហារិក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ឃ្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនិណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក គឺបរិសេសក្រែកចេញទៅហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខុមានា
សំដៅយកសាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញ្ជើងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទត
សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុកដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដ
ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារីត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤៣៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ(ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
កាលបើបរិសេសមិនទាន់បានក្រែកចេញហើយ ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ក្រមារក្ខតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សារត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាថេន្តិ ។
ទុបស្សយោ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ទុដ្ឋាយន្តិ ខីយន្តិ
វិទាថេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋា-
ថេស្សន្តិ ទុបស្សយោ ន សម្មតិ ។ អស្សាសុំ ទោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ បនុស្សនំ ទុដ្ឋាយន្តានំ ខីយន្តានំ
វិទាថេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ទុដ្ឋាយន្តិ ខីយន្តិ វិទាថេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាថេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តេវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាថេន្តិ ។ សច្ចំ
ភគវតិ ។ វិសហិ តុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាថេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្ធានំ ភិ បសាទាយ ។ បេ ។ វេត្តា បន ភិក្ខុវេ

កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ១២

(៤៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រេសអនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ។ កន្លែងសម្រាប់ភិក្ខុនៅក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។
មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំសោះ (ព្រោះ) កន្លែងសម្រាប់
នៅមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល-
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ (ភិ) ពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
រាល់ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំពួកជនវ័ជ្ជលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

៣៧១

ធម៌ត្តិយកណ្តោ កុមារីភ្នំគូល្លស្ស តេវសមសិក្ខាបទេ ឯទានំ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេយ្យ វាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនិ ។
អនុវស្សន្តិ អនុសំច្ឆរំ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មា-
នេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិទំ វា បត្តំ វា
ចិវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កដា កម្មវាចា
បរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ វាចិត្តិយស្ស ក-
ណាស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៤៤០] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកា-
យ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភ្នំគូល្លស្ស តេវសមសិក្ខាបទំ

[៤៤១] តេន សមយេន ទុន្ទោ កកវំ សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីរាតរិគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានរសចក្កិអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា រាល់ឆ្នាំ គឺគ្រប់ឆ្នាំ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារីនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទត
សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុកដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដ
ទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវត្ថុចាតិវ ចប់កម្មវត្ថុ ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារីនីត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤៧៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារំលងមួយឆ្នាំ ។ ១ ភិក្ខុនីភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចតិ ១ ។

កុមារីរាតរិគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

(៤៧៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ្នំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

៣៨២

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ^(១) ទ្វេ វុដ្ឋា-
បេន្តិ ។ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ត-
ថេវ ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ តថេវ
ន សម្មតីតិ ។ អស្សាសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
នុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បន្តា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កំរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិកវហិ
តុន្តោ ភកវតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ
វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតិ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ភមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ឯកំ
វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ. ឯកវស្សំ ។ ឯវសព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិក័ត្ត

ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីព័រនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ។ កន្លែងជាទីនៅក៏មិនល្មមគ្រាន់
ដូច្នោះទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលពោស គិះដៀល បន្តិះបង្កាប់
ដូច្នោះទៀតថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីព័រ
នាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ (ព្រោះថា) លំនៅមិនគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលពោស គិះដៀល បន្តិះបង្កាប់
ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយនោះក៏ពោលពោស គិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយ
មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីព័រនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧប-
សម្បទាដល់ស្រីព័រនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
បង្ហាតថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ស្រីព័របូកក្នុង ១ ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ-
ថ្លាដល់ដទៃទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា
មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីព័របូកក្នុង ១ ឆ្នាំ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

៣៨៣

បាចិក្ខិយកណ្តោ កុមារីក្ខតវគ្គស្ស ភេសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិភិកេ

(២២២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ឯកំ វស្សន្តំ ឯកំ សំវច្ឆរំ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ទ្វេ
ឧបសម្មាទេយ្យ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិដិ
វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អា-
បត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ញតិយា ទុក្ខដំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហិ
ទុក្ខដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបស្សាយាយ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយោ ច អាបត្តិ
ទុក្ខដស្ស ។

(២២៣) អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ ឯកំ^(១) វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីក្ខតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

១ ឧ.ម. យោគកេសុ អយំ បាហោ ន ហោតិ ។

លោកិយកណ្ណ កុមារវ្យាគវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៤៤៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណចេហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុង ១ ឆ្នាំ គឺក្នុង
១ ឧប ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីតំរូប គឺបំបួសស្រីតំរូបជា
ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីតំរូបហើយស្វែង
រកគណៈក្តី អាចារីក្តី បាត្រក្តី បិវរក្តី សន្ទតសីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។
ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុកដខណៈចប់ញាត្តិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចា
តំរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារី
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤៤៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី ១ រូប រំលងមួយឆ្នាំ ។ ១ ភិក្ខុនីធំត ១ ភិក្ខុនី
ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវ្យាគវគ្គទី ៨ ចប់ ។

ឆត្តបាយាសវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤៤៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថុយំ
វិហារតំ ជេតវានេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធាត្តិយោ ភិក្ខុនិយោ ធនុតាហនំ
ជារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តិ កតំ
ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ ធនុតាហនំ ជារេស្សន្តិ សេយ្យ-
ថាបំ គិហិនិយោ^(១) កាមកោគិនិយោតិ ។ អស្សសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តា-
នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តិ កតំ ហំ នាម ធាត្តិយោ
ភិក្ខុនិយោ ធនុតាហនំ ជារេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ
ភិក្ខុវេ ធាត្តិយោ ភិក្ខុនិយោ ធនុតាហនំ ជារេន្តិ ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិកាហំ ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ធាត្តិយោ ភិក្ខុនិយោ ធនុតាហនំ ជារេស្សន្តិ នេតិ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន

១ ឧ. គិហិកាយោគិនិយោតិ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៤៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាវនោះឯង ឆត្តគិយាកិក្ខុនី
ទាំងឡាយទ្រទ្រង់ត្រនឹងវិស្សកជើង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលពោសតិះ
ជៀល បន្តបង្ហាបថា កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ត្រនឹងវិស្សក
ជើងដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគភាមសោះ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយ
បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះជៀល បន្តបង្ហាបហើយ ។
កិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលពោស តិះជៀល បន្តបង្ហាបថា ឆត្តគិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ
បើនឹងទ្រទ្រង់ត្រនឹងវិស្សកជើងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្នាលកិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកឆត្តគិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយទ្រទ្រង់ត្រនឹងវិស្សក-
ជើង ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលកិក្ខុនី-
ទាំងឡាយ ឆត្តគិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ត្រនឹងវិស្សកជើង
ទេ ម្នាលកិក្ខុនីទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលកិក្ខុនីទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយចូរស្រីដង

បរិប័ត្តិយកណ្តោ ឆត្តបាហានវគ្គស្ស បរិមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិ ឆត្តបាហានំ ជារយ្យ ទាចិត្តយន្តំ ។ ឯវញ្ញំ
ភក្កវតា ភិក្ខុនិំ សិក្ខាបទំ មញ្ញត្តិ ហោតិ ។

[៤៤៥] តេន ខោ បទ សមយេន អញ្ញតក ភិក្ខុនិ
តិលានា ហោតិ តស្ស វិនា ឆត្តបាហានំ ន ជាសុ
ហោតិ ។ ភក្កវតា ឯតមន្តំ អាហោចេស្សំ ។ បេ ។ អនុជា-
នាម ភិក្ខុវេ តិលានាយ ភិក្ខុនិយា ឆត្តបាហានំ ។
ឯវញ្ញំ បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយា ឯតមំ សិក្ខាបទំ
ទុទ្ធិសន្ត យា បទ ភិក្ខុនិ អត្តិលានា ឆត្តបាហានំ
ជារយ្យ ទាចិត្តយន្តំ ។

[៤៤៦] យា បនាតិ យោ យានិសា ។ ពេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ ឯតមន្តំ អត្ត អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
និតិ ។ អត្តិលានា នាម យស្ស វិនា ឆត្តបាហានំ
ជាសុ ហោតិ ។ តិលានា នាម យស្ស វិនា ឆត្តបាហានំ
ន ជាសុ ហោតិ ។ ឯត្តំ នាម តិណំ ឆត្តានិ សេតច្ឆត្តំ
កិលញ្ញច្ឆត្តំ បណ្ណាច្ឆត្តំ មណ្ឌលតន្ត្រិ^(១) ។ ជារយ្យតិ
សកិបំ ជារតិ អាបតិ ទាចិត្តយស្ស ។

១ ឧ.ម. សណកពុទ្ធិ ទិស្សតិ ។

៣០៖ ឈ្មោះធម្មបទ ធម្មបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែក ជើង ភិក្ខុនិនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនិទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៤៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនិទូបល័យ ភិក្ខុនិនោះមិនបានទ្រទ្រង់ ឆត្រនឹងស្បែកជើងក៏មិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រនឹងស្បែកជើងដល់ភិក្ខុនិយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយបួសវេលាឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយ មិនឈឺទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ភិក្ខុនិនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរចហើយ ។ ភិក្ខុនិណារៀរឆត្រនឹងស្បែក ជើង ហើយនៅតែសប្បាយ ភិក្ខុនិនោះឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនិណារៀរ ឆត្រនឹងស្បែកជើង ហើយមិនសប្បាយ ភិក្ខុនិនោះឈ្មោះថាឈឺ ។ ដែល ហៅថាឆត្រ គឺឆត្រមានបីយ៉ាង ឆត្រដែលពាសដោយសំពត់ស ១ ឆត្រ ដែលត្បាញដោយបន្ទោះឫស្សី ១ ឆត្រដែលពាសដោយស្បែកឈឺ ១ (ឆត្រ ទាំងបីនេះ) ដែលគេចង់ឲ្យមានរាងមូលចង់ឲ្យជាប់មាំដោយផ្គុំឆត្រ ។ ពាក្យថា ទ្រទ្រង់ គឺភិក្ខុនិប្រើប្រាស់សូម្បីម្តង (ក៏) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៨៦

វិន័យបិដក ភិក្ខុវិភាង

(២២៧) អត្តិលាណា អត្តិលាណសញ្ញា ធនុទាហានំ
នាវេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ អត្តិលាណា វេមតិកា
ធនុទាហានំ នាវេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ អត្តិលាណា
តិលាណសញ្ញា ធនុទាហានំ នាវេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិ-
យស្ស ។ ធនុទាហានំ នាវេតិ ន ឧទាហានំ អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។
ឧទាហានំ នាវេតិ ន ធនុទាហានំ អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។ តិលាណា
អតិលាណសញ្ញា អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។ តិលាណា វេម-
តិកា អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។ តិលាណា តិលាណសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

(២២៨) អនាបត្តិ តិលាណោយ អាវាមេ អាវាមុបចារេ
នាវេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាយាសិក្ខុស្ស ទុតិយសិក្ខាបទី

(២២៩) តេន សមយេន តុទ្ធោ ភកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ធាត្តិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន

វិទយបិដក កិច្ចនីកៃត្ត

[៤៤៧] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទ្រទ្រង់នៃត្រីនឹង
ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ មានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយទ្រទ្រង់នៃត្រីនឹងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ
សំគាល់ថាឈឺ ហើយទ្រទ្រង់នៃត្រីនឹងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ត្រីមិនពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីពាក់
ស្បែកជើងមិនបាចិត្តិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នៃត្រីនឹងស្បែកជើងក្នុងអារាម ១ ក្នុងទបបារ
នៃអារាម ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៤៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនារាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្តិយាភិក្ខុនី

៣៨៧

បាចិញ្ជិយកណ្ណោ ធនុបាហសវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បឋមប្បញ្ញត្តិ

យាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិទាចេន្តិ
កងំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
សេយ្យថា បិ ភិហំនិយោ កាមកោភិនិយោតិ ។ អស្សេ-
សុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តា-
នំ ទីយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិទាចេន្តិ
កងំ ហំ នាម ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ យានេ-
ន យាយិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធាតុ-
កិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយន្តិតិ ។ សច្ចំ
កកវតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា កកវា កងំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ធាតុកិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយេយ្យ ចា-
ចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចំ កកវតា ភិក្ខុនិយោ សិក្ខាបទំ
បញ្ញត្តិ ហោតិ ។

បាចិត្តិយកល្ហ ធម្មបាលវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិផានម្បង

ទាំងឡាយមានដំណើរទៅដោយយាន ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងទៅដោយយាន ដូចជា
ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយបានឮមនុស្ស
ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទីទាំង
ឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ធម្មតិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង
ទៅដោយយានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ឮថាធម្មតិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយទៅដោយយាន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតិយាភិក្ខុទី
ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅដោយយានទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុទីណាមួយទៅដោយយាន ភិក្ខុទីនោះត្រូវអាចក្តីបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទ
នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ជាក់ហើយដល់ភិក្ខុទីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

៣៨៨

វិទយចំដកេ ភិក្ខុវិកង្កោ

[៤៥០] តេន ទោ បន សមយេន អញ្ញាតក
ភិក្ខុនិ ភិលាណា ហោតិ ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។
កកវតោ ឯតមត្តំ អាហេចេសុំ ។ បេ ។ អនុជាធាមិ
ភិក្ខុវេ ភិលាណាយ ភិក្ខុនិយា យានំ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បន
ភិក្ខុនិ អភិលាណា យានេន យាយេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិច្យោតា ភិក្ខុនិតិ ។
អត្តិលាណា ធាម សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ ភិលាណា
ធាម ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ យានំ ធាម វយ្ហំ
វេថា សកដំ សន្តមាទិកា សិវិកា ទាដង្កី ។ យាយេ-
យ្យាតិ សកីចំ យាយតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៤៥២] អត្តិលាណា អត្តិលាណសញ្ញា យានេន យា-
យតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អត្តិលាណា វេមតិកា
យានេន យាយតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អត្តិលាណា

វិនយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

[៤៥០] ត្រាខោះឯង ភិក្ខុនីឧប្បាយមិនអាចនឹងដើរទៅដោយ
ជើងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនូវចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គថាគតអនុញ្ញាត
យានដល់ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺហើយទៅ
ដោយយាន ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៥១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្តុរចេហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលអាចទៅដោយជើង
បាន ឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណា ដែលមិនអាចទៅដោយជើងបាន ភិក្ខុនី
នោះឈ្មោះថាឈឺ ។ វហី រថ រទេ រថទ្រង់គ្រឿង វៃត្រៃស្នែង អង្រឹង
ឈ្មោះថាយាន ។ ពាក្យថាទៅ គឺភិក្ខុនីទៅតែម្តង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៥២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែសង្ស័យ ហើយទៅដោយ
យាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាឈឺ ហើយទៅ

៣៨៧

ពាច្ឆិយកណ្តោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ ធិទានំ

តិលានសញ្ញា យោនេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
តិលានា អតិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តិលានា
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តិលានា តិលានសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

[២៥៣] អនាបត្តិ តិលានាយ អាបទាសុ ឧប្ប-
ត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២៥៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតំ នេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនំ អញ្ញាតវិស្សា ឥត្តិយា
កុលុបិកា^(១) ហោតិ ។ អថខោ សា ឥត្តិ តំ ភិក្ខុនំ
ឯតទេវេច ហន្តយេ ឥមំ សង្ឃាលី អមុកាយ ធាម
ឥត្តិយា នេហិតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនំ សទាហំ បត្តេន
អាទាយ ឧប្បាសិ វិស្សាពេ មេ ភវិស្សាតិ បដិមុញ្ញត្វា
អតមាសិ ។ តស្ស រជិយាយ សុត្តកេ ធំន្ទេ វិប្បកិរិ-

១ ឧ. កុលុបិកា ។ ម. កុលុបិកា ។

៣ចំនៀយកណ្តុ ឆត្តបាហនវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយ័ សំគាល់ថាមិនយ័ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិយ័ តែសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិយ័
សំគាល់ថាយ័ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៥៣) វារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនិយ័ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយធំ ១ ភិក្ខុនិធូត ១ ភិក្ខុនិជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(៤៥៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិមួយរូប
ជាដីគុនរបស់ស្រីម្នាក់ ។ លំដាប់នោះឯង ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងភិក្ខុនិនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ល្ហើយចុះសូមនាងម្ចាស់ឲ្យខ្សែក្រវ៉ាត់
ចង្កេះនេះដល់ស្រីឈ្មោះឯណោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនិនោះគិតថា បើអញដាក់
ក្នុងបាតហើយទៅ អញមុខជានឹងភ្លេច គិតដូច្នោះហើយក៏ក្រវ៉ាត់ដើរទៅ ។
កាលបើខ្សែ (សំរាប់ដោត) ដាច់ទៅ កម្រង (ខ្សែក្រវ៉ាត់ក៏) ជ្រុះរត់រាយព្រាង

៣៧០

វិនយបិណ្ឌ ភិក្ខុនិវាស្តោ

យីសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិទាចេន្តំ កង់
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សង្ឃាណី ធារេស្សន្តំ សេយ្យថា-
បំ គិហិនិយោ កាមកោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ទោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ
វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិទាចេន្តំ កង់ ហិ នាម ភិក្ខុនិ
សង្ឃាណី ធារេស្សន្តិភិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
សង្ឃាណី ធារេតីភិ^(១) ។ សច្ចំ ភកកវាតិ ។ វិករហិ ពុម្ពោ
ភកកវា កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ សង្ឃាណី ធារេស្ស-
ន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត
យា បន ភិក្ខុនិ សង្ឃាណី ធារេយ្យ ទាចិត្តិយន្តំ ។

[៤៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិភិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិភិ ។
សង្ឃាណី នាម យា កាចិ កដុបតា ។ ធារេយ្យាតិ
សកីបិ ធារេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ.ម. ធារេសីតិ ។

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ផ្លូវនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងពាក់វៀងក្រវ៉ាត់ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមរសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់វៀងក្រវ៉ាត់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីពាក់វៀងក្រវ៉ាត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
ពាក់វៀងក្រវ៉ាត់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពាក់វៀង
ក្រវ៉ាត់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ របស់ណាមួយសម្រាប់ប្រដាប់
ចង្កេះ របស់នោះឈ្មោះថាវៀងក្រវ៉ាត់ ។ ពាក្យថា ពាក់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់
តែម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៧១

បាបិញ្ញិយកណ្តោ ឆត្តបាហនវិគ្គស្ស បត្តត្ថសិក្ខាបទេ សីទានំ

[៤៥៦] អនាបត្តិ អាតាធម្មច្ឆយា កដិសុត្តកំ
ធារេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គស្ស បត្តត្ថសិក្ខាបទំ

[៤៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារេតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ
ធារេតិ ។ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយនំ ធីយនំ វិចារេនំ កដិ
បិ ធាម ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ធារេស្សនំ សេយ្យថាបិ
ភិក្ខុនិយោ កាមកោភិក្ខុនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយនានំ ធីយនានំ
វិចារេនានំ ។ យា នា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
នា ឧជ្ឈាយនំ ធីយនំ វិចារេនំ កដិ បិ ធាម ធម្មត្ថិយា
ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ធារេស្សនំតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ធារេតិ ។

៣៧២

វិទយបំណិពេ វិកុដិវិកត្តោ

សច្ចំ ភកកាតំ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកកា កថំ ហិ ធាម
ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ធារេស្សនិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាធាយ ។ បេ ។ ឃវត្ថុ
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ ឥត្តាលង្ការំ ធារេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិកិ ។
ឥត្តាលង្ការោ ធាម សីសុបកោ កីរុបកោ ហត្ថុបកោ
ចាទុបកោ កុដុបកោ^(១) ។ ធារេយ្យាតិ សកិមិ ធារេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៥៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧច្ឆត្តិកាយ អា-
ទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ. សីសុបកោ កីរុ . . . ហត្ថុ . . . ចាទុ . . . កុដុបកោតិ ទិស្សតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមរម័យនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់
ស្រី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ គ្រឿងប្រដាប់ក្បាល គ្រឿង
ប្រដាប់ក គ្រឿងប្រដាប់ដៃ គ្រឿងប្រដាប់ជើង គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ
ឈ្មោះថា គ្រឿងប្រដាប់របស់ស្រី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា
ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីពាក់សូម្បីម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៥៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ព្រះហត្ថនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាយាសវគ្គិស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទី

[៤៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សារត្ថយ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆត្តតិយា ភិក្ខុនិយោ កុដ្ឋវណ្ណកេន
នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កង់
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កុដ្ឋវណ្ណកេន នហាយស្សន្តិ
សេយ្យថាបិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្ស្ន-
សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ
ទិយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា នា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
។ បេ ។ នា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កង់ ហិ នាម
ឆត្តតិយា ភិក្ខុនិយោ កុដ្ឋវណ្ណកេន នហាយស្សន្តិ
។ បេ ។ សច្ចំ កកវេ ភិក្ខុវេ ឆត្តតិយា ភិក្ខុនិយោ កុដ្ឋវណ្ណ-
កេន នហាយន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា
កកវា កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆត្តតិយា ភិក្ខុនិយោ
កុដ្ឋវណ្ណកេន នហាយស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អរ្យសន្តានំ

ឆត្តបាលវិគ្គ លីក្ខាបទទី ៥

(៤៦០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងវេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្តគិយាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយធួតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ។ មនុស្សទាំង
ឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរឃើង
ធួតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តី
ប្រាថ្នាភិក្ខុ ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ-
បង្កាប់ថា ឆត្តគិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរឃើងធួតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប
នឹងគ្រឿងលាបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថា ឆត្តគិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយធួតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹង
គ្រឿងលាប ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឆត្តគិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរឃើងធួតទឹកដោយគ្រឿងក្រ-
អូបនឹងគ្រឿងលាបទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែនទាំងឡាយជ្រះថ្លា

៣៧៤

វិទយចំណីពេ ភិក្ខុវិភោជនា

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី កន្ធវណ្ណាកេន
នហាយេយ្យ ពាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៦០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កន្ធា
នាម យោ កោចិ កន្ធា ។ វណ្ណកំ នាម យន្តិញ
វណ្ណកំ ។ នហាយេយ្យតិ នហាយតិ បយោគេ ទុក្កដំ
នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។

(៤៦២) អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧប្បត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទិ

(៤៦៣) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន នព្វតិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
បិពាកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
ញ

វិទយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឆ្លុត
ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦១) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តុរចេហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងក្រអូប
សំដៅយកវត្ថុណាមួយមានក្លិនក្រអូប ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលាប សំ-
ដៅយករបស់ណាមួយសម្រាប់លាប ។ ពាក្យថា ឆ្លុតទឹក គឺភិក្ខុនីកំពុងឆ្លុត
ត្រូវអាបត្តិទុកដក្នុងប្រយោគដែលឆ្លុត ឆ្លុតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឆ្លុតព្រះហេតុនៃអាពាធ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៦

(៤៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្តគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆ្លុតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

៣៧៥

ពាចិត្តិយកណ្តោ ធម្មបាយាសវិទ្ធិស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វិចារចេន្ទ្រី កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
បិញ្ញាកេន ធម្មាយស្សន្ទិ សេយ្យថាថ កំហំនិយោ
កាមកោតិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទិយន្តានំ វិចារចេន្ទ្រានំ ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ
វិចារចេន្ទ្រី កង់ ហិ ឆាម ធម្មតិយោ ភិក្ខុនិយោ វាសិត-
កេន បិញ្ញាកេន ធម្មាយស្សន្ទិតិ ។ សច្ចំ តតិវ ភិក្ខុវេ
ធម្មតិយោ ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន ធម្មា-
យន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកវហិ តុន្តោ ភកវា កង់
ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធម្មតិយោ ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
បិញ្ញាកេន ធម្មាយស្សន្ទិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ វាសិតកេន
បិញ្ញាកេន ធម្មាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចំឆ្លើយកណ្ត ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពោលពោស គិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងដូត
ទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគ
ភាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលពោស
គិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលពោស គិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ឆត្តគិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងដូតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿង
លំអិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាឆត្តគិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទាសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆត្តគិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងដូតទឹក ដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិតទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង
ឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដូតទឹកដោយគ្រឿងអប់
គ្រឿងលំអិត ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចំតិយ ។

៣៧៦

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

[៤៦៤] យា មនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកា
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិកា ។ វាសិ-
តកំ ធាម យន្តិញ្ចំ កន្ធុវាសិតកំ^(១) ។ ចិញ្ចា កំ ធាម
តិល បិដ្ឋំ វុច្ចតិ ។ នហាយេ យ្យាតិ នហាយតិ បយោកេ
ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៤៦៥] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា បកតិចិញ្ចា-
កេន នហាយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិត្តិកាយាតិ ។

ឆត្តបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាភមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធាបេន្តិបិ
បរិមទ្ធាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាណា
បស្សិត្វា ឧដ្ឋយន្តិ ជិយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ធាម
ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធា-
បេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ កិហិនិយោ កាមកោតិ-

១ ឧ វាសិតកំ ។

វិនយបិដក កិច្ចសីវិកង្គ

(៤៦៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងអប់រោះ
គឺគ្រឿងអប់ដែលមានក្លិនក្រអូបណាមួយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលំអិត
សំដៅយកម្សៅល្ង ។ ពាក្យថា ដ្ឋិតទឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដ្ឋិត ត្រូវអាចត្តិ
ទុកដកដីប្រយោគដែលដ្ឋិត ដ្ឋិតស្រេច ត្រូវអាចត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីដ្ឋិតទឹកដោយគ្រឿងលំអិតជាប្រក្រតីព្រោះហេតុនៃអាណាធិ ១ ភិក្ខុនី
ឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញា ១ ។

ឆត្តបាហនវិក្កុ សិក្ខាបទទី ៧

(៤៦៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង្គក្នុងជេតវនិកាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យភិក្ខុនីគករិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់បារិក
វិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគករិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជា

៣៧៧

ធម្មបទដ្ឋកថា ធម្មបទដ្ឋកថា សុត្តនិកាយ បញ្ចក្កិ

និយោតិ ។ អស្សាសំ ទោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខ័យន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តិ ខ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាចេស្សន្តិបំ បរិមន្តាចេស្សន្តិបំតិ ។ បេ ។
សច្ចំ ភិក្ខុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តា-
ចេន្តិបំ បរិមន្តាចេន្តិបំតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកាហិ
តុន្តោ ភកកា កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាចេស្សន្តិបំ បរិមន្តាចេស្សន្តិបំ នេតិ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្តា
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តេសំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាចេយ្យ វា បរិមន្តា-
ចេយ្យ វា ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៦៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិកិ
។ បេ ។ អយំ តេស្មំ អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិកិ ។
ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយោ ។ ឧម្មន្តាចេយ្យ វាតិ
ឧម្មន្តាចេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ បរិមន្តាចេយ្យ វាតិ
សមាហាចេតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយពណ្ណ ធូតុបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគភវតខ្លះច្របាច់
ខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគភវតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបបូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ
ភិក្ខុនីគភវតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យភិក្ខុនីគភវតក្តី ច្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរចេញហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យភិក្ខុនី គឺឲ្យភិក្ខុនី
ដទៃ ។ ពាក្យថា គភវតក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគភវត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យ
ថា ច្របាច់ក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៣៧៨

វិសយបិដកេ កិកុដិវិកេដ្ឋោ

[៤៦៨] អនាថតិ តិលាជាយ អាថនាសុ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ធូត្តបាហនវិគ្គស្ស អជ្ជម-នវិម-ទសមសិក្ខាបទានិ

[៤៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កិកុដិយោ សិក្ខមាជាយ ឧម្មត្តា-
ថេន្តិបិ បរិមត្តាថេន្តិបិ ។ បេ ។ សាមណេរិយោ ឧម្មត្តា-
ថេន្តិបិ បរិមត្តាថេន្តិបិ ។ បេ ។ តិហិទិយោ ឧម្មត្តា-
ថេន្តិបិ បរិមត្តាថេន្តិបិ ។ មនុស្សោ វិហារចារិកំ អា-
ហិណ្ណាត្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិចារេន្តំ កងំ
ហិ ធាម កិកុដិយោ តិហិទិយោ ឧម្មត្តាថេស្សន្តិបិ
បរិមត្តាថេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ តិហិទិយោ កាមភោ-
តិទិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ កិកុដិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា កិកុដិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តំ ជីយន្តំ វិចារេន្តំ កងំ ហិ ធាម កិកុដិយោ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៦៨) វារៈដែលមិនត្រូវតាមភ្នំ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនិយ័ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនិធម៌ ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

ធម្មបាយាសវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧-៧-១០

(៤៦៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាយ
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាវនោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
ឲ្យសិក្ខាមាណគករិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យសាមណេរិតករិតខ្លះ ច្រ-
បាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគករិតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំង
ឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគករិតខ្លះ ច្រ-
បាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។
ភិក្ខុនិទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹង

៣៧៧

បាចិត្តិយកណ្ណេ ធនុបាហាវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តិហិណិយា ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបិភិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិក កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ តិហិណិយា ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ
បរិមន្តាបេស្សន្តិបិភិ ។ សច្ចំ ភកកភិភិ ។ វិកវហិ ពុន្តោ
ភកក កតំ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ តិហិណិយា
ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបិ នេតំ កិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន
កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
បន កិក្ខុនិ តិហិណិយា ឧម្មន្តាបេយ្យ វា បរិមន្តាបេយ្យ
វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
កិក្ខុនិភិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា កិ-
ក្ខុនិភិ ។ សិក្ខុមាណា នាម ទ្វេ វស្សនិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេវី នាម ធនសសិក្ខាបទិ-
កា ។ តិហិណិ នាម អាការិណិ វុច្ឆតិ ។ ឧម្មន្តាបេយ្យ
វាភិ ឧម្មន្តាបេភិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិមន្តាបេយ្យ
វាភិ សម្ពាហាបេភិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាបិត្តិយកណ្ណ ធកុណាហនវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្តខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្តខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្តខ្លះ ច្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-
បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្ត ច្របាច់ក្តី
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

(៤៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណា បាន
ដល់សាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ដែល
ហៅថា សាមណេរី បានដល់ស្រីអ្នកបួសដែលរក្សាសិក្ខាបទ ១០ ។
ដែលហៅថា ស្រីគ្រហស្ថ សំដៅយកស្រីដែលនៅគ្របគ្រងផ្ទះ ។
ពាក្យថា ឲ្យគក្កវត្ត សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគក្កវត្ត ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។
ពាក្យថា ឲ្យច្របាច់ក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្កោ

(៤៧០) អនាថន្តិ អាពាធម្បច្ឆយា អាថនាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទី

(៤៧២) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនា-
បុត្តា អាសនេ និសីទន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ ខ័យន្តិ
វិចារេន្តិ កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាបុត្តា អាសនេ និសីទិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនាបុត្តា អាសនេ
និសីទន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា
កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាបុត្តា អាសនេ និសីទន្តិ^(១) នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានំ វា ថសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ត បន ភិក្ខុវេ

១ ឧ. និសីទិស្សន្តិ ។

វិនយបិណ្ឌ កិច្ចនីវិក្ខុ

(៤៧១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)

ភិក្ខុនីមានហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តប្បហានវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

(៤៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិកាយ
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនបានប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
ពោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាង
មុខភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ មិនគួរបើនឹងអង្គុយលើអាសនៈ
ខាងមុខភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្តោ ឆត្តបាយាសវត្តស្ស ឯកាសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យោ បន
ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បុរោតា អនាបុច្ឆា អាសនេ និស័-
នេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
ភិក្ខុស្ស បុរោតាតិ ឧបសម្បន្នស្ស បុរោតា ។ អនាបុច្ឆាតិ
អនបលោកេត្វា ។ អាសនេ និស័នេយ្យតិ អន្តបសោ
ធមាយម្បិ^(១) និស័នតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

(៤៧៤) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ
និស័នតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិ-
កា អាសនេ និស័នតិ អាចត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និស័នតិ អាចត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាចត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាចត្តិ ទុក្កជស្ស ។
អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាចត្តិ ។

១ ម. ឆមាយបិ ។

បារមីត្តិយកណ្ណ ធនុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនិខោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារមីត្តិយកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ខាងមុខភិក្ខុ
គឺខាងមុខនៃទបសម្បន្ធ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានពិតទូល ។
ពាក្យថា អង្គុយលើអាសនៈ គឺភិក្ខុនិអង្គុយដោយហោចទៅសូម្បីលើផែនដី
ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៤) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាមិនបាន
ប្រាប់មែន ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាបានប្រាប់
ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់
ភិក្ខុនិសំគាល់ថាមិនបានប្រាប់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
ប្រាប់ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
ប្រាប់ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនីកោដ្ឋានេ

[៤៧៥] អនាថតិ អាម្មតា អាសនេ និស័ទតិ កិលា-

នាយ អាមនាសុ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តប្បហានវិគ្គយ្យ ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន

ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ

ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ

វិចារចន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនោកាស-

កតំ ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ចំ

បុច្ឆន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា

កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ

ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា

បសាទាយ ។ បេ ។ វេព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

វិនយបិដក វិទូសិរិកង្ក

(៤៧៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនិព្រាច់ហើយទើបអង្គុយលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនិឈី ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តី
អនិរាយ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គិ សិក្ខាបទទី ១២

(៤៧៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមារមបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយសួរ
បញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាសជាមុន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
ទោស គំរេដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហា
នឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាសសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិទាំងឡាយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានសូមឧកាស ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះងំមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែល
ខ្លួនមិនបានសូមឧកាសទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

៤០៣

ជាចិន្តិយកណ្តោ ធម្មបទសម្ពុទ្ធស្ស ទ្វាសមសំក្ខាបទេ បញ្ញាភ្នំ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អនោ-
កាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ញំ បុច្ឆយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តោ អនិប្បត្តា ភិ-
ក្ខុនិ ។ អនោកាសកតនិ អនាប្បតា ។ ភិក្ខុ-
និ ឧបសម្ពន្ធំ ។ បញ្ញំ បុច្ឆយ្យតិ សុត្តន្តេ ឌីកា-
សំ កាវាបេត្វា វិនយំ វា អភិជម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ វិនយេ ឌីកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្តំ
វា អភិជម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អភិជម្មេ
ឌីកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្តំ វា វិនយំ វា បុច្ឆតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៨] អនាប្បច្ឆិតេ អនាប្បច្ឆិតសញ្ញា បញ្ញំ បុច្ឆ-

តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាប្បច្ឆិតេ វេមតិកា
បញ្ញំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាប្បច្ឆិតេ
អាប្បច្ឆិតសញ្ញា បញ្ញំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អនាប្បច្ឆិតេ អនាប្បច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

៣ចិត្តិយកណ្ណ ធម្មបាយាសវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីតាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយសួររូបញ្ចានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមធុកាស ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

(៤៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរចហើយ ។ ពាក្យថា មិនបានសូមធុកាស
គឺមិនបានផ្សំផ្សំ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុ គឺនឹងបេសម្បន្ន ។ ពាក្យថា សួរ
បញ្ហា គឺភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើធុកាសក្នុងព្រះសូត្រ ហើយបែរទៅសួរវិន័យក្តី អភិ-
ធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើធុកាសក្នុងវិន័យ ហើយបែរ
ទៅសួរព្រះសូត្រក្តី អភិធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើធុកាស
ក្នុងអភិធម្ម ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្តី វិន័យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៨) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមធុកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាន
សូមធុកាសរមែន ហើយសួររូបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានសូមធុកាស ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសួររូបញ្ហា ត្រូវអា-
បត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមធុកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន
សូមធុកាស ហើយសួររូបញ្ហា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
សូមធុកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានសូមធុកាស ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុសិរិកង្កោ

អាប្បច្ឆិនេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អាប្បច្ឆិនេ
អាប្បច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៧៧) អនាបត្តិ ឱកាសំ កាវាមេត្វា ប្បច្ឆតិ
អនោទិស្ស ឱកាសំ កាវាមេត្វា យត្ត កត្តចិ ប្បច្ឆតិ
ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តប្បហានវិគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទិ

(៤៨០) តេន សមយេន តុន្នោ កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អាវមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនំ អសង្កច្ឆិកា
តាមំ បិណ្ណាយ ចាវសិ ។ តស្ស រថិយាយ វាត-
មណ្ឌលីកា សង្ឃដិយោ ឧត្តិប័សុ ។ មនុស្ស
ឧក្កដិ អកំសុ សុន្ទរោ អយ្យាយ ថនុទរោតិ^(១) ។ សា
ភិក្ខុនំ មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិយមាណា មង្គ អហោសិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនំ ឧបស្សយំ កត្វា ភិក្ខុនំនំ ឯតមត្តំ
អាវេចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ម. សុន្ទរ អយ្យាយ ថនុទរោតិ ។

វិទយបិដក កិច្ចសិរិកត្ត

ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមធុកាស តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាចត្តិ
ទុកដ ។ ភិក្ខុខ្លួនបានសូមធុកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានសូមធុកាសមែន
មិនត្រូវអាចត្តិ ។

(៤៧៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើធុកាសហើយសួរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើធុកាសមិនចំពោះ ហើយ
សួរកងពុទ្ធបែនដណាមួយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

(៤៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាគម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ភិក្ខុនីឧប្បត្តាន
សម្តត់ចោមពុទ្ធចូលទៅកាន់ស្រែកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ខ្យល់ព្យុះទាំងឡាយ
បក់សើយសង្ឃដ៏ទាំងឡាយឡើងក្នុងច្រកនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ធ្វើសំឡេងហោរឡើងថា ដោះនឹងពោះលោកម្ចាស់ល្អណាស់ ។ ភិក្ខុនី
នោះកាលដែលមនុស្សទាំងឡាយចំអកឲ្យ (យ៉ាងនោះហើយ) ក៏មានសេច-
ក្តីអៀនខ្មាស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនុះដល់
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ធុត្តបាហនវិគ្គស្ស កេសមសិប្បបទេ បញ្ញត្តិ

តា ឧជ្ឈ្យយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារចេន្តិ កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិ
អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតិ^(១) ។
សច្ចំ ភកកតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកក កតំ ហិ
ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ
បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៨០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-
តិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តោ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិ ។
អសង្កច្ឆិកាតិ វិចារ សង្កច្ឆិកំ ។ សង្កច្ឆិកំ ឆាម អធិក្ខ-
កំ ឧត្តនាភិ តស្ស បដិច្ចាទនត្តាយ ។ តាមំ បរិសេយ្យ-
តិ បរិក្ខិតស្ស តាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិតស្ស តាមស្ស ឧបទារំ ធិក្ក-
មន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ម. បរិសេស្ស ។

បាធិត្តិយកណ្ណ ធុត្តបាធានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពាលទោស ក៏រៀប បន្តបន្ទាប់ថា ភិក្ខុនីមិន
សមបើនឹងគ្មានសម្ភត់ចោមពុទ្ធដោយចូលទៅកាន់ស្រុកសោះ ។ បេ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីគ្មានសម្ភត់
ចោមពុទ្ធដោយចូលទៅកាន់ស្រុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់មានជេរ្យទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសម្ភត់ចោមពុទ្ធ
ដោយចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនបានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសៃដងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
គ្មានសម្ភត់ចោមពុទ្ធចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា គ្មានសម្ភត់ចោមពុទ្ធ
គឺលះបង់សម្ភត់ចោមពុទ្ធ ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោម តាំងពីដងតាំបិតចុះ
មក ខាងលើតាំងពីផ្ចិតឡើងទៅ សម្ភត់ដែលគេធ្វើដើម្បីបិទបាំងសរីរប្រ-
ទេសនោះ ហៅថា សម្ភត់ចោមពុទ្ធ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ស្រុក
គឺភិក្ខុនីឈានកន្លងរបងស្រុកដែលមានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនី
ឈានចូលដល់ទប់ចារស្រុកដែលគ្មានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

៤០៦

វិសេសបិដកេ វិក្កុសិវិកង្កោ

[៤៨២] អនាថត្ថិ អច្ឆិទ្ធិចរិកាយ នន្ទចរិកាយ
តិលាឆាយ អសតិយា អនាទន្តិយា ឧម្មត្ថិកាយ អាធិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តុបាយនវិញ្ញា^(១) នវិមោ ។

[៤៨៣] ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ធសដ្ឋិសតា ចា-
ចិទ្ធិយា ធម្មា ។ តត្តយ្យាយោ បុត្តាមិ កក្ខិទ្ធិ បរិសុទ្ធា ។
ទុតិយម្បិ បុត្តាមិ កក្ខិទ្ធិ បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុត្តាមិ
កក្ខិទ្ធិ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធិត្តយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហិ ។
ឯវមេតំ ជារយាមតិ ។

បាចិគ្គិយា និដ្ឋិកា^(២) ។

១ ឆត្តុវត្តុបិ បាយោ ។ ២ ឧ.ម. ឧទ្ធពំ និដ្ឋិតិ ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុនិកាយ

(៤៨២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមានចីវរពោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

ធូតុបាហនវត្ត ទី ៩ ចប់ ។

(៤៨៣) បតិទ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ
១៦៦ ខ្ញុំបានសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុង
អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ
សួរអស់វារៈជាគំរប់ដឹងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់ដឹងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ
ទើបលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅ
យ៉ាងនេះ ។

បាចិត្តិយ ចប់ ។

ប្រជីទេសនីយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនីយា

ឆម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[៤៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆត្វក្កិយា កិក្កនិយោ សប្បី វិញ្ញា-
បេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ វិចារេន្តិ
កថំ ហិ នាម កិក្កនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញស្សន្តិ
កស្ស សម្បន្តំ ន មនាថំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ឆតិ ។
អស្សោសុំ ខោ កិក្កនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-
យន្តានំ ធីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា កិក្កនិយោ
អប្បីន្តា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ វិចារេន្តិ
កថំ ហិ នាម ឆត្វក្កិយា កិក្កនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេ-
ត្វា កុញ្ញស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្កវេ កិក្ក-
និយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ កក-
វាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កថំ ហិ នាម កិក្កវេ

បាដិទេសនីយកណ្ណំ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ភាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

បាដិទេសនីយ ៨ នេះមកកាន់ទេស ។

(៤៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវធាន ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះ
រាវធានសោះ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលសម្បូណ៌ អ្នកណា
មិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំង
ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹក
ដោះរាវធានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវធាន ពិតមែនឬ ។ ពួក
ភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជំមាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិទយបំណិពេ វាចុនីវិកង្កោ

ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បវី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញស្សន្តិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ទុទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ សប្បវី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញយ្យ
បដិទេសេតតំ តាយ ភិក្ខុនិយា តារយ្ហំ អយ្យ ធម្ម
អាបជ្ជី អសប្បាយំ ទាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។
ឯវញ្ចំ ភកវតា ភិក្ខុនិធំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៨៥) តេន ទោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ
គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានប្បច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-
នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទវេច្ចំ កច្ឆិ អយ្យ ខមនីយំ
កច្ឆិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យ សប្បវី
វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញាម តេន នោ ដាសុ ហោតិ ឥទានិ
បន ភកវតា បដិក្ខត្តនិ កុក្កបាយន្តា ន វិញ្ញាបេម
តេន នោ ន ដាសុ ហោតិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនិវាស្ត

មិនសមរម័យនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
វែមនាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
ថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល
ហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះ
នូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៨៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានដម្ងី ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយជាអ្នកស្គាល់ដម្ងី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
ឈឺថា នៃលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ត្រៃសេចក្តីទុកបានឬទេ លោក
អាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីដែលឈឺទាំងឡាយ
នោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ តើដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវ
ឆាន់បាន ហេតុនោះយើងមានសេចក្តីសប្បាយ តែថាឥឡូវនេះយើង
ទាំងឡាយរឿសថា ការសូមនោះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ
ដូច្នេះទើបមិនហ៊ានសូម ហេតុនោះទើបយើងទាំងឡាយមិនមានសេចក្តី
សប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មាន

បាដិទេសដ៏យកល្អ បឋមសិក្ខាបទេ អនុប្បញ្ញត្តិ

អាហារេចសុំ ។ បេ ។ អនុជាតាមិ ភិក្ខុវេ តិលាតាយ
ភិក្ខុនិយា សប្បី វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញត្តុ ឯវេត្ត កន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យា បន
ភិក្ខុនិ អត្តលាតា សប្បី វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញេយ្យ បដិ-
ទេសេតតំ តាយ ភិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អា-
បដ្ឋី អសប្បាយំ ចាដិទេសនិយំ តំ បដិទេសេមិតំ ។

(៤៨៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និតំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អនិប្បេតា ភិក្ខុ-
និតំ ។ អត្តលាតា ធាម យស្ស វិទា សប្បីនា
ជាសុ ហោតិ ។ តិលាតា ធាម យស្ស វិទា
សប្បីនា ន ជាសុ ហោតិ ។ សប្បី ធាម តោ-
សប្បី វា អនិកាសប្បី វា មហិសសប្បី^(១) វា
យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បី ។ អត្តលាតា អត្ត-
នោ អត្តាយ វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាភេន
កុញ្ញស្សមិតិ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អដ្ឋោ-
ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាដិទេសនិយស្ស ។

១ ម. មហិសំ វា សប្បី ។ ម. មហិសា វា សប្បី ។

បាដិទេសនីយកណ្តុ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិអាបត្តិ

ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺថាគត
អនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុនិយមសូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណា
មួយមិននិយមសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនិនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
ថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល
ហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវ
អាបត្តិនោះ ។

(៤៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុច្បាស់ហើយ ។ ភិក្ខុនិណាលះចង់ទឹកដោះរាវ
ហើយបានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនិនោះឈ្មោះថាមិននិយម ។ ភិក្ខុនិណាលះចង់
ទឹកដោះរាវហើយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនិនោះឈ្មោះថាឈ្មោះ ។ ដែល
ហៅថា ទឹកដោះរាវ គឺទឹកដោះរាវរបស់គោក្តី ទឹកដោះរាវរបស់ព័ត្តក្តី ទឹក-
ដោះរាវរបស់ក្របីក្តី សាច់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពួកនោះ
ក៏គួរដែរ ។ ភិក្ខុនិមិននិយមសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន ត្រូវទុកដក់ប្រយោគ
ដែលសូម ភិក្ខុនិទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុកដក់ខណៈ
ដែលបានមក ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ គ្រប់ ។ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

វិនយបិដកេ វិប្បសិរិកង្កោ

(៤៨៧) អត្តលាណ អត្តលាណសញ្ញា សឃ្លី វិញ្ញា-
បេត្តា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ អត្តលាណ
វេមតិកា សឃ្លី វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនី-
យស្ស ។ អត្តលាណ តិលាណសញ្ញា សឃ្លី វិញ្ញាបេត្តា
កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ តិលាណ អត្តលា-
ណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិលាណ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ តិលាណ តិលាណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៤៨៨) អនាបត្តិ តិលាណាយ តិលាណ ហុត្តា វិញ្ញា-
បេត្តា អត្តលាណ កុញ្ញតិ តិលាណាយ សេសកំ កុញ្ញតិ
ញាតកាធំ បវរិតាធំ អញ្ញស្សត្តាយ អត្តនោ ជនេន
ទុក្ខតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(៤៨៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ធាតុតិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្តា
កុញ្ញតិ ។ សន្នេហោ ។ មជ្ឈំ វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៨៧) ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះ រាវឆាន់ ត្រូវអាចត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ (វៃត) ភិក្ខុនីមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ត្រូវអាចត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិន ឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ត្រូវអាចត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាចត្តិទុកដ ។ ខ្លួនឈឺ (វៃត) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាចត្តិទុកដ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ ថាឈឺ មិនត្រូវអាចត្តិ ។

(៤៨៨) វារៈវែងលមិនត្រូវអាចត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺសូម (គេបានមក) ហើយត្រឡប់ជាមិនឈឺឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបរវារណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៨៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់ អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង ឡាយសូមប្រើឆាន់ ។ សេចក្តីបំប្រញ ។ សូមទឹកយ៉ូឆាន់ ។ សូមស្ករ

៤១១

បាដិទេសនីយកណ្តោ អង្គមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ដាលានំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មច្ចំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។
មំសំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ ធីរំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ^(១) ។
ទដិ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ
វិទាចេន្តិ កកំ ហំ ឆាម ភិក្ខុនិយោ ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
កុញ្ញិស្សន្តិ កស្ស សម្បន្តិ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន
រុច្ចតិ ។ អស្សសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សនំ
ឧជ្ឈាយន្តានំ ធីយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
យោ អប្បន្តា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ វិទាចេន្តិ
កកំ ហំ ឆាម ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
កុញ្ញិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កកំ ភិក្ខុវេ ធាតុនិយោ
ភិក្ខុនិយោ ទដិ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ កក-
វាតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា កកវា កកំ ហំ ឆាម ភិក្ខុវេ
ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ទដិ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញិស្សន្តិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧច្ចិសន្តិ យា
បន ភិក្ខុនិ ទដិ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញយ្យ បដិទេសេតត្ថំ

១ បិវន្តិ បាលេន វាវិក្ខំ ។

បាដិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អំពៅឆាន់ ។ សូមត្រឡាន់ ។ សូមសាច់ឆាន់ ។ សូមទឹកដោះស្រស់ឆាន់ ។
សូមទឹកដោះជូរឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ត
បង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់សោះ អ្នក
ណាដែលមិនគាចចិត្តនឹងរបស់សម្បូណ៌ អ្នកណាដែលមិនចូលចិត្ត
នឹងរបស់ឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល
ទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តបង្គាប់ថា ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆត្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជូរឆាន់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
ថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះជូរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

៤១២

វិទយបិដកេ កិក្ខុសិរិក្ខោ

តាយ កិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាថដ្ឋី អសប្បាយំ
នាដិទេសនិយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ជំ កកវតា
កិក្ខុនិមំ សិក្ខាបទំ បញ្ញតំ ហោតិ ។

[៤៧០] តេន ខោ បន សមយេន កិក្ខុនិយោ
កិលានា ហោន្តិ ។ កិលានប្បន្តិកា កិក្ខុនិយោ កិលា-
នា កិក្ខុនិយោ ឯតទវេច្ឆំ កច្ឆំ អយ្យេ ខមនិយំ កច្ឆំ
យាបនិយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ ទដិ វិញ្ញាបេត្តា
កុញ្ញាម តេន នោ ដាសុ ហោតិ វេទានិ បន កកវតា
បដិក្ខិតនិ កក្ខុប្បាយនា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន
ដាសុ ហោតីតិ ។ កកវតោ ឯតមត្តំ អាពេបេសុំ ។ បេ ។
អនុដាធាមិ កិក្ខុវេ កិលាយ កិក្ខុនិយោ ទដិ វិញ្ញា-
បេត្តា កុញ្ញតុំ ។ ឯវញ្ជ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
វមំ សិក្ខាបទំ ខុទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ អកិលា-
នា ទដិ វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញយ្យ បដិទេសេតត្ថំ តាយ

វិសយបិដក កិក្ខុនីកោដិ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះវៀលហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថាបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយយ៉ាងនេះ ។

(៤៧០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយជាអ្នកស្លាប់ជម្ងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
ឈឺថា វៃលោកម្ចាស់ លោកអាបអត់ធន់ទុក្ខបានទេ អាបញ្ញាំងសិរិយាបថ
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីឈឺទាំងឡាយនោះ និយាយថា វៃ
លោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ហេតុនោះ
យើងទាំងឡាយក៏សប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្វៀសថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (បានជា) មិនសូម ហេតុនោះទើប
យើងទាំងឡាយមិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺសូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ-
នីណាមួយមិនឈឺ សូមទឹកដោះជួរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

៤១៣

បារិទ្ធសីយកណ្តោ អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនុញ្ញញ្ញត្តិ

ភិក្ខុធិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបដ្ឋី អសប្បាយំ
ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

(៤៧០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ តេស្មី អត្តេ អដិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ អត្ថលាមា ឆាម យស្សា វីនា ទដិមា ដា-
សុ ហោតិ ។ តិលាមា ឆាម យស្សា វីនា ទដិមា
ន ដាសុ ហោតិ ។ តេលំ ឆាម តិលតេលំ សាសប-
តេលំ មធុកតេលំ វរណ្ណតេលំ វសាតេលំ ។ មធុ
ឆាម មត្តិកាមធុ ។ ដាលីតំ ឆាម ឧច្ឆមា ទិព្វតំ ។
មន្ទោ ឆាម ឌុទេកោ វុច្ឆតិ ។ មិសំ ឆាម យេសំ មិសំ
កប្បតិ តេសំ មិសំ ។ ទិវំ ឆាម កោទិវំ វា អដិកា-
ទិវំ វា មហិសទិវំ វា យេសំ មិសំ កប្បតិ តេសំ ទិវំ ។
ទដិ ឆាម តេសញ្ញាវ ទដិ ។ អត្ថលាមា អត្តលា

បាដិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីពញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

បតិគ្រិលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតាំងរៀបហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។

(៤៧១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរចហើយ ។ ភិក្ខុនីណា រៀរទឹកដោះដូរ បាន
សេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាមួយរៀរ
ទឹកដោះដូរមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែល
ហៅថា ប្រេង គឺប្រេងគ្រាប់ល្ង ប្រេងគ្រាប់ស្ពៃ ប្រេងគ្រាប់ស្រអំ
ប្រេងគ្រាប់ល្អិតខ្លះ ប្រេងដែលចំពញ្ជាខ្លាញ់ ។ ដែលហៅថា ទឹកឃុំ
គឺទឹកផ្អែមដែលឃុំធ្វើ ។ ដែលហៅថា ស្ករអំពៅ គឺស្ករកើតពីអំពៅ ។
ដែលហៅថា ត្រី សំដៅយកសត្វទឹក ។ ដែលហៅថា សាច់ គឺសាច់
ពួកសត្វណា គួរ (សង្រ្គោះយក) សាច់ពួកសត្វនោះឯង ។ ដែលហៅថា
ទឹកដោះស្រស់ គឺទឹកដោះស្រស់របស់គោក្តី ទឹកដោះស្រស់របស់ពពែក្តី
ទឹកដោះស្រស់របស់ក្របីក្តី សាច់របស់ពួកសត្វណា គួរ ទឹកដោះស្រស់
របស់សត្វអម្បាលនោះក៏គួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះដូរ គឺទឹកដោះ
ដូររបស់សត្វអម្បាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន

វិទយបិដកេ ភិក្ខុនិរោធា

អត្តាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្ខដំ បដិលាកេន
កុញ្ញស្សមីតិ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អដ្ឋោ-
ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទាដិទេសនីយស្ស ។

[២៧២] អត្តិលាណ អត្តិលាណសញ្ញា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
កុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាដិទេសនីយស្ស ។ អត្តិលាណ
វេមតិកា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាដិទេស-
នីយស្ស ។ អត្តិលាណ តិលាណសញ្ញា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
កុញ្ញតិ អាបត្តិ ទាដិទេសនីយស្ស ។ តិលាណ
អត្តិលាណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ តិលាណ វេមតិ-
កា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ តិលាណ តិលាណសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

[២៧៣] អនាបត្តិ តិលាណយ តិលាណ ហុត្វា វិញ្ញា-
បត្វា អត្តិលាណ កុញ្ញតិ តិលាណយ សេសកំ កុញ្ញតិ
ញាតកានំ បវាតានំ អញ្ញស្សត្តាយ អត្តនោ ធនេន
ទុក្ខតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក វិក្កុនីវិកង្គ

ត្រូវទុកដកដងប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញ្ជាវិនិបា-
តោគ ត្រូវអាបត្តិទុកដកដងខណៈដែលបាមមក ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ
ត្រប់ៗ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។

[៤៩២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរ
ឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំ
គាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនី
ឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៩៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺសូម (គេបាមមក) ហើយជាឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់
របស់សាលាពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបាទពីសំណាក កញ្ចកញ្ចាតិ ១ អំពីសំណាក
ភ្នកជនបរវណោ ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍ជនដទៃ ១ ភិក្ខុនីបាទ
ដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញតិ ១ ។

៤១៥

បាដិទេសនីយកណ្ណស្ស ខុសានំ

(៤៧៤) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនី-
យា ធម្មា ។ ភត្តយ្យាយោ បុត្តាមិ កក្ខិក្ខុ បរិសុទ្ធា ។
ទុតិយម្បិ បុត្តាមិ កក្ខិក្ខុ បរិសុទ្ធា ។ ភតិយម្បិ បុត្តាមិ
កក្ខិក្ខុ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហិ ។
ឃរមេតំ ណារយាមិតំ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ឃ. បាដិទេសនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បាណិទេសនីយកណ្ត ទីបីដុត

(៤៧៤) បតិគ្រិលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ
បាណិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំង
ឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ
សួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរជងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីជងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជា
ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាណិទេសនីយ ០២ ។

៤១៧

សេចក្តីយកល្អា អនាថត្តិវាស្ស ឧសានសិក្ខាបទំ

ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិ-
យោ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តំ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ មេ ។ ឃវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត បរិមណ្ឌ-
លំ និវាសេស្សមីតំ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

[៤៧៦] បរិមណ្ឌលំ និវាសេតព្វំ នាភិមណ្ឌលំ ជាទុ-
មណ្ឌលំ បដិច្ឆានេន្តិយា ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពន្តា និវាសេតិ អាថត្ត
ទុក្កជស្ស ។

[៤៧៧] អនាថត្តិ អសញ្ញាច្ច អសតិយោ អជាទន្តិយោ
តិណាយ អាថទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយា-
តិ ។ សង្ខេបោ ។

[៤៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្តិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ឆា-
រម្បំ បស្សវម្បំ ខេឡម្បំ ករោន្តំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទិយន្តិ វិទានេន្តិ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ

សេចក្តីយកពណ្ណ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ សិក្ខាបទទប់ផុត

ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆត្វគ្រិយាភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរប្រើ
នឹងស្លៀកស្អុយមុខខ្លះ ស្អុយក្រោយខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

[៤៧៦] ភិក្ខុនីត្រូវស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទបាំងមណ្ឌលផ្ចិត
មណ្ឌលដង្កឹង ។ ភិក្ខុនីណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអំពើ ហើយស្លៀកស្អុយ
មុខ ឬស្អុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៧៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនាមយ ១ ភិក្ខុនីឆក់ ១ ភិក្ខុនីដោយខ្លាចដើមបញ្ញតិ ១ ។
សេចក្តីសង្ខេប ។

[៤៧៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ឆត្វគ្រិយា
ភិក្ខុទាំងឡាយបន្ទាបដ៏ធូររះខ្លះ បស្ស្យារះខ្លះ រស្មោះទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹក ។
មនុស្សទាំងឡាយពោលពោស តិះដៀល បន្តបង្កាបថា ភិក្ខុទាំងឡាយ

៤១៨

វិសយបិដកេ កំព្ពនីវិកង្កោ

ឧទ្ធារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
កិហំនិយោ កាមភោកិណិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
កិក្កនិយោ តេសំ មនុស្សនំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ឌីយន្តា-
នំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា កិក្កនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិទាចេន្តិ កេមំ ហិ នាម ធាតុកិយា
កិក្កនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ក-
រិស្សន្តិ ។ អថខោ តា កិក្កនិយោ កិក្កនំ ឯតមត្ថំ
អាហេចេសុំ ។ កិក្ក ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហេចេសុំ ។
អថខោ ភកវា ។ បេ ។ កិក្ក បដិប្បច្ឆិ សច្ចំ កិក្ក កិក្កវេ
ធាតុកិយា កិក្កនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡ-
ម្បិ ករេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា ភកវា
កេមំ ហិ នាម កិក្កវេ ធាតុកិយា កិក្កនិយោ ឧទកេ
ឧទ្ធារម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ នេតំ កិក្កវេ
អប្បសន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្កវេ
កិក្កនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ ន ឧទកេ ឧទ្ធារំ វា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិញ្ញាណ

មិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកដូចជាពួកស្រី
គ្រហស្ថបរិភោគកាមសោរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានព្យមនុស្សទាំងឡាយ
នោះពោលពោស តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិក្ខុ ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលពោស
តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ថា ឆត្យគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈ
ខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកសោរ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ប្រាប់ដំណើរនុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុះ
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។
ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆត្យគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆត្យគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង

៤១៧

សេចក្តីយកល្អ អនុប្បញ្ញត្តិឱសានសំព្វបទ

បស្ស្នំ វា ខេឡំ វា កវិស្សមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។
ឯវត្ថុនំ ភកវតោ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៧៧] តេន ខោ បន សមយេន តិលាណ ភិក្ខុ-
និយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បិ បស្ស្នម្បិ ខេឡម្បិ កាតុ
កក្កុច្ឆាយន្តិ ។ ភកវតោ ឯតបន្តំ អាហេចេសុំ ។ អនុ-
ជាណមិ ភិក្ខុវេ តិលាណយ ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បិ
បស្ស្នម្បិ ខេឡម្បិ កាតុ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តំ ន ឧទកេ អត្តិលាណ
ឧទ្ធារំ វា បស្ស្នំ វា ខេឡំ វា កវិស្សមីតិ សិក្ខា
ករណីយាតិ ។

[៥០០] ន ឧទកេ អត្តិលាណយ ឧទ្ធារេ វា
បស្ស្នេវេ វា ខេឡេវេ វា កាតត្ថោ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
ឧទកេ អត្តិលាណ ឧទ្ធារំ វា បស្ស្នំ វា ខេឡំ វា
ករោតិ អាបត្តំ ផុត្តជស្ស ។

៖សត្វិយកណ្តុំ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ សិក្ខាបទទីបំផុត

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្វើ
ឧប្បារះក្តី បស្ស្យវះក្តី ទឹកមាត់ក្តី កងទឹក ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៧៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈឺ កំរង្រៀស (មិនហ៊ាន)

ធ្វើឧប្បារះខ្លះ បស្ស្យវះខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ កងទឹក ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានបន្ទូលថា
ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុនីឈឺធ្វើឧប្បារះក្តី បស្ស្យវះក្តី
ទឹកមាត់ក្តី កងទឹកបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញមិន
ឈឺនឹងមិនធ្វើឧប្បារះក្តី បស្ស្យវះក្តី ទឹកមាត់ក្តី កងទឹក ។

(៥០០) ភិក្ខុនីមិនឈឺ មិនត្រូវធ្វើឧប្បារះក្តី បស្ស្យវះក្តី ទឹកមាត់ក្តី

កងទឹកឡើយ ភិក្ខុនីណាមិនឈឺអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើ
ឧប្បារះក្តី បស្ស្យវះក្តី ទឹកមាត់ក្តី កងទឹក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

៤២០

វិទយបិដកេ វិបុលវិកតោ

[៥០១] អនាបតិ អសព្វាច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
កិលានាយ ថលេ កតោ ឧទកំ ឌុត្តរតិ អាបទាសុ ឌុច្ច-
ត្តិកាយ ឌុត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៥០២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សេត្តិយា ធម្មា ។
តត្តយ្យាយោ បុប្ផាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ
បុប្ផាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុប្ផាមិ កច្ចិត្ត
បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្តយ្យាយោ តស្មា តុល្លា ។ វេមេតិ
នារយាមីតិ ។

សេត្តិយា ធម្មិកា ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិក័ត្ត

[៥០១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីធ្វើឧប្បាសៈ (ជាដើម) លើគោកហើយហូរហៀរទៅរកទឹក ១ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីមាន
វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញតិ ១ ។

[៥០២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះ
សេត្តិយៈ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុង
ធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់
វារៈជាគំរប់ពីរផងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូម
សួរអស់វារៈជាគំរប់បីផងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជា
ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយពាក្យស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សេត្តិយៈ បឋំ ។

អធិករណសមហាយ ឱសានំ

(៥០៣) ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្ត អធិករ-
ណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាតច្ឆន្តិ ។ ឧប្បន្នប្បន្នានំ
អធិករណានំ សមថាយ រូបសមាយ សម្មទារិយោ
នាតព្វោ សតិវិទយោ នាតព្វោ អម្បធម្មវិទយោ នាតព្វោ
បដិញ្ញាតករណំ^(១) យេកុយ្យសិកា តស្ស ចាបិយសិ-
កា^(២) តិណាវត្តារកោតិ ។ ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្ត
អធិករណសមថា ធម្មា ។ តត្តយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត
បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិ-
យម្បិ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្តយ្យាយោ
តស្សា តុណ្ណំ ។ ឃរមេតំ ជារយាមីតិ ។

អធិករណសមថា និដ្ឋិតា ។

១ ម. បដិញ្ញាយ ករណេតំ ។ ២ ម. តស្សុបិយ្យសិកា ។

អធិករណសមថិ: ទីបីផ្តិត

(៥០៣) បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់ម្យ៉ាងនូវអធិ-
ករណ៍ទាំងឡាយ ៧ នេះឯង តែងមកកាន់ទុខស ។ សង្ឃត្រូវឱ្យសមខា-
វន័យ ឱ្យសតិវន័យ ឱ្យអម្បឡវន័យ សង្ឃត្រូវធ្វើបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវ
ធ្វើយេកុយ្យសិកា ត្រូវធ្វើតស្សប្រាបិយសិកា ត្រូវធ្វើតិណវត្តារក^(១) ដើម្បី
រម្ងាប់ គឺផ្សះផ្សាទូរអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ។
បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះអធិករណសមថៈ
ទាំង ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងធម៌
ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជា
គំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជា
គំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់
ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

អធិករណសមថិ: ចប់ ។

១ មាសសេចក្តីអធិប្បាយពិស្តារក្នុងមហាវិវត្តបក្កត្តភាគរូបហើយ ។

៤៤៤

វិសយបិដកេ វិក្កុនីវិកង្កោ

[៥០៤] ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ ឧទ្ទិដ្ឋា
អដ្ឋ ចារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តរស សង្ឃាទិសេសា
ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា តិស និស្សក្ខិយា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា
ធស្សដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ ចាដិទេស-
នីយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធ-
ករណសមថា ធម្មា ។ ឯត្តកន្តស្ស កកវតោ សុត្តាភត្ត
សុត្តបរិយាថដ្ឋំ អន្ធខ្យមាណំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ តត្ត
សញ្ញាហោវ សមត្តាហំ សម្មោទមាណាហំ អវិវិទមាណាហំ
សិក្ខិតតព្វនិ ។

វិក្កុនីវិកង្កោ និដ្ឋិតោ ។

វិធម្មបិដក ភិក្ខុនីវិក្កង

[៥០៤] បតីត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ
អាបត្តិបារាជិក ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិសន្និទ្ធិទិសស ១៧ ខ្ញុំសំដែង
ឡើងហើយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ
បាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែង
ឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះសេក្ខិយៈទាំងឡាយខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌
ឈ្មោះអធិតរណសមថៈ ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ពាក្យរបស់ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគនោះមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះមកហើយកាន់សុត្ត រាប់បញ្ចូលហើយ
ក្នុងសុត្ត មកកាន់ឧទ្ទេសរាល់កន្លះខែ ។ គួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយគ្រប់
អង្គព្រមព្រៀងគ្នា ស្រះស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា សិក្សាក្នុងព្រះចនៈ
នោះចុះ ។

ភិក្ខុនីវិក្កង ចប់ ។

សង្ខេបបទសម្រាប់បាវិសា

លេខទំព័រ

បារាជិកទី ១

១

និទានបុរសឈ្មោះសាឡុ ជាពៅមិគាមាតា	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៨
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១១, ១៦

បារាជិកទី ២

១៧

និទានសុន្ទរិនិទានកិច្ចសី	១៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៨
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២០

បារាជិកទី ៣

២៧

និទានបិណ្ឌនិទានកិច្ចសី	២៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២៤
ការសូត្រិសមនុភាសនកម្ម	២៧
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៨, ២៩

បារាជិកទី ៤

៣០

និទានធម្មត្រ័យកិច្ចសី	៣០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៣១, ៣២
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៤
ឧទ្ទេសាវិសាស	៣៥

២២២

សង្ឃកថាស្ដីលម្អិតប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

សត្តវសកណ្ត

៣៦

សង្ឃទិសេសទី ១

»

និទានឧបាសកម្មាតំ ប្រគេនយ្យំង

»

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ

៣៩

សិក្ខាបទវិវាង នឹងបទភាជនីយ

៤០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៤១

សង្ឃទិសេសទី ២

៤១

និទានភិយាស្ដេចលិច្ឆរី

»

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង

៤៤

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៤៥, ៤៦

សង្ឃទិសេសទី ៣

៤៧

និទានភិក្ខុនិ ជាសិស្សាទូកាបិលានិភិក្ខុនិ

»

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង នឹងនិទានភិក្ខុនិពីររូប

៤៨

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ១

៤៩

និទានភិក្ខុនិប្រើសរូប នឹងអនុប្បញ្ញត្តិ ទី ២

៥០, ៥១

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ៣ នឹងសិក្ខាបទវិវាង

៥៣

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៥៤, ៥៥

សង្ឃទិសេសទី ៤

៥៥

និទានបណ្តាលភិក្ខុនិ

»

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង

៥៧, ៥៨

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៥៩, ៦០

សង្ឃកិច្ចសម្រាប់មាតិកា

៤២៥

លេខទំព័រ

សង្ឃកិច្ចសេសទី ៥

៦០

និទានសុន្ទរីនន្ទារិក្ខុនី	”
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គនិងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៦១, ៦២, ៦៣

សង្ឃកិច្ចសេសទី ៦

៦៤

និទានសុន្ទរីនន្ទារិក្ខុនី	”
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៦៦
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៦៧, ៦៨

សង្ឃកិច្ចសេសទី ៧

៦៨

និទានបណ្ឌកាលិក្ខុនី	”
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៧១
ការសូត្រិសមុទុកាសនកម្ម	៧៣
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៧៦

សង្ឃកិច្ចសេសទី ៨

៧៧

និទានបណ្ឌកាលិក្ខុនី	”
សិក្ខាបទវិភង្គ និងការសូត្រិសមុទុកាសនកម្ម	៧៩, ៨១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៨៣

សង្ឃកិច្ចសេសទី ៩

៨៤

និទានព្វករិក្ខុនី ជាអន្តេវាសិនីរបស់បុល្លនន្ទារិក្ខុនី	”
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៨៥, ៨៦
ការសូត្រិសមុទុកាសនកម្ម និងបទភាជនីយ	៨៧, ៨៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៨៩

៤២៦ សង្ឃីកា ចង្អុល ប្រាប់ មាតិកា

លេខទំព័រ

សង្ឃីកា ទិសសទី ១០

៧១

និទានបិណ្ឌនត្តារិក្ខុនី " "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង្គ ៧៣, ៧៥

ការសូត្រសមនុភាសនាម្ម នឹងបទភាជនីយ ៧៧, ១០០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងទទ្ទេសាវិសាស ១០១

និស្សត្តិយកណ្ត

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

១០៣

និទានធាតុយារិក្ខុនី " "

សិក្ខាបទវិរាង្គ នឹងបទភាជនីយ ១០៥, ១០៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងរឿងធាតុយារិក្ខុនី ១០៨

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

១០៧

និទានរិក្ខុនីប្រិនរូប " "

សិក្ខាបទវិរាង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១១, ១១២

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

១១២

និទានបិណ្ឌនត្តារិក្ខុនី " "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង្គ ១១៤

បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១៥, ១១៦

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

១១៦

និទានបិណ្ឌនត្តារិក្ខុនីមានដម្ហី " "

សិក្ខាបទវិរាង្គ នឹងបទភាជនីយ ១១៨, ១១៩

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១២០

សង្ឃីកថា ជ្រុងល [ច្រាប់ មាតិកា

៤២៧

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១២១

និទានបុល្លនត្តារិក្ខុនី មានជម្ងឺ	"
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២៣, ១២៤

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១២៤

និទានទទាសក្រីនរូប	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង្គ	១២៦
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២៧

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១២៨

និទានទទាសក្រីនរូប	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង្គ	១២៨
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣១

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

១៣២

និទានរិក្ខុនីប្រិនរូប	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៣៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣៥

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

១៣៦

និទានរិក្ខុនីប្រិនរូប	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៣៧, ១៣៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣៨

៤៤៨ សង្ឃកថដ្ឋល (ច្រាប់មាតិកា

	លេខទំព័រ
បតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០	១៤០
និទានបុល្ល័យនាមកិច្ចនី	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងបទភាសិនីយ	១៤១, ១៤២
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៣
ចីវវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	១៤៤
និទានបុល្ល័យនាមកិច្ចនី	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាង	១៤៦
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៧
ចីវវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	១៤៨
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងបទភាសិនីយ	១៤៨, ១៥០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងទទ្ទេសាវសាន	១៥១, ១៥២
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	១៥៣
និទានទបាសកម្មាវ	"
សិក្ខាបទវិវាង និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៥៦, ១៥៧
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	១៥៧
និទានធម្មតិយកិច្ចនី	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាង	១៥៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៥៩
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣	១៥៧
និទានកិច្ចនីពីររូប	"

ស ដ្ឋី ត ក ច ង្គ ល ប្រា ច មា តិ ក កា

៤២៧

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទវិវាង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦០

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

១៦១

និទានស្រីស្នំ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦២

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១៦៣

និទានព្រះនាងបជាបតិកោតមី "

បទរាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៥, ១៦៦

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១៦៦

និទានមហាមាត្យឈ្មោះអាណេហន្ត "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ ១៦៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៨

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១៦៧

និទានព្យាបាទី ភ័ក្ត្រសូមស្រវី "

សិក្ខាបទវិវាង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧០

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

១៧១

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជាវាជមាត្យ "

សិក្ខាបទវិវាង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៣

ល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

១៧៤

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មានស្រែស្រូវធំណាស់ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង្គ ១៧៥

៤៣០ សង្ឃកថដ្ឋល ប្រាប់ មាតិកា

លេខទំព័រ

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ១៧៦

និទានធម្មត្ថិយាភិក្ខុនី នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៧៧

សិក្ខាបទទី៧ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៨

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៧៧

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបរិច្ឆេទភិក្ខុនី ១៧៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៧ ១៨០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨១

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៨១

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបរិច្ឆេទភិក្ខុនី ១៨១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៧ ១៨២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៣

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១៨៤

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបរិច្ឆេទភិក្ខុនី ១៨៤

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៧ ១៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៦

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៨៦

និទានបុរសជាញាតិភិក្ខុនី ១៨៦

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៧ ១៨៧, ១៨៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៨

សង្ឃកថដ្ឋលទ្រៀមមាតិកា

៤៣១

លេខទំព័រ

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១៨៧

- និទានភិក្ខុនី ១ រូប
- សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង
- វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

"
១៨១
១៨៣

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១៧៣

- និទានឱល្លនន្តារភិក្ខុនី
- សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង
- វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

"
១៧៤, ១៧៥
១៧៦

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១៧៦

- និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប
- សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង
- វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

"
១៧៧
២០០

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២០០

- និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភទ្ទាកបិណនិភិក្ខុនី
- សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង
- វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

"
២០១
២០២

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

២០២

- និទានពួកភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាង
- វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

២០២, ២០៤
២០៥

៤៣២

ស ធូ ក ច ផ្ក ល ប្រា ប័ មា តិ កា

លេខទំព័រ

អនុកាវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

២០៥

និទានបណ្ឌិតាភិក្ខុនី - សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០៥, ២០៦

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២០៧

និទានភិក្ខុនីប្រើសូប - សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទទី ១ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០៧, ២០៨

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២០៨

និទានព្រះដំមាទព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ត្នូតទឹក ១១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទទី ១ ២០៨, ២០១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០១

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២១១

និទានភិក្ខុនី ១ រូបមានសំពត់សម្រាប់ធ្វើបិវរ ១១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទទី ១ ២១២, ២១៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១៥

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២១៥

និទានព្រះភិក្ខុនីឆ្មើបិវរ ១១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទទី ១ ២១៦

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១៧

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២១៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ២១៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទទី ១ ២១៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២០

សង្ខេប ផ្ទៃលម្អិត មាតិកា

២៣៣

លេខទំព័រ

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៦

២២០

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុល្លសន្និករកុសី.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.....	២២១
សិក្ខាបទវិរាត្ត នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអបត្តិ.....	២២២

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៧

២២៣

និទានអកាលចិវរ កើតឡើងដល់ភិក្ខុសីលឱ្យ.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាត្ត.....	២២៤
វារៈដែលមិនត្រូវអបត្តិ.....	២២៥

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៨

២២៥

និទានបុល្លសន្និករកុសី.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.....	២២៦
សិក្ខាបទវិរាត្ត នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអបត្តិ.....	២២៧

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៩

២២៧

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុល្លសន្និករកុសី.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាត្ត.....	២២៨
វារៈដែលមិនត្រូវអបត្តិ.....	២៣០

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ១០

២៣១

និទានឧបាសកម្នាក់ឱ្យគេធ្វើវិហារ.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាត្ត.....	២៣៣
វារៈដែលមិនត្រូវអបត្តិ.....	២៣៤

៤៣៤

សង្ឃកថាស្ថានប្រាមមាតិកា

លេខទំព័រ

ភ្នំជ័តុ សិក្ខាបទទី ១

៤៣៥

និទានភិក្ខុនីពីររូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទវិរាត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៣៦

ភ្នំជ័តុ សិក្ខាបទទី ២

៤៣៦

និទានភិក្ខុនីពីររូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២៣៧
សិក្ខាបទវិរាត្តិ	២៣៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៣៩

ភ្នំជ័តុ សិក្ខាបទទី ៣

៤៣៧

និទានបុណ្យនិទានភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២៤០
សិក្ខាបទវិរាត្តិ	២៤១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៤២

ភ្នំជ័តុ សិក្ខាបទទី ៤

៤៤២

និទានបុណ្យនិទានភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាត្តិ	២៤៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៤៤

ភ្នំជ័តុ សិក្ខាបទទី ៥

៤៤៤

និទានភក្ខាភក្ខាបិណ្ឌនីភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាត្តិ	២៤៦

សង្ឃកថដ្ឋលទ្រាមមាតិកា

៤៣៥

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិទី ២.....	២៤៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៤៨

តវដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

២៤៧

និទានចណ្ណកាលវិភូតិ.....	២
សិក្ខាបទវិរាង.....	២៥០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៣

តវដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

២៥៣

និទានវិភូតិវាំងឡាយ.....	២
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង.....	២៥៥
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៦

តវដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២៥៦

និទានវិភូតិវាំងឡាយ.....	២
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង.....	២៥៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៧

តវដវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

២៥៨

និទានព្វកវិភូតិ.....	២
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៦០

តវដវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

២៦០

និទានវិភូតិវាំងឡាយ.....	២

៤៣៦

សង្ខេប ច្បាប់ ប្រាថ្នា មាតិកា

លេខទំព័រ

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២៦៣

និទាននាយជាងបានត្រូវគំនូរ.	»
សិក្ខាបទទីរវាង នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៦៤, ២៦៥

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២៦៥

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.	»
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៦៧

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៦៧

និទានធម្មត្តិយភិក្ខុនី.	»
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៦៩

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៦៩

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.	»
សិក្ខាបទទីរវាង នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៧០

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២៧០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប.	»
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទីរវាង.	២៧២
វារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៧៤

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

២៧៤

និទានបុល្លនឆ្នាំភិក្ខុនី.	»
សិក្ខាបទទីរវាង នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចត្តិ	២៧៦

ស ទ្ធិ ក ច ដ្ឋ ល ទ្រា ប មា តិ កា ៤៣៧

លេខទំព័រ

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៤៧៦

និទានបុល្លនន្ទារិក្ខុនី " ៤៧៦

សិក្ខាបទវិរាង្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៧, ២៧៩

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៤៧៧

និទានបុល្លនន្ទារិក្ខុនី " ៤៧៧

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៨

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៤៧៨

និទានធម្មត្តិយារិក្ខុនី " ៤៧៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៩, ២៨០

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៤៧៩

និទានធម្មត្តិយារិក្ខុនី " ៤៧៩

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង្គ ២៨០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ " ២៨០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៤៨១

និទានភិក្ខុប្រើឈ្មួញ " ៤៨១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨១

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៤៨២

និទានព្រះកប្បិករ " ៤៨២

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ២៨២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨៣

៤៣៨

សង្ខេបបណ្ឌិតប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៧៤

និទានបណ្ឌិតលើកិក្ខុនី នឹងបុណ្យនិក្ខុនី

»

សិក្ខាបទវគ្គ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

២៧៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៧៧

និទានប្រាហ្មណ៍ម្នាក់ និមន្តកិក្ខុនីឆាន់

»

បទភាគីនិយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

២៧៧, ៣០០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣០០

និទានកិក្ខុនី ១ រូប

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៣០១, ៣០២

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣០២

និទានកិក្ខុនី ប្រើសរូប

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៣០៤

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣០៤

និទានកិក្ខុនី ប្រើសរូប

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៣០៥, ៣០៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣០៦

និទានពពួកយកិក្ខុ

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៣០៨

សង្ឃីកថា ផ្នែក ប្រាថមាតិកា ៤៣៧

លេខទំព័រ

ភាវមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៣០៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៣០៧

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៧

ភាវមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៣១០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៣១០

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១១, ៣១២

គត្តិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣១៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ៣១៣

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៤, ៣១៥

គត្តិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣១៥

និទានភិក្ខុនីប្រើសូប ៣១៥

សិក្ខាបទទី ៣ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៧

គត្តិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣១៧

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យទបសម្បទាដល់សិក្ខុមាតា ៣១៧, ៣១៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២១, ៣២២

គត្តិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣២២

និទានភិក្ខុនីឲ្យទបសម្បទាដល់សិក្ខុមាតា ៣២២

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៥, ៣២៦

៤៤០ ស ធូរិក ច ផ្កុល ច្រាប មាតិកា

លេខទំព័រ

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣២៧

និទានវិក្កុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិតតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ៣២៧
សិក្ខាបទវិក្កុនី នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៧, ៣៣០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣៣០

និទានវិក្កុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិតតា ៣៣០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ៣៣៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៥

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៣៥

និទានវិក្កុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិតតា ៣៣៥
សិក្ខាបទវិក្កុនី នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៥, ៣៤០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣៤០

និទានប៊ុល្លនន្ទាវិក្កុនី ៣៤០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤១, ៣៤២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣៤២

និទានវិក្កុនីមិនបំរើបដ្ឋាយិ ៣៤២
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៣

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣៤៤

និទានប៊ុល្លនន្ទាវិក្កុនី ៣៤៤
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៥

សង្ឃកថាដ្ឋលទ្ធិប្រាថមាតិកា ៤៤១

លេខទំព័រ

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៤៦

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានលំកុមារី. ៣៤៦

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៤៧, ៣៤៨

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៤៧

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានលំកុមារី. ៣៤៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៨

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៤៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានលំកុមារី. ៣៤៩

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៤៩, ៣៥០

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៥០

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានលំកុមារី. ៣៥០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥០

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៥១

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២. ៣៥១

វិជ្ជាបនសម្មតិ. ៣៥១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៥៣, ៣៥៤

កុមារក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ៣៥២

និទានបណ្ឌិតាលីភិក្ខុនី. ៣៥២

សិក្ខាបទទីរក្ខន្ធ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥៧

៤៤២

សង្ខត្តបដ្ឋល ប្រាប់ មាតិកា

លេខទំព័រ

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៦៧

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប "

សិក្ខាបទទី៧ - សិក្ខាបទទី៧ គឺនិវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៩, ៣៧០

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣៧០

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប "

សិក្ខាបទទី៧ គឺនិវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧២

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣៧៣

និទានបុល្លនន្ទារិក្ខន្តិ "

សិក្ខាបទទី៧ គឺនិវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៤, ៣៧៥

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣៧៥

និទានបុល្លនន្ទារិក្ខន្តិ "

សិក្ខាបទទី៧ គឺនិវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៦, ៣៧៧

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៣៧៧

និទានបុល្លនន្ទារិក្ខន្តិ "

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៩

កុមារីក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៣៨០

និទានកិក្ខន្តិទាំងឡាយ ឲ្យបសម្មទាល់ឆ្នាំ "

សិក្ខាបទទី៧ គឺនិវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨១

សង្ឃកថដ្ឋល ប្រាប័មាតិកា ៤៤៣

លេខទំព័រ

កុមារិក្ខតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣ ៣៨១

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ " ឬ

សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៨៣

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៨៤

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី " ឬ

សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៨៥, ៣៨៦

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៣៨៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី " ឬ

សេចក្តីបញ្ញត្តិដាធិប្បដ្ឋ ៣៨៧

សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៨៧, ៣៨៨

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ៣៨៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប " ឬ

សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៨៩, ៣៩០

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ៣៩១

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់ត្រៀងប្រឆាប់ស្រួល " ឬ

សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៩២

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ៣៩៣

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី " ឬ

សិក្ខាបទវិវាទ្ត នីតិវារៈដែលមិនត្រូវអាចគ្នី ៣៩៤

៤៤៤

សង្ឃកថាស្នងលទ្ធិប្រាថ្នាមាតិកា

លេខទំព័រ

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣៧៤

និទានធាតុធម្មវិញ្ញាណក្ខន្ធ

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៣៧៦

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៧៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៣៧៧, ៣៧៨

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៧-១០

៣៧៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៣៧៧, ៤០០

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៤០០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខ

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៤០១, ៤០២

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៤០២

និទានភិក្ខុនីសូរចញ្ញានឹងភិក្ខុ

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៤០៣, ៤០៤

ឆតុប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

៤០៤

និទានភិក្ខុមួយរូប គ្មានសំពត់បោមពុត

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាចធ្វើ

៤០៥, ៤០៦

ទទេសាវិសាស

៤០៦

ស ធូត្តិក ច ផ្កុល ច្រាប មាតិកា ៤៤៥

លេខទំព័រ

បាដិទេសនីយកណ្ណ ៤០៧

ឱទានភិក្ខុនី សូមទឹកដោះរាវធាន់	»
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងការដែលមិនត្រូវអាយត្តិ	៤១៩, ៤១៤
ឧទ្ទេសាវសាន	៤១៥

សេក្ខនីយកណ្ណ ៤១៦

ឱទានភិក្ខុនី ស្បៀងយកយាក	»
ការដែលមិនត្រូវអាយត្តិ	៤១៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់	៤១៩
ឧទ្ទេសាវសាន	៤២០

អធិករណសម្ភៈ ទីបីផុត ៤២១

ឧទ្ទេសាវសាន	៤២២

